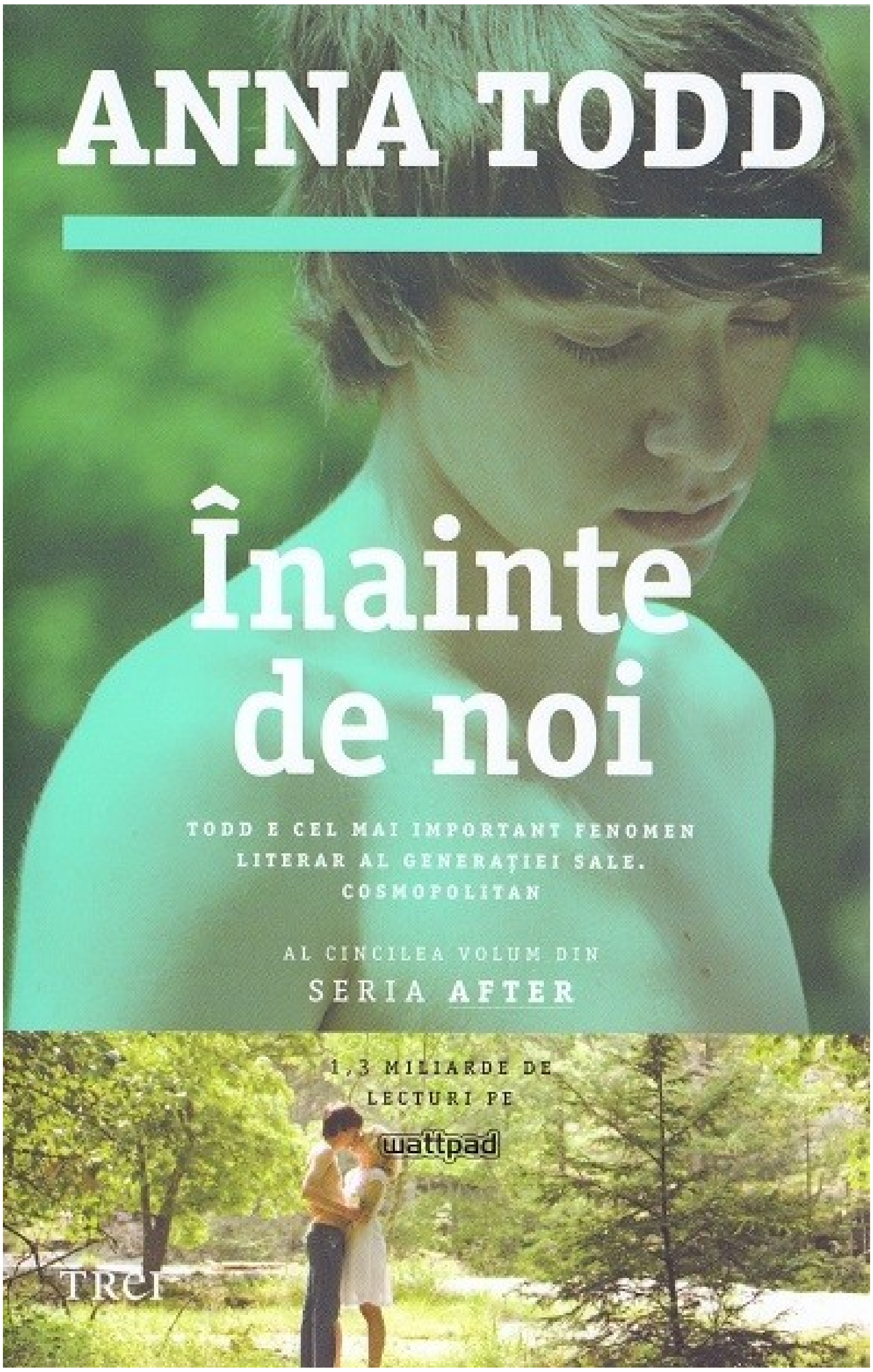

ANNA TODD
Înainte de noi
TODD E CEL MAI IMPORTANT FENOMEN LITERAR AL GENERAŢIEI SALE.
COSMOPOLITAN
AL CINCILEA VOLUM DIN
SERIA AFTER
1,3 MILIARDE DE LECTURI PE
wattpad
TREI

Anna TODD

Înainte de noi

TREI 2017

Tuturor cititorilor mei geniali, care mă inspiră în fiecare zi mai mult decât vor afla vreodată

Playlist-ul Hessa:

„Never Say Never” – The Fray
„Demons” – Imagine Dragons
„Poison & Wine” – The Civil Wars
„I’m a Mess” – Ed Sheeran
„Robbers” – The 1975
„Change Your Ticket” – One Direction
„The Hills” – The Weeknd
„In My Veins” – Andrew Belle
„Endlessly” – The Cab
„Colors” – Halsey
„Beautiful Disaster” – Kelly Clarkson
„Let Her Go” – Passenger
„Say Something” – A Great Big World, ft. Christina Aguilera
„All You Ever” – Hunter Hayes
„Blood Bank” – Bon Iver
„Night Changes” – One Direction
„Drop in the Ocean” – Ron Pope
„Heartbreak Warfare” – John Mayer
„Beautiful Disaster” – Jon McEaughlin
„Through the Dark” – One Direction
„Shiver” – Coldplay
„All I Want” – Kodaline
„Breathe Me” – Sia

Partea întâi

Înainte

Când era mic, băiatul visa la ce va fi atunci când va creşte.

Poate poliţist, poate profesor. Vance, prietenul mamei, citea cărţi la serviciu, şi asta părea o chestie distractivă. Dar băiatul nu era sigur de abilităţile lui - nu avea niciun talent special. Nu putea să cânte ca puştiul ăsta din clasa lui, Joss; nu ştia să adune şi să scadă numere interminabile ca Angela; de-abia putea vorbi în faţa clasei, spre deosebire de Calvin cel antipatic şi gălăgios. Singurul lucru care-i plăcea era să citească pagină după pagină din cărţile sale. Aştepta ca Vance să i le aducă: una pe săptămână, câteodată mai rar, câteodată mai des. Erau perioade când omul nu apărea, iar el se plictisea, recitind aceleaşi pagini jerpelite ale volumelor sale preferate. Dar a învăţat să aibă încredere în omul amabil care se-ntorcea întotdeauna, cu o carte în mână. Băiatul s-a înălţat, s-a făcut foarte isteţ. Vreo trei centimetri şi o carte nouă o dată la două săptămâni, cam aşa.

Părinţii lui se schimbau pe zi ce trece. Tatăl lui a devenit mai zgomotos, mai neglijent, iar mama era din ce în ce mai obosită. Plângea noaptea, din ce în ce mai tare. Mirosul de tutun, ba chiar mai rău, a-nceput să se impregneze în zidurile căsuţei. Farfuriile nespălate au umplut până la refuz chiuveta, iar răsuflarea tatei duhnea a scotch. Lunile treceau, iar el, uneori, uita cum arăta la faţă tatăl său.

Vance începu să vină mai des pe-acolo, iar el de-abia observă că suspinele nocturne ale mamei sale s-au schimbat. În acel moment îşi făcuse prieteni. Mă rog, un prieten. Prietenul s-a mutat apoi, iar el nu s-a obosit niciodată să-şi facă prieteni noi. Simţea că n-are nevoie de ei. Nu-l deranja deloc să fie singur.

Bărbaţii care au venit în acea noapte au schimbat ceva profund în sufletul băiatului. Îl înăsprise ceea ce văzuse că i se întâmplase mamei sale şi devenise din ce în ce mai furios când tatăl lui s-a îndepărtat. În scurt timp, taică-său nu a mai venit împleticindu-se în rasa mică şi murdară. Plecase de tot, iar băiatul a răsuflat uşurat. Gata cu scotch-ul, gata cu mobila sfărâmată sau cu găurile din pereţi. Singurele lucruri pe care le lăsase în urmă erau un băiat fără tată şi un living plin de pachete de ţigări pe jumătate goale.

Băiatul ura gustul lăsat de ţigări, dar îi plăcea la nebunie cum fumul îi umplea plămânii, tăindu-i răsuflarea. Le-a fumat pe toate, până la ultima, apoi şi-a cumpărat altele. Şi-a făcut prieteni, dacă îi poţi numi prieteni pe nişte rebeli şi delincvenţi care provocau mereu necazuri. A început să stea pe străzi până

târziu, iar minciunile nevinovate şi glumele inofensive pe care le coceau băieţii ăştia supăraţi au început să se transforme în infracţiuni mai grave. S-au preschimbat în ceva mai întunecat, deşi ştiau că e greşit - în cel mai rău sens al cuvântului - dar ei credeau că doar se distrează. Se simţeau îndreptăţiţi să facă asta şi nu puteau renunţa la valul de adrenalină care venea odată cu puterea lor. După fiecare suflet inocent pe care-l converteau, în venele lor pulsau şi mai tare aroganţa, foamea, iar limitele deveneau din ce în ce mai fragile.

Băiatul ăsta era încă cel mai cuminte dintre ei, dar îşi pierduse dorinţa de a deveni pompier sau profesor. Relaţia pe care o dezvolta cu femeile nu era una obişnuită. Tânjea după mângâierea lor, dar se proteja împotriva oricărui fel de legătură emoţională. Aici era inclusă şi mama lui, căreia nu-i mai spunea nici măcar un simplu „Te iubesc”. Oricum, de-abia se mai întâlnea cu ea. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului bătând străzile, iar casa ajunsese să nu mai însemne nimic pentru el, în afara locului unde veneau din când în când pachetele. Pe aceste pachete, sub numele lui Vance, era mâzgălită o adresă din Washington.

Vance îl părăsise şi el.

Fetele îi acordau atenţie. Se ţineau după el, îşi înfigeau unghiile lungi în braţele lui, în vreme ce el le minţea, le săruta, le-o trăgea. După sex, multe dintre ele voiau să-l strângă în braţe. El le alunga, nu le săruta şi nici nu le mângâia. De cele mai multe ori, dispărea înainte ca ele să-şi tragă răsuflarea. Îşi petrecea zilele drogat şi nopţile, şi mai drogat. Pierdea vremea pe aleea din spatele prăvăliei cu băuturi sau în magazinul tatălui lui Mark. Îşi irosea viaţa. Spărgea magazine de băuturi, făcea filmuleţe crude, umilea fetişcane naive. Nu mai putea simţi nimic în afară de aroganţă şi furie.

În cele din urmă, mama lui s-a săturat. Nu mai avea nici banii necesari, nici răbdarea de a gestiona comportamentul lui distructiv. Tatăl său primise o slujbă la o universitate din Statele Unite. În Washington, mai exact. În acelaşi stat cu Vance, ba chiar în acelaşi oraş. Omul bun şi omul rău în acelaşi loc, din nou.

Mama lui nu şi-a dat seama că el a auzit-o vorbind cu taică-său şi spunându-i că vrea să-l trimită acolo. Aparent, bătrânul se cuminţise oarecum, dar băiatul n-avea cum să fie sigur. Niciodată nu va fi. Tatăl său avea şi o iubită, o femeie drăguţă pe care băiatul o invidia. Ea avea privilegiul de a vedea noua lui

faţă. Ea avea parte de el treaz la masă şi se bucura de cuvintele amabile pe care el nu le auzise niciodată.

Când a ajuns la universitate, s-a mutat în sediul unei frăţii studenţeşti, ca să-i facă în dudă tatălui său Dar, deşi nu-i plăcea acel loc, când şi-a mutat bagajele într-o cameră de dimensiuni decente care era a lui, a avut o senzaţie de uşurare. Încăperea era de două ori mai mare decât camera lui din Hampstead. N-avea găuri în pereţi; nu erau gândaci strecurându-se prin chiuveta de la baie. În sfârşit, avea un loc unde să-şi pună cărţile.

La început, a stat deoparte, nu s-a obosit să-şi facă prieteni. Gaşca i s-a format lent şi, odaia cu ea, a căzut în acelaşi tipar întunecat.

L-a cunoscut pe geamănul virtual al lui Mark, tocmai în America, lucru care l-a făcut să creadă că aşa era lumea asta făcută. A început să accepte ideea că va fi singur pentru totdeauna. Se pricepea să-i rănească pe oameni, să le facă probleme. A mai făcut o fată să sufere, ca pe cea de dinainte, şi a simţit acelaşi vârtej cuprinzându-l şi umplându-l de fiori pe şira spinării, distrugându-i viaţa cu energia lui dezlănţuită. A început să bea ca tatăl său, transformându-se în cel mai rău soi de ipocrit posibil.

Totuşi nu-i păsa; era amorţit şi avea prieteni, iar ei îl ajutau să ignore faptul că nu avea nimic important în existenţa lui.

Nimic nu conta cu adevărat.

Nici măcar fetele care încercau să-i intre în voie.

Natalie

Când a întâlnit-o pe fata cu păr negru şi ochi albaştri, a ştiut că avea să-l supună unor încercări noi. Era de treabă, cel mai bun om pe care-l cunoscuse până atunci... şi era nebună după el.

A luat-o pe făraş pe fata aceea naivă, din lumea ei ordonată şi nepătată, apoi a aruncat-o într-o lume întunecată şi neiertătoare, care îi era total necunoscută. Răutatea lui a transformat-o într-o proscrisă, exilată mai întâi din biserică, apoi din sânul familiei ei. Bârfele au fost îngrozitoare, iar şoaptele critice s-au răspândit de la o doamnă purtătoare de Biblie la alta. Nici familia ei nu s-a dovedit mai înţelegătoare. Nu avea pe nimeni şi a făcut greşeala să creadă că el e mai bun decât era în realitate.

Ceea ce i-a făcut acelei fete a fost ultima picătură pentru maică-sa. L-a trimis în America, în statul Washington, să stea cu aşa-zisul lui tată. Purtarea lui faţă de Natalie l-a îndepărtat de Londra lui natală. Singurătatea pe care o simţise dintotdeauna devenise în sfârşit realitate.

Biserica e aglomerată azi, toate rândurile de scaune sunt pline, adunaţi să-l slăvim pe Domnul într-o după-amiază fierbinte de iulie, în fiecare săptămână, de obicei aceiaşi oameni, pe care-i cunosc pe toţi şi după numele de botez, şi după cel de familie.

Familia mea e tratată regeşte în acest mic lăcaş al lui Iisus.

Sora mai mică, Cecily, stă lângă mine chiar în primul rând, jupuind cu mânuţele ei aşchiile din banca de lemn. Biserica noastră a primit o finanţare ca să renovăm interiorul, iar grupul nostru a ajutat să se strângă materialele donate de comunitatea locală. Săptămâna asta, misiunea noastră e să obţinem vopsea de la localnici şi să pictăm băncile. Mi-am petrecut serile ducându-mă de la un magazin la altul, după donaţii.

Ca să sublinieze parcă inutilitatea acestei misiuni, aud un zgomot, ca şi cum ceva ar fi fost smuls, şi văd că Cecily a rupt bucată mică de lemn din scaunul ei. Unghiile îi sunt pictate în roz, ca să se asorteze cu funda din păr, dar, frate, e atât de stricătoare.

— Cecily, o să reparăm astea săptămâna viitoare. Te rog, nu mai face aşa.

Îi iau blând mâna în mâna mea, iar ea se bosumflă un pic.

— Poţi să ne-ajuţi să le facem iar frumoase. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

Îi zâmbesc. Îmi surâde şi ea, cu un zâmbet adorabil şi ştirb, şi dă din cap. Buclele i se leagănă, facând-o mândră pe mama pentru coafura pe care i-a facut-o cu ondulatorul, de dimineaţă.

În bisericuţă, pastorul aproape şi-a terminat predica, iar părinţii mei se ţin de mână, privind drept în faţă. Transpiraţia mi s-a adunat pe gât, alunecându-mi în stropi lipicioşi pe spate. Cuvintele despre păcat şi suferinţă îmi plutesc în cap. E atât de cald aici încât machiajul mamei a-nceput să-i lucească pe gât şi să se-ntindă în cearcăne negre în jurul ochilor. Asta ar trebui să fie ultima săptămână fără aer condiţionat pe care suntem nevoiţi s-o suportăm. Să facă bine să fie; sau o să mă prefac că mi-e rău ca să evit cuptorul ăsta.

La finalul slujbei, mama se ridică pentru a sta de vorbă cu soţia pastorului. Mama o admiră mult pe femeia aceasta – cam prea mult, dacă mă-ntrebaţi pe mine. Pauline, prima doamnă a bisericii noastre, e o femeie dură, cu prea puţină empatie pentru alţii, aşa că înţeleg de ce mama e atrasă de ea.

Îi fac cu mâna lui Thomas, singurul băiat de vârsta mea din Grupul de tineret. Când trece, alături de întreaga lui familie, în şirul de oameni care ies din biserică, îmi face şi el cu mâna. Nerăbdătoare să iau o gură de aer proaspăt, mă ridic şi-mi şterg mâinile pe rochia bleu.

— Poţi s-o duci tu pe Cecily la maşină? întreabă tata cu un zâmbet atotştiutor.

O să-ncerce s-o facă pe mama să tacă, exact ca în fiecare duminică. E una dintre femeile acelea care continuă să trăncănească şi după ce-şi ia de trei ori la revedere.

Eu nu semăn deloc cu ea în privinţa asta. Mai degrabă mă strădui să semăn cu tata, ale cărui cuvinte puţine au o însemnătate uriaşă. Şi ştiu că tata se bucură că mi-a transmis o mare parte din el, de la temperamentul lui liniştit până la părul negru şi ochii albastru-deschis, cele mai evidente trăsături, sau până la înălţime. Adică lipsa ei. Amândoi avem cam un metru şaizeci şi cinci, dar el e un pic mai înalt decât mine. Cecily o să ne depăşească pe amândoi când o să aibă zece ani, aşa ne necăjeşte mama.

Dau din cap spre tata şi o iau pe soră-mea de mână. Merge mai repede decât mine, entuziasmul vârstei facând-o s-o taie direct prin ce-a mai rămas din mulţime. Dau s-o trag înapoi,

dar ea se răsuceşte spre mine cu un zâmbet uriaş pe faţă, aşa că o iau şi eu la fugă după ea. Dăm năvală pe scări şi ajungem în goană pe peluză. Cecily fereşte un cuplu de bătrânei, iar eu râd când o aud ţipând şi aproape dărâmându-l pe Tyler Kenton, cel mai răutăcios băiat de la biserică. Soarele străluceşte, aerul fierbinte îmi umple plămânii şi alerg din ce în ce mai repede, fugărind-o până când se împiedică în iarbă. Mă las în genunchi ca să văd ce-a păţit. Mă aplec şi-i dau la o parte părul de pe faţă. E foarte aproape să izbucnească în lacrimi, iar buza de jos îi tremură violent.

— Rochiţa mea...

Îşi atinge rochia albă cu mânuţele, privind cu atenţie petele de iarbă de pe material.

— Am stricat-o!

Îşi îngroapă faţa în mâinile murdare, iar eu o prind de ele şi i le aşez în poală. Zâmbesc şi-i vorbesc cu blândeţe.

— Nu e stricată. Poate fi spălată, draga mea.

Îi şterg cu degetul cel mare lacrima care i se rostogoleşte pe obraz. Ea îşi trage nasul, fără să mă creadă.

— Se-ntâmplă tot timpul; mie mi s-a-ntâmplat de cel puţin treizeci de ori, o liniştesc eu, deşi spun o minciună.

Colţurile gurii i se ridică uşor şi se forţează să nu zâmbească.

— Ba nu.

Se prinde că o păcălesc. Îmi încolăcesc un braţ în jurul ei şi o trag în picioare. Îmi arunc privirea asupra braţelor ei palide să fiu sigură că n-am ratat nimic. Totul e-n regulă. Îmi ţin mâna în jurul umerilor ei şi străbatem curtea bisericii, îndreptându-ne către parcare. Părinţii noştri vin din direcţia aceea, ceea ce-nseamnă că tata a oprit-o într-un final pe mama din bârfit.

Pe drum către casă, stau pe bancheta din spate cu Cecily, desenând fluturaşi în cartea ei favorită de colorat, în vreme ce tata îi povesteşte mamei despre problema pe care o avem cu ratonii care vin la tomberoanele din spatele casei. Tata lasă motorul mergând după ce parchează pe alee. Cecily mă sărută rapid pe obraz şi se dă jos de pe banchetă. Mă dau jos şi eu, o îmbrăţişez pe mama şi primesc o sărutare pe obraz de la tata, apoi trec în scaunul şoferului. Tata mă priveşte.

— Ai grijă, gândăcel. Au ieşit o grămadă de oameni pe-afară odată cu soarele.

Ridică mâna şi o face streaşină la ochi. E cea mai însorită zi pe care a văzut-o Hampsteadul de o bună vreme încoace. Până

acum a fost cald, dar nu şi soare. Dau din cap şi-i promit tatei c-o să am grijă.

Aştept până ies din cartier şi schimb postul de radio. Dau muzica tare şi cânt fiecare melodie până ajung în centrul oraşului. Scopul meu e să obţin trei găleţi de vopsea de la toate cele trei magazine pe care le vizitez. Aş fi fericită şi cu una de fiecare, dar ar fi ideal să fac rost de trei ca să putem vopsi totul.

Prima prăvălie, *Mark's Paint and Supply*, e cunoscută drept cea mai ieftină din oraş. Mark, proprietarul, are o reputaţie foarte bună în cartier şi mă bucur să-l întâlnesc. Ajung într-o parcare aproape goală; doar o maşină în stil clasic, vopsită într-un roşu-aprins, şi o dubiță se află în toată parcarea. Clădirea e veche, făcută din scânduri de lemn şi dintr-un rigips instabil. Semnul de la intrare e strâmb, iar litera M de-abia se mai vede. Când deschid uşa de lemn, aceasta scârțâie şi se aude un clopoţel. O pisică sare de pe o cutie de lemn şi aterizează în picioare în faţa mea. O mângâi preţ de o clipă, apoi mă apropii de casa de marcat.

Pe dinăuntru, magazinul e la fel de dezordonat ca pe dinafară și, din cauza haosului, nu-l văd din prima pe băiatul de la casa de marcat. Prezenţa lui acolo mă şochează puţin. E înalt şi lat în umeri; pare genul de băiat care a făcut sport ani întregi.

— Mark..., spun eu, chinuindu-mă să-mi aduc aminte numele lui de familie.

Toată lumea îi spune, simplu, Mark.

— Eu sunt Mark, aud o voce din spatele sportivului.

Ma aplec puţin într-o parte şi observ alt băiat, stând pe scaunul de la birou şi îmbrăcat tot în negru. E mai zvelt decât primul, totuşi prezenţa lui e mai puternică. Are părul castaniu-închis, lung în părţi, cu un ciuf în frunte. Braţele îi sunt pline de tatuaje, răspândite la întâmplare pe pielea bronzată. Nu prea îmi plac tatuajele, dar în loc să-l critic, nu mă pot gândi decât la faptul că toată lumea e bronzată, numai eu nu.

— Nu e el, eu sunt, se aude vocea unui al treilea băiat.

Mă uit înspre primul băiat şi dau cu ochii de un puşti de statură medie, slăbuţ, cu o freză foarte scurtă.

— Eu sunt Mark Junior, să ştii. Dacă-l cauţi pe babacu', nu e azi aici.

Cel de-al treilea băiat are şi el tatuaje, dar sunt mai organizate decât cele ale tipului cu părul vâlvoi, şi are şi un

piercing în sprânceană. Îmi amintesc că mi-am întrebat familia dacă pot să-mi pun şi eu un cercel în buric. Şi azi îmi vine să râd de reacţiile lor înspăimântate.

— El e cel mai bun Mark dintre cei doi, spune băiatul cu părul ciufulit, cu o voce profundă şi lentă.

Zâmbeşte şi în obraji îi apar nişte gropiţe superbe. Râd, bănuind că ăsta nu e nici pe departe adevărul.

— Mă cam îndoiesc de asta, îl necăjesc eu.

Izbucnesc cu toţii în râs, iar Mark Jr se apropie de mine, cu un zâmbet pe buze. Băiatul de pe scaun se ridică în picioare. E atât de înalt, încât prezenţa lui devine şi mai puternică. Înaintează şi se postează în faţa mea. E atrăgător; are trăsături puternice. Un obraz tăios, gene negre, sprâncene groase. Are nasul subţire, iar buzele îi sunt roz deschis. Mă uit la el, iar el mă priveşte fix.

— Ce treabă ai cu tata? întreabă Mark.

Nu răspund imediat, iar Mark şi sportivul îmi aruncă priviri ba mie, ba prietenului lor. Mă trezesc la realitate şi, un pic stânjenită că am am fost prinsă holbându-mă, îmi încep discursul.

— Am venit din partea Bisericii Baptiste din Hampstead şi mă ntrebam dacă doriţi să ne donaţi cumva vopsea sau alte materiale. Renovăm biserica şi ne-ar prinde bine nişte donaţii...

Mă opresc, pentru că fermecătorul cu buze roz este adâncit în conversaţie, şoptind ceva prietenilor lui, cu o voce joasă, ca să nu-l aud. Apoi toţi se opresc şi mă privesc deodată, zâmbind la unison. Mark vorbeşte primul.

— Sigur că putem face asta, spune el.

Zâmbetul lui îmi aminteşte de o felină. Nu-mi dau seama exact de ce. Zâmbesc şi eu şi dau să-i mulţumesc. El se răsuceşte către prietenul lui cu corabia imensă tatuată pe biceps.

— Hardin, câte cutii sunt acolo?

Hardin? Ce nume ciudat; nu l-am mai auzit niciodată.

Mânecile tricoului negru al acestui Hardin acoperă pe jumătate corabia de lemn. E lucrată frumos; detaliile şi umbrele sunt superb desenate. Când îmi ridic privirea către chipul său, oprindu-mă o clipă asupra buzelor lui, îmi simt obrajii luând foc. Mă fixează, îmi observă privirea insistentă. Îi văd pe Mark şi pe Hardin uitându-se unul la celălalt, dar nu aud ce-i şopteşte Mark.

— Ce zici de-o propunere? spune Mark, dând din cap către Hardin.

Sunt interesată s-o aud. Hardin ăsta pare amuzant puţin ciudat, dar îmi place de el deocamdată.

— Şi care-ar fi asta?

Îmi încolăcesc degetul în păr şi aştept. Hardin încă mă priveşte fix. E ceva rezervat în expresia lui. Simt asta din partea cealaltă a magazinului. Am devenit curioasă în privinţa acestui băiat care se străduieşte atât de mult să pară dur. Mă crispez când îmi imaginez ce-ar crede părinţii mei, cum ar reacţiona dacă l-aş aduce acasă. Mama crede că tatuajele sunt malefice, dar eu nu ştiu ce să zic. Nu mă caracterizează, dar sunt o formă de exprimare de sine şi, fără îndoială, asta e ceva frumos. Mark îşi scarpină obrazul bărbierit.

— Dacă ieşi de două ori în oraş cu prietenul meu Hardin, îţi dau zece galoane de vopsea.

Mă uit la Hardin, care mă priveşte cu un zâmbet în colţul gurii. Are nişte buze atât de frumoase. Trăsăturile lui aproape feminine îl fac mai atrăgător decât îmbrăcămintea neagră sau părul răvăşit. Mă-ntreb dacă despre asta şuşoteau. Oare Hardin mă place? În vreme ce mă gândesc la ofertă, Mark măreşte miza:

— Orice culoare. La alegere. Din partea casei. Zece galoane.

Se pricepe să-şi vândă marfa. Plescăi din limbă.

— O singură întâlnire, ripostez eu.

Hardin râde; mărul lui Adam i se mişcă atunci când râde, iar gropiţele îi apar în obraji. Bine, e foarte, foarte sexy. Nu-mi vine să cred că n-am observat cât e de sexy când am intrat aici. Eram atât de concentrată în privinţa vopselei, încât nici n-am remarcat ce ochi verzi are sub lumina fluorescentă din magazin.

— E bine şi o singură întâlnire.

Hardin îşi îndeasă mâna în buzunar, iar Mark se uită la domnul tuns scurt.

Mă simt triumfătoare după negocierea mea reuşită, aşa că zâmbesc şi fac lista culorilor care-mi trebuie pentru bănci, ziduri şi scări. Mă prefac că nu mă gândesc deja cu nerăbdare la întâlnirea mea cu Hardin, băiatul retras şi ciufulit, atât de inocent şi de timid încât e dispus să ofere zece galoane de vopsea pentru o ieşire în oraş.

Molly

Când era mic, mama lui îi spunea poveşti despre fete primejdioase. Cu cât fetele sunt mai rele cu tine şi cu cât fug mai departe de tine, cu atât te plac mai tare. Ar trebui să te ţii după ele, aşa sunt învăţaţi băieţeii.

Dar băieţeii ăştia insistenţi cresc şi află că, de cele mai multe ori, când o fată nu te place înseamnă pur şi simplu că nu te place. Fata a crescut însă fără nicio femeie în preajmă care să-i arate cum trebuie să se poarte. Mama ei a visat la o viaţă mai frumoasă şi mai liberă, iar fetiţa a învăţat cum trebuie să se comporte bărbaţii observând gesturile celor din jurul ei.

Când fetiţa a crescut, a prins repede jocul şi a devenit maestră.

Îmi trag rochia în jos când cotesc pe aleea întunecată. Aud cum materialul de plasă se rupe când trag de el şi mă blestem c-am făcut asta din nou.

Am luat trenul către centru sperând să reuşesc... ceva.

Ce anume nu sunt sigură, dar sunt foarte, foarte obosită să mă simt aşa. Deznădejdea te poate face să te porţi în feluri pe care nici nu ţi le imaginai, iar acesta e singurul mod de a-mi satisface golul imens dinăuntru. Satisfacţia apare şi dispare când bărbaţilor li se topesc ochii după mine. Se simt stăpânii trupului meu pentru că mă îmbrac într-un fel care-i excită. Sunt dezgustători şi defecţi, dar le fac jocul, îi încurajez facându-le cu ochiul. Un zâmbet timid adresat unui tip singuratic face minuni.

Faptul că am nevoie de această atenţie îmi face greaţă. E mai mult decât o durere; e ca o arsură usturătoare pe dinăuntru.

Mai cotesc o dată. O maşină neagră se apropie, iar eu mă uit în altă parte, în vreme ce bărbatul de la volan încetineşte ca să mă măsoare din priviri. Străzile sunt întunecoase, iar aleea întortocheată se află în spatele celui mai bogat cartier din Philadelphia. Sunt o groază de magazine pe străzi, toate având

platforme de aprovizionare în spate.

Prea mulţi bani şi prea puţine atracţii în Main Line[1].

— Vrei să mergi cu mine? întreabă bărbatul, în vreme ce geamul automat al maşinii coboară zbârnâind.

Are faţa puţin ridată, iar părul şaten-deschis încărunţit e pieptănat cu cărare pe mijloc. Are un zâmbet fermecător şi arată bine pentru vârsta lui, dar în mintea mea e o alarmă care sună în fiecare săptămână când fac plimbarea asta de zombie dintr-un motiv misterios. Amabilitatea din surâsul lui este falsă, la fel ca geanta mea Chanel. Zâmbetul vine de la bani; am învăţat asta până acum. Bărbăţii cu maşini negre atât de curate că sclipesc în lumina lunii au bani, dar n-au strop de conştiinţă. Nevestele lor nu şi-au pus-o cu ei săptămâni întregi chiar luni iar ei cercetează străzile, căutând atenţia de care sunt privaţi.

Dar eu nu vreau banii lui. Părinţii mei au bani, chiar prea mulţi.

— Nu sunt prostituată, dementule!

Îi lovesc maşina tâmpită şi scânteietoare cu bocancul meu cu platformă şi observ că pe deget are un bandaj. Mă urmăreşte cu privirea şi-şi vâră mâna sub volan. Nenorocitul.

— Frumoasă încercare. Du-te acasă la nevastă-ta, sunt sigură că pretextul pe care i l-ai servit e pe cale să-ţi expire.

Dau să plec, dar el îmi mai spune ceva. Sunetul se pierde în noapte, în vreun colţ întunecat. Nu mă obosesc să mă mai uit la el. Strada e aproape goală, e trecut de ora nouă, într-o seară de luni. Luminile din clădiri sunt palide, atmosfera e calmă şi liniştită. Trec prin spatele unui restaurant de unde aburul iese prin acoperiş, iar aroma cărbunelui îmi umple simţurile. Miroase senzaţional şi-mi aminteşte de grătarele din curte pe care le făceam cu familia lui Curtis, când eram mai mică. Atunci când ei erau a doua mea familie.

Clipesc ca să alung aceste gânduri şi-i zâmbesc femeii cu şorţ şi pălărie de bucătar care iese pe uşa din spate a unui restaurant. Flacăra brichetei ei străluceşte în noapte. Trage un fum de ţigară şi zâmbeşte din nou.

— Ai grijă pe-aici, fetiţă, mă avertizează ea, cu glas răguşit.

— Am mereu, răspund eu, zâmbind şi făcându-i cu mâna.

Ea scutură din cap şi trage din nou din ţigară. Fumul se ridică în aerul rece, iar capătul înroşit al ţigării pocneşte încet în liniştea nopţii. Apoi femeia aruncă mucul ţigării pe asfalt şi

---

[1] Main Line — zonă din centrul oraşului Philadelphia. *(N.t.)*

calcă zgomotos pe el. Merg mai departe, iar afară se face şi mai frig. Mai trece o maşină, iar eu mă dau la o parte pe trotuarul aleii. Maşina e neagră... mai arunc o privire şi-mi dau seama că e aceeaşi maşină neagră şi lucioasă de mai devreme. Un fior îmi străbate spatele când maşina încetineşte, scârţâind din cauciucuri pe gunoiul care acoperă aleea.

Merg mai repede, băgându-mă în spatele unui tomberon ca să mă distanţez şi mai mult de acel străin. Nu ştiu de ce sunt atât de paranoică în seara asta; fac asta aproape în fiecare weekend. Mă-mbrac într-un halat hidos, îl sărut pe tata pe obraz şi îi cer bani de tren. El se-ncruntă şi-mi spune că petrec prea mult timp singură şi că trebuie să merg mai departe în lumea asta până când nu trece viaţa pe lângă mine. Dacă ar fi fost atât de uşor să merg mai departe, nu m-aş pricepe să mă schimb atât de repede în rochia asta sau să îndes halatul în geantă, ca să-l pun din nou pe mine când mă întorc acasă.

Să merg mai departe. De parcă ar fi fost atât de simplu.

— Molly, ai doar şaptesprezece ani; trebuie să te întorci la viaţa reală înainte să-ţi pierzi cei mai frumoşi ani din viaţă, îmi spune el de fiecare dată.

Dacă ăştia sunt cei mai frumoşi ani din viaţa mea, nu văd ce sens are să trăiesc mai mult de-atât.

Dau mereu din cap, aprobându-l cu un zâmbet în vreme ce-mi doresc în sinea mea să nu-mi mai compare pierderea cu a lui. Diferenţa e că mama a dorit să plece.

În seara asta e ceva diferit, poate pentru că acelaşi bărbat se opreşte lângă mine pentru a doua oară în răstimp de douăzeci de minute. O iau la goană, lăsând frica să mă poarte pe strada plină de gropi până la drumul mai aglomerat din faţă. Un taximetrist mă claxonează când ajung împiedicându-mă în stradă, şi sar înapoi pe trotuar, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Trebuie să mă duc acasă. Acum. Am flăcări în piept şi mă căznesc să inspir acrul rece. Trec înapoi pe trotuar şi privesc în toate direcţiile.

— Molly? Molly Samuels, tu eşti? se aude o voce de femeie din spatele meu.

Mă răsucesc şi dau cu ochii de ultima persoană cu care m-aş fi aşteptat să mă întâlnesc. Simt nevoia s-o zbughesc în direcţia opusă când privirile ni se întâlnesc. Are câte o plasă de cumpărături în fiecare mână şi se-ndreaptă către mine.

— Ce faci aici atât de târziu? întreabă doamna Garrett, în

vreme ce o şuviţă de păr îi cade peste obraz.

— Mă plimbam.

Încerc să-mi trag rochia mai jos pe coapse înainte să se uite din nou la mine.

— De una singură?

— Şi tu eşti de una singură, îi zic, cu un ton mai mult decât defensiv.

Ea oftează şi-şi trece toate cumpărăturile într-o singură mână.

— Haide, urcă-n maşină.

O ia către dubiţa maronie parcată pe colţ. Apasă pe alarmă şi portiera din dreapta se deblochează, iar eu mă sui şovăitoare. Prefer să mă aflu în maşina asta cu ea şi să îndur morala pe care mi-o ţine decât pe stradă, cu tipul din maşina neagră, care nu poate accepta un refuz. Salvatoarea mea temporară se aşază la volan şi priveşte drept în faţă preţ de un minut, înainte de a se întoarce către mine.

— Ştii că nu te poţi comporta aşa pentru tot restul vieţii.

Afirmaţia ei se încheie pe un ton puternic, dar mâinile îi tremură pe volan.

— Nu sunt...

— Nu te preface că nu s-a întâmplat nimic.

Reacţia ei îmi arată că nu are chef de amabilităţi.

— Eşti îmbrăcată total diferit decât de obicei, cu siguranţă diferit de hainele cu care e taică-tău de acord. Ai părul roz, atât de departe de blondul tău natural. Eşti aici seara, plimbându-te singură. Nu sunt singura care te-a observat, să ştii. John, care merge la aceeaşi biserică, te-a văzut pe aici într-o altă seară. A povestit tuturor.

— Eu...

Ea ridică mâna în semn de protest.

— N-am terminat. Tatăl tău mi-a spus că nici măcar nu mergi la Ohio State, în ciuda faptului că te-ai pregătit atâţia ani ca să mergi la facultate cu Curtis.

Numele care-i iese din gură mă sfâşie pe dinăuntru, spărgând carapacea tare în care mă ascundeam până atunci. Neantul gros în spatele căruia m-am camuflat. Chipul fiului său îmi revine în minte, iar vocea lui îmi umple auzul.

— Încetează, reuşesc să spun îndurerată.

— Nu, Molly, spune doamna Garrett.

Când o privesc, e tulburată, ca şi cum emoţiile care s-au adunat în ea în ultimele şase luni mai au puţin şi explodează.

— A fost fiul meu, zice ea. Deci nu te mai comporta ca şi cum eşti mai îndreptăţită decât mine să suferi. Mi-am pierdut copilul, unicul copil, iar acum stau aici şi mă uit la tine, dragă Molly, fata pe care am privit-o crescând, cum te pierzi şi tu, şi n-o să mai tac din gură. Trebuie să-ţi mişti fundul la facultate, să pleci din oraşul ăsta, aşa cum plănuiai cu Curtis. Continuă-ţi viaţa. Asta trebuie să facem cu toţii. Dacă eu pot face asta, oricât de greu ar fi, atunci poţi s-o faci şi tu, fii sigură.

Când doamna Garrett se opreşte din vorbit, simt un gol în stomac. A fost mereu o femeie tăcută – soţul ei a vorbit întotdeauna mai mult – dar în ultimele cinci minute a devenit cumva mai puţin fragilă. Vocea ei, de obicei blândă, pare acum foarte hotărâtă şi asta mă impresionează. Mă face să-mi pară şi mie rău pentru că mi-am transformat viaţa în existenţa asta fantomatică.

Dar eu eram la volanul acelei maşini.

În seara de dinainte de a-mi lua permisul, am fost de acord să conduc camioneta lui Curtis. Eram entuziasmaţi, iar zâmbetul lui era convingător. L-am iubit cu fiecare părticică a trupului meu şi m-am dezmembrat când a murit. Era liniştea mea, garanţia că nu voi ajunge ca mama, o femeie care şi-a dorit să fie mai mult decât nevasta cuiva într-o casă enormă dintr-un cartier bogat. Şi-a petrecut viaţa pictând şi dansând în casa noastră imensă, cântând şi promiţându-mi că vom pleca din porcăria asta de oraş.

— N-o să murim aici, o să-l conving eu într-o zi pe taică-tău, aşa spunea mereu.

Şi-a ţinut numai jumătate din promisiune şi a plecat în miez de noapte, acum doi ani. N-a reuşit să treacă, se pare, peste ruşinea de a fi mamă şi soţie. Cele mai multe n-ar fi găsit că asta e o ruşine, dar nu şi mama. Voia să fie în centrul atenţiei voia să fie celebră. Mă învinovăţea pe mine că nu este, deşi încerca să nege acest fapt. Îi era întotdeauna ruşine cu mine; îmi reamintea mereu de felul în care i-am deformat corpul. Îmi spunea de nenumărate ori cât de bine arăta înainte să-mi fac eu apariţia. Se purta ca şi cum eu aş fi ales să ajung acolo, în pântecul ei de femeie egoistă. O dată mi-a arătat vergeturile pe care i le-am făcut pe burtă, iar eu m-am chircit toată pe lângă ea când i-am văzut pielea distrusă.

În ciuda faptului că am fost un obstacol în calea stilului ei de viaţă, mi-a promis lumea-ntreagă. Mi-a povestit despre oraşe mai mari, mai strălucitoare, cu panouri imense, pe care şi-ar fi

dorit să apară, dacă ar mai fi fost destul de frumoasă.

Şi într-o dimineaţă, devreme de tot, după ce, cu o seară înainte, o ascultasem povestindu-mi despre lumea largă, am zărit-o prin zăbrelele groase, de metal, ale scării. Târa după ea valiza pe covorul din fața uşii de la ieşire. Înjura şi-şi dădea părul de pe umeri. Era îmbrăcată ca şi cum se ducea la un interviu pentru o slujbă, era machiată, cu părul coafat – probabil că folosise juma de tub de fixativ ca să arate aşa. Era entuziasmată şi încrezătoare şi-şi tot atingea părul ca să-l mai aranjeze puţin.

Chiar înainte de a ieşi pe uşă, a privit în jur la livingul frumos decorat, iar faţa i s-a luminat de cel mai mare zâmbet pe care i l-am văzut vreodată. Apoi a-nchis uşa şi mi-am imaginat-o cum se sprijină fericită de ea, pe dinafară, încă zâmbind de parcă se ducea în paradis.

N-am plâns când am coborât tiptil pe scări, încercând să ţin minte cum arăta şi cum se purta. Voiam să-mi amintesc fiecare interacţiune, fiecare discuţie, fiecare îmbrăţişare. Mi-am dat seama chiar atunci că viaţa mi se schimba din nou. Am privit-o prin fereastra livingului cum s-a urcat în taxi. M-am holbat îndelung la alee. Bănuiesc că am ştiut dintotdeauna că nu mă pot baza pe ea. I-o fi teamă lui tata să părăsească oraşul în care a crescut şi unde are o slujbă extraordinară, dar măcar pe el mă pot baza.

Doamna Garrett îmi atinge părul roz cu precauţie.

— Nici dacă-ţi vopseşti părul cu coloranţi alimentari nu se va schimba nimic din cele întâmplate.

Zâmbesc şi spun primul lucru care-mi trece prin minte.

— Nu mi-am vopsit părul pentru că ţi-am văzut fiul cum s-a golit de sânge în faţa mea, mă răstesc eu şi-mi amintesc felul în care vopseaua de un roz-închis semăna cu sângele, când m-am clătit la chiuvetă.

Îi îndepărtez mâna şi, da, cuvintele mele au sunat groaznic, *dar cine naiba e ea să mă judece?* O văd cum încă procesează ce i-am zis şi sunt sigură că-şi imaginează trupul stâlcit al lui Curtis, alături de care am stat două ore înainte să vină cineva să ne ajute. Am încercat să-i rup centura de siguranţă, dar n-am reuşit. Caroseria se îndoise acolo unde ne-am lovit de balustradă şi mi-era imposibil să-mi mişc mâinile. Am încercat totuşi şi am ţipat, deşi metalul zimţat îmi sfâşia carnea. Iubitul meu nu se mişca, nu mai scotea niciun sunet, iar eu urlam la el, la maşină, la întregul univers, încercând să ne salvăm.

Un univers care m-a trădat şi s-a întunecat atunci când faţa i-a devenit palidă şi mâinile inerte. Acum mă bucur că trupul meu s-a deconectat după ce el a murit şi n-am mai fost silită să stau acolo şi să privesc chestia aia care nu mai era el, să-l privesc şi să sper că se va-ntoarce la viaţă. Cu un oftat uşor, doamna Garrett porneşte motorul şi demarează.

— Îţi înţeleg durerea, Molly... dacă te înţelege cineva, eu sunt aceea. Am încercat să găsesc o cale să-mi continui viaţa, dar tu ţi-o distrugi pe a ta din cauza unui lucru pe care nu l-ai putut controla.

Sunt derutată şi încerc să mă concentrez, trecându-mi mâna peste portieră.

— Nu l-am putut controla? Eu eram la volan.

Zgomotul metalului încolăcit lovindu-se de un copac, apoi de bariera de metal, îmi umple urechile şi-mi simt mâinile tremurând în poală.

Eram responsabilă pentru viaţa lui şi l-am ucis.

Era atât de viu. Era strălucitor şi cald şi iubea tot ce era în jurul lui. Curtis găsea motive de bucurie în cele mai tâmpite şi simple chestii. Eu nu eram ca el. Eram mai cinică, mai ales după plecarea mamei. Dar el mă asculta de fiecare dată când furia mea mă-mpingea să fac greşeli. De ziua lui, l-a ajutat pe tata să cureţe atelierul de pictat al mamei după ce eu îl făcusem praf, aruncând vopsea neagră peste preţioasele ei tablouri pe care ni le lăsase. Nu m-a întrebat nici măcar o data de ce-mi doresc ca ea să moară.

Nu m-a judecat niciodată şi m-a echilibrat aşa cum eu nu eram în stare. Am crezut întotdeauna că el mă ajuta să-mi termin facultatea şi să-mi fac prieteni noi în alt oraş. Nu m-am priceput niciodată să ascund ceea ce cred despre oameni, aşa că nu mi-a fost deloc uşor să-mi fac prieteni noi. El mi-a spus întotdeauna că sunt în regulă aşa cum sunt, că eram doar dureros de sinceră şi că trebuia să-şi asume rolul mincinosului în relaţia noastră. Se prefăcea că-i place pe puştii fiţoşi şi plini de bani de la noi din şcoală. Era mereu cel simpatic, cel pe care toată lumea îl adora. Eu eram dublura lui. Petreceam atât de mult timp împreună, încât lumea a-nceput să mă accepte, pe mine şi atitudinea mea. Presupun că farmecul lui a ajutat. Era scuza mea în faţa lumii, pentru că, aparent, el a văzut ceva în mine. A fost singura persoană care m-a acceptat şi m-a iubit vreodată, dar apoi şi el m-a părăsit. A fost vina mea, aşa cum sunt sigură că şi mama a plecat pentru că se săturase de

oraşul ăsta, de normalitatea tatei şi de fiica ei cea blondă cu funde în păr.

Ultima mea urmă de normalitate s-a topit când chiuveta s-a umplut cu apă roz şi părul meu blond a dispărut.

— Am un prieten cu ceva influenţă în vest, în Washington.

Aproape că uitasem unde sunt. Retrăisem în minte toate experienţele nasoale din viaţa mea în mai puţin de zece minute.

— L-aş putea ruga să tragă nişte sfori şi să te bage la şcoală acolo. E frumos acolo. Proaspăt, verde. Anul universitar a-nceput de mult, dar o să-ncerc, dacă vrei, spune ea.

Washington? Ce mama dracului e la Washington?

Mă gândesc la propunerea ei, încerc să-mi dau seama dacă mai vreau să merg la facultate sau nu. Şi în vreme ce întrebarea mă frământă, înţeleg că vreau să plec din oraşul ăsta uitat de Dumnezeu, aşa că poate ar trebui să accept. Când eram mai mică, mă gândeam la alte oraşe. Mama vorbea despre Los Angeles şi despre vremea de acolo, care facea ca fiecare zi să fie perfectă. Vorbea despre New York şi despre străzile lui pline de oameni. Îmi povestea despre oraşele strălucitoare unde îşi dorea să trăiască. Dacă ea se putea descurca în acele oraşe, puteam şi eu să mă descurc în Washington.

Dar e departe, în celălalt capăt de ţară. Tata va rămâne singur aici... deşi poate i-ar face bine. Nu prea are prieteni, pentru că e mereu îngrijorat din cauza mea, încercând să mă facă fericită. A renunţat să mai aibă grijă de propria lui viaţă. Poate că, dacă voi pleca la facultate, îi voi face un bine. Poate îi voi reda normalitatea.

E posibil să-mi fac şi eu prieteni. Părul meu roz ar putea să nu mai intimideze oamenii dintr-un oraş sofisticat. Hainele mele deocheate ar putea să nu mai pară la fel de ameninţătoare pentru fetele de vârsta mea din alt oraş.

Aş putea s-o iau de la capăt şi s-o fac mândră de mine pe doamna Garrett.

Şi Curtis ar putea fi mândru de mine.

Washington ar putea fi leacul de care am nevoie.

Şi uite-aşa, stând în maşina acestei femei bune, mama băiatului pe care l-am iubit şi l-am pierdut, îmi jur, chiar acum, că n-o să fac prostii.

N-o să iau trenul înspre cartierele dubioase din Washington.

N-o să trăiesc în trecut.

N-o să renunţ la mine însămi.

O să fac doar lucrurile care mă vor pregăti pentru viitor şi n-o să dau doi bani pe ce va spune lumea în acest timp.

Melissa

A subestimat-o pe fata asta când a întâlnit-o pentru prima oară. Nu ştia nimic despre ea alunci şi nici în ziua de azi nu ştie prea multe, l-a întâlnit mai întâi fratele şi şi-au petrecut împreună nopţile îmbătându-se, cunoscându-l mai bine şi aflând ce persoană oribilă era acesta. Fratele ei era un şarpe, care se strecura prin campus de parcă era pe propriul domeniu de vânătoare, alegându-şi prada.

Dar după observaţii amănunţite, a remarcat că şarpele avea o slăbiciune: sora lui, o frumuseţe, înaltă, brunetă, cu piele bronzată. Deşi îl ura din ce în ce mai tare pe şarpe, a observat cât de tandru era acesta cu sora sa, cum o ocrotea ca şi cum era singurul lucru de pe pământ care conta - în afară de propriile lui dorinţe perverse, de bună seamă. Când s-a convins că şarpele a scăpat de sub control, să-şi împrăştie cu mândrie mizeria, şi că trebuie oprit, băiatul a pus ceva la cale.

Mizeria asta trebuia să dispară, iar sora şarpelui nu era nimic altceva decât o victimă colaterală.

Casa e foarte goală pentru o seară de vineri. Tata e la un banchet în cinstea promovării lui de la spital şi toţi prietenii mei sunt la altă petrecere. Niciuna dintre variante nu mi se pare atrăgătoare.

Petrecerea ar fi mişto dacă nu s-ar desfăşura la sediul frăţiei unde îşi pierde vremea frate-meu. Nu mă pot distra pentru că e foarte protector cu mine. E extrem de enervant. Banchetul ar putea fi o variantă mai bună, dar numai la suprafaţă. Tata, cel mai prestigios medic din acest oraş, e mai bun medic decât părinte... dar se străduie. Timpul lui e preţios şi costisitor şi nu pot concura cu oamenii aceia bolnavi ale căror facturi medicale ne-au cumpărat casa asta imensă în care stau şi mă văicăresc.

Mă simt un pic vinovată, aşa că îi scriu tatei un mesaj în care-l anunţ că până la urmă vin. Apoi, când observ că e trecut de nouă, iar banchetul a început la opt, îmi dau seama că o să-l întrerup şi-o să-i dau tinerei iubite a tatei un nou motiv să se plângă de mine. Tasha e doar cu trei ani mai mare decât mine şi se vede cu tata de vreun an. Aş fi mai înţelegătoare dacă n-am fi fost la acelaşi liceu şi n-aş fi văzut cât era de ticăloasă. Sau dacă nu s-ar purta ca şi cum nu m-ar ţine minte, deşi ştiu că mă cunoaşte.

Indiferent cât de nesimţită ar fi faţă de mine, nu mă plâng tatei. Îl face fericit. Ea zâmbeşte când o priveşte el. Râde la glumele lui siropoase. Ştiu că nu ţine la el aşa cum ar trebui, dar am remarcat că tata s-a schimbat mult în bine de când ea i-a intrat în cabinet, cu un deget rupt şi sâni obraznici. Tata a suportat divorţul mult mai greu decât mama, care s-a mutat înapoi în Mexic, să locuiască alături de bunicii mei până se va pune pe picioare. Nu ştiu pe cine crede ea că păcăleşte. A primit suficienţi bani la divorţ ca să trăiască toată viaţa în lux.

În loc să-i bat la cap pe Tasha şi pe tata, îi scriu lui Dan. Se tot vede cu o fată cu care am fost în liceu. Spre deosebire de mine, ea e tot la liceu. Frate-meu e protector şi loial când are chef, dar în rest e un porc total. Lăsaţi-mă să repet: un porc total. Încerc cât pot să mă ţin departe de relaţiile lui. Şi prietenii lui sunt porci, de obicei mai tineri şi mai răi decât el. Îi place să se înconjoare cu oameni la fel de naşpa ca el, ca să se simtă bine în propria lui piele. Cred că vrea să fie regele şobolanilor.

Dan răspunde repede: *Te iau în douăzeci de minute.* Îi trimit un smiley şi sar din pat ca să mă pregătesc. Chipul nemachiat şi tricoul gri cu WCU[2] nu-mi folosesc la nimic. Trebuie să arăt mai bine de-atât. Totuşi, trebuie să am grijă ce haine îi aleg, pentru că n-am chef să-l aud pe frate-meu bătându-mă la cap toată noaptea.

Mă uit prin dulap, căutând prin marea de haine negre şi strălucitoare. Am prea multe rochii. Mama îmi dădea toate rochiile ei după ce le purta o dată. Tatei îi plăcea s-o facă fericită cu rochii scânteietoare și maşini sport roşii, dar uite că fericirea n-a venit niciodată. Când a plecat, m-a întrebat dacă vreau să locuiesc în Mexic cu ea. Dar, oricât ar părea de ciudat, n-am putut renunţa la înot, la echipa de nataţie. Chestia asta e mai importantă pentru mine decât orice alt lucru de aici, din Washington. Era singurul lucru – în afară de tata și de Dan – de care mi-ar fi fost dor. Dan s-a gândit să se mute, dar nu voia mă lase aici. *N-a putut*, având în vedere că e în permanenţă cu ochii pe mine.

După ce probez două rochii şi le arunc apoi înapoi în dulap, scot o salopetă pe care n-am purtat-o niciodată. E neagră în întregime, în afara unui mic imprimeu pe bretelele groase de pe umeri. E suficient de strâmtă ca să-mi scoată-n evidenţă fundul, destul de lejeră pentru o petrecere şi-mi acoperă atât

[2] Washington Central University *(N. red.)*

cât trebuie din trup pentru ca frate-meu să-şi ţină gura închisă.

Când sunt gata, claxonul enervant al lui Dan se aude de-afară. Înşfac geanta şi dau buzna pe scări. Dacă nu mă grăbesc, vecinii se vor plânge iarăşi de zgomot. Setez repede alarma şi ies pe uşă. Când ajung la Audiul lui Dan, constat că şi-a adus şi nişte tovarăşi cu el.

— Logan, las-o pe ea în faţă, zice Dan.

M-am văzut de câteva ori cu Logan şi a fost întotdeauna de treabă cu mine. S-a dat la mine o dată, la o petrecere. Când m-am ridicat de pe canapea şi şi-a dat seama că sunt cu cel puţin zece centimetri mai înaltă decât el, a tras concluzia că e mai bine să fim prieteni. Am râs aprobându-l, impresionată de gluma bună. De atunci a devenit preferatul meu din gaşca de idioţi a lui frate-meu.

— E-n regulă. O să stau în spate, spun eu, când Logan dă să-şi desprindă centura.

Mă aşez pe bancheta din spate şi dau cu ochii de un tip cu păr negru şi ondulat care-i acoperă faţa. Stă într-o parte într-un fel ciudat şi emo rău de tot, dar asta se potriveşte perfect cu piercingurile din sprânceană şi buză. Nu-şi ridică ochii din telefon când îl salut.

— Ignoră-l, zice Dan, uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi scot telefonul. Să mă distrez şi eu pe drum. La sediul frăţiei studenţeşti nu e niciun loc de parcare. Dan se oferă să mă lase în faţa casei, ca să nu merg mult pe jos. Ies din maşină, dar, după ce închid portiera, aud şi cealaltă portieră închizându-se. Ridic privirea şi-l văd pe tipul din spate îndreptându-se spre casa.

— Nenorocitule! strigă Dan după el.

Străinul îi arată degetul din mijloc.

— Sunt sigură că ar fi preferat să te duci cu ei, îi spun, urmându-l pe peluză.

Un grup de fete se holbează la el când trecem pe lângă ele; una îi şopteşte alteia ceva şi toate se uită la mine.

— Aveţi vreo problemă? le-ntreb, privindu-le chipurile machiate exagerat şi disperate.

Toate trei scutură din cap. Nu se aşteptau să le abordez în gura mare. Ce să zic, s-au înşelat. Nu reacţionez cu drăgălăşenie în faţa unor blonde fandosite care îi bârfesc pe alţii ca să se simtă ele importante.

— Probabil că s-au pişat pe ele, îmi zice tipul cu părul vâlvoi.

Are vocea foarte profundă şi pot jura că are accent englezesc.

Încetineşte pasul, dar nu se întoarce să mă privească. Are braţele pline de tatuaje. Nu-mi dau seama ce reprezintă unele dintre ele, dar văd că sunt toate în tuş negru, fără altă culoare. I se potrivesc, alături de jeanşii negri şi tricoul asortat. Bocancii îi bubuie înfundat pe iarba moale. Încerc să ţin pasul cu el, dar merge prea repede. E mai înalt cu câţiva centimetri decât mine.

— Sper, îi spun şi mă mai uit o dată la fete.

Au depăşit deja momentul, holbându-se şi arătând cu degetul o fată beată, îmbrăcată într-o rochie scurtă, care s-a împiedicat de ele.

El nu mai spune nimic până când intrăm în casă. Nu se uită în urmă nici când intră în bucătărie, nici când desface dopul unei sticle de whisky şi ia o înghiţitură. M-a făcut curioasă acum şi, atunci când Dan şi Logan intră în living, mă hotărăsc să aflu mai multe despre străinul tatuat. Îmi iau un şpriţ dintr-o găleată de pe tejghea şi mă duc la frate-meu. Stă pe canapea, cu berea în mână. Miroase deja a iarbă, iar ochii îi sunt injectaţi.

— Cine era băiatul de pe bancheta din spate? îl întreb.

Expresia i se schimbă.

— Cine, Hardin?

Nu se bucură că l-am întrebat. Şi *Hardin*? Ce fel de nume e ăsta?

— Stai departe de el. Mel, mă avertizează Dan. Vorbesc serios.

Îmi dau ochii peste cap şi decid că nu merită să mă cert cu frate-meu pentru atâta lucru. Lui nu-i place niciodată de iubiţii mei, totuşi a-ncercat să mă combine cu cel mai bun prieten al lui, Jace – de departe cel mai dezgustător dintre amicii lui. În mod evident, standardele fratelui meu sunt inconstante, depind numai de cantitatea de iarbă şi alcool consumată.

Când fratele meu îmi face semn să vin lângă el, mă aşez liniştită şi privesc puţin lumea. Muzica devine din ce în ce mai zgomotoasă, iar oamenii se îmbată şi intră-n atmosferă. Câteva minute mai târziu, când Logan îl întreabă pe frate-meu dacă vrea să mai fumeze ceva, mă uit împrejur după Hardin. Nu cred c-o să mă obişnuiesc cu numele asta. Dar iată-l la bucătărie, singur, rezemat de tejghea. Sticla de whisky e semnificativ mai goală decât ultima oară când l-am văzut adică

acum cinşpe minute.

Deci e un petrecăreţ. Bravo.

Mă ridic de pe canapea repede, prea repede, şi Dan mă prinde de braţ. Îmi dau seama că trebuie să inventez un motiv ca să părăsesc încăperea. Dacă-i spun că mă duc după Hardin, ştiu c-o să vină după mine.

— Unde te duci? întreabă.

— Să fac pipi, mint eu.

Urăsc că mă tot invită la petrecerile astea, dar se poartă ca tata când vine vorba să plec de lângă el. Mă priveşte în ochi ca să vadă dacă mint, dar eu mă uit în altă parte. Simt cum mă urmăreşte când străbat încăperea, aşa că mă îndrept spre scări. Singurele băi din casa asta sunt la etaj, ceea ce nu are niciun sens, dar aşa sunt sediile fraţiilor studenţeşti. Urc încet scările şi, când ajung sus, mă uit înapoi după frate-meu, apoi mă răsucesc şi mă izbesc de un zid negru. Numai că nu e deloc un zid – e pieptul lui Hardin.

— La naiba, scuze! exclam eu, ştergându-i vinul împrăştiat pe tot tricoul. Măcar nu pătează, glumesc.

Are ochii verzi şi atât de pătrunzători că-mi vine să mă uit în altă parte.

— Haha, face el, monoton.

Nesimţit.

— Fratele meu mi-a zis să stau departe de tine, izbucnesc eu fără să mai raţionez.

Privirea lui e atât de intensă că e greu să păstrez contactul vizual, dar nu vreau să dau înapoi. Am senzaţia că e obişnuit cu aşa ceva. Am senzaţia că aşa poţi pierde în faţa lui. Ridică din sprânceana în care are un cercel.

— Aşa a făcut?

Da, clar accent englezesc. Vreau să comentez ceva, dar ştiu că e enervant când oamenii se iau de felul în care vorbeşti. Mi se întâmplă tot timpul. Dau din cap, iar englezoiul deschide din nou gura.

— Şi de ce, mă rog?

Nu ştiu... dar îmi doresc să aflu.

— Cred că eşti foarte nasol dacă Dan nu te place, glumesc eu.

El nu râde. Simt o încordare în umeri; energia lui Hardin m-a captivat deja.

— Dacă te iei după cum judecă el oamenii, ne ia dracu’ pe toţi, spune el.

Primul meu instinct e să-l contrazic, să-i spun că frate-meu nu e atât de rău, e doar neînţeles. Ar trebui să-i iau apărarea. Dar apoi îmi amintesc ziua în care toată familia fostei iubite a lui Dan s-a înfiinţat la noi acasă. Biata fată gravidă se ascundea în spatele tatălui ei. Tata a scris un cec şi au dispărut cu nepoata sau nepotul meu, n-am mai auzit de ei niciodată. Am ştiut atunci că e ceva malefic în frate-meu, dar refuz încă să recunosc. Cu mama atât de departe şi cu tata obsedat de Tasha, el e tot ce am. Izbucnesc în râs.

— Sunt sigură că tu eşti mult mai bun.

Hardin îşi ridică mâna tatuată şi-şi dă la o parte părul de pe frunte.

— Nu, sunt mai rău.

Mă priveşte fix în ochii mei căprui şi îmi dau seama cumva că vorbește serios. Simt că mă avertizează, dar când îmi oferă sticla de whisky pe jumătate goală, iau o înghiţitură zdravănă.

Whisky-ul arde la fel de tare ca ochii lui...

Şl am senzaţia că Hardin e făcut tot din benzină.

Steph

Când a întâlnit-o pe fata cu părul roşu care avea braţele pline de tatuaje, a văzut ceva misterios în ea. A simţit ceva răutăcios la felul în care fata îşi privea prietena cu părul mai deschis la culoare decât al ei. Compara toate lucrurile pe care le făceau, şi el a citit nevoia disperată de atenţie care sălăşluia în interiorul ei. Îi amintea de o fecioară pe nume Roussette dintr-un basm pe care îl citise când era copil. Prinţesa cu părul roşu era geloasă pe surorile ei mai tinere care se măritaseră cu prinţi, chiar dacă şi ea se căsătorise cu un amiral. Nu era suficient de bine; nu era bine decât atunci când se descurca mai bine decât surorile sale. Fata ura ideea de a pierde ceva, chiar dacă lucrurile pe care le pretindea nu-i aparţineau. Nu suporta să fie pe locul al doilea şi voia să fie singura căreia oamenii să-i acorde atenţie. Nu suporta ideea ca altcineva să primească lucrul pe care credea că-l merită ea şi avea senzaţia că tot ce mişcă sub soare este al ei.

Tata întârzie din nou la muncă. A întârziat în fiecare seară şi trebuia să-mi dea maşina ca să-mi iau rochia pentru bal săptămâna asta. Toate prietenele mele şi-au cumpărat rochiile acum o lună şi încep să intru-n panică. Dacă nu am rochie la balul de absolvire, o să-mi pierd minţile. Sunt atât de ofticată şi e o porcărie atât de mare că tata întârzie din nou, iar mama e prea ocupată cu nepoata mea ca să-mi asculte văicăreala îndreptăţită.

Totul se-nvârte în jurul surorii mele şi al bebeluşului ei. Oamenii vorbesc întotdeauna numai prostii despre cum e să fii mezinul familiei. Pare ceva drăguţ, dar eu am crescut doar cu haine de căpătat şi cu petreceri de ultimul minut pentru ziua mea, la care nu venea nimeni în afară de rudele mele. Eu sunt oaia neagră a familiei, ciudata care a devenit fantomă în propria ei casă. Și nu ştiu exact de ce.

Ultima oară când mama mi-a adresat mai mult de două vorbe a fost când am pătat chiuveta de la etaj cu vopsea roşie ieftină. S-a enervat pentru că mi-am ales perfect momentul: seara dinaintea petrecerii pentru bebeluşul surorii mele, Olivia. Se prea poate să fi vărsat vopseaua din greşeală pe covoraşul de baie şi e posibil să fi folosit prosoapele brodate ale părinţilor mei ca să-mi acopăr umerii în timp ce lăsam vopseaua roşie ca focul să-mi coloreze pletele.

Dar, vedeţi, nu *îndrăznisem* să stric tricoul Oliviei de când era de vârsta mea.

Ăsta e alt lucru pe care urăsc să-l aud: „*Când Olivia avea 17 ani, era președinta consiliului de elevi*” sau „*Când Olivia avea 17 ani, avea numai note de 10 şi un iubit popular cu care s-a măritat imediat după ce-a terminat liceul*”.

M-am săturat să fiu comparată cu sora mea – ea a fost copilul de aur şi simţeam că nu pot câştiga nici măcar argintul. De-abia aştept să plec la facultate. Din cauza presiunii constante din partea părinţilor mei, mă duc la Washington Central, acolo unde Olivia a absolvit *cum laudae*. Nici măcar nu le-a păsat de facultatea aia până când nu s-a dus soră-mea acolo şi n-am să mă ridic niciodată la înălţimea ei, dar m-am săturat să tot încerc, şi e mai uşor să accept să merg acolo şi să plec naibii de aici.

De-ndată ce tata îşi parchează Jeepul pe alee, îmi iau geanta, mă mai uit o dată în oglindă şi o iau la goană pe scări, unde aproape c-o dărâm pe mama. Nici măcar nu-mi observă colanţii de plasă sau bluza roşie de piele. Mormăie ceva cu ochii în e-reader. Numai asta face tot timpul. Uşa de la intrare se deschide şi sora mea intră în living împreună cu tata. Sierra, nepoţica mea, doarme în braţele soră-mii.

— Sunt foarte obosită, anunţă Olivia.

Mama apare repede, închizând tableta şi aşezând-o absentă pe policioara de deasupra şemineului. Desigur, pentru Olivia îşi poate lua ochii de pe preţiosul ei ecran.

— Stephanie vă poate duce acasă, draga mea, spune tata în numele meu.

— Tată, trebuie să-mi iau rochia de bal şi se-nchide în juma de oră!

Îmi arunc geanta pe umăr şi mă-ntind după chei.

— Olivia şi Sierra pot veni cu tine.

Soră-mea îl întrerupe.

— N-ar fi râu. Doar stai să mă duc şi eu la baie un minut.

Părul ei şaten şi moale se leagănă când vorbeşte. Poartă pantaloni kaki şi un tricou cu mânecă scurtă şi cu imprimeu floral. Tata zâmbeşte, de parcă fiica lui cea mare e cea mai atentă şi mai bine intenţionată fată din lume. E super enervant.

— Bine, pufnesc eu. Dar e ultima zi în care mi-o păstrează, deci, dacă nu merg la bal, e vina voastră.

Mă uit urât la soră-mea. Olivia dă din cap, iar eu îl împing pe

tata şi ies din casă.

— Mă găsiţi în maşină.

Pornesc motorul şi o aştept pe Olivia. Trec cinci minute. Trec zece minute. Îi trimit două mesaje şi ea nu răspunde. Ştiu că le-a citit, pentru că aşa îmi arată telefonul. Cu toate astea, e încă înăuntru. Cred că ea şi mama sunt la cea de-a patra îmbrăţişare de rămas-bun. Mama face aşa şi când mergem la bunica, cerşind multe îmbrăţişări ca să-şi satisfacă nevoia de afecţiune. Trec douăşpe minute. Atunci ies în sfârşit din maşină, cu gândul să intru în casă. Exact când închid portiera, soră-mea iese din casă cu un pas lent şi cu un zâmbet distrat pe chip. Mai are s-o prindă pe Sierra în scaunul de maşină.

— Olivia, trebuie să mergem, o grăbesc eu, iar ea oftează şi mormăie o scuză neconvingătoare.

E ora 8:03 când parchez în faţa magazinului scăldat în întuneric. Semnul de pe uşă arată că e închis, iar luminile sunt stinse. Deci nu-mi pot lua rochia. Azi era ultima zi, şi asta după cea de-a doua prelungire. Am mai cerut nişte timp, dar mi s-a spus de mai multe ori că asta era ultima zi. Ce porcărie sinistră.

— Îmi pare rău, Stephanie, spune Olivia în vreme ce eu îmi aşez capul pe volan.

Mă uit către ea încruntată.

— E numai vina ta.

— Nu e vina mea, spune ea, părând de-a dreptul surprinsă, tata voia să mergem la cumpărături, să-i cumpărăm pantofiori noi Sierrei. Îi rămân toate mici...

— Pantofiori noi pentru bebeluş? Îţi baţi joc de mine? Am ratat rochia de bal pentru că bebeluşul avea nevoie de pantofi noi – copilul ăsta nici măcar nu merge!

— De ce nu te-a dus tata direct acasă? Ai fi ajuns mult mai repede, spun eu, ridicând capul şi tonul.

— Atunci nu eram obosită... Nu ştiu.

Ridică din umeri de parcă timpul meu nu înseamnă nimic pentru ea. De parcă nu e mare scofală.

— Asta e o porcărie!

Scutur din cap şi-mi pun mâinile peste faţă.

— Nu vorbi aşa în faţa copilului! şopteşte soră-mea revoltată.

Oftez şi ies din parcare. Pe drumul către casă nu spune nimeni nimic. Olivia nu crede că a greşit cu ceva, iar eu sunt prea ofticată ca să vorbesc cu ea acum. M-am săturat să-mi

fure totul de sub nas şi, colac peste pupăză, Sierra plânge de parcă vrea să-mi facă creierul pilaf.

Îmi urăsc viaţa.

Când ajungem acasă la Olivia, îmi mulţumeşte că am adus-o cu maşina. Nu vreau să pun piciorul în casa ei cea nouă, aşa că mă bucur că nu mă invită să intru. O casă pe care sunt sigură că părinţii mei i-au ajutat s-o cumpere, pe ea şi pe Roger. Soţul ei e liniştit; nu vorbeşte prea multe în prezenţa familiei mele. Olivia îi spune probabil să n-o facă. Sunt sigură că toată lumea primeşte un avertisment înainte de a da ochii cu mine.

Nu vreau să intru, dar trebuie să fac pipi şi mai am un drum de 15 minute până acasă. Intru în casa Oliviei şi remarc imediat mirosul greu de scorţişoară. Olivia are lumânări aprinse în fiecare cameră. Roger stă pe canapea cu telecomanda într-o mână şi cu un computer în braţe. Când intrăm, zâmbeşte spre soţia lui şi mă-ntreabă politicos ce mai fac. Îi spun că fac la fel de bine ca până acum, deşi nu-mi amintesc când l-am văzut ultima oară.

După câteva minute de conversaţie stânjenitoare, Olivia ne spune că trebuie să culce copilul. Se duce la etaj cu un ursuleţ de pluş într-o mână şi cu un biberon în cealaltă. Roger de-abia se uită la mine când mă duc să mă uit la toate pozele lor cretine de familie înşirate pe raftul de deasupra şeminului fals. Roger se ridică şi se duce la bucătărie încercând, farâ-ndoială, să evite alte discuţii cu mine.

În ultima poză, mica lor familie perfectă pozează în alb-negru, într-o ramă subţire de lemn. În drum spre bucătărie, pe hol, într-o ramă mare de metal, e o poză cu Olivia şi Roger în ziua nunţii lor. E atât de perfectă în fotografia asta: păr perfect, machiaj perfect, iar rochia e splendidă. O rochie albă, delicată, mătăsoasă, până la podea. Arată ca o prinţesă, de parcă ar fi fost făcută pentru rochia asta.

Rochia ei e exact opusul rochiei pe care aş fi dorit s-o port la balul de absolvire. Rochia pe care trebuia s-o iau în seara asta e făcută din bumbac negru şi tul. Corsetul e strâmt, cu tul dantelat deasupra fustei în formă de stea. O rochie pe care, mulţumită Oliviei, n-o voi avea niciodată. Îmi doresc să am o găleată de vopsea neagră, să-i stric rochia ei stupidă şi perfectă. Mă uit la poza următoare de pe perete, în care Roger îşi ţine mâinile încolăcite peste burta de gravidă a Oliviei.

Ea mi-a stricat rochia de bal. Eu o să-i stric rochia de mireasă.

Când intru în bucătărie, Roger stă în faţa frigiderului, cu faţa înăuntru, ascunsă de uşă. Bat uşor cu mâna în tejgheaua de piatră ca să-i atrag atenţia. Când se întoarce, mă prind de marginea tricoului, dându-mi la iveală decolteul generos. El tuşeşte uşor. Zâmbesc. Fac pariu că soră-mea nu i-a mai tras-o soţului ei de când a născut.

— Scuze.

Îmi încolăcesc un deget în păr şi observ că Roger face eforturi să nu-mi studieze picioarele îmbrăcate în colanţii de plasă.

— Bună, zic şi mă apropii mai mult de el.

Inima îmi bate tare şi n-am nici cea mai vagă idee ce fac, dar sunt ofticată pe soră-mea şi m-am săturat ca ea să primească totul şi mă gândesc cum Olivia cea perfectă e mereu în centrul atenţiei şi cum nimic nu-mi aparţine niciodată şi că nici ea n-ar trebui să aibă nimic. În niciun caz un căţeluş drăguţ şi loial pe post de soţ.

— Ce-ce faci, Stephanie? mă-ntreabă Roger, mult mai palid la faţă decât acum câteva clipe.

— Nimic. Vorbim şi noi.

Îmi ridic fusta sus, spre talie, arătându-i chiloţii de dantelă. Roger se dă în spate şi se loveşte de dulapul de lemn, închizând cu zgomot una dintre uşi.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb râzând.

Am un gol în stomac şi cred că o să leşin dintr-o clipă-n alta, dar mă simt şmecheră şi puternică în acelaşi timp. Trebuie să fie adrenalina. Îmi place la nebunie. Vreau mai multă. Mă apropii încă un pic şi duc mâna la fermoarul din faţă a bluzei mele. Roger îşi acoperă ochii.

— Încetează, Stephanie.

La naiba, chiar e căţeluşul loial pe care-l credeam. Asta mă face și mai geloasă.

— Haide, Roger, nu mai fi atât de...

— Stephanie! Ce mama dracului faci aici?

Vocea Oliviei se aude în toată bucătăria. Mă uit către uşă şi o văd acolo. S-a schimbat în pijama, una de flanelă cu căptuşeală albastră. E ofticată. După câteva clipe, se răsuceşte spre soţul ei.

— Roger?

— Nu ştiu, iubito, a venit pur şi simplu aici şi a-nceput să se dezbrace.

Ridică braţele în aer, implorându-şi frenetic soţia să vadă cât

e nebună târfa de soră-sa. Ea se întoarce către mine, cu o privire care m-ar putea ucide.

— Ieşi, Stephanie.

— Nici măcar nu m-ai întrebat dacă e adevărat, îi spun eu, destul de supărată din cauza asta.

Îmi arunc geanta pe umăr şi-mi trag fusta în jos la loc ca să-mi acopăr trupul.

— Te cunosc, zice ea direct.

Mă cunoaşte? Nu mă cunoaşte deloc, de fapt. Dacă m-ar fi cunoscut, n-ar fi fost o nemernică egoistă.

— Şi... ?

Mă uit către Roger, iar el se dă câţiva centimetri în spate, ca un şarpe. De parcă m-ar judeca. Dacă nu i-ar fi fost teamă că va fi prins, vă garantez că m-ar fi întins pe masa lor lucioasă de granit.

— Deci ai încercat sau nu să te dai la soţul meu?

Oliviei îi tremură buzele; de-abia îşi stăpâneşte lacrimile. Ar trebui să neg, să-i iau prin surprindere pe amândoi şi să dau vina pe el. E suficient de jalnic încât s-o fac să mă creadă. Pot să plâng la comandă şi, dacă vreau, o pot convinge de orice.

— Ah, te rog.

— Eşti o târfa răsfăţată! ţipă ea la mine, iar Roger vine lângă ea şi o cuprinde cu braţele peste umeri.

Eu sunt târfa răsfăţată? Vorbeşte serios? Ea primeşte tot ce doreşte şi asta e o porcărie. M-am săturat să fiu pe locul al doilea. Are noroc că n-am făcut ceva mai rău. Puteam să le fac rău într-un fel mult mai grav. Unele dintre gândurile mele mă surprind de-a dreptul... şi-mi place.

— Ieşi, Stephanie.

Olivia scutură din cap, iar soţul ei îi mângâie mâinile tremurânde.

Asta şi fac. Nu va mai trebui să suport rahatul ăsta multă vreme. Mă duc la facultate în curând.

Şi când o să ajung acolo, *o să fiu şefa* campusului ăla nenorocit.

Partea a doua

În timpul

Hardin

Era un nechibzuit, plimbându-se prin viaţă fără niciun fel de aşteptare de la el însuşi. Se obişnuise cu traiul în acest loc străin - deşi îşi dădea seama că accentul îi dispare cu fiecare noapte petrecută departe de casă. Îşi ducea existenţa într-o buclă automată, cu aceleaşi gesturi, aceleaşi reacţii, aceleaşi consecinţe. Femeile se amestecau laolaltă, iar numele lor reprezentau un şir nesfârşit de Sarah şi Laura şi cum-naiba-o-chema.

Nu prea ştia cum şi-ar putea continua viaţa în felul ăsta, zi după zi.

Şi apoi, în prima săptămână a noului an universitar, a cunoscut-o pe ea. Fusese strategic adusă la Washington Central de cineva sau ceva mai puternic decât el - ca să-l chinuie. Forţa asta superioară ştia cine era el şi avea alte planuri. Îi era scris să mai răpească un suflet inocent, să mai distrugă viaţa unei fete. De data asta nu va fi atât de râu, se gândise el. N-o să mai exagereze ca în trecut. De data asta trebuia să pe ceva diferit, mai infantil. Era numai de distracţie.

Şi chiar aşa a fost, până când vântul i-a suflat părul, învăluindu-i faţa. Până când ochii ei cenuşii au început să-i bântuie somnul, iar buzele ei roz l-au făcut să-şi piardă minţile. Se îndrăgostea rău de ea - la început lucrurile s-au petrecut atât de repede încât nu-şi dădea seama dacă asta simte cu adevărat sau dacă nu cumva îşi imaginează. Dar o simţea... o simţea sfâşiindu-l ca răgetul unui leu. A-nceput să depindă de ea la fiecare suflare, la fiecare gând.

Într-o noapte, pe când ninsoarea acoperea asfaltul, stătea singur în parcare. Se prinsese cu mâinile de volanul vechiului său Ford Capri şi de-abia vedea în faţa ochilor, darămite să gândească limpede.

Cum a putut face asta? Cum de lucrurile au înaintat atât de repede? Nu era foarte sigur, dar ştia, simţea în sufletul lui că n-ar fi trebuit s-o facă, şi ştia c-o va regreta. Deja o regreta.

Trebuia să fie o ţintă facilă. O fată frumoasă cu zâmbet inocent şi cu ochi de o culoare bizară, care nu trebuiau să ascundă nicio profunzime, nicio însemnătate. Nu trebuia să se îndrăgostească de ea, iar ea nu trebuia să-l facă să-şi dorească să devină o persoană mai bună.

Credea că era bine înainte.

Era aproape bine înainte - înainte de-a comite minunata greşeală de a o lăsa să devină lumea lui toată. O iubea, totuşi,

o iubea atât de mult încât îi era groază să n-o piardă - căci a o pierde pe ea însemna a se pierde pe sine, iar el ştia că n-ar putea suporta un asemenea sacrificiu, după ce-şi petrecuse întreaga existenţă fără să aibă nimic de pierdut.

Degetele sale strângeau din ce în ce mai apăsat volanul, iar încheieturile i se înălbiseră. Gândurile îi erau din ce în ce mai încâlcite. Devenea din ce în ce mai iraţional şi disperat şi atunci şi-a dat seama, în tăcerea din parcarea goală care-i alunga temerile, că va face orice - absolut orice - ca s-o păstreze pentru totdeauna. O avusese, o pierduse şi o recâştigase în lunile care trecuseră. Doar că nu înţelegea pe deplin. O iubea. Dragostea pentru ea ardea mai puternic decât orice stea şi ar fi subliniat fragmente din zece mii dintre romanele ei favorite ca să-i arate asta. Ea îi oferea totul, iar el o privea cum se îndrăgosteşte de el, sperând că la un moment dat va înceta s-o mai dezamăgească. Încrederea ei îl făcea să-şi dorească să fie o persoană mai bună, de dragul ei. Voia să-i dovedească faptul că ea avea dreptate şi restul lumii se înşela. Îl făcea să simtă o speranţă pe care n-o mai simţise niciodată. Nici măcar nu ştia că există.

În prezenţa ei, se simţea în largul lui; focul din inima lui se răcise şi devenise dependent de ea. A dorit-o până când a avut-o şi, din momentul acela, niciunul dintre ei nu s-a mai putut opri. Trupul ei a devenit siguranţa lui, mintea ei i-a devenit cămin. Cu cât o iubea mai mult, cu atât o făcea să sufere mai tare. Nu putea sta departe de ea şi, prin zbaterile şi evoluţia lor, ea a devenit normalitatea după care tânjise toată viaţa.

Relaţia cu tatăl său s-a transformat în timp în ceva aproape obişnuit. Câteva cine în familie şi a-nceput să alunge ura pe care o simţea faţă de omul ăsta. Se percepea deja diferit, iar asta l-a ajutat să vadă într-o altă lumină greşelile făcute de tatăl său. Şi atunci a avut nevoie de ea ca să-l ancoreze, pe măsură ce viaţa i se schimba şi familia lui se transforma. Începuse să ţină la o casă plină cu străini într-un fel în care jurase că n-o va face niciodată.

Nu i-a fost uşor să lupte cu douăzeci de ani de tipare distructive şi de reacţii animalice.

A fost nevoit să lupte zilnic cu alcoolul care-l atrăgea, cu furia de care încerca să scape... dar nu ştia cum. A jurat că va lupta pentru ea - şi aşa a făcut. A pierdut câteva bătălii, dar nu şi-a uitat niciodată scopul final - să câştige războiul. Ea l-a învăţat să râdă şi l-a învăţat să iubească - iar el i-a dăruit înapoi aceste

lucruri la nesfârşit şi nu se va opri niciodată.

Unu

Ultimele câteva zile ale vacanţei de vară sunt cele mai mişto. Toată lumea o ia razna, punându-şi în practică dorinţele şi planurile de ultimă oră. Petrecerile devin şi mai aglomerate, fetele se dezlănţuie... dar chiar şi aşa de-abia aştept să-nceapă semestrul. Nu pentru că sunt vreun idiot de boboc, entuziasmat de minunata lume din universitate. Nu, sunt nerăbdător pentru că, dacă îmi joc cărţile aşa cum trebuie, o să termin şcoala în primăvară, cu un an înainte de momentul stabilit.

Nu e foarte rău pentru un delincvent despre care nimeni nu credea că va ajunge la facultate, darămite că o va şi absolvi mai devreme. Mama îşi făcea atâtea griji pentru viitorul meu, încât m-a trimis în celălalt capăt al lumii, în superbul stat Washington, să trăiesc aproape de tata. A folosit pretextul de rahat că voia să iau din nou legătura cu el, dar pe mine nu m-a prostit. Am ştiut că nu mai putea şi nu mai voia să-mi suporte porcăriile, aşa că m-a trimis în America, ca o veche colonială puritană ce era.

— Termini odată?

Fata cu păr roz şi buze pline ridică privirea dintre picioarele mele. Aproape uitasem că e acolo.

— Da.

O cuprind cu mâinile pe după umeri şi-nchid ochii, lăsând plăcerea fizică pe care mi-o oferă să pună stăpânire pe mine. O cale de a-mi abate atenţia, asta e ea. Toate sunt aşa.

Simt cum şira spinării mi se încordează şi nu mă mai obosesc să mă prefac că-mi place compania ei pentru altceva decât pentru nevoile sexuale. Îmi dau drumul în gura ei caldă. Câteva secunde mai târziu, îşi şterge buzele cu dosul mâinii şi se ridică în picioare.

— Ştii...

Molly îşi ia geanta şi scoate din ea un tub de ruj închis la culoare.

— Puteai măcar să te prefaci că eşti interesat, imbecilule.

Strânge din buze şi-şi trece un deget peste buzele vopsite cu prea mult creion.

— Asta fac.

Îmi dreg vocea.

— Mă prefac, adică.

Ea îşi dă ochii peste cap şi-mi arată degetul mjlociu. Sunt

interesat de ea din punct de vedere sexual, cel puţin. Şi-o trage destul de bine şi e o tovarăşă destul de OK, uneori. Semănăm mult, ea şi cu mine. Amândoi respinşi de familiile noastre. Eu nu cunosc foarte multe despre trecutul ei, dar ştiu că i s-au întâmplat nişte porcării destul de mari care-au facut-o să fugă în Washington din nu ştiu ce orăşel de bogătani din Pennsylvania.

— Cretinule, mormăie ea, punând capacul rujului la loc.

Îi stă mai bine cu buzele ei roz naturale, care sunt acum umflate de la muia pe care i-am dat-o.

Molly e o cunoştinţă de-a mea. Mă rog, o parteneră de sex, aş spune mai degrabă. „Prietenia” noastră nu e exclusivă, nici pe departe, şi amândoi avem libertate deplină să facem ce vrem şi să ne-o tragem cu cine vrem. Mă urăşte cam jumătate din timp, dar m-am obişnuit. E un sentiment reciproc. Ceilalţi prieteni cam râd de noi, dar relaţia noastră funcţionează. Eu mă plictisesc, iar ea e în preajmă. Mă satisface repede şi nu rămâne prea mult pe capul meu după-aceea. Situaţia ideală pentru mine. Şi pentru ea, se pare.

— O să vii aici diseară, la petrecere? întreabă.

Mă ridic şi eu, trăgându-mi pe mine boxerii şi jeanşii.

— Aici stau, nu-i aşa?

Ridic din sprânceană. Nu-mi place deloc aici şi în fiecare zi mă întreb cum pula mea am ajuns în casa unei frăţii studenţeşti.

Cretinul ăla de donator de spermă. Aşa am ajuns. Ken Scott e un nenorocit de prima mână, cel mai rău fel dintre toate. Ticălosul alcoolic care mi-a distrus toată copilăria, dar care şi-a schimbat viaţa în mod miraculos, alături de o doamnă şi de fiul ei, un ratat cu doi ani mai mic decât mine.

A doua şansă, presupun. Ken Scott primeşte a doua şansă, iar eu ajung în sediul imbecilei de frăţii de la colegiul al cărui şef este chiar el. Colac peste pupăză, m-a implorat, practic, să mă mut cu el, de parcă şi-ar fi închipuit că voi trăi vreodată sub acoperişul lui, sub controlul lui. Când am refuzat, am presupus c-o să-mi ia un apartament, dar, desigur, n-a facut-o. Deci iată-mă aici, în casa asta idioată. L-a scos din minţi că am ales haznaua asta în locul palatului lui curat şi imaculat.

Sediul frăţiei studenţeşti are şi avantaje, presupun. O casă imensă, cu petreceri aproape seară de seară, un şir nesfârşit de pizdulici. Şi cea mai bună parte: nimeni nu se pune cu mine. Niciunul dintre enervanţii membri ai frăţiei nu pare

deranjat de faptul că nu fac nimic ca să le reprezint organizaţia. Nu vreau să port hanoracele alea tâmpite şi nici să-mi lipesc abţibilduri cretine pe maşină. Nu particip la nicio acţiune de voluntariat şi cu siguranţă nu mă plimb urlând numele acestui loc în gura mare. Fraţii fac nişte chestii mişto pentru comunitate, dar, de fapt, îi doare în cot de ea, şi nimic din toate astea nu contează.

Când mă uit prin cameră, îmi dau seama că am rămas singur. Molly a plecat fără să mă anunţe. Mă ridic şi deschid fereastra ca să aerisesc camera înainte s-o folosesc din nou în seara asta. Toate celelalte încăperi goale din casă mă ajută mult, pentru că nu suport să primesc oameni la mine-n cameră. E prea personal sau ceva de genul ăsta, nu ştiu exact, dar nu-mi place, şi toată lumea a învăţat într-un fel sau altul să nu intre aici. Molly şi celelalte fete care vin pe-aici ştiu că trebuie să mergem în celelalte camere goale, nu în a mea.

Mă apropii de uşă şi-l văd pe Logan împleticindu-se pe hol, cu o fată scundă şi creaţă sub braţ. Ea îi tot spune ce-o să-i facă, iar eu nu mă sfiesc să-mi arăt dezgustul.

— Luaţi-vă o cameră! le strig eu.

Ea se hlizeşte, iar el îmi arată degetul mijlociu. Închid uşa şi-o încui cu zăvorul. Aşa e modelul pe-aici. Toată lumea mă cam ignoră sau îmi spune, într-un fel sau altul, să mă duc dracului. E-n regulă. Prefer să stau aici, în camera mea, singur, aşteptând următoarea stimulare artificială.

Îmi trec degetele peste rafturile prăfuite ale bibliotecii. Nu mă pot decide ce roman am chef să retrăiesc acum... Hemingway, poate? Îmi poate oferi o doză bună de cinism. Sora mijlocie Bronte? Mi-ar fi de folos o poveste de dragoste disfuncţională. Înşfac *La răscruce de vânturi* şi-mi scot bocancii din picioare înainte de-a mă-ntinde în pat. Nu ştiu ce are romanul ăsta de mă face să-l citesc şi să-l recitesc de atâtea ori, dar mă trezesc mereu răsfoind această poveste întunecată. E aiurea rău de tot, pe bune – doi oameni care se apropie, apoi se îndepărtează. Se distrug pe ei şi pe toată lumea din jurul lor, pentru că sunt prea egoişti şi prea încăpăţânaţi ca să ajungă la o înţelegere.

Dar pentru mine e cea mai tare poveste. Vreau să simt ceva când citesc, iar romanele siropoase şi optimiste mă fac să vomit peste paginile lor şi să ard apoi orice dovadă.

— La naiba, da! aud o voce de fată scâncind prin pereţii subţiri ca hârtia.

— Taci dracului din gură!

Bat cu pumnul în lemnul vechi o singură dată, apoi iau perna şi mi-o pun peste urechi. Încă un an. Încă un an de cursuri cretine şi examene uşurele. Încă un an de petreceri plicticoase pline de oameni cărora le pasă prea mult ce cred alţii despre ei. Încă un an nenorocit în care trebuie să mă ţin deoparte şi după aia pot să-mi mut fundul înapoi la Londra, acolo unde e locul meu.

Doi

Până în ziua de azi îşi aminteşte mirosul de vanilie care umplea micul dormitor prima oară când a rămas singur cu ea. Fata avea părul ud, un prosop în jurul trupului ei apetisant şi era pentru prima dată când vedea cum pieptul i se înroşeşte când se enervează. Avea s-o mai vadă furioasă, atât de furioasă, de nenumărate ori, dar nu va uita niciodată că la început a încercat să fie politicoasă cu el. Iar el i-a luat politeţea drept mândrie. Altă fetiţă căpoosă care se crede femeie-n toată firea, s-a gândit el. Fata asta ciudată şi-a păstrat răbdarea cât a putut. Fără niciun motiv anume. Nu-i datora nimic, nici acum nu-i datorează, iar el nu poate spera decât că o va vedea din nou furioasă, şi din nou, şi din nou - pentru tot restul vieţii lui.

Se agaţă de amintirile acelor zile acum, când stă de unul singur, prizonier al propriilor sale greşeli. Acele amintiri ale furiei lui, ale furiei ei sunt printre puţinele lucruri care l-au ţinut la suprafaţă de când ea l-a părăsit.

Prima zi a semestrului de toamnă e mereu perfectă ca să-i priveşti pe oameni. Atât de mulţi idioţi alergând ca nişte găini fără cap, atâtea fete îmbrăcate în hainele lor preferate, în încercarea lor disperată de a atrage atenţia bărbaţilor.

E aceeaşi poveste an de an, la fiecare facultate de pe glob. Washington Central University se-ntâmplâ să fie doar locul unde sunt eu condamnat să studiez. Îmi place destul de mult; e uşor, iar profesorii nu mă bat la cap. În ciuda faptului că, în general, mă doare în fund de toate, mă descurc destul de bine la facultate. Dacă „aş fi mai conştiincios”, aş fi şi mai bun, dar n-am nici timp, nici energie să ajung obsedat de note sau proiecte sau ceva de genul ăsta. Nu sunt atât de prost pe cât mă cred profesorii. Pot lipsi o săptămână întreagă de la cursuri şi mă descurc senzaţional la examen. Am învăţat că, atâta timp cât pot face asta, mă lasă în pace.

Scena principală a spectacolului e în faţa centrului de activităţi pentru studenţi. Partea mea favorită e să stau aici şi să-i privesc pe părinţii înlăcrimaţi. Mă amuză pentru că mama mea de-abia aştepta să scape de mine mai repede, iar alţii se poartă de parcă le taie cineva braţele odată cu plecarea copiilor – copii *adulţi*, să nu uităm – la colegiu. Ar trebui să se bucure, nu să suspine ca nişte ţânci, pentru că, în sfârşit, odraslele fac ceva cu viaţa lor. Dacă ar da o tură prin fostul

meu cartier, ar săruta şi pământul pe care stă Washington Central University, care le dă o şansă pe lume plozilor lor.

O femeie cu sâni falşi imenşi şi cu părul decolorat îşi îmbrăţişează fiul firav, îmbrăcat într-o cămaşă cu carouri, şi mă pufneşte râsul când îl văd izbucnind în plâns pe umărul maică-sii. Fătălău nenorocit. Taică-său stă mai în spate, departe de scena asta jalnică, uitându-se la ceasul scump de pe mână şi aşteptându-şi fiul şi soţia să termine cu drama.

Nu-mi imaginez cum trebuie să fie asta, să am părinţi care să plângă după mine. Mamei i-a păsat odinioară, când nu muncea de la răsărit la apus, lăsându-mă să mă descurc singur, în vreme ce ea plătea cu vârf şi însedat nesimţirea idiotului de taică-meu. A făcut tot ce-a putut, dar nu poţi face prea multe când ai pierdut aproape totul. Iar eu m-am împotrivit, i-am respins ajutorul. Tot timpul. Nu l-am acceptat atunci şi nu-l accept nici acum. Nici din partea ei, nici din partea altcuiva.

— Hei, frate.

Nate se aşază în faţa mea la măsuţa de picnic şi scoate o ţigară din buzunar.

— Care-i planul pentru diseară? întreabă el, aprinzând bricheta.

Ridic din umeri şi-mi scot telefonul din buzunar ca să văd cât e ceasul.

— Nu ştiu; ne-ntâlnim cu Steph la ea în cameră.

Cât fumează, Nate mă bate la cap să merg cu el până în camera lui Steph, la cămin. Nu e departe, un sfert de oră de mers pe jos sau ceva de genul ăsta, dar aş fi preferat să conduc decât să mă-nghesui cu mulţimea de studenţi silitori. Până ajungem la cămin, Nate bate câmpii despre petrecerea din weekendul ăsta. E întotdeauna la fel, în fiecare weekend. *De ce-o fi atât de entuziasmat?*

Pentru mine, totul e întotdeauna la fel. Aceeaşi gaşcă de prieteni, aceleaşi partide de sex, aceleaşi petreceri, aceleaşi porcării, doar ziua se schimbă.

Dau să mă năpustesc pe uşă, dar Nate îmi reaminteşte:

— Ar trebui să batem la uşă. Mai ţii minte ce ofticată a fost data trecută?

Râd în sinea mea. Mda, îmi amintesc ziua aceea. Era în semestrul trecut, iar eu am intrat în camera lui Steph fără să bat la uşă. Am găsit-o în genunchi în faţa unui cretin. Cred că era cretin pentru că... în fine, pentru că purta papuci de plajă. Un bărbat cu papuci de plajă e cretin, după părerea mea. El s-

a ruşinat, iar Steph s-a enervat. După ce el a dispărut, ea a aruncat înspre capul meu cu toate obiectele din jurul ei.

M-a binedispus pentru toată săptămâna s-o văd atât de îngrozită. Şi azi râd de ea după faza aceea.

Dar mă opresc din râs când o aud că ne pofteşte înăuntru.

Când intru, dau cu ochii de un tip blond îmbrăcat într-un pulover cu nasturi, stând în mijlocul camerei lui Steph. Aceasta stă între mine şi Nate, privindu-i pe nou-veniţi cu amuzament. După un moment, mai observ o femeie încordată şi o fată mai tânără. Femeia e sexy... o examinez din priviri: înaltă, păr lung şi blond, ţâţe decente.

— Hei, tu eşti colega de cameră a lui Steph? spune Nate, iar eu mă uit, în sfârşit, mai bine la fată.

Arată destul de bine: buze umflate, păr lung şi blond. Cam asta e tot ce pot spune despre ea, pentru că tipa poartă haine de trei ori mai mari decât ar trebui. Observ că fusta practic îi atinge pământul şi mă crispez în sinea mea. Dintr-o singură privire pot să-mi dau seama că facultatea n-o să fie deloc distractivă pentru fata asta.

De exemplu, de ce îşi ţine privirea în podea, agitată ca naiba? Ce i se-ntâmplă?

— Ăăă... da. Mă numesc Tessa, mormăie ea.

Are o voce calmă, enervantă. Mă uit la Steph, care zâmbeşte răutăcios şi se aşază pe pat, neluându-şi ochii de la fată. Nate îi surâde, el e mereu cel mai prietenos dintre noi doi.

— Eu sunt Nate. Nu mai fi atât de emoţionată.

Nu văd scopul conversaţiei, mai ales cu acest şoricel. Îl priveşte pe Nate cu ochii căscaţi, iar el îi pune mâna pe umăr.

— O să-ţi placă mult aici, adaugă el, minţind ca un porc.

Colega de cameră a lui Steph pare îngrozită când trece cu privirea peste posterele cu trupe atârnate pe pereţi. Fata asta e cea mai nepotrivită colegă din câte puteau exista. E cuminte, timidă, speriată de oameni, din câte se pare. Are noroc că sunt binedispus azi; altfel aş fi facut-o să se simtă şi mai stânjenită.

— Sunt gata, băieţi, spune Steph, sărind din pat.

Îşi aruncă geanta pe umăr şi se-ndreaptă spre uşă. Băiatul cel blond probabil fratele colegei de cameră mă fixează cu privirea, iar eu mă uit urât la el.

— Ne mai vedem, Tessa.

Nate îi face fetei cu mâna, iar eu observ că se uită fix la mine. Privirea i se plimbă de la cercelul din sprânceană la cel din buză şi apoi la tatuajele de pe braţe. Apoi remarc că femeia

şi băiatul fac acelaşi lucru.

Ce? N-aţi mai văzut tatuaje? aş vrea să-i întreb, dar am senzaţia că mama ei nu e la fel de drăguţă ca şi ţâţele pe care şi le etalează, aşa că mai bine mă abţin. Deocamdată. În clipa când ieşim pe uşă, o auzim pe femeie ţipând:

— Te muţi în altă cameră!

Steph izbucneşte în râs, iar Nate şi cu mine o imităm, străbătând coridorul.

Trei

În dimineaţa următoare n-am chef să mă duc la primul curs, aşa că mă îndrept către camera lui Steph. Probabil că încă doarme, dar m-am plictisit, iar camera ei e mai aproape de locul unde am ora următoare decât a oricui altcuiva din gaşcă. Îi scriu un mesaj şi-i spun că sunt pe drum, dar nu mai aştept răspunsul.

Coridorul bătrânei clădiri e aproape gol, doar câţiva rătăciţi haotici fug în sus şi-n jos cu braţele încărcate de cărţi. Bat la uşă, ca să nu-i provoc un atac de cord mironosiţei, şi, pentru că nu primesc niciun răspuns, intru cu cheia pe care mi-a dat-o Steph.

Ca să nu adorm pe salteaua de doi bani a lui Steph, trec în revistă canalele TV. Exact când un „doctor” plictisitor dă sfaturi maritale unui cuplu de idioţi, uşa se deschide şi colega de cameră a lui Steph intră zorită. E înfăşurată într-un prosop ud, iar părul ei lung şi jilav i s-a lipit de faţă în cel mai caraghios fel cu putinţă. Cască ochii de uimire, iar eu închid televizorul şi mă holbez la specimenul din faţa mea.

— Ăă... unde e Steph? chiţăie ea.

Îşi lasă ochii în jos, apoi se uită la mine, apoi iar în jos. Zâmbesc, amuzat de stânjeneala ei, şi nu zic nimic.

— M-ai auzit? Te-am întrebat unde e Steph.

Are o voce mai blândă acum, mai politicoasă. Zâmbesc şi mai larg.

— Nu ştiu.

Se fâţâie şi mă gândesc că va rupe prosopul dacă va mai trage atât de tare de el. Deschid televizorul la loc şi mă ridic în capul oaselor.

— Deci? Vreau să zic, poţi să... pleci sau ceva de genul ăsta, ca să mă-mbrac?

Păi, n-am de gând să plec. Nu acum, când în sfârşit mi-am găsit singura poziţie confortabilă în patul ăsta. Mă rostogolesc şi-mi acopăr faţa cu mâinile ca să-i fac pe plac.

— Nu te flata n-am să mă uit la tine.

E extraordinar de îngâmfată dacă-şi imaginează c-o să stau şi-o să mă holbez la ea. Mă rog... bine, probabil că da, având în vedere că prosopul de pe ea îi îmbracă trupul într-un fel al naibii de mişto. O aud plimbându-se dintr-o parte-n alta, aud sunetul închizătorii unui sutien şi pe ea respirând cu dificultate. Încă e agitată şi aş vrea să-i văd faţa cât încearcă

să-şi pună pe ea hainele în viteză. Mi-aş descoperi ochii doar cât s-o enervez, dar sunt într-o dispoziţie decentă. În plus, o s-o mai văd pe fata asta doar de câteva ori, aşa că mai bine mă port civilizat.

— Ai terminat? zic, dându-mi ochii peste cap sub adăpostul mâinii.

— Poţi să fii mai nesimţit de-atât? Nu ţi-am făcut nimic. Care-i problema ta? ţipă ea.

Ce mama naibii? Nu m-am aşteptat ca fata asta nevinovată să aibă o gură atât de mare. Ea-ncearcă din răsputeri să aibă răbdare cu mine, iar eu încerc din răsputeri s-o fac să-şi iasă din minţi. Mă pufneşte râsul. O fixez cu privirea pe colega de cameră a lui Steph, care-i ofticată la culme, şi mă simt ciudat că râd atât de tare, dar expresia ei e nepreţuită. E atât de ofticată. Uşa se deschide brusc şi Steph îşi face apariţia, îmbrăcată în hainele de aseară.

— Scuze c-am întârziat. Am o mahmureală oribilă, se văicăreşte ea.

Îmi dau ochii peste cap din nou. Sigur că are o mahmureală... când nu are?

— Scuze, Tess, am uitat să-ţi spun că o să treacă Hardin pe-aici.

Ridică din umeri, de parcă i-ar păsa.

— Iubitul tău e nesimţit, se răsteşte fata.

Asta e culmea. Izbucnesc din nou în râs. Steph se uită la mine, uluită de cât pot să râd.

— Hardin Scott *nu* e iubitul meu! exclamă ea, poate puţin cam prea pompos, şi se-neacă de râs, ţinându-mi isonul.

Ne-am mai tras-o noi înainte, dar nu am ieşit împreună. Eu nu ies cu nimeni.

— Ce i-ai spus?

Steph se-ntoarce către mine şi-şi pune mâinile-n şold, într-o încercare eşuată de a mă certa. Apoi se-ntoarce către fată.

— Hardin are un... mod unic de a face conversaţie.

Conversaţie? Eu nu-ncerc să discut cu niciuna dintre ele. Ridic din umeri şi mă-ntorc la zapat, poate găsesc o imbecilitate de văzut la TV.

— E o petrecere diseară, ar trebui să vii cu noi, Tessa, o aud pe Steph.

Da, sigur, de parcă fata asta merge la petreceri! Îmi trag cercelul din buză printre dinţi ca să nu izbucnesc din nou în râs. Mă uit în continuare la televizor.

— Nu prea-mi plac petrecerile. În plus, trebuie să-mi cumpăr câte ceva pentru birou şi pereţi.

— Haide... e doar o petrecere! Eşti la facultate acum, o petrecere n-are cum să-ţi strice, o imploră Steph, încercând s-o convingă. Stai aşa, cum ajungi la magazin? Credeam că n-ai maşină.

— Voiam să iau autobuzul. În plus, nu pot să merg la nicio petrecere, nu cunosc pe nimeni, răspunde ea.

Râd din nou.

— Aveam de gând să citesc şi să stau pe Skype cu Noah.

Pentru că e atât de distractiv să mergi la magazin. Fac pariu că-şi face cumpărăturile la Target[3]; pare genul. Şi întâlnirea ei romantică de pe Skype... pun pariu c-o să-i arate o gleznă sărmanului ei aşa-zis iubit.

— Nu cred că vrei să te urci în autobuz sâmbăta! E prea aglomerat. Hardin te poate duce acolo când se-ntoarce la el acasă... corect, Hardin?

Steph mă priveşte fix. N-am chef să duc pe nimeni nicăieri.

— Şi la petrecere mă cunoşti pe mine, continuă Steph. Doar vino... te rog?

— Nu ştiu... şi nu, nu vreau să mă ducă Hardin la magazin, se plânge fătuca asta enervantă.

Mă răsucesc şi le zâmbesc; e tot ce pot face, pentru că amândouă mă enervează teribil.

— O, nu! De-abia aşteptam să-mi pierd vremea cu tine, spun. Haide, Steph, ştii şi tu că fata asta n-o să vină la nicio petrecere.

Stau o secundă şi privesc cât de strâmt îi vine tricoul alb pe sâni şi pe şolduri. Aşa ar trebui să se-mbrace, nu cu fusta aia lungă până-n pământ pe care o purta zilele trecute. Şortul îi e un pic prea lung, dar nu le poţi avea pe toate.

— De fapt, ba da, o să vin, spune fata, Tessa cred c-o cheamă.

Da, aşa o cheamă. Aud chiţăieli şi ţipete şi-mi dau seama că e momentul să plec când fetele încep să se-mbrăţişeze.

— Ura! Să vezi ce-o să ne distrăm! îi promite Steph fetei exact când plec din cameră.

Conduc până în campus şi rămân la restul cursurilor toată

---

[3] Lanţ de magazine cu discount, al doilea ca mărime în Statele Unite, după Walmart. Comercializează produse variate, ieftine şi şic, adresate mai ales tinerilor. *(N. red.)*

ziua. Apoi primesc un mesaj de la Nate ca să mă-ntâlnesc cu el şi cu Tristan la Blind Bob şi o iau din loc. În maşină, dau muzica tare şi cobor geamul. În adolescenţă, mi se părea că oamenii care ascultă muzică la maximum în maşină sunt nişte îngâmfaţi, dar acum înţeleg. Uneori vreau să evadez din lumea din jurul meu, iar muzica şi lectura sunt singurele lucruri care mă ajută s-o fac. Fiecare cu metodele lui, iar astea sunt ale mele.

Când am nevoie de tăcere, zgomotul mă ajută. Mai bine decât un pahar de Jack, presupun. Aşa ar spune mama, plângând la telefon în inima nopţii.

— Ce v-a luat aşa de mult?

Tristan ia o gură din hamburger; jumătate din ingrediente cad pe farfuria din faţa lui.

— Traficul e groaznic.

Mă strecor în separeu lângă Nate. Chelneriţa noastră obişnuită îmi face semn din cap şi, peste câteva clipe, apare la masă cu un pahar cu apă.

— Încă abstinent, da? întreabă Nate; îmi evită cu grijă paharul cu privirea şi ia o înghiţitură de bere.

— Dap. Încă abstinent.

Beau jumătate din apă, încercând să nu mă gândesc cum i-ar sta unei beri reci ca gheaţa pe limba mea.

— Bravo, frate. Ştiu că toată lumea râde de tine, dar mie mi se pare că autocontrolul tău e de-a dreptul mişto.

Mă foiesc stânjenit când aud laudele lui Nate. Tristan râde, ştergându-şi bărbia cu un şerveţel.

— Autocontrol? Am auzit-o pe Molly urlându-ţi numele azi-noapte.

— Mă rog, abstinent la băutură. Nu, nu, sigur nu la gagici.

Nate râde, lovindu-mă cu umărul, şi mă bucur că a schimbat subiectul. Discuţia devenise prea personală pentru gustul meu.

Nate mă convinge să-l las să-mi conducă maşina. N-a băut decât o bere, iar eu chiar n-am chef să conduc, aşa că-l las la volan cu condiţia să trecem să le luăm pe Steph şi pe colega ei de cameră.

— Mi-a aruncat telefonul în aer, zice că tu nu-i răspunzi, spune Nate când ajungem în parcare.

Dau ochii peste cap.

— I-am zis acum o oră că le iau cu maşina.

Steph poate fi de-a dreptul enervantă uneori.

— I-am spus că suntem pe drum. Mă bucur că vine şi fata

aia, Tessa, zice el şi coboară geamul maşinii.

— De ce?

— Pentru că pare de treabă şi-ar trebui să iasă mai mult în lume. Steph crede că iubitul ei e singurul ei prieten sau ceva de genul ăsta.

— Iubit? Vrei să spui că Maica Tereza are un iubit? mă-ncrunt eu. Stai aşa, blondul de la cămin? Păreau rude, nu iubit şi iubită. Cu el stă pe Skype? Probabil stau total îmbrăcaţi – şi-şi mai pun o haină pe ei, pentru protecţie.

— Da, era acolo cu ea, băiatul de liceu.

— Ca să vezi.

Râd şi dau muzica mai tare. Tess şi iubitul ei împăiat cu haine de la Gap ar urî muzica asta. O dau şi mai tare. Când ajungem în parcarea căminului lui Steph, îmi bâzâie telefonul. E Molly, deci ignor apelul.

— Doamnelor.

Nate le salută pe fete când vin către maşină. Steph e-mbrăcată într-o rochie de plasă, iar însoţitoarea ei poartă ceva care seamănă cu un sac maroniu. Nu pricep. I-am văzut silueta în prosopul ăla – de ce poartă chestia asta oribilă?

— Ştii că mergem la o petrecere, nu la biserică, nu-i aşa, Theresa? îi zic când urcă în maşină.

— Te rog, nu-mi mai spune Theresa. Prefer Tessa, spune ea repede.

Ce snoabă. Ştiam că numele ei e Theresa. Am citit destule romane ca să-mi dau seama. Cred c-am atins o coardă sensibilă.

— Sigur, Theresa, o necăjesc eu.

Pe drum, mă uit la ea în oglindă de câteva ori. Nu pare enervată atunci când nu ştie că mă uit la ea. Casa e aproape; trebuie să mai suportăm câteva minute de tăcere stânjenitoare până când ajungem. Nate parchează în faţa frăţiei, în spatele unui şir de maşini. Ea pufneşte şi-şi dă ochii peste cap.

— E imensă – câţi oameni or să fie aici? întreabă Theresa.

Peluza plină de lume nu-ţi dă un indiciu?

— O grămadă. Hai mai repede, îi zic, închizând portiera maşinii.

Ea rămâne pur şi simplu acolo, şocată, cred, iar eu traversez curtea.

Patru

A ştiut de la bun început, de la prima lor întâlnire la cea dintâi ocazie când ea l-a înfruntat, că a simţit ceva diferit pentru ea. Nu era sigur... nu, n-avea nici cea mai vagă idee că focul din sufletul ei va păli, apoi se va stinge din cauza obiceiului lui de-a face greşeală după greşeală, dar de multe ori stă de unul singur, retrăind zilele când ea îl iubea cu înflăcărare. Când vocea şi gesturile ei erau atât de pline de pasiune, încât aerul dintre ei se umplea de fum. Ar fi trebuit să ştie că atâta pasiune va duce la distrugere, la arderea sufletului, la dezintegrarea spiritului. Că o va lua pe fata pe care o iubea, pe fata fără de care nu putuse şi încă nu putea respira, şi o va duce departe, odată cu ultimii nori de fum cenuşiu.

Merg prin mulţimea de la petrecere, croindu-mi drum printr-un grup de cretini piliţi care joacă nu ştiu ce joc de băut, ca să-şi ocupe vremea, încercând cu disperare să se integreze. Ochii lor împăienjeniţi şi rânjetele stupide îmi fac greaţă când trec pe lângă ei. Toţi se uită la mine ca şi cum aş fi un nemernic, în vreme ce aruncă mingi de plastic în pahare pline cu bere şi se bucură de parcă ar câştiga o medalie pentru că sunt spălaţi pe creier.

Când ajung pe coridorul aglomerat, le văd pe Steph şi pe amica ei. Blonda pare pierdută-n spaţiu, complet rătăcită în vârtejul de trupuri în mişcare. Cineva îi pune un pahar în mână, iar ea zâmbeşte politicos, deşi nu vrea să bea. Îmi dau seama după mutra ei. Ia, totuşi, paharul roşu şi-l duce la gură.

Altă admiratoare. Surprize, surprize.

— Aloooo, Pământul către Hardin! se aude vocea lui Molly prin zgomotul din jur.

Îi arunc o privire. Are o expresie enervată şi şi-a pus mâinile-n şold. Se uita la Tessa şi la Steph.

— La ce te holbai? întreabă ea, cu glasul gâtuit.

— La nimic. Vezi-ţi naibii de treaba ta.

Mă duc la etaj, la mine-n cameră. În spatele meu se aude zgomotul făcut de bijuteriile vulgare şi excesive ale lui Molly, care zdrăngăne în cel mai deranjant mod cu putinţă. Mă răsucesc şi dau de ochii ei de căţeluş.

— Te ţii după mine cu vreun scop anume?

Îşi dă părul roz la o parte de pe umeri.

— M-am plictisit, se plânge ea.

— Şi... ?

Îmi scot telefonul din buzunarul de la spate şi mă prefac că fac ceva ca să n-o ascult. Molly mă mângâie pe braţ.

— Distrează-mă, nesimţitule.

O măsor din priviri, savurând felul în care rochia ei sumară îi subliniază toate formele pe care le-am văzut deja. Unghiile ei mi se înfig în carne şi zâmbetul i se lărgeşte.

— Haide, Hardin, când ţi s-a sculat ultima oară?

N-are niciun strop de ruşine. Îmi place la nebunie.

— Păi, având în vedere că mi-ai supt-o acum două zile...

Îşi lipeşte buzele de-ale mele înainte să mai spun ceva. Mă dau înapoi, dar ea dă înainte.

Ah, n-are decât. Nu e rea deloc, şi sunt lucruri mai nasoale pe care aş putea să le fac ca să-mi treacă timpul. Ca Steph, care o arde toată noaptea cu Buna Theresa. Chestia asta ar adormi pe oricine. Molly mă duce în cel mai îndepărtat dormitor de pe dreapta; ştie că nu trebuie să mergem la mine-n cameră. Nimeni nu intră la mine-n cameră. Uşa se-nchide în spatele ei şi, peste o secundă, e toată pe mine. Are gura fierbinte, iar buzele îi sunt vopsite cu un gloss lipicios.

Atingerile, fie ele cu Molly, fie cu altcineva, îmi oferă o evadare. Nu prea are logică, dar când nu mă mai gândesc la nimic e mai uşor. E o senzaţie puternică, singurul moment în care simt şi eu ceva.

Molly mă trage către pat, un pat gol fără niciun cearceaf pe el. Aceste mici detalii nu înseamnă nimic când nu simţi nimic. Molly îşi lipeşte trupul mic de mine, frecându-se de piciorul meu. Îi prind părul roz în pumn, îndepărtându-i gura de buzele mele.

— Nu, o avertizez eu.

Ea geme, gemând aşa cum face de obicei când îi amintesc să nu mă sărute.

— Eşti un supernesimţit, se plânge ea, dar mă-ncalecă.

Usa se deschide, iar ea îsi încetează mişcările din șolduri. Se răsuceşte, se ridică, iar eu mă sprijin pe coate.

— Te pot ajuta cu ceva?

Molly vorbeşte tăios, nerăbdătoare şi excitată. Şi desigur – desigur în prag e Tessa, colega lui Steph, cu o mutră care-mi spune că e mai stingherită decât Molly şi cu mine la un loc.

— Ah... nu. Scuze, se bâlbâie ea. Nu, scuze, căutam o baie; cineva şi-a vărsat băutura pe mine.

Îşi lasă privirea în jos, încruntându-se către rochia murdară.

Fata asta îşi petrece foarte mult timp uitându-se în jos.

— Aşa? Du-te şi găseşte baia atunci, o ia la mişto Molly, alungând-o cu un gest. Du-te şi găseşte baia.

Tessa pleacă imediat din cameră şi închide uşa. Totuşi, dendată ce Molly începe să mă lingă pe gât, îi văd umbra Tessei pe sub uşă. Ne spionează? Ce ciudat. Câteva clipe mai târziu dispare, iar Molly îmi duce mâna între picioare.

— Frate, fata asta mă irită, se văicăreşte ea.

Deşi nici ea nu e foarte populară, Molly are o grămadă de oameni care o „irită”.

— Ar fi trebuit s-o rog să ni se alăture? zic ridicând din umeri, iar Molly se strâmbă.

— Bleah. Nici gând. Bianca sau Steph, poate, dar Tessa asta nici vorbă. N-arată nici măcar bine şi e aproape de două ori cât mine.

— Eşti o nemernică, ştii asta?

Scutur din cap. Tessa, aşa simpluţă cum e ea, are un corp frumos tipul de corp care place bărbaţilor, tipul de corp pe care l-aş devora într-o clipă dacă ar învăţa să-şi domolească atitudinea.

— Cum spui tu. Îţi plac doar ţâţele ei.

Molly mă muşcă de gât.

— *Nu-mi place* de ea, spun eu, simţind nevoia să mă apăr.

— Pai sigur nu-ţi place, e evident.

Molly se retrage şi mă priveşte în ochi. Zâmbeşte de parcă avem un secret comun sau ceva de genul ăsta.

— Asta nu înseamnă că nu vrei s-o fuţi.

Mă sărută pe obraz, sugând încet pielea de-acolo. Cu o mână îmi cuprinde penisul şi continuă să-şi frece trupul de mine.

— Nu mai vorbi.

Îi bag mâna între picioarele desfăcute şi-mi trec degetele peste acel loc. Ea geme, iar eu mă concentrez la plăcerea pe care mi-o oferă. Molly seamănă cu mine mai mult decât vrea să recunoască. Şi ea crede că are o viaţă posomorâtă şi neinteresantă. Şi ea se foloseşte de senzaţiile fizice ca să evadeze din realitate. Nu ştiu multe despre ea, pentru că nu-mi va povesti niciodată, dar îmi dau seama că a păţit ceva nasol.

Trupul lui Molly tresare când o penetrez cu degetele, pentru că deja ştiu cum s-o excit mai repede. Printre gemete, aud că şopteşte „Lou”, dar îşi revine iute şi mă strigă pe nume. *Lou? Ce mama naibii?* Încerc să nu râd la gândul că se referă la Logan, rostindu-i numele în vreme ce i-o trag. Ştie şi ea că n-o

să se combine cu ea. Se poartă destul de frumos cu ea – pur şi simplu pentru că e un tip de treabă – dar omul are alte standarde.

Dacă mi-ar fi păsat, i-aş fi atras atenţia, dar pur şi simplu mă doare-n cot. Mă folosesc de ea şi ea se foloseşte de mine – amândoi ştim asta. Mintea-mi zboară la petrecerea de la parter. Mă-ntreb de câte ori a plâns până acum colega de cameră a lui Steph. E clar că e sensibilă şi că tot scandalul pe care-l face şi obrăznicia pe care o afişează trădează o mare fragilitate.

Molly mă trage de jeanşi, îmi desface cureaua. Închid ochii când îi simt buzele fierbinţi în jurul penisului. După aceea nu mai spune nimic, şi nici eu nu mai spun, când se şterge la gură cu degetele. Molly se ridică, îşi trage rochia minusculă pe ea şi pleacă din cameră.

Zac acolo, pe un pat care nu-mi aparţine, şi mă holbez la tavan pentru alte câteva minute înainte să ies pe coridor. Petrecerea este încă dezlănţuită; podelele devin din ce în ce mai jegoase. Trei fete bete trec pe lângă mine, ţinându-se de mână.

— Voi sunteţi cele mai bune prietene ale mele, zice cea mai scundă dintre ele.

Una dintre ele are un pulover albastru şi merge pe hol cu ochii injectaţi, aproape împiedicându-se în propriile ei picioare.

— Vă iubesc pe amândouă! răspunde aceasta, cu ochii plini de lacrimi.

Beţivane care plâng şi sunt „cele mai bune prietene” cu toată lumea...

Logan apare din celălalt capăt al coridorului, cu un zâmbet strâmb pe mutră şi cu un pahar în fiecare mână. Îmi oferă unul, dar scutur din cap.

— Al tău e cu apă, spune el, ţinând paharul roşu între noi.

Îl înşfac şi-l duc la nas ca să miros conţinutul.

— Ăăm, mulţumesc.

Iau o gură de apă rece şi nu-l bag în seamă pe Logan care mă judecă în tăcere pentru că beau apă.

— Casa asta dă pe dinafară, frate, îmi zice el, dregându-şi glasul şi strâmbându-se. Votca asta ieftină arde ca nebuna.

Nu zic nimic, îmi arunc doar privirea în stânga şi-n dreapta în vreme ce mergem spre scări.

— A, auzi, am văzut-o pe tipa aia, Tessa, intrând la tine-n

cameră, zice el în urma mea.

Mă-ntorc cu faţa la el.

— Poftim?

— A intrat acolo cu Steph. Lui Steph îi e rău, vomită-n baie.

— De ce s-au dus în camera mea? ridic eu vocea.

Puteam să jur că am încuiat uşa. Nimeni nu intră la mine-n cameră. Fie ca-i e rău, fie că nu. Şi mai ales nimeni nu se duce acolo ca să-mi borască pe lucruri. El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Doar te avertizam.

Logan dispare în mulţime, iar eu mă-ndrept către camera mea. Steph ştie că nu trebuie să intre acolo de ce nu i-a spus şi micii ei însoţitoare?

Mă năpustesc înăuntru şi, desigur, o găsesc pe Tessa lângă raftul meu cu cărţi. Observ imediat că ţine mâna pe cel mai vechi exemplar al meu din *La răscruce de vânturi*. Paginele sale uzate demonstrează de câte ori l-am citit.

— De ce mama naibii eşti la mine-n cameră? îi zic.

Ea nici nu tresare. Închide uşor cartea din mâinile ei.

— Te-am întrebat ce mama naibii cauţi la mine-n cameră, repet eu, la fel de tăios ca prima oară.

Străbat încăperea, îi iau cartea din mâini şi-o arunc înapoi pe raft, acolo unde-i e locul. Încă nu mi-a răspuns; stă acolo, lângă patul meu, cu ochii căscaţi şi cu gura ferecată.

— Nate mi-a spus s-o aduc pe Steph aici... şopteşte ea.

Face un semn către pat. Steph e leşinată pe saltea, şi asta nu mă bucură deloc.

— A băut prea mult, şi Nate a spus...

Am ascultat suficient.

— Te-am auzit de prima dată, o întrerup eu cu calm.

— Faci parte din frăţia asta? întreabă ea, curioasă şi un pic critică.

Nu că m-ar surprinde. M-am obişnuit să fiu judecat, mai ales de copiii plini de bani cu atitudine arogantă. Totuşi, nu cred că fata asta e bogată. Rochia ei arată ca scoasă dintr-o consignaţie, lucru care mă uimeşte, nu ştiu de ce.

— Da, şi?

Fac un pas către fata băgăcioasă, iar ea se retrage, lovindu-se de bibliotecă.

— Te surprinde, Theresa?

— Nu-mi mai spune Theresa, se răsteşte ea la mine.

Arţăgoasă.

— Aşa te cheamă, nu?

Oftează şi se-ntoarce către mine. Mă uit fix către patul meu, în vreme ce ea dă să iasă din cameră.

— Nu poate rămâne aici, îi spun.

Sub nicio formă n-o să doarmă Steph în patul meu toată noaptea.

— De ce nu? Credeam că sunteţi prieteni.

Ce dulce... ce naivă.

— Suntem, dar la mine-n cameră nu stă nimeni.

Îmi încrucişez braţele pe piept şi o privesc cu atenţie. Ochii ei îmi studiază tatuajele de pe mâini. Îmi place cum se uită la mine, încercând să-şi dea seama cine sunt. E de-a dreptul palpitant să fiu studiat aşa... e uluită şi nu se sfieşte s-o arate. Curând, îşi ia privirile de la mine.

— Ahh... înţeleg, pufneşte ea. Deci numai fetele care şi-o trag cu tine au voie să intre la tine-n cameră?

Nu mă abţin şi-i zâmbesc boboacei certăreţe. Părul ei lung şi blond şi rotunjimile criminale ascunse sub rochia asta hidoasă... dar e ceva la fata asta care mă enervează mai profund decât Steph sau Molly. Nu-mi dau seama ce anume, dar îmi intră pe sub piele destul de repede, şi asta nu trebuie să se întâmple.

— Aia nu era camera mea. Dar dacă încerci să-mi spui că vrei să ţi-o tragi cu mine, îmi pare rău, nu eşti genul meu.

Zâmbesc şi remarc cum faţa i se strâmbă de stânjeneală şi furie.

— Eşti... eşti...

Mă simt stingher cât timp ea se străduie să găsească nişte cuvinte jignitoare.

— Bine... atunci du-o tu în altă cameră... iar eu o să mă-ntorc cumva la cămin.

Eu? E atât de sigură pe sine că mă enervează din ce în ce mai tare. N-ar lăsa-o pe Steph aici. Sau ar face-o? Tessa deschide uşa şi iese din cameră. La naiba, e mai coioasă decât credeam. Sunt oarecum impresionat. Enervat dar impresionat.

— Noapte bună, Theresa! strig după ea, în vreme ce trânteşte uşa.

Mă uit prin cameră, să văd ce altceva a mai deranjat. Oglinda de pe perete îmi atrage atenţia, pentru că omul din faţa ei e aproape de nerecunoscut. Nu ştiu în ce m-am transformat în ultimii câţiva ani. Dar mai surprinzător e că nu pricep de unde am acest zâmbet tâmp pe faţă.

Sunt obişnuit să mă cert cu oameni enervanţi în timpul

acestor petreceri. De ce mi-a plăcut cearta asta în mod special? Datorită boboacei? Nu e prada mea obişnuită, dar a fost distractiv să mă joc cu ea.

Zgomotul de la parter îmi invadează camera şi, cu Steph dormind la mine-n pat, n-am nimic de făcut. O să-l pun pe Nate s-o care de-aici şi s-o lase pe hol, dacă n-are încotro. Sigur a dormit ea în locuri şi mai rele. Mă trezesc gândindu-mă la Tessa şi la atitudinea ei. Cum şi-a pus mâna-n şold şi cum m-a înfruntat.

Ies pe coridor şi-l conving pe un membru nou al frăţiei s-o mute pe Steph într-o cameră goală. Supraveghez mişcarea ca să fiu sigur că nu rămâne la mine-n cameră cu ea şi, când îl văd ieşind, îmi văd de-ale mele. Când trec pe lângă baie, aud o voce disperată dincolo de uşă. E gagica aia, Tessa – îi recunosc vocea imediat.

— Mda... nu... am mers la petrecerea asta tâmpită cu colega mea de cameră şi acum sunt blocată la sediul unei frăţii studenţeşti, n-am unde dormi şi nici n-am cum să mă întorc în camera mea.

Acum plânge de-a binelea. Ar trebui să plec de lângă uşă. Nu am nici energia, nici interesul de a dialoga cu o fată supersensibilă, care boceşte.

Dar ea...

Nu-mi dau seama ce spune din cauza suspinelor. Îmi lipesc urechea de uşă.

— Nu asta e ideea, Noah, o aud spunând.

Încerc să deschid uşa. Nici nu ştiu de ce, deci probabil că e bine că e încuiată.

— Doar un minut, spune ea tare, pierzându-şi răbdarea.

Bat din nou.

— Un minut, am zis!

Deschide uşa cu o smucitură, iar ochii i se cască larg când mă vede. Mă uit în altă parte, iar ea trece pe lângă mine ca un uragan. O prind de mână cu blândeţe ca s-o opresc.

— Nu mă atinge! ţipă ea şi se smuceşte.

— Ai plâns? o-ntreb, deşi ştiu deja răspunsul.

— Lasă-mă în pace, Hardin, spune fără pic de convingere.

Pare atât de obosită. Cu cine vorbea la telefon? Cu iubitul ei?

Deschid gura ca s-o tachinez, dar ea ridică un deget.

— Hardin, te rog. Te implor, dacă ai cea mai mică urmă de decenţă în tine, lasă-mă în pace. Păstrează-ţi comentariile răutăcioase pentru mâine. Te rog.

Ochii ei albaştri-cenuşii sclipesc din cauza lacrimilor, iar remarca nesimţită pe care o pregătisem îşi pierde farmecul.

— E o cameră la capătul holului unde poţi dormi. Acolo am dus-o pe Steph, îi zic.

Se holbează la mine de parcă mi-ar fi crescut trei capete.

— Bine, spune ea, pur şi simplu, după o clipă.

— Ea treia uşă pe stânga.

Mă-ndrept spre camera mea. Simt o dorinţă copleşitoare de a mă-ndepărta cât mai repede de fata asta.

— Noapte bună, Theresa, spun şi intru la mine-n cameră, închid uşa şi mă sprijin de ea cu spatele. Mă simt ameţit. Nu mă simt bine. Sper că Logan nu m-a păcălit şi nu mi-a pus ceva în apă. Mă duc la raftul cu cărţi si iau *La răscruce de vânturi*, deschizând romanul la jumătate. Catherine e cel mai enervant personaj feminin pe care l-am întâlnit vreodată şi nu pot pricepe nici în ruptul capului de ce o suportă Heathcliff. Şi el e un nemernic, dar ea e mult mai rea.

Îmi ia o vreme să adorm şi atunci o visez pe Catherine, sau mai degrabă o versiune de-a ei mai blondă şi mai tânără, care merge la facultate. Dar ţipetele mamei mă trezesc, sar din pat cât colo, leoarcă de transpiraţie, şi aprind lumina.

Când se va termina mizeria asta? Au trecut ani buni şi nu mai trece odată.

După câteva ore de privit în tavan şi de-ncercat să mă conving că am dormit în tot acest timp, fac un duş şi cobor în bucătărie. Iau un sac de gunoi şi mă hotărăsc să ajut şi eu o dată la curăţenie. Poate că, dacă fac ceva drăguţ pentru oameni, o să pot dormi şi eu o noapte-ntreagă. În bucătărie o găsesc pe Tessa. E încă aici, râde şi se sprijină de tejghea.

— Ce-i aşa de amuzant? întreb, măturând cu mâna, în sac, o grămadă de păhărele de pe tejghea.

— Nimic... Nate locuieşte şi el aici? zice ea.

O ignor. Vocea ei moale se aude mai tare.

— Locuieşte? Cu cât îmi spui mai repede dacă Nate locuieşte aici, cu atât mai repede pot pleca.

Acum sunt atent.

Fac un pas spre ea ca să adun teancul de prosoape umede de hârtie de pe tejghea. Îi zâmbesc acestei fete enervate.

— Şi nu, nu locuieşte aici. Ţi se pare că seamănă cu un membru de frăţie studenţeasca?

— Nu, dar nici tu nu semeni, se strâmbă ea.

Nu-i răspund. Frate, casa asta e un dezastru.

— E vreun autobuz care trece prin apropiere?

Bate din picior ca un copil, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Da, o stradă mai încolo.

— Poţi să-mi spui unde e?

— Sigur. La o stradă mai încolo.

Ceva din atitudinea ei iritată mă face să zâmbesc. Se răsuceşte în balerinii ei şi iese grăbită. Râd în sinea mea şi-l ignor pe Logan care rânjeşte la mine din partea cealaltă a bucătăriei. Mă duc spre el, dar schimb direcţia când o văd pe Tessa apropiindu-se de Steph.

— Nu luăm autobuzul. Unul dintre nemernicii ăştia o să ne ducă înapoi la cămin. Probabil că te-a călcat pe nervi, o aud spunând pe Steph.

Apoi intră în bucătărie, arătând ca uraganul Katrina. Machiajul ei întunecat i s-a întins în jurul ochilor. Mă uit la Tessa, care e foarte puţin machiată, şi remarc diferenţa.

— Hardin, poţi să ne duci şi pe noi acasă acum? Mă doare capul de înnebunesc.

— Da, sigur, lasă-mă un minut.

Las sacul de gunoi pe jos şi râd în sinea mea când o aud pe Tessa pufnind. E atât de uşor s-o enervez pe fata asta. Tessa şi Steph mă aşteaptă la maşină şi nu mă pot abţine să nu aleg una dintre melodiile mele metal favorite, „War Pigs”, în timp ce ne-ndreptăm spre campus. Cobor geamurile şi savurez briza.

— Poţi să le-nchizi? întreabă Tessa de pe bancheta din spate.

Privesc în oglinda retrovizoare şi-mi trag inelul din buză printre dinţi ca să nu râd de felul în care părul blond i se zbate în vânt. Mă prefac că n-o aud şi dau muzica mai tare. Când ajungem şi ele coboară din maşină, spun:

— O să trec mai târziu pe la tine, Steph.

Se văd chiloţii, dar sunt sigur că de-asta poartă ciorapi de plasă.

— Pa, Theresa.

Zâmbesc, iar ea îşi dă ochii peste cap. Când mă îndepărtez, mă trezesc râzând din tot sufletul.

Cinci

Într-o noapte, la câteva luni după ce-a întâlnit-o, s-a trezit. S-a rostogolit ca s-o simtă culcuşită lângă el, cu picioarele încolăcite în jurul picioarelor lui. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător, durerea îi dispăruse, iar inima şi mintea îi scânteiau în acelaşi timp - şi el nu mai avusese niciodată o astfel de experienţă. Şi-a dorit s-o trezească în acea noapte, să-şi mărturisească păcatele îngerului său, dar ea s-a trezit exact în momentul în care el voia să îi ceară iertare... şi n-a avut tăria.

Era un laş şi un mincinos şi ştia asta. Spera doar ca ea să aibă milă de el. Ea îl căuta din priviri, iar el a simţit cum îl apăsa o greutate zdrobitoare. Nu putea să-i strice imaginea pe care şi-o făcuse despre el, dar era îngrozit de viitorul lor, căci învăţase de mic copil că orice minciună fabricată în întuneric devine un adevăr oribil la lumină.

Nişte râsete şi lătratul unui câine mă trezesc din somnul meu de trei ore. Oricum nu dorm prea mult, dar aş aprecia mai multă linişte pe coridor, având în vedere că e luni dimineaţa şi am cursuri peste... Mă-ntind după telefon ca să văd cât e ceasul.

8:43.

Să-mi bag.

Am mai puţin de treizeci de minute ca să ajung la ora de literatură şi de ce mama dracului e un câine în casă?

Îmi ridic jeanşii negri de aseară de pe podea, îi trag pe mine şi înjur că sunt atât de strâmţi. Am picioarele prea lungi ca să port jeanşi largi fără să arăt ca un clovn. Azi-noapte mi-am aruncat cheile pe jos, aşa că mă chinui să le găsesc, răscolind prin grămada de obiecte adunate pe podea. Tricouri negre, jeanşi negri murdari şi șosete jegoase peste tot. Ies din cameră, încercând să ignor semnele petrecerii de azi-noapte. Logan îmi face cu mâna. Are pungi sub ochi și în mână o băutură energizantă.

— Mă simt ca naiba, frate, geme el, încercând să-mi zâmbească.

El zâmbeşte întotdeauna şi mă întreb cum o fi asta. Să fii fericit tot timpul, aşa cum e el. Chiar aşa, mahmur. Eu n-am reuşit aşa ceva niciodată.

— Ai avut o idee bună, să nu bei.

Se duce la frigider. Scoate laptele şi-l bea direct din cutie.

— Frumos.

Scutur din cap către el, iar el zâmbeşte şi mai bea nişte lapte. Bucătăria începe să se umple cu membri ai frăţiei şi, de vreme ce nu fac parte din clica lor, înşfac o felie de pizza din grămada de resturi rămase după ce vreun beţiv a comandat vreo zece cutii la patru dimineaţa. În timp ce ies, îl aud pe Neil întrebându-i pe toţi dacă vor să meargă la restaurant diseară înainte de petrecere. Nu mă aşteptam să mă invite şi pe mine... nu mă invită niciodată. Nici eu nu vreau s-o ard cu frăţia asta de băieţaşi prostănaci, cu prea mult gel în păr, în afară de o petrecere, două.

Mama mă bate mereu la cap să-mi fac prieteni, dar ea nu pricepe. Nu e atât de uşor şi nici pe departe distractiv. De ce mi-aş pune sufletul pe tavă ca să capăt aprobarea unor oameni pe care nu-i suport, doar ca să mă simt un picuţ mai important în viaţă? N-am nevoie de prieteni. Am un grup mic de oameni pe care-i tolerez şi e mai mult decât suficient pentru mine.

Când ajung în campus, parcarea e aproape plină şi sunt nevoit să tai calea unui şmecher cu BMW ca să-i iau locul. Profesorul deja dă din gură când intru în sala de curs. Mă uit în jur după un loc liber şi o observ pe fata din primul rând. Părul ei lung şi blond e uşor de recunoscut; iar fusta lungă, care atinge podeaua, mi-o confirmă. Tessa, puritana colegă de cameră a lui Steph.

Stă lângă Landon Gibson. Sigur că da. Asta va fi distractiv: Tessa captivă într-o sală de curs cu mine şi un loc liber chiar lângă ea. Chestia asta trebuie să devină repede cel mai glorios moment al zilei. Mă apropii, iar ea mă priveşte cu ochii căscaţi de uimire. Se răsuceşte repede, iar eu mă grăbesc să mă aşez lângă ea. Mă ignoră, aşa cum mă aşteptam. Poartă o cămaşă albastră cu nasturi, care îi e cu cel puţin două numere mai mare, şi are părul prins la spate.

Exact când mă apropii de ei, telefonul îmi vibrează în buzunar. Un mesaj de la donatorul de spermă: *Karen găteşte diseară, treci pe la noi*.

Şi-a pierdut minţile? Mă uit la Landon, care e chiar fiul perfect al lui Karen, scos ca din cutie în tricoul său polo. La naiba, nu merg nicăieri. Nu m-aş duce niciodată în casa lui nouă şi luxoasă să iau cina cu iubita lui şi cu Landon. Micuţul şi perfectul Landon, care iubeşte sportul şi pupă pe toată lumea-n fund, ca să fie cel mai simpatizat şi mai respectat

băiat din zonă.

Bleah.

Aştept ca dragul meu „frăţior” să-mi spună ceva, dar n-o face. S-a zis cu promisiunea tatei că voi fi „integrat în familie”. *Nenorocitul.*

— Cred ca ăsta va fi cursul meu preferat, îi spune Tessa după ce profesorul termină de predat.

În mod bizar, e posibil să fie şi preferatul meu, deşi vin la cursuri mai mult ca să mă distrez. L-am ales ca opţional, deşi l-am mai făcut. Fata se întoarce către mine când îşi dă seama că-i urmăresc.

— Ce vrei, Hardin?

Deja funcţionează. Îi zâmbesc nevinovat, ca şi cum n-aş încerca s-o scot din minţi.

— Nimic. Nimic. Mă bucur că avem un curs comun.

Am un ton batjocoritor, iar ea dă ochii peste cap la replica mea sarcastică. Mă holbez la ea tot cursul, savurând fiecare clipă în care ea se fâţâie stânjenită. Se enervează atât de uşor – îmi place asta la nebunie. Cursul se termină prea repede pentru gustul meu, iar Tessa începe să-şi strângă geanta înainte ca profesorul să ne dea pauza. Nu te grăbi.

Mă ridic repede în picioare, gata să-i urmez afară pe ea şi pe Landon. N-am chef să mi se încheie distracţia aşa brusc. Când ajungem pe hol, Landon se-ntoarce către Tessa. Ea pare agitată văzându-ne pe amândoi în faţa ei.

— Ne vedem mai târziu, Tessa, spune Landon, fără să mă bage-n seamă.

— Ai găsit cel mai jalnic copil din clasă şi te-ai împrietenit cu el, o necăjesc eu după ce el dispare în mulţimea de boboci care-ncearcă să se descurce prin campus.

Mi-i imaginez pe mama lui Landon şi pe tata ţinându-se de mână veseli şi dornici să arate lumii întregi cât se iubesc. Faptul că maică-sa îl ţine de mână pe taică-meu, Ken Scott, cunoscut drept Tatăl Anului, mă face să mă crispez. Nu-mi aduc aminte ca pe mama s-o fi ţinut aşa de mână *vreodată*.

— Nu spune asta despre el; e un tip de treabă. Spre deosebire de tine, se răsteşte ea.

Mă răsucesc spre ea, surprins de loialitatea ei bruscă. Îl cunoaşte deja? El o cunoaşte pe ea? Îi place de el?

De ce mama dracului mi-ar păsa mie?

Îmi alung aceste întrebări din minte şi simt nevoia arzătoare de a o enerva şi mai tare.

— Devii din ce în ce mai arţăgoasă, Theresa.

Ea grăbeşte pasul ca să scape de mine, aşa că accelerez şi eu.

— Dacă-mi mai spui o dată Theresa...

Îşi strânge buzele şi se uită urât la mine. Dar ochii îi sclipesc cu căldură şi îşi schimbă culoarea de la cenuşiu la albastru-pal. Simt cum umerii mi se destind. Simt cum ceva îmi coboară pe şira spinării şi tot trupul începe să mi se relaxeze. Alung acest sentiment bizar. Încă se uită fix la mine. M-am răzgândit; credeam că-mi place cum mă privea înainte, încercând să mă descifreze, dar acum simt cum mă judecă din cap până-n picioare. Se uită la tatuajele mele de pe mâini exact ca bunica. N-am chef să mă pună la îndoială, pe mine şi alegerile mele.

— Nu te mai holba la mine! îi spun şi mă-ndepărtez.

Cotesc pe coridor, cu sufletul la gură. Mă simt ca într-una din nopţile alea când fumam prea multe ţigări. *Nu mai fumez, nu mai fumez*, trebuie să-mi reamintesc. Mă sprijin de zidul de cărămidă şi-mi recapăt răsuflarea.

Fata asta blondă cu temperament clocotitor e o ciudăţenie.

Toată săptămâna a fost de căcat. Petrecere după petrecere, zgomot la nesfârşit. Sunetele nefericirii profunde.

Am dormit cel mult douăzeci de ore în total săptămâna trecută şi azi sunt epuizat. De-abia văd în faţa ochilor, am o durere de cap îngrozitoare şi în dimineaţa asta nu-mi găsesc cheile. Sunt nervos la culme şi am chef de scandal. În vreme ce întorc camera cu fundul în sus, bate cineva la uşă. Mă gândesc să nu bag de seamă, dar bate din nou, de data asta şi mai tare. Deschid şi descopăr că la uşă e o fată într-un jerseu WCU, cu ochii roşii şi cu obrajii îmbujoraţi.

— Pot să intru? întreabă ea, cu mâinile tremurând.

— Nu. Îmi pare rău.

Îi închid uşa-n faţă. Câteva clipe mai târziu se aude o altă bătaie. La naiba. Nu ştiu cine e fata asta, dar trebuie să-şi găsească o altă uşă la care să ciocăne. Continuă să bată, iar eu deschid uşa cu o smucitură. Neil, unul dintre cei mai mari cretini din frăţie, stă în prag. Părul blond îi e ciufulit în toate părţile, iar el miroase a bere şi a sex.

— Ce naiba vrei? îl întreb şi intru înapoi în cameră, aruncând în el cu o pereche de jeanşi.

— Ai v-văzut-o pe Cady? zice el plat, încurcând cuvintele.

— Pe cine?

— Pe fata cu care-am fost azi-noapte. Ai văzut-o?

Îmi aduc aminte de ochii roşii ai fetei cu jerseu, cum rătăcea pe holuri, şi scutur din cap. Am crezut că e drogată, şi poate chiar era, dar nu e niciodată bine să presupui.

— A plecat şi nu se mai întoarce. Las-o în pace.

Iau o carte de pe raft şi-o arunc după el. Geme, îmi zice că sunt labagiu şi se cară.

Pe drum către campus sunt încă nervos, aşa că îmi continui noul obicei de o scoate din minţi pe colega de cameră a lui Steph.

— De-abia aştept cursul ăsta. Am auzit numai lucruri bune despre el, îi zice Landon, în vreme ce eu merg în spatele lor.

Cred că sunt prieteni mai apropiaţi decât credeam. Ea îi răspunde calm, iar el îi zâmbeşte. Surâsul ei e cald, atât de cald încât, pentru o clipă, mă uit în altă parte. Oare se plac? Ea are un fătălău de gagic. El are o iubită, din câte ştiu. Cred că s-au despărţit, după cum se uită la Tessa.

La jumătatea cursului, Landon pleacă, iar Tessa îşi mută scaunul mai departe de mine.

Luni începem discuţia despre *Mândrie şi prejudecată*, romanul lui Jane Austen, anunţă profesorul Naiba-ştie-cum-îl-cheamă.

Mă uit la Tessa şi observ că surâde. Nu e un simplu surâs – e un zâmbet până la urechi. Sigur că da. Gagicile adoră *Mândrie şi prejudecată*. Nu se mai satură de Darcy şi de orgoliul lui transformat în şarm personal.

O privesc pe Tessa cum îşi strânge lucrurile: o agendă imensă şi toate manualele existente în campus. Încerc să trag de timp, dar, sincer, e foarte dificil, pentru că îi ia foarte multă vreme să adune toate chestiile de pe pupitru şi să le pună ordonat în geantă. O urmez afară şi-i spun:

— Lasă-mă să ghicesc: eşti îndrăgostită la culme de domnul Darcy.

Trebuie s-o necăjesc pe tema asta. *Trebuie*.

— Toate femeile care citesc romanul se îndrăgostesc de el, răspunde ea, scoţând un pic limba la sfârşitul frazei şi privind oriunde în altă parte, dar numai la mine nu.

Mă ţin după ea şi observ cum priveşte în stânga şi-n dreapta înainte să traverseze pe la intersecţia străzilor.

— Sigur că da.

Râd şi mă opresc un pic, dar îmi dau seama că înaintează fără mine. Frate, repede mai merge.

— Sunt sigură că tu nu eşti capabil să înţelegi farmecul domnului Darcy, încearcă Tessa să mă jignească, dar eu izbucnesc din nou în râs.

— Un bărbat nepoliticos şi insuportabil se transformă intr-un erou romantic? E caraghios. Dacă Elizabeth ar avea puţin bun-simţ, i-ar spune să dispară de la bun început.

Domnişoara Fandosită se-ntoarce cu faţa la mine şi, spre surprinderea mea, începe să chicotească. Ştiţi acele chicoteli nevinovate şi întâmplătoare care par să fi dispărut din lumea de azi? Îşi acoperă gura, dar eu o aud. Îi aud râsul clar, ca şi cum ar trece prin mine.

— Deci eşti de acord că Elizabeth e o idioată? insist.

— Nu, e unul dintre cele mai puternice şi mai complexe personaje din istoria literaturii.

Îi ţine partea Iui Elizabeth Bennet aşa cum nu multe fete de 18 ani sunt în stare. Mă trezesc râzând din toată inima, iar ea mi se alătură. Are un râs plăcut, delicat.

Ce mama naibii am zis...

Mă opresc imediat din râs şi-mi iau privirea de la ea. E prea ciudat. Ea e ciudată. Şi enervantă.

— Ne mai vedem, Theresa.

O las şi plec.

Râs delicat? Chicotelile ei trec prin mine? Ce mama naibii a fost asta? Alung tâmpeniile astea şi mă-ndrept spre maşină. Diseară e altă petrecere, ca întotdeauna, şi o să-mi îndepărtez prostiile astea din minte când o să mă cufund într-o păsărică strâmtă şi umedă...

Telefonul îmi vibrează în buzunar şi mă distrage de la gândurile mele perverse. Îl scot, văd numele lui Jace pe ecran şi răspund repede. A fost plecat o vreme şi mă bucur că s-a întors. Toţi avem o persoană cu care ne place s-o ardem şi care ne face să ne simţim mai bine în propria noastră piele. Pentru mine, persoana asta e Jace. E un imbecil – un cretin de înaltă clasă, întrebaţi pe oricine vreţi – dar e amuzant şi nu se dă înapoi de la distracţie.

Șase

Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât mai mult simţea nevoia de a o studia. Când şi-a dat seama că se întreabă la ce se va gândi ea când se va trezi dimineaţa sau în cât timp va fi gata de plecare, a ştiut că devine ceva mai mult decât un simplu episod trecător în viaţa lui. Dintr-odată, devenise mult mai mult decât jucăria cu care el se juca. În felul lui bolnav, se bucura că poate folosi acest joc ca pretext pentru a petrece mai mult timp cu ea. Avea avantajul şi motivul de a afla totul despre ea fără să trezească bănuielile prietenilor ei. Era îndreptăţit să-şi dorească să stea cu ea cât mai mult timp posibil.

Trebuia să facă asta ca să câştige, nu-i aşa?

— De ce trebuie să vină din nou? întreabă Molly, trăgând un fum de ţigară.

— Pentru că e colega de cameră a lui Steph. Iar Steph o place, dintr-un motiv necunoscut, aşa că o ia cu ea pe puştoaică, explică Nate.

— E o nemernică, să ştiţi. Supermegaenervantă.

Gem, masându-mi tâmplele. Mă irită şi când nu e prin preajmă. Molly îmi apreciază reacţia şi dă să se sprijine de mine. Mă retrag înainte să mă atingă, prefacându-mă că nu i-am citit intenţiile.

Mi-am petrecut după-amiaza trăgându-i-o, băgându-mi penisul în ea şi gândindu-mă la altcineva. I-am simţit rotunjimele moi ale şoldurilor, ale sânilor. Am auzit-o rostindu-mi numele. Mi-am încolăcit mâinile în părul ei roz pe care mi l-am închipuit blond şi mi-am dat drumul în prezervativ. Molly a fost atât de mândră de ea însăşi pentru că, în sfârşit, m-a excitat fără să mi-o sugă.

Dacă ar şti adevărul.

— E sexy, totuşi, adaugă Nate.

A observat deja toată lumea cât de sexy e Tessa?

— Sexy? Ba nu e, mint eu printre dinţi.

O mână bronzată dă la o parte un ciuf de păr atent geluit.

— Ba chiar e sexy, frate, spune Zed, sigur pe el. I-aş trage-o fără să stau pe gânduri.

— Ai vrea tu. E o fandosită, e clar. Cine mai e virgină la facultate? face mişto Molly de Tessa.

Nate râde.

— Ei, na! Când v-aţi împrietenit şi ţi-a spus ţie asta?

Molly se strâmbă la el.

— Mie? Eu nu vorbesc cu ea, dar Steph n-are încotro. Ea a auzit ceva când prinţesa vorbea cu iubitul ei.

— Poate că de-aia e atât de afurisită, că nu i-a tras-o nimeni aşa cum trebuie, zic eu şi mă mai îndepărtez câţiva centimetri de Molly, sperând să nu vină după mine.

— Atunci va trebui să mă ocup de asta, spune Zed, încercând să ne facă pe toţi să râdem.

Dar nu reuşeşte.

— Da, sigur. Nu poţi nici dacă-l faci pe dracu-n patru, îl tachinez eu.

— Dar tu poţi? Am şanse mai mari decât tine! contraatacă el.

Nu cred că vorbeşte serios. A uitat oare de preţioasa lui Samantha?

— Ce-am ratat?

Jace se aşază pe jos şi scoate un joint din buzunar.

— Steph are o colegă de cameră supersnoabă, iar Zed şi Hardin aici de faţă se ceartă cine să i-o tragă primul, îl informează Molly mormăind.

Oare Zed chiar îşi imaginează că ea şi-ar pune-o cu el ? Mă uit la gaşcă, ofticat că ei cred aşa ceva despre ea. Dacă trupul ei e atât de pur pe cât susţin ei, îmi pot imagina ce i-ar face cea mai mică atingere. Vreau s-o simt sub mine, zbătându-se, implorându-mă să merg mai departe. Zed n-ar putea s-o facă să-şi dea drumul aşa cum aş putea eu.

Dar l-ar lăsa să-ncerce? Într-un meci direct, Tessa l-ar alege pe el în locul meu?

— Ştii ceva... putem să facem chestia asta şi mai interesantă. Eşti gata? zic eu şi mă-ntorc către Zed.

El surâde.

— Depinde.

— Hmm... Bine, atunci hai să vedem care se combină cu ea primul.

Ce sens are chestia asta? mă-ntreb în momentul în care rostesc aceste cuvinte.

Şi-mi răspund: *Poate fi distractiv. Măcar am ceva de făcut şi un motiv de a o agasa mai departe.*

— Nu ştiu... spune Zed şovăielnic.

Credeam c-o să fie interesat să mă bată la ceva, având în vedere trecutul nostru comun şi ranchiuna nemăsurată pe care mi-o poartă.

— Haide, nu fi fătălău. N-o să fie aşa de greu. O punem pe Steph s-o cheme pe Tessa la următoarea petrecere, să devină prietenoasă cu noi, le explic eu. E tânără şi naivă, va fi simplu.

— Am mai făcut chestia asta înainte cu mize diferite şi cu prăzi diferite, dar un joc asemănător.

— E o tâmpenie. Cui îi pasă cine poate răpi virginitatea unei fete aşa, la întâmplare? pufneşte Molly, văicărindu-se ca de-obicei.

— Dacă eşti atât de convins că poţi s-o faci, îţi dau o săptămână.

Jace se-neacă în fum şi-i pasează jointul lui Molly.

— O săptămână? Frate, e superafurisită şi deja nu ne-nţelegem bine. Cred c-o să am nevoie de mai mult timp.

Ei nu ştiu cât de încăpăţânată e gagicuţa asta. E nesimţită şi al naibii de insistentă.

— Cât timp? Două săptămâni? Uite, dacă o convingi într-o lună, îţi dau cinci sute, spune Zed, lăsându-se pe spate pe asfalt.

— Cinci sute de dolari? geme Molly.

Furia ei e amuzantă. Vrea să fie în centrul atenţiei la nesfârşit şi detestă faptul că Tessa îi fură prim-planul.

— Iar eu mai pun trei. Opt sute. Crezi că poţi s-o faci? întreabă Jace, cu ochii injectaţi.

— Da, sigur că pot. Sper doar să nu înnebunească şi să se agaţe de mine, zic eu, încercând să mă decid dacă să mă laud sau nu cu victoriile mele din trecut la aceste jocuri.

Mă hotărăsc să n-o fac. Sunt şocat de cât de rapid mi s-a întors pe buze rânjetul specific, acela pe care Mark, vechiul meu prieten din Hampstead, îl numea „sigiliul”. E expresia pe care o capăt atunci când ştiu c-o să câştig ceva sau pe cineva. Acum sunt aici, zâmbind către Zed, făcând planuri în mintea mea, în vreme ce gaşca de-abia aşteaptă să-mi scoată cineva fumurile din cap.

— Mă îndoiesc.

Nate râde, aprizându-şi altă ţigară.

— N-o să te aleagă pe tine. Nu pare atât de tâmpită.

Zed se uită urât la mine. Jace mă priveşte fix, zâmbind.

— Da, avem de nevoie de dovezi când pui mâna pe ea.

Dovezi? Asta nu poate fi foarte greu. Pot fi creativ.

— Ce zici de un filmuleţ? Mi-ar plăcea să am nişte materiale noi.

Jace se lasă pe spate, uitându-se la mine în continuare.

— Nu, nu. E prea riscant, îl contrazic eu.

Am mai făcut tâmpenii de-astea şi vreau să stau departe de ele de-acum înainte.

— Crede-mă, o să primeşti dovada fără prostiile-alea.

Îl privesc fix pe Zed şi rânjesc din nou.

— Nu mi-am pus-o niciodată cu o virgină. Cred că e distractiv.

Zâmbesc fals şi-mi duc degetele la inelul din buză, de parcă aş vrea să-l ascund. Molly intervine:

— Staţi aşa, cum vă gândiţi, voi idioţilor, să puneţi asta în practică? N-are niciun sens: dintr-odată o să-ncercaţi amândoi să i-o trageţi?

Îşi leagănă părul, enervată.

— Măcar fiţi şi voi deştepţi, spune ea şi-ntinde mâna după bricheta lui Nate.

— Bună idee, zice Jace. Ce ziceţi de-un joc?

— Un joc? face Zed mirat.

— Gen adevăr sau provocare. Îi putem pune întrebări despre sex, ca să stabilim că e virgină şi ca să nu vă mai pierdeţi vremea.

Jace face un gest spre Zed şi spre mine.

— Adevăr sau provocare? Vă bateţi joc de mine, mârâi eu.

Nimeni nu mai joacă astfel de tâmpenii.

— O idee cretină.

Nate scutură din cap, prefăcându-se dezamăgit. Nimeni, de la clasa a şasea în sus, nu mai vrea să joace adevăr sau provocare.

— De fapt, e o idee foarte bună. Mai puţin evidentă, adaugă Steph. Ea nu bănuieşte nimic, o să creadă că aşa se joacă oamenii în facultate. E destul cât să i se pară ei primejdios şi suficient de infantil ca să priceapă.

Mă uit la ei, toţi dau din cap şi râd. Ce idioţi. Ridic din umeri şi le accept ideea, doar pentru că nu am alta mai bună.

— Atunci adevăr şi provocare să fie.

Jace taie pariul.

Petrecerea e aglomerată, mai rău decât săptămâna trecută, iar eu sunt treaz, ca de obicei. Am stat în camera mea până ce muzica a devenit din ce în ce mai zgomotoasă, apoi am coborât.

Trec prin living ca să-l găsesc pe Nate şi mă opresc când o văd pe Tessa stând pe canapea. În fine, cel puţin *aşa cred*, că e

Tessa. E îmbrăcată diferit faţă de data trecută. Foarte diferit. Ochii ei albaştri-cenuşii ies în evidenţă pentru că sunt machiaţi, iar hainele i se potrivesc foarte bine pe trupul voluptuos. E foarte sexy. N-aş vrea să afle că asta cred, dar, la naiba, e foarte sexy.

— Arăţi... altcumva.

Nu-mi pot lua ochii de la ea când se ridică în picioare. Şoldurile ei – la naiba, şoldurile alea ar trebui să aibă unghiile mele înfipte-n ele.

— În seara asta, hainele ţi se potrivesc.

Ea râde, dar eu nu voiam ca remarca mea să pară o glumă. Îşi dă ochii peste cap şi trage în sus de bluză ca să-şi acopere decolteul incredibil.

— Ce surpriză să te văd aici, îi zic, studiind-o în continuare.

Ea oftează.

— Şi eu sunt oarecum surprinsă că am ajuns din nou aici.

Se îndepărtează de mine fără să mă anunţe, iar eu ezit o clipă, neştiind dacă s-o urmez sau nu. Ştiu planul şi, acum, că e îmbrăcată aşa, sunt şi mai hotărât să intru-n joc. Mă decid să nu mă ţin deocamdată după ea. O las să se piardă puţin în mulţime. Câteva minute mai târziu, mă sprijin de tejgheaua din bucătărie. Molly vine lângă mine.

— Eşti gata pentru tâmpenia asta sau nu? întreabă ea.

E ofticată şi geloasă că nu mai e ea în centrul atenţiei. O înţeleg. E obişnuită să primească toată atenţia din partea sexului opus; aşa se simte ea dorită. Înţeleg asta mai bine decât oricine altcineva.

— Dar tu eşti? o-ntreb eu ridicând din sprânceană.

Îşi dă ochii peste cap.

— O s-o pun pe Steph s-o aducă în living, că tu e clar că nu vrei să fii de niciun ajutor.

Când mă aşez, cu un pahar cu apă în mână, Tessa ni se alătură. Mă simt stingher, dar oarecum entuziasmat că începe jocul. Încerc să nu mă gândesc la Natalie sau la Melissa sau la celelalte fete. Nu e vina lor că s-au născut în societatea asta plină de gunoaie umane, ca şi mine.

— Hai să jucăm adevăr sau provocare, începe Zed, iar mica noastră gaşcă de amici tatuaţi se strânge în jurul canapelei.

Molly pasează o sticlă de votcă, iar eu mă uit în altă parte, bând din paharul cu apă ca şi cum mi-ar arde beregata într-un fel cunoscut. Steph, Nate, colegul lui de cameră, Tristan, Zed şi Molly beau pe rând din sticlă. Tessa îi priveşte, dar nu bea.

Nu cred că e dependentă, cum sunt eu. Poate pur şi simplu nu-i place să bea. Nici măcar în facultate, la o petrecere.

— Ar trebui să joci şi tu, Tessa.

Molly îi zâmbeşte. Cunosc acel zâmbet. N-aduce nimic bun. Încă nu-mi vine să cred că jucăm jocul ăsta infantil.

— Nu, mai bine nu.

Tessa îşi jumuleşte pieliţele unghiilor, iar eu mă uit la Zed. Pare un pic îngrijorat. Poate că e intimidat de faptul că ea mă priveşte insistent pe mine, nu pe el.

— Ca să joace, ar trebui să nu mai fie atât de fandosită preţ de cinci minute, o aţâţ eu.

Gaşca râde – toţi în afară de Steph, care îşi joacă rolul minunat. Pe mine nu mă păcăleşte; o cunosc foarte bine. O văd pe Tessa cum cedează presiunii, apoi mă aplec spre Zed.

— Va fi uşor. Poţi să-mi dai banii de pe-acum, îi spun.

Poate că jocul ăsta a fost o idee bună, totuşi. În primele runde, Zed dă pe gât o bere, Molly îşi arată piercingurile din sfârcuri. Mă distrez când o văd pe Tessa holbată şi roşie la faţă, privind-o pe Molly. Îmi imaginez sânii plini ai Tessei, obraznici şi moi, ornaţi cu inele.

— Adevăr sau provocare, Theresa? întreabă Nate, începând spectacolul.

În sfârşit.

— Adevăr?

Pare nesigură. Nu-mi scapă faptul că nu l-a corectat pe Nate când i-a spus Theresa, dar când îi zic eu aşa se poartă de parcă ar vrea să-mi taie boaşele şi să le arunce căţeluşului ei de gagic.

— Sigur, o tachinez.

Se uită urât la mine, în vreme ce Nate îşi freacă mâinile, prefăcându-se că nimeni nu ştie ce-are de gând s-o întrebe.

— Bine. Eşti... virgină? spune Nate, în cele din urmă.

Tessa cască ochii şi se îneacă uşor. E şocată, îngrozită şi jignită că un străin i-a pus o întrebare atât de personală. Se înroşeşte pe gât, pe tot pieptul. Îşi freacă mâinile şi am senzaţia că încearcă să se hotărască dacă să-l înjure sau s-o şteargă din cameră.

— Deci? întreb eu, închipuindu-mi dintr-odată trupul ei sub al meu.

Aş face-o să scoată nişte sunete pe care niciun alt bărbat nu le-a auzit vreodată. Gândul acesta e de-a dreptul şocant, dar şi bolnav, de vreme ce nici nu pot să discut cu fata asta fără să

fiu deranjat de atitudinea ei snoabă.

În cele din urmă, fata asta inocentă dă din cap repede, în tăcere.

Toţi ne gândim la jocul nostru şi la faptul că fata asta dulce, nevinovată şi sfâşietor de naivă tocmai a devenit prada principală.

Tessa e virgină – a recunoscut asta în faţa tuturor. Eu ştiam că aşa e înainte s-o recunoască. Mi-am dat seama din felul în care tremura în timp ce discuta cu mine. Când mă gândesc că pot fi primul bărbat care s-o posede, care să-i arate ce-a ratat până acum, mi se scoală. Îmi imaginez cum arată pe sub haine. Pielea ei moale, sânii plini, sfârcurile întărite sub atingerea mea. Acum, jocul a-nceput, iar mie-mi clocoteşte sângele în vine. De-abia aştept să i-o trag.

Se joacă, vizavi de mine, cu părul şi-mi închipui părul acela blond încolăcit în jurul pumnului meu, trăgând-o mai aproape de mine în vreme ce i-o trag pe la spate. I-aş plesni fundul rotund, i-aş lăsa un semn acolo. Iar ea ar geme şi mi-ar rosti numele cu buzele ei pline şi roz. Numele meu va suna atât de bine ieşind din gura ei. Îmi aranjez pantalonii şi o privesc din nou pe Tessa. Îşi linge buzele, iar eu gem în sinea mea.

Mă-ntreb câte puli a supt până acum. Mă-ntreb dacă a simţit vreodată gustul spermei. Dar conversaţia merge mai departe şi aflu că nu a făcut aproape nimic când vine vorba de sex. De-aceea vreau să-i arăt fiecare amănunt pe care l-a ratat până acum.

Şapte

Sunt atâtea greşeli care pot fi făcute într-o viaţă de om, iar el le făcuse pe toate. Orice urmă de respect pe care i-o purta părea să dispară din cauza confuziei din mintea lui. O iubea şi o preţuia enorm, dar nu era în stare să i-o arate. Mai ales atunci când avea Importanţă. Se juca cu ea, născocea jocuri imature şi nu-i dezvăluia adevărul. Adevărul pe care el îl ascunsese, îl ţinuse tăinuit din cauza creşterii sale, din cauza faptului că nu fusese îmbrăţişat şi iubit în copilărie. Nu încerca să-şi găsească scuze, doar se obişnuise aşa. Dădea întotdeauna vina pe cineva, nu îşi asuma niciodată ceea ce făcea sau ceea ce spunea. Era mai uşor aşa.

Dar, în cele din urmă, şi-a învăţat lecţia.

— Provocare.

Îmi dau ochii peste cap, jocul ăsta e infantil. De parcă şi-ar fi imaginat cineva că aş fi ales altceva. Mă uit la Maica Tereza, care se străduieşte să inventeze o provocare ca lumea.

— Eu... hmm. Te provoc să....

Se blochează. Toată lumea o aşteaptă să spună ceva, în vreme ce ea ne intră-n joc.

— Să ce? o zoresc eu.

Fata asta, care nici nu ştie în ce necazuri intră cu haita asta de şacali... stă acolo tăcută, privindu-i pe toţi panicată şi dramatică. E doar un joc de societate, dar ştiu că e ambiţioasă, chiar dacă e vorba despre o tâmpenie. E distractiv s-o văd cum îşi bate capul cu ceva atât de neînsemnat. Are obiceiul de a-şi muşca buza de jos, aşa cum mă joc eu cu cercelul din buză. Pentru o clipă îmi imaginez cum i-ar sta cu un cercel în buză. Ar arăta extrem de sexy.

— Scoate-ţi tricoul şi stai dezbrăcat până se termină jocul! spune Molly în locul Tessei.

Iar Tessa se-nroşeşte în obraji. După tipar.

— Ce copilărie.

Îmi scot tricoul negru şi o remarc pe Tessa trăgând cu ochiul la trupul meu. Se holbează din răsputeri, nici măcar nu observă că am văzut-o. Steph o înghionteşte cu cotul, iar ea îşi mută privirea, cu obrajii roşii şi cu ochii în podea. Câştig oficial jocul acesta. Zed n-are nicio şansă.

Jocul continuă, iar eu stau acolo pe jumătate dezbrăcat şi o observ pe Tessa cum încearcă să nu se uite la mine. Nu-i pot

citi gândurile – nu-mi dau seama dacă e dezgustată de tatuajele mele sau fascinată de ele. Obrazul îi tot tresare; face eforturi mari să stea într-un loc.

Interesant.

— Tessa, adevăr sau provocare? întreabă Tristan.

Mă sprijin în spate pe palme.

— De ce mai întrebi? Ştim bine c-o să spună…

— Provocare, spune fata încpăpţânată, care mă surprinde cu nuanţa sfidătoare a vocii ei.

E un sunet provocator, diferit de tot ce credeam că e posibil acum câteva clipe.

— Hmm… Tessa, te provoc să… bei un shot de votcă, zâmbeşte Tristan.

— Eu nu beau.

Ridică bărbia, refuzând provocarea. Mi-am dat seama că nu bea, dar sunt de-a dreptul încântat de această dezvăluire. Toată lumea de-aici de-abia aşteaptă să se îmbete; e înviorător să văd pe cineva care nu se bazează pe aşa ceva.

— Ăsta-i şi scopul provocării, parează Tristan.

— Uite, dacă nu vrei s-o faci… începe Nate.

— E o laşă, îmi şopteşte Molly la ureche.

Laşă? Pentru că nu vrea să bea?

— Bine, un singur shot, spune ea.

Şi uite-aşa, Domnişorica Ah-Eu-Nu-Fac-Asta-Nici-Ailaltă cedează uşor.

Sincer, sunt un pic dezamăgit. Nu ştiu exact de ce, dar credeam că are ceva diferit. Credeam că nu e ca noi, disperată după atenţia semenilor ei. M-am înşelat în privinţa ei, e clar.

— Aceeaşi provocare, îi spune Zed şi ia o gură zdravănă de votcă înainte să-i dea sticla.

Mă enervează gândul că au băut amândoi din aceeaşi sticlă; e de-a dreptul greţos. Jocul merge mai departe, pahar după pahar, iar ea tresare şi-şi şterge lichidul arzător de pe buze. Are ochii roşii şi obrajii îmbujoraţi. Pare rătăcită şi lipsită de echilibru, chiar şi când stă jos.

Se pregăteşte să bea din nou, iar eu mă trezesc luându-i sticla de la gură. Ea nu-ncearcă să mă oprească oare îşi dă seama că a băut prea mult?

Oare pentru ea este prima întâlnire cu libertatea? O fată atât de protejată, aici, într-o lume rea, plină cu oameni care beau ca să-şi amorţească problemele de rahat prin care i-au făcut să treacă părinţii lor. Poate că problema ei, ca şi a mea, e

neglijarea. Oare şi fata asta a fost neglijată? Îmi trec privirea peste gulerul călcat cu atenţie al bluzei ei. Nu, ea cu siguranţă n-a fost neglijată. E posibil ca lipsa de încredere în sine să fie doar o fază. Vrea să se elibereze de părinţii prea autoritari şi să demonstreze că şi ea poate fi o şmecheră. Că e capabilă să piardă vremea cu puştii răi şi să bea până i se face rău.

Mai e şi posibilitatea ca mulţi dintre noi să ne pricepem foarte bine să-i tragem în jos pe oameni.

— Cred că ai băut destul, spun eu şi mă duc să-i dau sticla lui Nate.

Dar Tessa o recuperează rapid în ultima secundă şi mai ia o înghiţitură. Un zâmbet subtil îi apare pe buze când şi le linge. O privesc cum înghite lacomă şi sfidătoare şi-mi doresc să-i deschid buzele şi să beau eu licoarea din gura ei. Alung acest gând. Molly se uită urât la mine şi-nvârte un deget în aer, spunându-mi că sunt nebun.

Poate că sunt.

— Nu-mi vine să cred că n-ai mai fost beată niciodată, Tessa. E distractiv, nu-i aşa? o-ntreabă Zed.

Ea se hlizeşte, iar eu mă strâmb.

— Hardin, adevăr sau provocare? întreabă Molly.

— Provocare.

Chiar mai trebuia să-ntrebe? Poate-ar trebui să fac ce-a făcut Tessa, doar aşa, de-al naibii.

— Te provoc s-o săruţi pe Tessa.

Buzele vopsite ale lui Molly se transformă într-un zâmbet şi o aud pe Tessa gemând. Vorbeşte înainte să apuc să zic ceva.

— Nu, am iubit.

— Şi ce dacă? E doar o provocare, spune Molly, jumulindu-şi unghiile.

— Nu.

Tessa ridică tonul.

— Nu sărut pe nimeni.

Se ridică şi se duce în cealaltă parte a camerei. Iau o gură de apă şi o privesc cum dispare pe uşa principală. S-a uitat la mine toată seara, s-a holbat la trupul meu dezbrăcat şi totuşi a fost atât de dezgustată de ideea de a mă săruta încât a făcut o criză şi a fugit? Sau sărutul acesta ar fi însemnat mai mult decât o provocare pentru ea?

— E pe drumul cel bun, doamnelor şi domnilor! râde Nate, rezemându-se de mine.

Înclină paharul şi berea se varsă pe covor, în faţa lui. Nu se

deranjează să şteargă. Podelele astea au văzut şi lucruri mai rele.

— Ori fugi după ea, ori o pierzi, zice Steph la mişto, în vreme ce eu îmi trag tricoul la loc pe mine.

Frate, supărăcioasă mai e în ultimul timp, oare care-i problema ei?

— Care dintre voi, fraierilor, vă duceţi după ea? întreabă Nate.

Mă uit după ea prin încăperea aglomerată. Nu e pe nicăieri. Zed mă priveşte, studiindu-mi reacţia după mica ei criză de nervi. Încerc să par neutru, fără să exprim nici cea mai mică urmă de interes în vreme ce scanez din nou camera. N-o să-l las în ruptul capului pe el să fie primul. S-a ofticat pentru c-au provocat-o să mă sărute. Oricum, imbecilitatea asta de joc n-a fost nici măcar ideea mea, iar acum mi-a explodat în faţă. Le-am spus că e o idee proastă. Într-un moment în care Logan îi distrage atenţia lui Zed, mă înclin să mă uit în bucătărie. O zăresc pe Tessa şi dau să mă ridic de pe jos.

— Unde te duci? întreabă Molly, prinzându-mă de mână când mă ridic.

— Ăăă, să mai iau apă.

Mă uit în jos la paharul aproape plin, nepăsându-mi că ea mi-a observat minciuna. Mă uit prin cameră, croindu-mi drum prin mulţime şi căutând părul blond al Tessei. Când intru în bucătărie, o găsesc lângă tejghea, cu sticla de Jack în mână. Ridică sticla, iar eu simt undeva, în gâtlej, nevoia dureroasă de a bea.

Sunt uluit cum fata asta a căzut în acest tipar periculos atât de repede. Are ochii aproape închişi şi îi vine să vomite... O arde şi-i face rău, totuşi mai ia o înghiţitură. O să tânjească după băutură? Va începe să uite lucruri, să piardă amintiri, aşa cum mi se întâmpla mie? Fata asta are măcar nişte amintiri pe care vrea să le facă pierdute? După câte se pare, da.

O privesc cum deschide robinetul, căutând un pahar. Deschide dulapul şi se uită înspre pragul uşii. Mă retrag ca să nu mă vadă.

Ce tot fac eu aici? O urmăresc peste tot şi îi studiez ataşamentul subit faţă de amnezia oferită de alcool?

Mă răsucesc repede şi mă-ntorc la gaşca mea. Molly îl necă-jeşte pe Logan în privinţa fetei cu care s-a întâlnit aseară, iar Nate îşi aprinde o ţigară. Mă aşez pe podeaua jegoasă.

— Hai să plecăm de-aici. M-am plictisit şi cred că şi voi.

Simt răsuflarea fierbinte a lui Molly pe gât. Îmi pune mâinile pe umeri. O dau la o parte şi clatin din cap. Se agaţă din nou de mine.

— Mă duc sus, îi zic.

Braţele ei ca de oţel mă ţin pe loc.

— Bună idee.

Îşi lipeşte buzele de gâtul meu. Din cauza băuturii şi a mişcării mele bruşte, cade pe covor când încearcă să mă cuprindă în braţe, iar eu mă ridic în picioare.

— Bleah. Asta a fost o scenă dură, râde Logan de ea.

Ea îi arată degetul mijlociu şi se-ntoarce către mine.

— Pe bune, Hardin? mârâie ea.

— Pe bune, Molly.

Îi întorc spatele şi mă-ndrept spre scări. Când ajung sus, telefonul îmi sună în buzunarul din faţă. Numele lui Ken apare pe ecran, aşa că ignor apelul. N-am chef de el. De obicei n-am chef de el. Vreau să fiu singur, departe de muzică şi de toţi. Vreau ca tatăl meu jalnic să nu mă mai contacteze. Vreau să mă pierd într-o lume de roman, în care personajele au probleme mult mai grave decât ale mele şi mă fac să mă simt mai normal decât sunt cu adevărat.

Dar, când mă apropii de camera mea, văd uşa întredeschisă, suficient ca să-mi dau seama că e ceva în neregulă. Mereu încui blestemata asta de uşă; oare am uitat?

Înăuntru, Tessa e aşezată la mine pe pat, cu una dintre cărţile mele în mână. Telefonul îmi sună din nou. Furia îmi trece de la Ken la ea. Chiar crede că poate face tot ce îi trece prin cap? Că poate veni la mine-n cameră, fără permisiunea mea? De ce e aici? I-am atras atenţia şi înainte. Care-i problema ei? Mă duc către ea.

— Care parte din „Nimeni nu intră în camera mea” nu ai înţeles?

Ridică din umeri, surprinsă.

— S-scuze. Eu...

Vocea i se frânge şi ochii i se cască, dar nu de teamă... ci de furie. Încearcă din nou să fie extrem de răbdătoare cu mine. Îi fac semn spre uşă.

— Ieşi.

— Nu e cazul să fii atât de nesimţit! ţipă ea la mine.

— Eşti la mine-n cameră.

Ridic şi eu tonul şi-i amintesc:

— Asta după ce ţi-am spus să nu intri aici. Deci ieşi!

— De ce nu-ţi place de mine? spune ea.

Văd că-ncearcă să pară dură, dar tonul i s-a înmuiat, iar ochii ei mari îmi fac pulsul să accelereze.

Opt

Întrebarea, atât de îndrăzneaţă şi directă, l-a luat prin surprindere şi l-a făcut să-şi dea seama că se află la marginea prăpastiei. La prima rafală de vânt, se va prăbuşi din picioare.

De ce să mă întrebe una ca asta? Nu e clar de ce nu-mi place de ea?

E enervantă ca naiba. E...

Mă rog... E critică. Mă judecă încontinuu şi mă ceartă pentru atitudinea mea când încep s-o cert pentru atitudinea ei. Şi...

Nu e atât de rea, presupun.

— De ce mă-ntrebi asta? zic eu, încercând să-mi păstrez calmul.

Se uită urât la mine. O imit şi mă uit şi eu la ea la fel de urât.

Crede că mă poate intimida? E la mine-n cameră, punându-mi întrebări tâmpite, privindu-mă de parcă...

— Nu ştiu... pentru că eu am fost drăguţă cu tine, iar tu ai fost nepoliticos faţă de mine. Şi eu care-am crezut la un moment dat că putem fi prieteni.

Ochii ei împăienjeniţi sunt puternici, au în ei ceva ce eu nu ştiu despre ea. Şi nici nu-mi pasă.

Prieteni? Vorbeşte pe bune? Eu n-am prieteni. N-am nevoie de prieteni.

— Noi? Prieteni? mă silesc să râd. Nu e limpede de ce nu putem fi prieteni?

— Mie nu, spune ea simplu şi la început aproape că mi se pare că e o glumă.

Dar convingerea din vocea ei îmi spune că vorbeşte serios. Fata asta e de-a dreptul nebună. Crede că cineva ca mine poate fi prieten cu cineva ca ea? Nu ştie că eu nu suport oamenii în general, nici măcar pe cei din grupul meu de „prieteni”? Cu ce să-ncep lista de motive pentru care chestia asta n-ar funcţiona niciodată?

— Păi, pentru-nceput, eşti prea înţepată, probabil ai crescut în micul tău cămin perfect care arată ca toate casele din cartier, zic eu, cu gândul la mucegaiul negru care acoperea tavanul dormitorului meu din copilărie. Părinţii tăi probabil ţi-au cumpărat tot ce-ţi doreai şi nu aveai niciodată nevoie de nimic. Cu fustele tale idioate în carouri...

Mă uit la rochia pe care o poartă acum, nebăgând de seamă felul în care materialul cade pe şoldurile ei pline.

— Adică, pe bune, cine se-mbracă aşa la optşpe ani?

Rămâne cu gura căscată de uimire şi face un pas spre mine.

Mă dau înapoi fără să mă gândesc. Îmi dau seama, după cenuşiul furtunos din ochii ei, că am băgat-o pe mânecă.

— Nu ştii nimic despre mine, nesimţit îngâmfat ce eşti! Viaţa mea n-a fost deloc aşa! Tatăl meu era un alcoolic care ne-a părăsit când aveam 10 ani, iar mama a muncit până la epuizare ca să fie sigură că merg la facultate. M-am angajat imediat după ce-am împlinit 16 ani ca s-o ajut cu cheltuielile. Şi să ştii că-mi plac hainele mele...

Face un gest spre ţinuta ei, urlând acum, atât de ofticată că-i tremură mâinile.

— Îmi pare rău dacă nu mă-mbrac ca o târfă, aşa, ca toate fetele din jurul tău! Susţii că eşti diferit şi te zbaţi să ieşi în evidenţă, dar eşti la fel de critic faţă de oamenii care sunt diferiţi de tine!

Apoi se-ntoarce cu spatele la mine. Oare spune adevărul? Face oare parte fata asta perfectă din nefericitul cerc al acelor copii forţaţi să se maturizeze prea repede? Dacă da, de ce zâmbeşte de fiecare dată când o văd?

Critic? Mi-a reproşat că sunt critic după ce le-a etichetat drept târfe pe fetele care se-mbracă într-un anumit fel? Acum mă priveşte fix, aşteptându-mi reacţia, dar eu nu am niciuna. Am rămas fără cuvinte în faţa acestei femei pătimaşe, critice şi surprinzătoare.

— Ştii ceva? Oricum nu vreau să fim prieteni, spune ea înainte să-mi revin din stupoare.

Tessa întinde mâna după clanţa uşii, iar eu îmi amintesc de Seth, primul prieten din viaţa mea. Nici familia lui nu avea bani, dar când unul dintre bunicii lui înstăriţi pe care nu-i cunoştea a murit, a primit o moştenire frumuşică. Pantofii lui jerpeliţi au dispărut şi-au apărut în loc unii cu luminiţe pe talpă. Mi se păreau atât de mişto. Am rugat-o pe mama să-mi cumpere şi mie unii de ziua mea. Mi-a zâmbit trist şi, în dimineaţa aniversării mele, mi-a dăruit o cutie de pantofi. Eram atât de entuziasmat când am desfăcut cutia, crezând c-o să găsesc nenorociţii de pantofi cu luminiţe. În cutie era o pereche de pantofi, desigur, dar nu cea cu luminiţe pe talpă. Ştiu că darul a întristat-o, dar n-am înţeles de ce decât după câteva luni şi după ce am început să-l văd din ce în ce mai rar pe Seth, până într-o bună zi, când a trecut pe lângă casa mea cu noii lui prieteni, toţi încălţaţi cu pantofi cu luminiţe.

A fost primul şi ultimul meu prieten, iar viaţa mea a fost mult mai simplă fără prieteni.

— Unde te duci? o-ntreb pe Tessa, fata care a crezut că putem fi prieteni.

Se opreşte, derutată. Aşa cum sunt şi eu.

— La staţia de autobuz ca să mă-ntorc la cămin şi să nu mai vin niciodată aici. N-o să mai încerc niciodată să mă-mprietenesc cu tine.

Mă simt ca un cretin absolut. Pe de o parte, dacă mă urăşte e mai bine pe termen lung, dar pe de cealaltă parte... mă rog, vreau să mă placă suficient încât să facă sex cu mine. Mă poate urî după ce câştig pariul.

— E prea târziu să iei autobuzul de una singură, îi zic.

Arată cum arată şi a băut alcool toată noaptea, deci ar fi o idee foarte proastă să se ducă în staţia de autobuz de una singură. Se întoarce cu faţa la mine şi pentru prima oară îmi dau seama că are lacrimi în ochi.

— Doar nu încerci să te prefaci că-ţi pasă dacă mi s-ar întâmpla ceva, nu? spune ea râzând şi clătinând din cap.

— Nu spun că-mi pasă... doar te avertizez. E o idee proastă, îi spun.

Mă uit spre raftul meu de cărţi, comparând-o cu Catherine, personajul feminin principal din cartea pe care-o citea când am intrat în cameră. Seamănă mult cu ea: irascibilă şi cu prea multe de demonstrat. Elizabeth Bennet e la fel, mereu spune ceva spiritual. Îmi place asta. Studentele din zilele noastre şi-au pierdut curajul. Vor doar să le cânte bărbaţilor în strună, nu să fie mulţumite de ele însele – unde mai e distracţia?

— Deci, Hardin, n-am alte variante. Toată lumea e beată. Inclusiv eu.

Începe să plângă din nou. Mă înmoi puţin. De ce plânge? Plânge mereu, se pare. Încerc s-o înveselesc în singurul fel pe care-l cunosc... cu sarcasm.

— Mereu plângi la petreceri?

— La cele la care eşti şi tu prezent. Şi de vreme ce astea sunt singurele petreceri la care am fost vreodată...

Tessa deschide uşa, dar când să iasă se împiedică şi se prinde de marginea dulapului.

— Theresa..., îi vorbesc eu blând, mai blând decât credeam că sunt în stare. Eşti bine? o-ntreb.

Dă din cap. Pare derutată, ofticată, uimitoare. Dar mai ales ofticată.

Oare îmi pasă dacă se simte bine sau nu? Îi e rău şi e beată şi n-am chef în ruptul capului să înscriu împotriva lui Zed în seara asta. Nu vreau, aş trişa; e mult prea beată.

— De ce nu mai stai jos câteva minute, apoi n-ai decât să se duci în staţie, îi propun.

Poate c-o să câştig niscaiva puncte pentru că sunt băiatul de treabă.

— Credeam că n-are voie nimeni la tine-n cameră.

Se aşază pe jos, cu vocea blândă şi plină de curiozitate. Dacă ar şti câte s-au întâmplat pe podeaua asta, n-ar mai sta acolo, sunt sigur. Mă trezesc zâmbind şi încetez imediat. Redevin serios. Ea dă din cap şi sughite, de parcă-i vine să borască.

— Dacă vomiţi în camera mea..., o avertizez eu.

O să cureţe mizeria, asta-i sigur.

— Cred că vreau nişte apă, îmi spune Tessa.

Îi dau paharul meu.

— Poftim.

Împinge paharul cât colo şi-şi dă ochii peste cap, enervată.

— Am zis apă, nu bere.

— *Apă e*. Eu nu beau.

Pufneşte dispreţuitor.

— Foarte amuzant. N-o să stai aici să mă păzeşti, aşa-i?

Ba exact asta o să fac. N-am s-o las aici de capul ei să-mi distrugă lucrurile şi să-mi borască pe cărţi.

— Scoţi ce-i mai rău din mine.

Remarca ei mă ia prin surprindere.

— Asta a fost nasoală, mă răstesc eu.

Scot ce-i mai rău din ea? Nici măcar nu mă cunoaşte. Continui:

— Şi da, o să stau aici şi-o să te păzesc. Eşti beată pentru prima oară-n viaţa ta şi ai obiceiul de a-mi atinge lucrurile când nu sunt de faţă.

Mă aşez pe pat, în vreme ce ea soarbe cu atenţie din paharul cu apă. Mă gândeam eu. Probabil că se-nvârte camera cu ea. Biata fată. O privesc fix cât dă toată apa pe gât. Ţine ochii închişi şi-şi linge buzele când termină de băut, respirând cu dificultate. O privesc fără să mă observe şi încerc din răsputeri să nu mă gândesc de ce o privesc în felul acesta.

Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu despre ea, atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu. Pare atât de uşor de citit din afară. E blondă, frumoasă într-un fel simplu şi-mi dau seama, după felul demodat în care vorbeşte, că a petrecut ore

bune cu ochii în cărţi. Totuşi temperamentul şi furia ei nesfârşită mă fac să mă-ntreb ce e sub toate astea.

— Pot să te-ntreb ceva? întreb fără să mă gândesc.

Încerc să-i zâmbesc, dar am senzaţia că arăt ca un ciudat. Se-ncruntă.

— S-s-s-s-sigur, face ea.

Ce mama naibii o-ntreb acum? Presupusesem oarecum c-o să mă trimită la dracu'. Îi pun cea mai simplă întrebare la care mă pot gândi.

— Ce vrei să faci după facultate?

Ştiu c-ar fi trebuit s-o întreb ceva mai personal, ceva care să mă ajute să câştig jocul împotriva lui Zed. Tessa pare să se gândească la întrebare, lovindu-se uşor cu degetul peste bărbie înainte să răspundă.

— Păi, vreau să fiu scriitor sau editor, care-o fi mai întâi.

Îmi imaginam asta. Nu-i spun că exact acesta e şi planul meu. În schimb, privesc în gol şi-mi dau ochii peste cap.

— Astea sunt cărţile tale? întreabă ea, făcând un gest spre bibliotecă.

— Da, ale mele, mormăi eu.

— Care-i preferata ta?

La naiba, băgăcioasă mai e.

— N-am nicio preferată, mint eu.

Intră în intimităţi şi deja se află aici de prea mult timp. Dacă află care e cartea mea preferată, asta nu mă va ajuta să obţin ce-mi doresc. Trebuie să deturnez discuţia, s-o fac mai puţin personală. Trebuie s-o enervez.

— Domnul Rogers ştie că eşti din nou la petrecere?

Ea se strâmbă, iar eu rânjesc. Misiune îndeplinită.

— Domnul Rogers?

— Iubitul tău, îi explic. E cel mai inutil lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu vorbi aşa despre el. Este... este... de treabă.

Nu pot să nu râd când o aud cum bâjbâie după o descriere care să-l complimenteze pe iubitul ei încălţat cu mocasini. Mă ameninţă cu un deget.

— Tu nu poţi decât să visezi la aşa ceva.

— De treabă? Asta e prima chestie care-ţi vine în minte când vorbeşti despre iubitul tău? E felul tău politicos de-a spune că e plictisitor, spun izbucnind în râs.

— Nu-l cunoşti, insistă ea cu un curaj remarcabil.

— Dar ştiu că e plictisitor. Îmi dau seama de asta după

puloverul lui cu nasturi şi după mocasini.

Acum chiar râd, râd de-a binelea, mă doare stomacul de râs. Nu mă pot abţine. Când ridic privirea şi o văd ofticată, râd şi mai tare, imaginându-mi-l pe acest Ken[4] însufleţit plângând din cauza unei găuri din puloverul de caşmir.

— Nu poartă mocasini.

Tessa îşi duce mâna la gură ca să ascundă faptul că pufneşte în râs. O-nţeleg. Şi eu aş râde. Mai ia o gură din paharul meu cu apă, iar eu continui:

— Mă rog, se vede cu tine de doi ani şi încă nu ţi-a tras-o. Aş spune că e cam demodat.

La auzul vorbelor mele, Tessa scuipă apa înapoi în pahar.

— Ce mama dracului ai spus?

— M-ai auzit, Theresa.

Îi zâmbesc, sporindu-i furia.

— Eşti un nesimţit, Hardin.

Frate, îmi place la nebunie cât se enervează când...

Mă trezesc cu apa rece lovindu-mă direct în faţă. Scot un geamăt, uluit de îndrăzneala ei. Credeam că ne distrăm schimbând replici acide. O enervam în mod intenţionat şi părea că se distrează lăsându-se aţâţată, aşa cum mă distram şi eu.

După expresia dezgustată de pe faţa ei, mă gândesc că poate ea nu se distra, de fapt.

De ce mama dracului am adus vorba despre iubitul ei? Sunt un mare idiot. Era în regulă, la mine-n cameră, râdea cu mine, iar eu am stricat totul. Tessa pleacă repede din camera mea. Îmi şterg apa de pe faţă şi mă duc în prag, urmărind-o cum coboară două trepte deodată.

Mă-ntorc. Zumzetul monoton al ventilatorului de pe tavan îmi e singura companie. Mă aşez pe pat şi, pentru prima oară de când m-am mutat în casa asta, mi-aş dori să nu fiu singur în camera mea.

---

[4] Păpuşă celebră, care îl reprezintă pe logodnicul şi mai celebrei păpuşi Bărbie. Ken posedă o colecţie impresionantă de haine şi de accesorii. (*N. red.)*

Nouă

În momentul în care buzele ei le-au atins pe ale lui pentru prima dată, a simţit. A simţit o emoţie în adâncul sufletului său, într-un loc tainic şi prăfuit. Un loc neatins, probabil, niciodată. Ea l-a trezit la viaţă, i-a adus lumină, râsete şi dorinţa de a trăi. A ştiut că, din clipa în care gurile lor s-au întâlnit, el nu va mai fi niciodată la fel.

Tessa tocmai mi-a aruncat paharul cu apă în faţă şi a plecat din încăpere trosnind şi pufnind şi dându-şi ochii peste cap. Cu toate astea, o urmez la parter după numai câteva minute de stat în camera mea, văicărindu-mă în sinea mea ca un copil mic care face o criză pentru că i s-a stricat jucăria favorită.

Doar că Tessa nu e jucăria mea preferată; e prea strălucitoare, prea nouă pentru mâinile mele murdare.

Eu încercam doar s-o destind, s-o înveselesc, dar în mod evident am dat greş. Ar fi trebuit să-mi dau seama că discuţia despre iubitul ei jalnic va declanşa o criză de nervi.

E atât de enervantă. Se simte stăpâna locului şi e irascibilă. E extrem de sensibilă şi mă scoate din minţi. Cine îşi aruncă aşa băutura, apa... mă rog... În faţa cuiva? Are o părere atât de bună despre ea însăşi, dar se comportă ca un copil plin de toane.

Când ajung în capul scării, Tessa e în bucătărie, luând o gură dintr-o sticlă cu alcool. Caută din priviri pe cineva. Telefonul îmi vibrează în buzunar. E un alt mesaj de la Ken: *Karen găteşte în seara asta, dacă vrei, treci pe la noi. Vreau să discut ceva cu tine. Nu mi-ai răspuns la celelalte mesaje, aşa că m-am gândit că, dacă îţi scriu la trei dimineaţa, o să-l primeşti când te trezeşti.*

Vrea să discute ceva cu mine? Am lucruri mai bune de făcut, cum ar fi să-i arăt lui Zed cine e regele pe-aici. Mă uit după Tessa şi remarc că Zed i s-a alăturat. Desigur, ciudatul ăla apare lângă ea când nu sunt eu prin preajmă.

Tessa încă bea; n-ar trebui să bea atât de mult. O să se simtă ca naiba mâine. Sigur, e-n avantajul lui Zed s-o îmbete.

— Uite ce bine le stă împreună.

Aud o voce şi, când privesc în jurul meu, o descopăr pe Steph, cu o sticlă de şpriţ în mână. Părul roşu îi e răvăşit, desfăcut pe lângă faţă. Mă uit din nou la Zed şi la Tessa, de data asta mai atent la felul în care ea oftează când îl priveşte

fix în ochi. Pare în largul ei; are umerii relaxaţi şi ochii plini de blândeţe. Lângă mine nu e niciodată aşa. Nu-l cunoaşte pe Zed mai bine decât mă cunoaşte pe mine, deci de ce această diferenţă de comportament? Poate pentru că, spre deosebire de mine, el se apleacă peste blatul de la bucătărie, cu ochii lipiţi de ochii ei? Nu se lasă distras de sânii ei. Se înclină spre ea, iar ea îi zâmbeşte. Eu am fost poliţistul rău, iar el e poliţistul bun.

La naiba, e mai bun decât mi-am imaginat.

Tessa se uită către uşă, iar Steph sare înapoi, trăgându-mă de braţ. O dau la o parte. Are ochii injectaţi, pupilele i-au devenit nişte puncte negre într-o mare roşie.

— Nu-i spune că sunt aici. M-am săturat s-o dădăcesc, spune ea şi-şi dă ochii peste cap.

Steph nici măcar nu-ncearcă să pară amabilă când Tessa nu-i prin preajmă. O nemernică de categoria A.

O blondă beată, într-o rochie mulată, trece pe lângă noi şi-mi face cu ochiul. Mi-o aduc aminte... cred.

— Tu ai adus-o aici, îi aduc aminte lui Steph, pe un ton calm.

Nu mă interesează deloc asta. Nici nu ştiu de ce am deschis subiectul, pe bune.

— Şi ce dacă? M-am plictisit de ea în seara asta. În plus, voi doi trebuie să vă jucaţi cu ea, mai ţii minte?

Ea ridică din umeri şi se-ndepartează de mine. Mă rog...

— O să pierzi dacă o arzi pe-aici ca un dubios! strigă Steph când ajunge la uşa principală şi-l ia de mână pe ciudatul de care se plângea săptămâna trecută.

O să pierd?

Să fim serioşi. Nu e nicio şansă.

Dar nici n-o să stau aici în pragul uşii ca un dubios.

Mă întorc în living şi-mi găsesc un loc pe canapea. O să aştept să vină ea la mine. O să se plictisească de Zed şi de conversaţia lui idioată despre ştiinţă şi plante, despre cum salvează el lumea cu fiecare floare, de tot rahatul ăsta. Presupun că şi el crede ce spune, dar cu individul ăsta nu poţi fi niciodată sigur. Mai degrabă ştie şi el, în subconştient, că numai plantele îl pot suporta.

În cele din urmă, Tessa vine în living, cu Zed lipit de ea ca un căţeluş pierdut. Nici nu observă că sunt în aceeaşi cameră şi se aşază pe jos cu gaşca mea, la numai câţiva metri distanţă de mine. Simt cum mă prinde cineva de biceps şi, când mă-ntorc, blonda de mai devreme îşi încolăceşte braţele în jurul

meu, strângându-mă cu putere.

— Hardinnnn..., spune ea, împleticindu-se.

Nu-mi dau seama dacă încearcă să se dea la mine sau doar se sprijină ca să nu cadă din picioare.

— Mă bucur să te revăd. Dar şi mai mult să te ating...

O împing puţin, încercând să scap de ea. Dar alcoolul a transformat-o într-o caracatiţă insistentă, aşa că mă înşfacă din nou. În cele din urmă, mă apropii de unul dintre colegii de frăţie al cărui nume nu mi-l pot aminti niciodată şi-i aşez mâna ei pe umeri. Ea bâlbâie:

— S-Steeeve, de când nu te-am mai văzut...

Eu mă îndepărtez. Seara asta devine din ce în ce mai enervantă.

— Autobuzele merg toată noaptea? o aud pe Tessa întrebând.

Nu mai e pilită, ci de-a dreptul beată. Are vocea răguşită. Îi privesc buzele – cea de jos iese în evidenţă faţă de cea de sus. Vorbeşte încet şi împleticit. Mă silesc să n-o mai ascult şi mă-ntorc la bucătărie. Nu e problema mea – n-am niciun motiv pentru care să-mi pese dacă e beată sau nu. Zece secunde mai târziu, revin în living, oprindu-mă în faţa Tessei. Când mă vede, mucoasa dă ochii peste cap. Se pare că-i place mult să facă asta.

Dar nu şi în faţa lui Zed. Lui Zed, niciodată.

— Deci, tu şi Zed?

Ridic din sprânceană, iar ea se căzneşte să se ridice în picioare. Cât o fi băut? Ochii ei nu par tulburi când mă priveşte, deci nu-mi pot da seama. Îi întind mâna, dar ea mi-o dă la o parte.

— Lasă-mă în pace, Hardin!

Flutură braţele în aer, iar eu încerc să nu râd în faţa acestui spectacol dramatic. Se uită prin cameră de parcă ar căuta un obiect cu care să arunce după mine.

— Încerc să aflu ce e cu autobuzul ăla.

Trece pe lângă mine, împingându-mă cu umărul, iar eu o prind uşor de braţ ca s-o echilibrez.

— Calmează-te... e trei dimineaţa. Nu mai e niciun autobuz.

Îi dau drumul, iar ea îşi dă seama pe ce planetă e.

— Noul tău stil de viaţă bazat pe alcool te face să rămâi din nou blocată aici.

Umorul situaţiei este evident. Urăşte atât de mult locul ăsta – dar e din nou aici, captivă peste noapte. Mă priveşte fără

expresie, cu ochii mari şi cu gura bosumflată. Profit de moment ca să torn sare pe rană.

— Asta dacă nu vrei să te duci acasă cu Zed...

Dau din cap către living, iar ea se strâmbă. Fără nicio vorbă, dispare. Ce rost are povestea asta? O urmăresc pe aici, încercând s-o enervez la tot pasul? N-are nicio logică şi îmi pierd vremea aiurea. Se pare că joacă acest joc la fel de bine ca mine.

Când revin în camera mea, iau o carte din raft şi-mi trag tricoul peste cap, aruncându-l pe jos. Îmi scot şi jeanşii şi îi arunc pe podea. Deschid romanul la o pagină aiurea şi încep să citesc:

> *Ce rost avea să mă înfurii şi să protestez văzând cât e de credulă şi de naivă? În seara aceea ne-am despărţit în termeni ostili, dar a doua zi mergeam pe drumul ce duce la Wuthering Heights alături de poneiul tinerel al încăpăţânatei mele stăpâne. N-am mai putut răbda s-o văd atât de îndurerată, să-i văd obrazul palid şi abătut şi ochii întunecaţi; am cedat cu slaba nădejde că Linton însuşi, prin primirea ce ne-o va face, ne va dovedi cât de puţin întemeiată era întreaga poveste*[5].

O Catherine blondă stătea acolo, la marginea mlaştinilor, cu părul strâns la spate cu o fundă la fel de roşie ca sângele care-i curgea prin vene. Nu mai putea gândi; era pierdută. S-a întors către el, umplând aerul dintre ei cu vocea sa pătrunzătoare.

— Hardin?

Vocea lui Catherine se aude atât de tare, atât de tare că-mi pătrunde prin somn. Oare visez?

— Hardin! Hardin, te rog, deschide uşa!

Sar din pat, derutat şi panicat, şi observ că mânerul uşii se zgâlţâie. Cineva bate cu pumnii în uşă.

— Hardin! se aude din nou vocea strigând.

E oare...?

Descui uşa şi o deschid cu o smucitură. Tessa stă acolo, cu faţa înroşită de spaimă şi cu ochii înnebuniţi de teamă. Mi se ridică părul de pe spate şi iau instantaneu o poziţie defensivă.

— Tess?

Mă şterg la ochi ca să mă trezesc un pic, încercând să alung

[5] Fragment din romanul „La răscruce de vânturi” („Wuthering Heights” în original), de Emily Bronte, traducere de Henriette Yvonne Stahl (N. trad.)

visul şi să mă concentrez la ce se-ntâmplă.

— Hardin, pot să intru? Tipul ăsta…

Tessa priveşte îndărăt pe coridor, aşa că ies din cameră ca să vad de ce s-a speriat. Neil vine către noi, cu ochii injectaţi şi cu tricoul pătat. E dezgustător. Şi când se împiedică şi se loveşte de zid, îmi dau seama cât e de beat. De ce fuge de el? Oare a-ncercat să...

Neil mă priveşte în ochi şi se opreşte imediat. Dacă ştie ce e bine pentru el, se va întoarce din drum şi va pleca. Dacă nu, Tessa şi toţi ceilalţi de pe hol – oameni care nu prea voiau s-o ajute – vor asista la un spectacol. Mă uit din nou repede la ea, ca să mă asigur că nu i-a făcut ceva care să mă oblige să-i ascund cadavrul înainte de-a veni poliţia.

— Îl cunoşti? întreabă ea, cu vocea nesigură.

Simt cum îmi tremură mâinile, de-a lungul corpului.

— Da, treci înăuntru.

O duc la mine-n cameră şi mă aşez pe pat. Ochii ei cenuşii mă privesc atent, iar eu mă frec din nou la ochi.

— Te simţi bine? o-ntreb.

Pare OK – agitată, poate, dar nu plânge. E semn bun... cred.

— Da, spune ea încet. Da. Scuze că am venit aici şi te-am trezit. Dar pur şi simplu n-am ştiut ce...

Tessa vorbeşte repede şi agitat. Îşi cere scuze pentru că m-a trezit? Îmi trec mâna prin păr, dându-mi-l peste cap.

— Nu-ţi face griji.

Observ că-i tremură mâinile, ca şi mie, şi îi pun întrebarea care mă chinuie de când am deschis uşa.

— Te-a atins?

Îmi trec prin cap gânduri criminale. Nimănui nu i-ar fi dor de Neil, asta-i ceva sigur.

— Nu, spune ea, apoi şovăie. Dar a încercat. Am fost suficient de proastă să mă închid într-o cameră cu un străin beat, aşa că presupun că e vina mea.

Vina ei. *Ce mama naibii?*

— Nu e vina ta că el a făcut aşa ceva. Nu eşti obişnuită cu genul ăsta de... situaţie.

Încerc să vorbesc calm şi să n-o sperii şi mai tare. Am văzut asta întâmplându-se mai multor fete în viaţa mea. De la propria mea mamă până la fetele bete de la petreceri. Am salvat-o pe Molly, beată, de Neil, chiar anul trecut. Credeam că şi-a învăţat lecţia când i-am spart nasul şi i-am dislocat umărul, dar se pare că nu. Are nevoie să-i reîmprospătez

memoria. O să mă ajute Logan, ca data trecută.

Tessa vine către mine, iar eu îi fac semn să se aşeze pe pat. Se aşază şi-şi pune mâinile în poală. Expresia ei vulnerabilă mă face să-mi dau seama că nu port decât o pereche de boxeri negri. Aş vrea să mai pun ceva pe mine, dar nu vreau să-i atrag atenţia asupra acestui detaliu şi nici nu vreau s-o fac să se simtă şi mai stânjenită, de vreme ce a venit aici ca să se refugieze.

— Nici nu vreau să mă obişnuiesc. Asta chiar e ultima oară când vin aici. Sau la orice altă petrecere, de altfel. Nici nu ştiu de ce-am mai încercat. Şi tipul ăla... a fost atât de...

Tremură şi lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

— Nu plânge, Tess, şoptesc şi-i duc mâna la obraz.

Îi şterg lacrimile care cad cu degetul cel mare, iar ea îşi trage nasul. E un sunet atât de inocent şi de vulnerabil, încât încerc să-mi iau privirea de la ea, dar nu reuşesc.

— Nu observasem ce ochi cenuşii ai, îi mărturisesc.

N-am dat atenţie detaliilor, în afară de sânii ei şi de bănuielile pe care le avea la adresa jocurilor mele până acum. Am fost prea distras, prea superficial.

Dar apoi mă opresc. Nu, sunt un mincinos. Am fost atent la detalii ce-o privesc pe fata asta din prima clipă când am văzut-o.

Mâna mi-a rămas pe obrazul ei, iar ea încă mă priveşte fix, cu buzele întredeschise. Îmi trag cercelul de pe buze între dinţi, aşa cum fac de obicei. Ochii îi sunt fixaţi de gura mea şi, exact când îmi retrag mâna, ea se înclină, lipindu-şi buzele de ale mele. Inspir adânc, complet luat prin surprindere. Ce face? Eu ce mama dracului fac aici?

Dar nu mă opresc. Nu mă pot opri. Îmi trec limba peste buzele ei moi; îi absorb gemetele şi îi cuprind obrajii cu mâinile. Oftează profund, de parcă e uşurată că mă sărută. Are pielea fierbinte, gura tandră şi dulce. Îmi pun mâinile pe şoldurile ei. Când simt gustul de votcă pe limba ei, mă retrag.

— Tess... îi spun eu, respirându-i aproape de gură.

Ea oftează, iar eu îmi trec limba peste buzele ei, despărţindu-i-le din nou. Gem şi-ncerc să-mi limpezesc gândurile. Cum am ajuns să facem asta?

Mă simt relaxat, în antiteză cu focul care arde în mine. E o senzaţie plăcută. E o uşurare, faţă de arsura aceea constantă. Nu m-am mai simţit niciodată atât de calm; e înspăimântător. Nu mai gândesc cu mintea mea; atingerea buzelor ei a pus

stăpânire pe mine în totalitate. O trag mai aproape de mine, o strâng şi mai tare de şolduri şi mă întind pe spate pe saltea. Ea mi se caţără pe trup şi îşi pune mâinile pe pieptul meu. Limba ei mă tortureazā, nu se desprinde de gura mea. Se pricepe atât de bine la asta. La naiba, se pricepe atât de bine.

Părul ei îmi atinge pielea şi îmi dezlipesc gura de buzele ei. Geamătul pe care-l scoate mă face instantaneu să mi se scoale. Mă vrea. Îşi mişcă mâinile în sus şi-n jos pe pieptul meu, testându-şi limitele, din câte-mi dau seama.

N-o să las povestea asta să meargă prea departe. Nu în seara asta. A băut şi eu nu fac de-astea. O doresc la naiba, vreau să i-o trag la nesfârşit. Vreau s-o simt, în întregime. Dar nu în seara asta. E virgină, dar oare cât de departe a mers cu iubitul ei? A stat oare aşa, călare peste el, îmbrăcat doar în boxeri, legănându-şi şoldurile peste el, tachinându-l în felul acesta? Oare aşa se poartă cu el, în timp ce pare atât de fandosită şi de puritană pentru restul lumii?

Şi-a trecut oare limba peste gâtul ei delicat? După cum geme la atingerea mea, aş spune că nu. Oftează, iar eu o prind de păr şi o sărut pe gât. Cobor buzele, muşcând-o uşor de claviculă, iar ea geme din nou, şoptindu-mi numele. Îmi lipesc gura de buzele ei, iar ea continuă să se legene deasupra mea. Ştiu că-şi dă seama cât de tare îmi e penisul, cât de mult o doresc.

— Hardin... opreşte-te, geme ea, trecându-şi uşor limba peste a mea. Hardin! repetă ea.

Mă retrag şi-o privesc. Are buzele umflate şi roşii, iar ochii îi sunt dezlănţuiţi.

— Nu putem, spune ea.

Îşi desprinde degetele de pe pielea mea, iar arsura se transformă în gheaţă. Ştiam că n-o să dureze; a fost doar... un moment înflăcărat. A fost o clipă şi-aş fi dorit să continue, dar totul trebuie să se termine. Mă reazem pe coate, iar ea se rostogoleşte de sub mine, ajungând în cealaltă parte a patului.

— Îmi pare rău, îmi pare rău.

Are vocea joasă, răguşită şi nu cred că-i pare rău, judecând după gemetele pe care le scoate şi după felul în care nu-şi poate lua privirea de la buzele mele.

Mă uit la ea şi mă gândesc la cartea asta pe care am citit-o, despre femeile dintr-un oraş care jură să nu-şi mai ceară scuze în viaţa lor de zi cu zi. Interesant cum şi-au dat seama că, în nouăzeci la sută din cazurile în care-şi cereau scuze, nu era

deloc vina lor. Dacă Tessa ar trăi în acel orăşel, s-ar integra perfect.

— Pentru ce îţi pare rău? spun cât se poate de calm şi mă ridic, scotocind prin sertarul dezordonat, plin de tricouri negre.

Scot unul de-acolo şi o observ cum mă priveşte, cu ochii aţintiţi la boxerii mei. Şi roşeşte.

— Pentru că te-am sărutat...

De ce îşi cere scuze că m-a sărutat? Dacă nu vrea să facă ceva cu mine, nu vreau nici eu să fac cu ea, dar nu i-am dat niciodată semnale că nu mi-aş dori acelaşi lucru.

— A fost doar un sărut. Mă sărut tot timpul cu lumea.

Îmi păstrez intenţionat o voce neutră, pentru că nu vreau s-o fac să se simtă şi mai prost. Deja regretă asta şi e gata s-o ia la goană în orice clipă. Ştiu asta şi, dacă o face, va trebui s-o urmez. Nu pot da greş aşa de devreme cu jocul, mai ales că am făcut oarece progres. Am avut mâinile ei pe trupul meu, i-am gustat sărutul. Am făcut-o să geamă, să vrea mai mult. Am un avantaj acum în faţa lui Zed şi nu pot să-l las să-mi scape. Ea o să facă tam-tam mai mult decât trebuie pe tema asta. Dacă o liniştesc acum, o să aibă încredere în mine. Şi această încredere mă va ajuta să mai am o şansă şi să ajung chiar mai departe data viitoare.

Ea se uită-n jos. Din nou. Deja are atât de multe regrete că nici nu mă poate privi în ochi? Nu-mi place senzaţia asta. N-are cum să regrete asta deja; dacă nu depăşeşte momentul ăsta, sunt terminat şi Zed o să câştige.

— Putem să nu batem toba despre asta? întreabă Tessa.

— Crede-mă, nici eu nu vreau să afle nimeni. Nu mai vorbi despre asta.

Ea tresare la vorbele mele şi-mi doresc să le pot lua înapoi. Nu mă pricep deloc la fazele-astea.

— Deci ţi-ai revenit, din câte văd?

Ochii i se oţelesc, de parcă se pregăteşte pentru o ceartă. Vreau să mă răstesc la ea, dar îmi ţin gura. Nu ştie nimic despre mine. Mă enervează că are impresia că, după câteva întâlniri cu mine, a devenit expertă în Hardin Scott. Crede că e mult mai bună decât mine şi e îngrozită că oamenii ar putea afla că m-a sărutat pentru că... În fine, eu sunt eu, iar ea e Miss Perfecţiune. Nu mai pot să-mi ţin gura.

— N-am fost niciodată altcineva, îi zic. Să nu crezi că, dacă m-ai sărutat, practic împotriva voinţei mele, avem vreun fel de

legătură acum.

Simt cum cuvintele o lovesc. Se ridică în picioare. Furia i se citeşte în ochi. E o Jeanne d'Arc a zilelor noastre, pregătindu-se să mă ardă *pe mine* pe rug.

— Puteai să mă opreşti, spune ea, clocotind de mânie.

Îşi strânge pumnii cu forţă. Vorbesc fără să gândesc:

— Cu greu.

Tessa oftează şi-şi duce mâinile la faţă. Mă uit în altă parte. E atât de plângăcioasă, şi asta nu-i nici pe departe cea mai ciudată parte. E normal să fie emoţionată, presupun, dar o arată prea uşor. Nu-i sunt nici prieten, nici rudă, iar ea mă bombardează cu emoţii, de parcă o cunosc dintotdeauna. Nu-i e teamă să-mi arate ce simte; n-o deranjează să se expună în acest fel.

Theresa Young e un mister înnebunitor pentru mine. E atât de deschisă şi de fragilă, totuşi rezervată şi tăioasă ca sticla. N-o pot desluşi. E foarte ciudat, la naiba. Uşurinţa cu care îmi permite s-o văd aşa e oarecum înduioşătoare, dar tot e ciudată.

— Poţi rămâne aici în noaptea asta dacă n-ai unde să te duci, îi propun încet.

Tessa scutură din cap, cu mâinile-n şold, şi se-ncruntă la mine. Vreau să-i spun că poate-mi pare rău că am fost dur cu ea, că poate uneori spun lucruri pe care n-ar trebui să le spun, dar de ce să-mi irosesc energia pe o necunoscută? Nu mă cunoaşte şi nici nu mă va cunoaşte vreodată.

— Nu, mulţumesc.

Când dispare pe hol, mă prind de cadrul uşii şi-i doresc în sinea mea somn uşor, ştiind că n-o să aibă parte de aşa ceva.

— Tessa, strig încet după ea, dar nu ştiu dacă vreau sau nu să mă audă.

Zece

A fost mereu încăpăţânat, de la bun început. L-a convins să facă lucruri pe care nu ştia că le putea face şi să vadă lumea într-un alt fel. El nu s-a aşteptat niciodată să iasă ceva din acest joc al lui şi n-a ştiut în ce fel fiecare privire de-a ei, fiecare zâmbet pe care ea i-l dăruia îl schimbau definitiv. A devenit din ce în ce mai ocrotitor faţă de ea şi nu şi-a dat seama când protecţia aceasta s-a transformat în control. A-ncercat să i se împotrivească, dar nu a reuşit până când a fost prea târziu.

Au trecut douăzeci de minute de când ea a plecat ca din puşcă şi nu o găsesc nicăieri. De ce nu poate să fie şi ea ca Molly sau ca oricare altă fată cu care m-am cuplat şi să vină în goană înapoi? Cum de e atât de încăpăţânată?

Puţinele lucruri pe care le cunosc despre fata asta mă fac să cred c-o să-mi dărâme toate gândurile preconcepute pe care le aveam despre fete în general.

Vai, ce bucurie! O să fie distractiv.

— A plecat, frate, spune Logan, intrând în bucătărie cu o sticlă de votcă în mână.

— A plecat? Nu cred c-ar face asta. Nici măcar nu ştie cum să se întoarcă în campus, iar telefonul ei antic nu-i va fi de niciun ajutor dacă se rătăceşte.

— Nu cred aşa ceva.

Scutur din cap şi întind mâna după paharul gol. Când deschid robinetul, Nate mă priveşte cu o sprânceană ridicată şi cu un rânjet stupid pe faţă.

— Ce e, tâmpitule? îl întreb, apoi beau nişte apă.

— Nimic, frate.

Râde şi schimbă o privire nasoală cu Logan.

— Îmi scapă ceva aici? zic şi fac un gest către amândoi.

— Nu.

Logan îmi pune o mână pe umăr, iar eu mă retrag.

— De ce o cauţi, mai precis?

— Tu de ce crezi? zic eu repede, nehotărât dacă să-i mint sau să revin la pariu. Da, încă particip la joc, dar în acest moment, vreau doar să aflu unde mama naibii s-a dus.

— Corect.

Nate îl înghionteşte aşa cum eu şi tovarăşii mei ne înghionteam când eram în şcoala generală.

— În fine, a plecat. Am văzut-o ieşind pe uşă.

— Şi ai lăsat-o?
— Dacă am lăsat-o? De ce mi-ar păsa mie dacă iese pe uşă şi se cară? N-ar trebui să-ţi pese nici ţie… aşa credeam, spune Nate, uitându-se în ochii lui Logan.
— Unde-i Zed? îi întreb.
Să sperăm că întrebarea mea îi va face să creadă că sunt îngrijorat de faptul că Zed ar putea câştiga un avantaj în faţa mea, nu de altceva. Amândoi scutură din cap şi ridică din umeri, apoi se-ntorc la trăncăneala dinainte, de parcă şi-ar fi pierdut brusc interesul.
Plec de lângă ei şi strâng pumnii. Poate şi-a sunat un prieten s-o ia cu maşina? Oare are vreun prieten? Pare genul critic cu care nimeni nu vrea să fie prieten. Aşa sunt şi eu, în mare parte. Cu diferenţa că ea e puţin mai simpatică. Puţin.
Sunt sigur că nu e suficient de tâmpită să meargă pe jos 5 kilometri până la cămin. Tâmpită sigur nu e. Dar încăpăţânată? Da, la naiba, este.
Mai verific o dată holurile de la etaj ca să fiu sigur că a plecat din casă. Camera mea e goală; speram să fie agasantă şi să pătrundă din nou la mine-n cameră. Într-un fel, speram s-o găsesc stând pe pat, cu una dintre cărţile mele în mână.
Dar nu, desigur, trebuia să fie dificilă până la ridicol şi să plece din casă. Singură.
Singură.
La naiba, e singură pe străzile astea nenorocite.
Ce fel de… La dracu’, mă calcă pe nervi. Puteam oare să aleg o fată mai complicată pentru Pariu? Nu-mi pot imagina.
— Nate! strig eu, acoperind muzica şi năpustindu-mă la parter.
— Ce-i? Unde te grăbeşti? îmi spune el zâmbind cu subînţeles.
Încetinesc când ajung jos.
— Nu, doar că…
Îmi dau părul la o parte de pe frunte.
— O caut pe bruneta aia, una cu tricou negru şi ţâţe mari.
Duc mâinile la piept, mimând nişte sâni uriaşi. Nate lasă privirea în jos şi zâmbeşte. De-abia îi văd cuvintele tatuate pe interiorul buzei de jos când spune:
— Ah, înţeleg.
Face cu ochiul, iar Logan izbucneşte în râs.
— În fine, o găsesc eu…
Mă-ndepărtez repede de ei şi îi aud bârfind. Plec din casă

fără să mă uit în urmă şi mă urc în maşină. Străzile sunt pustii. Total pustii, iar ea nu e pe nicăieri. După câteva ture prin cartier, mă hotărăsc să mă duc spre cămin. Trebuie să fi ajuns deja acolo. Trebuie.

Când ajung la cămin, îmi dau seama că umblu de vreo două ore. Uşa camerei ei se deschide fără ezitare. Îi găsesc pe Steph şi pe Tristan întinşi pe pat. Ea are bluza scoasă, iar mâinile lui îi mângâie trupul gol. Steph îşi desprinde buzele de gura lui şi se ridică-n capul oaselor.

— Pot să te ajut cu ceva? zice Steph, lingându-şi buzele şi întinzându-şi ultima urmă de ruj pe faţă.

— Unde-i Theresa? îi întreb.

Tristan se-ntinde după bluză, iar Steph i-o smulge din mâini, aruncând-o pe jos.

— Deci? insist.

— Nu-i aici. Am trecut pe lângă ea pe drum.

Steph îl sărută pe Tristan pe gât, iar mie-mi vine să vomit.

— Aţi trecut pe lângă ea? Aţi văzut-o şi n-aţi luat-o cu voi?

Mă aplec şi înşfac tricoul lui Tristan. Îl arunc, acoperindu-le feţele cu el. Tristan se foieşte în pat, iar eu mă-ndrept către uşă.

— Steph mi-a spus să nu mă opresc, zice el, îmbrăcându-se.

— Ce mama dracului?

Mă răsucesc către ea. Ea se hlizeşte.

— N-a păţit nimic. I-a prins bine o plimbare.

— Hei.

Tristan o-nghionteşte, cu o mutră dezaprobatoare. Steph îşi dă ochii peste cap.

— Îmbrăcaţi-vă amândoi şi dispăreţi. Trebuie să ajungă în curând, le spun eu.

— Asta-i camera mea. Nu plec nicăieri, spune Steph.

— Haide.

Încerc să-i ofer un motiv bun ca să se care.

— Vreau să rămân puţin singur cu ea.

Ea râde.

— Pentru ce? Ca s-o fuţi?

— Ca să-ncerc să ajung acolo, da.

— Hai să mergem la mine. Probabil că Nate nici n-o să fie acolo, spune Tristan şi-i dă părul după ureche lui Steph.

Ea dă din cap, aprobându-l. După ce ei pleacă, mă aşez pe patul Tessei. Exact în timp ce încerc să mă decid dacă să-i cotrobăi sau nu prin lucruri, uşa se deschide. Ea stă în prag,

cu pumnii strânşi, părând puţin mai înaltă decât în realitate. Are ochii căscaţi; se trage de marginea bluzei cu o iritare atent controlată. Când îi zâmbesc, izbucneşte.

— Cred că-ţi baţi joc de mine!

Are tonul ridicat şi gălăgios şi-şi mişcă mâinile în aer.

— Unde-ai fost? o-ntreb cu un ton calm, total opus focului care i se aprinde pe dinăuntru. Te caut de aproape două ceasuri.

— Poftim? De ce? mă-ntreabă ea, exasperată şi derutată în acelaşi timp.

Are obrajii roşii de la aerul rece al toamnei, iar părul îi e răvăşit de vânt, nu frumos ondulat, aşa cum m-am obişnuit. Mă căznesc să găsesc o explicaţie, dar nu pot spune decât:

— Nu cred că-i o idee bună să te plimbi de una singură în puterea nopţii.

Ea izbucneşte în râs. Dintre toate reacţiile posibile, alege râsul. Ce are fata asta? Are un râs sălbatic, complet opus zâmbetelor ei controlate şi râsetelor false. Pare pe jumătate nebună.

— Ieşi de aici, Hardin! Ieşi şi gata! spune ea după ce râsul i se stinge.

— Theresa, eu...

Dar mă-ntrerup nişte bătăi în uşă.

— Theresa! Theresa Young, deschide uşa! se aude o voce stridentă de femeie.

— Ah, Dumnezeule, Hardin, treci în dulap, şopteşte Tessa, prinzându-mă de mână şi smucindu-mă de pe pat.

— Nu mă ascund în dulap. Ai *optsprezece* ani, îi zic.

Tessa se repede la oglindă, studiindu-şi îndeaproape faţa şi netezindu-şi părul ciufulit. Se năpusteşte în cealaltă parte a camerei cu un tub de pastă de dinţi în mână, stoarce un strop şi şi-l freacă pe limbă. E ca o adolescentă prinsă strecurându-se afară din casa mamei sale. Se duce agitată spre uşă şi mâna îi tremură când răsuceşte clanţa de alamă.

— Hei. Ce faceţi, oameni buni, aici? o-ntreabă Tessa pe mama ei când aceasta intră pe uşă.

Maică-sa domină încăperea pentru o clipă, înainte să mai intre o persoană. E tipul de acum câteva zile. Noah.

Observ că mama Tessei vine direct spre mine, dar sunt prea concentrat la băiat. Iubitul Tessei, celebrul Noah. Are părul puţin mai blond decât al Tessei, iar puloverul lui moale i se iveşte deasupra pantalonilor kaki atent călcaţi. E uluitor cum,

la ora asta a dimineţii, pare un erou de acţiune proaspăt şi curăţel, ca scos din cutie.

Dar de ce e aici? Relaţia lor e atât de serioasă? L-a chemat mama ei ca să-i bage minţile în cap?

Maică-sa inspiră adânc şi expiră tăios.

— Deci de-asta nu răspunzi la telefon? Pentru că-l ai pe... dă din mâini exact ca fiica ei pe acest... derbedeu... tatuat în camera ta la şase dimineaţa!

Derbedeu tatuat? Ce e cu femeile astea şi cu jignirile lor luate din curtea şcolii?

Tessa îşi îndreaptă umerii şi spinarea, pregătită de ceartă. Mă rog, acum ştiu de unde a luat Tessa prejudecăţile. Tot de acolo a luat şi silueta, rotunjimile şi temperamentul. O săgetează din priviri pe maică-sa, dar individa nu pare să remarce că fiica ei şi-a înfipt unghiile în carne. Şi nici faptul că gâtul i s-a înroşit de enervare. Nu pare să observe. Nici ea, nici domnul Rogers.

Asta mă irită – fapul că Tessa e dojenită pentru că se comportă ca o studentă normală de anul întâi. În realitate, este mai cuminţică decât orice altă fată pe care o cunosc. Maică-sa ar trebui să fie mândră de ea.

— Asta faci tu la colegiu, domnişoară? Stai trează toată noaptea şi aduci băieţi în cameră? spune femeia fumegând. Bietul Noah s-a îmbolnăvit de grijă şi am bătut drumul până aici ca să te găsim hârjonindu-te cu nişte străini.

Străini? Felul în care Noah se-ndreaptă cu spatele încet spre uşă fără să-şi dea seama în vreme ce femeia ridică tonul... am impresia că el e şi mai spălat pe creier decât draga de Tessa. Nu mai pot răbda; mă bag în vorbă înainte ca Tessa să spună ceva.

— De fapt, de-abia am ajuns aici. Iar ea n-a făcut nimic greşit.

Tessa se holbează la mine de parcă aş fi nebun că m-am pus cu maică-sa. Nici aceasta nu pare să mă creadă. Iar privirile lor neîncrezătoare mă fac să râd în sinea mea; oamenii ăştia habar nu au de ce anume sunt eu capabil.

— Mă scuzi? Nu cred că vorbeam cu tine. Nu ştiu oricum ce caută cineva ca tine în preajma fiicei mele.

Tâmpitul din colţ nu spune nimic, aşa cum e şi cazul.

— Mamă... face Tessa, pe un ton cât se poate de ameninţător.

Mă priveşte scurt, cu ochii mai duri decât de obicei. Nu-mi

dau seama dacă flama aceasta vine din stânjeneală sau din furie. Maică-sa, însă, nu-i deloc impresionată.

— Theresa, ai scăpat de sub control, spune ea printre dinţi. Îmi dau seama de-aici că ai băut şi pot să presupun că asta e influenţa colegei tale de cameră şi a dumnealui, zice ea, privindu-mă fix.

Arată către mine. Dacă m-ar cunoaşte, ar lăsa degetul jos imediat.

— Am optsprezece ani, mamă, începe Tessa, dar pare deja înfrântă. N-am mai băut niciodată şi n-am făcut nimic rău. Fac ce face orice student. Îmi pare rău că mi-a murit bateria şi că aţi bătut tot drumul până aici, dar n-am păţit nimic.

Tessa se aşază pe marginea scaunului. Nu-mi place cum o stânjenesc cei doi. Mi se pare o străină când se aşază, aşteptând timid următoarea lovitură din partea scorpiei. Nu mă mişc din loc. Nici măcar atunci când ochii femeii revin asupra mea.

— Tinere, poţi să ieşi un minut?

Nu prea mă roagă, ci îmi porunceşte. Şi spune „tinere” la modul politicos, dar de fapt mi se adresează condescendent, dând senzaţia că e rezonabilă. Am crescut printre copii de bani gata; ştiu schema asta.

Mă uit la Theresa, lăsând-o să înţeleagă că n-o să plec până nu va fi în stare să le facă faţă mamei şi iubitului ei de una singură. Ea dă din cap, dar îi pot citi confuzia în ochii cenuşii.

Plec, aşa cum mi s-a cerut, dar simt o arsură în piept.

Unsprezece

Când a început s-o viseze, s-a speriat îngrozitor. Îl înghiţea pe de-a-ntregul, lua fiecare bucăţică din el şi fugea. Se îngrozea când se gândea ce-ar fi putut să-i facă ea. Nu voia să-i permită, dar nu avea nici forţa de a i se opune. Crezuse întotdeauna despre el însuşi că e puternic. Fusese stăpânul absolut, până când a apărut ea şi i-a furat coroana.

Tot aştept ca uşa camerei Tessei să se deschidă şi ca maică-sa şi minionul acesteia să dispară. Trec minut după minut, iar eu încep să-mi pun sănătatea mintală la îndoială.

De ce o aştept? Ce o să-i spun când musafirii vor pleca? Va mai dori să discute cu mine? Poate că da, dacă-mi voi cere scuze că am lăsat-o să mă sărute. Asta ar putea să soluţioneze toate problemele. În cele din urmă, uşa se deschide şi maică-sa iese, aruncându-mi o privire autoritară, în vreme ce eu mă sprijin de uşa vecinilor. În urma ei e Tessa, care-l ţine de mână pe Noah. Mă ridic în picioare, nu prea ştiu ce să spun, dar simt nevoia de a spune sau de a face ceva, orice.

— Mergem în oraş, îmi zice Tessa, iar eu mă întreb dacă pot face şi altceva decât să dau din cap şi să-i las să se ducă pe drumul lor.

Nu mă pot uita decât la mâna Tessei lipită de mâna iubitului ei. Ea se-nroşeşte şi se retrage, iar maică-sa îmi aruncă cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Nu prea-mi place de băiatul ăsta, îl aud spunând pe domnul Rogers.

— Nici mie, răspunde Tessa încetişor.

Aşa e cel mai bine. Pentru că nici mie nu-mi place de ea, de fapt.

Când ajung la maşină, telefonul îmi vibrează în suportul pentru pahar. Îl iau şi răspund când văd numele lui Molly pe ecran. Spune doar atât „vreau să mă tragi de păr” şi închide. Cinci minute mai târziu, intru în apartamentul lui Molly fără să mai bat la uşă. Colega ei se uită urât la mine, în timp ce scoate fum printre buze. Îi văd ochii sclipindu-i sub genele date la greu cu rimel, în timp ce trage un alt fum din ţigară.

— E la ea în cameră.

Molly stă întinsă-n pat, cu capul rezemat de un morman de perne şi cu picioarele larg desfăcute. Încăperea e micuţă, iar pereţii de-un albastru-deschis sunt plini de poze din revistele

de modă. Mai ales fotografii alb-negru pe care ea le-a decupat şi le-a lipit. Patul e aşezat lângă peretele cel mai îndepărtat de uşă, iar camera nu are ferestre. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu captiv într-o cameră fără ferestre. Nu-i de mirare că nu stă niciodată pe-aici.

Îmi face semn să mă aşez lângă ea pe pat; părul roz îi este ciufulit şi prins în creştetul capului.

— Măi, măi, măi, ia-uite cine-a venit, mă necăjeşte când mă aşez lângă ea.

Îşi ridică fusta şi mai sus şi lasă la vedere chiloţeii negri. Îşi trece mâna printre coapse, mângâind marginile de dantelă ale lenjeriei.

— Tu m-ai chemat, îi reamintesc.

— Şi tu ai venit, ciripeşte ea, pe un ton mândru şi sarcastic.

— Nu te entuziasma prea tare. Mă plictiseam şi tu erai disponibilă.

Ridic din umeri şi-i arunc o privire. E încruntată şi se preface a fi jignită.

— Asta-i adevărat.

Râde, iar eu dau din cap la purtarea ei neruşinată. Simt mâna rece a lui Molly cum mă prinde de braţ şi mă trage mai aproape de ea. Cicatricele de pe încheietura ei lucesc în lumina difuză a veiozei de pe noptieră.

Molly îşi lipeşte buzele de gâtul meu şi încerc să nu mă gândesc la buzele pline ale Tessei. Molly se caţără pe mine, iar mâinile ei îmi caută nasturii jeanşilor. Îi deschide repede şi-mi trage pantalonii şi boxerii în jos. Mă ridic şi-o ajut să mă dezbrace, încercând să mă conving că vreau asta. E distractiv. Asta fac oamenii când vor să se distreze. Oamenii ca mine şi ca Molly, oamenii distruşi. Eu am problemele mele și ea pe ale ei – unele despre care n-a încercat niciodată să-mi vorbească, din fericire, unele de care nu-mi pasă suficient ca s-o întreb despre ele. Ştiu că e ca mine. Asta e tot ce trebuie să ştiu.

Îmi linge cu limba vârful penisului, tachinându-mă. Mie nu-mi place tachinarea, aşa că o prind de părul roz, ghidând-o să mi-o ia în gură pe de-a-ntregul. Ea se îneacă puţin, aşa că îi dau drumul. Ştiu că îi plac lucrurile dure – mai dure, de fapt, decât sunt eu dispus să-i ofer vreodată.

Cu părul Tessei în pumnul meu, trag şi mai tare. Are gura atât de umedă, atât de caldă. Îşi trece limba peste mine mai violent decât mi-aş fi imaginat. Mâinile îi coboară pe coapsele mele; are unghiile mai lungi decât ţineam eu minte.

— Hardin, geme ea şi mă mai linge o dată.

Are vocea piţigăiată şi pare dezinteresată.

— La naiba, Tessa.

În clipa când rostesc aceste cuvinte, buzele pline ale Tessei dispar. Molly se-ncordează imediat şi se desprinde de mine.

— Pe bune?

Îmi dreg vocea.

— Ce e?

Îşi dă ochii peste cap.

— Te-am auzit.

— N-ai auzit nimic şi, chiar dacă ai auzit, nu te purta ca şi cum nu mi-ai fi spus Log…

— Taci.

Ridică o mână şi o flutură dramatic.

— Vrei să termin?

Şi uite-aşa, tonul i-a redevenit jucăuş şi-mi dau seama că mă priveşte cu o empatie ciudată, ca şi cum ar simţi nevoia să-i fie milă de mine sau ceva de genul ăsta. Ideea asta mă enervează. E la fel de singură şi distrusă ca mine… Cine e ea să-i fie milă de mine?

— Nu.

Îmi trag pantalonii înapoi şi, când mă ridic în picioare şi-mi bag telefonul la loc în buzunar, are aceeaşi expresie. Furia mea nu-nseamnă nimic pentru ea.

— Nu te mai conduc, spune ea râzând, revenind pentru o clipă la nihilismul ei obişnuit, dar apoi adaugă: Ai grijă cu rahaturile astea. Fetele ca ea nu se combină niciodată cu ratați ca tine.

Ochii i se întristează şi mai tare, iar mie-mi vine să vomit peste covoraşul ei negru. Ştiu că nici măcar nu vrea să mă jignească – e doar realistă şi sinceră, dar n-am nevoie de sfaturile ei.

Nu vreau să mă „combin” cu Tessa. Vreau să i-o trag şi să câştig. Asta-i tot.

Fără niciun cuvânt, ies, mă urc în maşină şi mă-ntorc acasă.

Doisprezece

Bătăile din uşă nu încetează. Bărbatul de la uşă îmi strigă numele, iar eu încerc să păstrez liniştea în timp ce deschid dulapul şi mă ascund înăuntru. Închid uşa şi aştept, acoperindu-mi urechile. Bătăile devin din ce în ce mai zgomotoase.

— Ieşi de-acolo imediat! bubuie el.

Tata e beat din nou; de fapt, e beat în fiecare seară.

Cu o ultimă lovitură, rupe lemnul uşii, iar trosnetul acesta îmi provoacă fiori pe şira spinării. Urăsc faptul că mi-e teamă de el – n-ar trebui să-mi fie. Am doisprezece ani şi sunt destul de înalt pentru vârsta mea. Ar trebui să mă pot apăra.

De ce mi-e teamă atunci? Pentru că sunt demn de milă.

Vocea i se amestecă acum cu alte glasuri de bărbaţi... au venit din nou? Nu sunt sigur. Ei n-ar trebui să fie aici pentru că este el, dar cred că el nu ne-ar proteja oricum.

Uşa dulapului se deschide, iar eu mă bag în perete până când nu mai am unde să mă ascund.

Mă trezesc cu un urlet, în locul acela gol şi singuratic. Stau în camera asta de trei zile deja şi nu m-a sunat nimeni, nimeni nu mi-a bătut la uşă. Am muncit mult. Nu vreau să mă-ntâlnesc cu ea. Nu vreau să-l văd pe Zed, nici pe restul. Nici ei nu m-au căutat. Asta se-ntâmplă când eşti invizibil: nimănui nu-i pasă de tine şi nici ţie nu-ţi pasă de nimeni.

Iau tricoul negru murdar de pe jos, de lângă pat, şi mă şterg cu el pe faţa transpirată. Am părul umed şi vederea înceţoşată. Trecutul şi prezentul mi se amestecă-n minte, iar viitorul nu există în acest haos deocamdată. De fapt, nu cred că viitorul meu nu va exista. Voi fi unul dintre acei bărbaţi care muncesc prea mult, şi-o trag prea mult şi se-ntorc în fiecare seară într-o casă goală. O să am bani şi-o să-mi cumpăr o casă şi mai mare decât a lui Ken şi n-o să-l invit niciodată pe la mine, exact ca Don Draper[6]. Doar ca să demonstrez ceva.

Nu ştiu ce voi demonstra cu exactitate, dar sigur o să am ceva de demonstrat. Pe undeva.

Astăzi mă dau naibii jos din pat.

Când ajung în campus, o caut imediat pe Tessa. N-a trecut mult timp de când am văzut-o ultima oară. Mă-ntreb dacă Zed

---

[6] Personaj din serialul american de televiziune „Mad Men”. *(N. t.)*

s-a întâlnit cu ea... A mai câştigat oare câteva puncte de când am stat eu în singurătate? E dimineaţă, deci Tessa ar trebui să iasă de la literatură. Numai să nu fi chiulit...

Ca şi cum ar chiuli vreodată. Ajung în clădire exact când cursul se termină şi o văd ieşind din clasă. Şi-a schimbat coafura. S-a tuns, cred. Arată drăguţ, aproape la fel, dar suficient ca să observ schimbarea. Mă-ntreb dacă a mai remarcat şi altcineva... dar când îl văd pe amicul ei Landon mergând lângă ea, îmi dau seama că el a observat cu siguranţă. Apar în spatele lor şi spun:

— Te-ai tuns, Theresa.

Am surprins-o, dar se răsuceşte şi mă salută repede „Bună, Hardin” după care începe să meargă mai iute. Balerinii ei scârţâie pe podeaua de gresie. Unde se grăbeşte aşa...? Apoi înţeleg: nu vrea ca angelicul ei prieten să afle că m-a sărutat. Că practic a sărit pe mine. Stânjeneala ei e o provocare pe care n-o pot ignora.

— Cum te-ai distrat în weekend? întreb eu rânjind.

Ca răspuns, ea îl prinde pe Landon de braţ şi-l trage mai aproape, grăbind şi mai tare pasul.

— Mişto. Bine, ne mai vedem pe-aici! ţipă ea peste umăr.

Ies amândoi pe uşa principală, iar eu îi las să dispară, pentru că dorinţa de a o vedea mi s-a topit. Mă plimb pe străzile campusului, îndreptându-mă încet spre maşină. Mi se pare cam dificil să mă duc acum la cursuri. După câteva minute, îl găsesc pe Zed stând pe o bancă lângă clădirea de ştiinţe, cu o ţigară în gură. Ridică privirea la mine şi suflă fumul.

— Hei.

— Hei.

Nu ştiu dacă să mă aşez sau dacă să plec.

— Ai făcut vreun progres cu fata? întreabă el.

— Da, puţin, mint eu. Tu?

Mă uit nerăbdător cum mai trage o dată din ţigară.

— Neah. Mă simt cam ciudat din cauza asta. Tu nu?

— Neah, zic eu, repetând acest cuvânt de care el abuzează.

Mereu „neah” acolo şi „neah” dincolo, de parcă nimic nu merită atenţia lui şi totul e prea neînsemnat pentru el ca să poată să scoată un cuvânt adevărat.

Zed ridică din umeri, iar eu îmi dau seama că trebuie s-o găsesc pe Tessa, cât stă el aici ca un laş şi fumează ţigară de la ţigară. Urăsc mirosul de ţigară – îmi aminteşte de casa mamei. Când eram copil, de-abia puteam respira prin norii groşi de

fum. Parcă văd şi acum dungile galbene de tutun impregnate pe tapetul din living. Ca să mai treacă timpul, mă opresc şi-mi iau o cafea, dar o dau gata în mai puţin de două minute. Mă arde gâtul de la lichidul fierbinte şi mă-ntreb de ce sunt atât de agitat.

Mă ridic fără niciun scop şi mă hotărăsc să mă duc înspre clădirea unde stă Steph. Mă plimb încet şi mă uit la oamenii care forfotesc prin campus. Cupluri plimbându-se şi grupuri de tocilari care discută entuziasmaţi, nişte sportivi care aruncă o minge de la unul la altul. E prea mult pentru mine. Pe coridorul căminului zăresc ciuful roşu al lui Steph.

— Hardin! Pe mine mă căutai? întreabă ea cu o mână ridicată.

— Nu chiar.

Mă uit pe coridor, înspre uşa camerei ei.

— Ohhh, am înţeles, râde ea, aranjându-şi decolteul. Bine, îmi găsesc ceva de făcut ca să stai puţin cu ea.

Se îndreaptă către ieşire, iar când ajunge la capătul coridorului se întoarce şi strigă:

— Cu plăcere, dobitocule!

— N-am pentru ce să-ţi mulţumesc, mormăi eu bătând la uşă.

Aud zgomotul unor hârtii răsfoite şi o carte închizându-se. Tessa face şase paşi până la uşă, iar eu suflu adânc în tricou ca să văd cum îmi miroase respiraţia.

Chiar am făcut asta... ?

— Steph nu s-a întors, spune Tessa în clipa în care deschide uşa.

În mod surprinzător, nu se uită la mine nici măcar o dată înainte să ajungă înapoi la pat şi nici nu-mi trânteşte uşa în nas. Un început promiţător.

— Pot s-aştept.

Mă aşez pe patul lui Steph şi mă uit înspre jumătatea de cameră a Tessei.

— N-ai decât, răspunde ea oftând şi-şi trage pătura peste cap, cu un gest copilăresc.

Râd şi-i privesc trupul nemişcat, întrebându-mă ce-o fi în capul ei. E un fel de vrajă care mă va face să dispar sau ceva de genul ăsta? Bat cu degetele în tăblia patului lui Steph, în speranţa c-o voi enerva pe Tessa suficient cât să-mi vorbească. Ghinion. Dar peste câteva minute o alarmă începe să sune, iar ea scoate o mână de sub pătură şi o închide. Se duce undeva? Cu cine?

— Te duci undeva? o-ntreb.
— Nu.
Se ridică în fund. Pătura cade şi îi dezveleşte chipul sfidător.
— Am tras un pui de somn de douăzeci de minute.
— Ai pus alarma ca să fii sigură că nu dormi mai mult de douăzeci de minute? râd eu, dorindu-mi în sinea mea să dorm şi eu mai mult de-atât câteodată.
— Da. Ce-ţi pasă ţie?
O privesc cum îşi aranjează manualele conform orarului. N-ar trebui să fiu atent la ce face, dar sunt. Se pare că, într-un fel sau altul, ştiu multe lucruri despre ea. Ia un dosar mic şi-l pune alături de teancul ordonat de cărţi. E obsedată de ordine.
— Ai tulburare obsesiv-compulsivă sau ceva de genul ăsta? o-ntreb, oarecum uimit.
— Nu, nu toată lumea e nebună pentru că preferă lucrurile într-un anumit fel. Nu e deloc greşit să fii organizat.
E atât de condescendentă. De fapt, e o persoană nesuferită, în ciuda dulceţii aparente. Mă pufneşte râsul când îmi dau seama că se crede perfectă şi rafinată, dar are de fapt o fire îngrozitoare şi îşi permite să judece oamenii la nesfârşit.
Mă apropii de ea, gândindu-mă cum să mă vâr pe sub pielea ei. Se enervează uşor, deci nu trebuie să fie ceva serios. Îi studiez repede camera ordonată, observând patul perfect făcut, acoperit cu teancuri de hârtii şi manuale. Te-am prins.
Înşfac un teanc de hârtii de pe pat exact când mă priveşte fix în ochi. Se uită în jos, gândindu-se la o cale de negociere cu mine. Întinde mâna după ele, dar eu o necăjesc, ridicându-le prea sus ca să le poată atinge. Mă-ntreb cât de departe pot merge cu gluma asta. Observ că respiră greu, iar buzele îi tremură de furie. Mă cam excită, aşa că întind şi mai mult coarda. Nu suficient cât s-o supăr definitiv, doar s-o enervez puţin şi s-o farmec din nou. Arunc hârtiile în sus şi privesc cum paginile albe cad pe podea, amestecate. Rămâne cu gura căscată, iar obrajii i se înroşesc de mânie.
— Ridică-le! se răsteşte ea.
Rânjesc, întrebându-mă dacă ea chiar crede c-o să mă supun ordinelor ei. Poate doar dacă ar fi de acord să mi-o sugă. Ridic miza şi înşfac alt teanc de hârtii, împrăştiindu-le pe podea.
— Hardin, opreşte-te!
Vocea ei loveşte aerul, ameninţătoare. Repet gestul şi atunci ea mă ia prin surprindere atacându-mă şi împingându-mă de lângă patul ei.

— Ia uite, cuiva nu-i place să-ţi bagi nasul în lucrurile ei? o tachinez, râzând pe seama ei.

E atât de furioasă acum. S-a enervat mai rău decât ar face-o o persoană normală din cauza unei chestii atât de stupide.

— Nu! Nu-mi place! ţipă ea şi mă-mpinge din nou.

Mă hrănesc din furia ei. Energia ei îmi insuflă viaţă. Sunt la fel de ofticat ca ea – şi trebuie s-o am. Chiar acum.

Fac un pas către ea, prinzând-o de încheieturi şi lipind-o de perete. Se holbează la mine, neavând deloc de gând să cedeze, şi văd cum trece de la frustrare la dorinţă pentru mine. Dacă ştiu ceva despre femei, acela e momentul în care sunt excitate, iar Tessa este excitată acum, fără doar şi poate. Se alimentează cu furia ei pasională, aşa cum fac şi eu. Mă priveşte fix în ochi, apoi îşi coboară ochii asupra gurii mele şi atunci sunt sigur că îşi doreşte să se întâmple asta. Mă vrea. Poate că nu mă place, dar e atrasă de mine. E reciproc, vreau să-i spun. O privesc, dorindu-mi să-i spun că nici mie nu-mi place de ea şi că între noi e doar pasiune pură. Că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Că e poftă animalică – o dorinţă nepotolită.

— Hardin, te rog, şopteşte ea.

Are glasul coborât, de parcă şi-ar dori să plec şi s-o sărut în acelaşi timp. Ştiu asta pentru că şi eu vreau să fug cât mai departe de fata asta, dar rămân aici, cu ochii lipiţi de buzele ei. Pieptul îi urcă şi-i coboară repede. Întind mâinile, arzând de nerăbdare s-o ating, iar în clipa în care degetele mele îi mângâie pielea, oftează. Se uită fix la mine, în aşteptare. Îi eliberez încheietura, dar folosesc celălalt braţ ca s-o prind de ambele mâini. Scoate limba, trecând-o peste buza de jos, iar eu îmi pierd controlul. Zgomotul e atât de slab, atât de subtil, încât nici nu cred că şi-a dat seama că l-a scos. Eu, totuşi, l-am auzit. L-am auzit şi m-a sfâşiat.

Îmi lipesc trupul de al ei, împingând-o uşor în perete. Geme şi îşi ridică braţele, pentru a mă cuprinde pe după umeri. Limba i se împleteşte cu a mea, mişcându-se la unison cu buzele mele flămânde. O prind de coapse şi o cocoţ pe mine. O ţin aşa lipită de mine şi inima îmi bate atât de tare şi sunt atât de excitat încât nu ştiu cum mă pot opri. Trupul Tessei este agăţat de al meu, iar gura ei nu se opreşte din sărutat. Mă-ndrept către pat.

Tessa mă trage de păr şi mă-nnebuneşte. Simt cum fiecare bucăţică din corp mi-a fost împrăştiată prin toată încăperea

asta mică; apoi, când geme, respirând necontrolat, mă întind pe spate la ea pe pat, luând-o cu mine. O aşez la mine-n poală, ţinându-mi mâinile pe şoldurile ei pline. Ştiu că mi-am înfipt degetele în carnea ei, un semn că trupul meu încearcă să priceapă ce se-ntâmplă. Am mai făcut asta de o mie de ori, deci de ce nu mă descurc? Nu pot ţine pasul cu ea.

— La naiba, mormăi eu, simţindu-mi penisul sculându-mi-se în pantaloni.

Îmi pun mâinile pe talia ei şi o trag de marginea tricoului; ea geme, iar eu îmi desprind gura de buzele ei ca să-i scot tricoul. Îmi cobor privirea de la ochii ei la buzele ei pline, apoi la sânii ei. Are ţâţele acoperite de un sutien negru: fără dantelă, fără paiete, nimic special. Doar un sutien simplu, negru şi uzat. Atât de inocent şi de normal încât mi se pare bizar de excitant. Mă muşc de buză, încercând să mă stăpânesc şi să nu-i sfâşii sutienul de pe trupul ei catifelat. Are sânii rotunzi, umflaţi, ieşind din sutien. Are un pistrui, chiar aproape de decolteu, şi vreau să-l sărut. Vreau să-i acopăr tot trupul cu sărutările mele şi să-i gust fluidele corporale cu limba în timp ce-şi dă drumul.

— Eşti atât de sexy, Tess, spun eu, respirând aproape de buzele ei.

Ea geme, iar eu absorb acest sunet incredibil. Simt cum îmi pierd controlul pe măsură ce îşi freacă trupul de mine din ce în ce mai tare. Îi cuprind spatele cu braţele ca s-o aduc mai aproape de mine...

Tessa sare cât colo din poala mea şi se-ntinde să-şi ia tricoul. Vraja care ne unea s-a rupt. Îşi trage tricoul pe ea şi-şi acoperă trupul, şi numai atunci aud şi eu cum se deschide uşa. Cum de-a auzit-o – de ce nu era atât de absorbită ca mine? Eu nu m-aş fi oprit nici dacă profesoara de maică-sa şi domnul Rogers ar fi intrat pe uşă.

Dar e doar Steph, cu o mutră fals şocată. Am mai văzut privirea asta şi mă-ntreb imediat dacă nu cumva Zed a plătit-o ca să se întoarcă şi să ne-ntrerupă. Sper că Tessa nu o place cu adevărat şi nici nu crede că-i e prietenă. Personalitatea lui Steph e mai falsă decât părul ei vopsit.

— Ce mama naibii am ratat? întreabă Steph, cu mâinile-n şolduri.

— Nimic important, răspund, ridicându-mă în picioare.

Steph îmi face cu ochiul în vreme ce Tessa se holbează în gol, evitându-mi privirea.

Plec din cameră fără să privesc înapoi.

Mai bine nu spun nimic, altfel voi exploda. Mă doare pieptul, inima îmi bate zgomotos şi mă simt ca un maniac.

Ca fermecat, mă-ntorc acasă, în camera mea, şi fac cel mai lung duş din viaţa mea. Încerc astfel să uit cum mă face să mă simt fata asta ciudată şi misterioasă. Lucrurile o iau razna. Nu trebuiau s-o ia razna. Nu trebuia să ajung să tânjesc după gura ei, după mintea ei. Nu trebuia să ajung să mă gândesc la cât de strâmtă e când îi pătrund trupul delicat. Nu trebuia să mă excit, imaginându-mi că mâna care mă masturbează e a ei, nu a mea.

Trebuia să obţin ce voiam, să câştig pariul şi să-mi continui viaţa mea nenorocită.

După nu ştiu cât timp, apa se răceşte şi ies din duş, pe gresia rece. Deschid dulapul să iau un prosop şi de-acolo îmi zâmbeşte o sticlă cu licoare maronie, ascunsă de cine ştie cine, reamintindu-mi că alcoolul e stăpânul meu. Am petrecut atâta timp fără să mă apropii de dulap – de ce mă concentrez acum asupra lui? M-am aşteptat cumva ca unul dintre băieţii din casă să termine sticla, dar în acelaşi timp speram în secret să n-o găsească nimeni.

Am obiceiul ăsta afurisit de a controla totul în viaţa mea. Până acum, de când n-am mai băut, mi-am controlat teribil de bine gândurile şi gesturile; dar ochii cenuşii ai Tessei mă privesc fără încetare, iar mintea ei strălucită mă imploră să-i dezvălui secretele mele.

Aud chemarea sticlei, aşa că trântesc uşa dulapului.

Încă mă pot controla.

N-o s-o las pe Tessa să mă controleze, şi nici sticla aia nenorocită.

N-o să le las.

Mă holbez în tavan când ajung în cele din urmă în pat. Îmi dau seama că va fi o noapte grea.

E întuneric, atât de întuneric în dulapul ăsta. M-am săturat să mă ascund aici, dar n-am unde să merg în altă parte. Ţipetele mamei nu se lasă alungate şi, de câte ori cobor scările în căutarea ei, tot n-o găsesc. O aud, dar n-o văd. Pe ei, pe bărbaţi, i-am văzut, totuşi, i-am văzut şi le-am auzit vocile răsunând în casa asta mică şi-n mintea mea.

Uşa dulapului se deschide, iar eu mă ghemui în spate, sperând să nu fiu văzut, dar dorindu-mi să n-o mai aud pe mama ţipând.

O mână se-ntinde după mine în acel spaţiu mic, iar eu mă uit în jur ca să văd cu ce mă pot apăra, în afara unui umeraş.

— Hardin? se aude o voce strigând în întuneric.

Hainele atârnate se despart la mijloc, iar ea îşi face apariţia, uitându-se fix la mine.

Tessa.

E aici? Cum?

— Nu-ţi fie teamă, Hardin.

Se aşază lângă mine înăuntru. Are trupul atât de cald, atât de îndrăzneţ. Are o floare după ureche şi mă prinde de mâini. Unghiile-i mici îi sunt murdare de pământ şi miroase ca o florărie sau ca o seră.

Ţipetele mamei mele au încetat, iar ritmul inimii mele panicate a încetinit când ea m-a luat de mână.

Când ajung în campus, cafeina mi-a inundat trupul, limpezindu-mi vederea şi ajutându-mă să uit visul ăla dement pe care l-am avut.

De ce era ea acolo? De ce am visat-o pe Tessa? Nici măcar nu era Tessa cum e ea acum; era mai tânără, cu obrajii rotunzi şi cu ochii ei luminoşi şi liniştitori plini de o feminitate timpurie. Era ciudat – de-a dreptul bizar, pe bune – şi nu mi-a plăcut deloc.

Totuşi somnul mi-a făcut bine. Mi-a plăcut c-am putut dormi măcar o dată în viaţa mea nenorocită, iar azi mă simt… cum să zic… odihnit? La naiba, mai liniştit, cel puţin.

În sala de literatură, mă aşez în primul rând, lângă două locuri libere. Mă uit înspre catedră, aşteptând să-nceapă cursul. Mă abţin să mă uit înspre uşă, să văd dacă apare.

Când mă uit din nou într-acolo, câteva minute mai târziu, Tessa şi Landon intră în sală. Ea zâmbeşte, privindu-l doar pe el. Prietenia ei cu puştiul ăsta a căpătat proporţii mai mari decât mă aşteptam. Nu m-a surprins faptul că sunt amici… dar nu credeam că prietenia cu Landon va fi un obstacol mai mare decât concurenţa lui Zed pentru pariu.

Treisprezece

Azi e ultima zi pentru *Mândrie şi prejudecată*, ne spune profesorul.

— Sper că v-a plăcut şi, de vreme ce aţi citit cu toţii sfârşitul, ar fi potrivit să discutăm astăzi despre cum foloseşte Austen prefigurarea. Deci vă întreb: cititorul se aşteaptă ca Elizabeth şi Darcy să devină un cuplu până la final?

Tessa ridică mâna instantaneu, iar eu mă las pe spate în scaun. Le ştie mereu pe toate. Exact ca Landon... perechea perfectă de americani.

— Domnişoară Young, zice profesorul, iar faţa ei se luminează.

Chiar se bucură când îi face pe alţii fericiţi. Aş putea folosi asta în avantajul meu, desigur. Mă opresc din monologul interior şi-i aştept cu drag argumentaţia despre *Mândrie şi prejudecată*. Dacă e deşteaptă precum cred, o să fie interesant.

— Prima oară când am citit romanul, nu mai puteam de nerăbdare să aflu dacă vor fi sau nu împreună.

Mda, eu puteam să pun pariu că vor fi împreună, aşa cum pot să pun pariu că Tessa şi Landon cel perfect vor avea relaţia perfectă.

— Chiar şi acum, după ce am citit cartea de cel puţin zece ori, am emoţii la începutul relaţiei lor. Domnul Darcy e atât de crud şi spune lucruri urâte despre Elizabeth şi despre familia ei, încât nu ştiu niciodată dacă va putea să-l ierte, darămite să-l iubească.

Tessa surâde strălucitor când termină de vorbit şi-şi împreunează mâinile peste carte. Îl aşteaptă pe profesor s-o bată încetişor pe creştet şi să-i spună ce studentă minunată e. Landon o priveşte de parcă urmează să scânteieze ca un curcubeu şi să scoată sclipici multicolor prin unghii.

O să-i distrug discursul.

Vorbeşte, Hardin.

Vocea mi se adună în gâtlej. Nu e nevoie decât de câteva cuvinte. Mama îmi spunea mereu:

— Respiră, Hardin. Poţi vorbi în faţa oamenilor.

Întotdeauna mi-a spus să nu-mi fac griji.

— Mulţi oameni au anxietate socială, Hardin. Nu trebuie să-ţi fie ruşine.

Dar eu nu sufăr de anxietate socială. Pur şi simplu mie nu-mi

plac oamenii.
— E o prostie, vorbesc tare, iar glasul meu umple încăperea.
— Domnule Scott? Vrei să spui ceva? întreabă profesorul, evident surprins de participarea mea.
— Sigur, spun şi mă înclin înainte.
Faţa Tessei e o mască; e şocată, dar o ascunde bine.
— Am spus că-i o prostie. Femeile îşi doresc ce nu pot avea. Atitudinea nepoliticoasă a domnului Darcy este exact ce a atras-o pe Elizabeth, deci era clar că vor fi împreună la final.
După ce spun astea, îmi cobor privirea şi-ncep să-mi jumulesc pielea din jurul unghiilor.
— Chestia asta cu femeile care-şi doresc ce nu pot avea nu-i adevărată, izbucneşte Tessa.
Mă uit la ea cât pot de calm.
— Domnul Darcy a fost rău cu Elizabeth pentru că era prea mândru ca să recunoască faptul că era atras de ea. Când şi-a încetat purtarea detestabilă, ea şi-a dat seama că o iubeşte cu adevărat.
Şi, ca să-şi sublinieze vorbele pasionale, loveşte cu mâna sa tremurândă în pupitru, cu toată puterea. Privesc în jur, la încăperea plină de ochi uimiţi. Sora prietenului meu Dan stă în primul rând, zâmbindu-mi larg. Simt cum privirile colegilor mei îmi ard pielea. Trebuie să răspund. Trebuie să vorbesc.
— Nu ştiu ce fel de tipi îţi plac ţie în general, dar cred că, dacă Darcy o iubea, n-ar fi fost atât de rău cu ea, zic eu.
Cum nu sunt răi cu tine actualul tău iubit şi viitorul tău iubit, Landon. N-ar îndrăzni s-o provoace.
— Singurul motiv pentru care a cerut-o de nevastă în cele din urmă a fost faptul că ea îi tot făcea avansuri.
Elizabeth îi făcea avansuri lui Darcy? Nu, exact opusul.
Tessa îmi face avansuri mie? Nu, din nou, exact opusul.
Dar n-am cum s-o las să câştige aşa, pur şi simplu.
— Nu îi făcea avansuri! El a manipulat-o şi a făcut-o să creadă că era bun şi a profitat de bunătatea ei!
— A „manipulat-o”? Mai încearcă o dată, ea e…
Fac o pauză, pentru că gândurile mele aiurite mă-mpiedică să mă exprim.
— Vreau să spun, era atât de plictisită de viaţa ei anostă că trebuia să găsească undeva ceva palpitant, aşa că, da, cu siguranţă, ea îi făcea avansuri lui!
Tac puţin, oarecum surprins că *am urlat* aceste cuvinte şi că m-am prins cu mâinile învineţite de vechiul pupitru.

— Mă rog, dacă n-ar fi fost atât de afemeiat, s-ar fi putut opri de prima oară în loc să-şi facă apariţia la ea în cameră!

Când termină de vorbit, zâmbetele, râsetele şi privirile ne dau de înţeles că toţi cei din sală au intrat în micul nostru spectacol. LECTURĂ LIVE, aşa ar trebui să scrie pe un indicator, pe care să-l agăţăm pe coridor, în faţa sălii de curs.

Afemeiat?

Poate că m-am culcat în stânga şi-n dreapta cu fete din campus, am făcut mai multe greşeli decât ea, poate că le-am uitat pe jumătate dintre ele, dar măcar nu sunt un snob fandosit, care judecă oamenii. Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi numit-o cu termenul corespunzător feminin pentru afemeiat?

— Bravo, însufleţită discuţie, spune profesorul panicat, făcându-şi probabil griji că emoţia omenească i-a stricat lecţia perfect plănuită. Cred c-am terminat cu subiectul acesta pe ziua de azi...

Tessa îşi ia geanta, o strânge la piept şi se năpusteşte către ieşire. Landon rămâne la locul lui, neştiind ce să facă într-o situaţie stresantă, ca de obicei. Poate pentru că viaţa lui a fost mereu desăvârşită. Probabil că maică-sa i-a făcut brioşe proaspete presărate cu dragoste în fiecare dimineaţă, înainte să plece la şcoală. Eu mă hrăneam singur cu cereale râncede şi trebuia să miros laptele ca să văd dacă e expirat sau nu.

Ies şi eu din sală. Tessa n-are voie să dea bir cu fugiţii după fiecare conflict pe care-l creează. Îmi dau seama că e obişnuită să i se facă mereu pe plac.

— De data asta nu fugi nicăieri, Theresa! strig eu.

Toată lumea de pe coridor se uită la mine, dar ea merge mai departe, iar eu trebuie să alerg ca s-o prind din urmă. Exact când e pe punctul să iasă, o prind de braţ şi o opresc. Se smulge, iar eu slăbesc strânsoarea.

— De ce mă atingi mereu aşa? *Mai ia-mă tu de mână şi te plesnesc de nu te vezi!*

E furioasă şi vorbeşte tare. Mă-ntind s-o prind din nou de mână. Nici măcar nu tresare.

— Ce vrei, Hardin? Să-mi spui cât de disperată sunt? Să râzi de mine pentru că te las iarăşi să mă scoţi din minţi? M-am săturat de jocul ăsta cu tine...

Bate din picior în timp ce vorbeşte şi îşi agită mâinile prin aer, ca întotdeauna. Mă amuză felul în care vorbeşte cu mâinile.

Nu se poate opri din vorbit. Sincer, n-aş putea să vă spun ce spune. E atât de furioasă, atât de supărată pe mine, încât şi-a pierdut minţile. Când e cu Landon, zâmbeşte tot timpul şi pare liniştită. Cu mine, e furioasă, scăpată de sub control. Ochii îi scânteiază de mânie sau de tristeţe, nu-mi dau seama, dar cel puţin ştiu că obţin o reacţie emoţională din partea ei.

— Scot la suprafaţă ce-i mai rău în tine, nu-i aşa?

Îmi bag degetul printr-o gaură din tricoul meu negru, făcută cu ţigara.

— Nu încerc să mă joc cu tine.

Văd mulţimea cum se adună şi-mi trec mâinile prin păr. De ce cu ea totul trebuie să fie *atât de dramatic*? Tessa îşi masează tâmplele cu vârfurile degetelor.

— Atunci ce faci? Pentru că schimbările tale de dispoziţie îmi dau dureri de cap.

Mă-ntind şi o prind uşor de braţe, strângând-o încet ca să-i atrag atenţia. Nu-mi opune rezistenţă, aşa că o conduc pe o alee mică dintre două clădiri, încruntându-mă la oamenii din apropiere ca să dispară. Nu vreau să ne audă nimeni conversaţia, să n-o oblige nimeni să pară fata perfectă.

O privesc, admirându-i calmul. Pare atât de liniştită, atât de neutră, în ciuda apropierii noastre fizice. Întrezăresc o fisură în armura ei când mă priveşte în ochi. Înghite în sec, tremurând din buze.

— Tess, eu... habar n-am ce fac. Tu m-ai sărutat prima, mai ştii? îi spun.

Nu contează că m-am gândit în fiecare zi la gustul buzelor ei. Ea a făcut prima mişcare şi ăsta va fi mereu un argument câştigător pentru mine.

— Mda... eram beată, mai ştii? răspunde ea, privind în jos ruşinată. Şi tu m-ai sărutat primul ieri.

N-o să recunoască niciodată că mă vrea. Mereu îşi va găsi o scuză. Negarea ei mă enervează din ce în ce mai tare. Am simţit cum a înflorit după ce-am sărutat-o.

Poate că ea mă urăşte, dar trupul ei nu.

— Mda... dar nu m-ai oprit.

Fac o mică pauză şi observ cum în ochi i se citeşte curiozitatea.

— Cred că e obositor.

— Ce anume e obositor? întreabă ea, cu bărbia ridicată într-un fel foarte sfidător.

— Să te comporţi ca şi cum nu m-ai dori când eu ştiu că de

fapt mă doreşti.

Mă apropii de ea, facând-o să se lipească de zidul din spatele ei. E atât de liniştită, de parcă trupul ei a priceput deja ce-şi doreşte. Dar apoi raţiunea pune din nou stăpânire pe ea, astfel că izbucneşte:

— Poftim? Nu te doresc. Am un iubit.

Se fereşte şi încearcă să vorbească pe un ton calm. Zâmbesc din colţul gurii.

— Un iubit de care te-ai plictisit. Recunoaşte, Tess. Nu mie, ci ţie înseţi. Te-ai plictisit de el.

Vorbesc cât pot de lent, apropiindu-mi din ce în ce mai mult faţa de ea. Privirea îi este aţintită asupra buzelor mele, desigur. Îşi cântăreşte opţiunile. Cred că-şi aminteşte felul în care o sărut, pentru că-şi atinge buzele uşor. E prinsă aici, cu mine. Dorinţa, curiozitatea ei sexuală faţă de mine nu o lasă să plece nici de data asta.

— El te-a făcut vreodată să te simţi aşa cum te-am făcut eu?

Spun această ultimă replică pe un ton exagerat, dar chiar sunt curios.

— P-poftim? Sigur că da, răspunde ea.

Dar eu n-o cred. Era mai sinceră când vorbea despre un roman clasic decât despre capacitatea iubitului ei de a o satisface.

— Ba nu... N-a făcut-o. Îmi dau seama că n-ai fost atinsă niciodată... aşa cum trebuie.

Buzele îi sunt întredeschise şi-i pot auzi inima bătându-i în piept. Mă-ntreb cum par în ochii ei. Vede oare că respiraţia ei întretăiată şi buzele ei pline mă înnebunesc? Am oare în privire ceva care-i transmite că vreau din tot sufletul să-mi înfig degetele în părul ei, să-i întorc capul către mine şi s-o sărut?

Trupul ei ştie, trupul ei ştie.

— Asta nu-i treaba ta.

Cred că nu-şi mai dă seama. Când porţi prea mult timp o mască, e aproape imposibil s-o mai scoţi. Sau poate că se simte invizibilă.

— Nici n-ai idee cât de bine te pot face să te simţi.

Mă apropii şi mai mult de ea. *Lasă-mă să te conving, lasă-mă să-ți arăt*, aş vrea s-o implor.

Se lipeşte din nou cu spatele de zid şi se uită-n jur, încercând să se îndepărteze puţin de mine. Respiră greu acum, evident presată de mine. În sfârşit.

— Pe bune, nu trebuie să recunoşti. Îmi dau seama şi singur.

Ea geme un sunet aparent nevinovat, dar eu ştiu mai bine. Ştiu că vrea mai mult; mintea şi trupul ei tânjesc după mine.

— Pulsul ţi-a luat-o la trap, nu-i aşa? Ai gura uscată, ai senzaţia aceea... *acolo jos*. Nu-i aşa, Theresa?

Îmi imaginez trupul ei gol întins în faţa mea, îmi închipui cum imi trec degetul peste păsărică ei umedă. Inspiră profund şi-ncearcă să-şi ferească privirea de mine, dar eşuează lamentabil.

— Te-nşeli.

Ştie că am dreptate.

— Nu mă-nşel niciodată, zic eu zâmbind.

Ea şovăie, dându-şi o şuviţă de păr după ureche.

— Nu în privinţa asta.

Tessa inspiră, iar eu ştiu că am nimerit-o.

— De ce tot spui că îţi fac avansuri dacă tu eşti cel care m-a încolţit acum?

— Pentru că tu ai făcut prima mişcare. Nu mă-nţelege greşit, zic eu râzând. Am fost la fel de surprins ca şi tine.

— Eram beată şi avusesem o noapte grea, după cum ştii. Eram derutată pentru că te-ai purtat frumos cu mine... mă rog, în felul tău.

În felul meu? De obicei, mă port frumos cu ea. Excepţional de frumos acum, când am toate motivele s-o fac. Pariul mă obsedează şi-mi amintesc să fiu mai atent decât de obicei. Tessa trece pe lângă mine şi se aşază pe trotuar. Mă uit în jur să văd dacă ne priveşte cineva, dar nimeni nu pare să ne bage-n seamă.

— Nu sunt atât de rău cu tine, zic eu şi-ncep să mă-ntreb dacă asta crede cu adevărat.

— Ba da, eşti. Faci tot posibilul să fii rău cu mine. Nu doar cu mine, cu toată lumea. Dar mi se pare că în cazul meu depui eforturi suplimentare.

Rău? Nu sunt deloc rău cu ea. Chiar am menajat-o.

— Nu-i adevărat deloc. Nu mă port mai urât cu tine decât cu restul lumii, glumesc eu.

Dar ei nu i se pare amuzant. Dac-ar putea, m-ar lipi de perete cu dosul palmei. Sare în picioare.

— Nu ştiu de ce-mi mai pierd vremea!

O să plece. Nu vreau să plece, nu-i aşa? Nu. Nu vreau. Nu mă pricep prea bine la scuze, mai ales când nu simt că le-aş datora, dar trebuie să nu mai fiu nemernic şi să-i spun că-mi

pare rău. Se calmează uşor dacă-i ceri scuze, am aflat repede chestia asta.

— Hei, îmi pare rău. Vino-ncoace, îi spun, folosind acel ton convingător care le place fetelor.

Ea se ridică, iar eu mă aşez pe trotuar, aproape de ea.

— Stai jos.

Îi fac semn să se aşeze lângă mine. Ea pufneşte uşor şi se aşază. Îşi încrucişează picioarele şi oftează. Rămân uimit de calmul care mă cuprinde de câte ori mă iartă.

— Stai foarte departe de mine, o tachinez eu.

Îşi dă ochii peste cap.

— N-ai încredere în mine?

Ştiu deja răspunsul la întrebarea asta. Sigur că nu are, dar vrea să aibă. Şi eu vreau să aibă încredere în mine mai mult decât am chef să recunosc.

— Nu, sigur că n-am. De ce-aş avea?

Vorbeşte repede şi tăios. Dau înapoi. Nici eu n-am încredere în ea, dar nu e nevoie să-mi răspundă atât de rapid. Evident că e atrasă de mine; altfel n-am purta această discuţie. Dacă e aici înseamnă că simte măcar un strop de atracţie faţă de mine.

— Hai să ne hotărâm dacă să stăm departe unul de altul sau să fim prieteni. N-am chef să mă cert la infinit cu tine.

Mie nu mi se pare că ne certăm mult; doar că vorbim mai mult decât ne-am fi aşteptat oricare dintre noi. Mă cert cu Tess mai puţin decât mă cert cu Ken şi discut mai mult cu ea. Asta înseamnă ceva. Ne-am obişnuit amândoi cu asta. Ar fi ciudat să n-o mai văd pe Tessa. M-am obişnuit cu gura ei obraznică şi cu felul în care ochii o dau de gol când e furioasă pe mine. Ardoarea ei e contagioasă. Devine o dependenţă de-a mea, de parcă asta mi-ar mai lipsi.

— Nu vreau să stau departe de tine, recunosc eu.

Urăsc că trebuie să mă port impecabil în preajma ei; o mică scăpare şi fuge. Mi-ar plăcea să cred că ne-am apropiat puţin astăzi, că poate n-o să vrea să plece atât de repede. Eu îi spun ei ce simt, sunt mai deschis decât în mod obişnuit, dar nu primesc aproape nimic în schimb. E ca şi cum aş fi căsătorit, minus beneficiile sexului şi ale mâncării gătite în fiecare scară.

— Adică... Nu cred că putem sta departe unul de celălalt, mai ales că una dintre cele mai bune prietene ale mele e colega ta de cameră. Aşa că presupun că ar trebui să fim prieteni.

Am de câştigat un joc, iar ea nu-mi uşurează deloc misiunea.

— Bine, prieteni atunci? întreabă ea, de parcă tocmai ar fi încheiat o afacere.

Aş putea să-i ofer jumătate din câştig. Un început promiţător al unei prietenii înfloritoare.

Prieteni? Prieteni care şi-o trag, poate? Parteneri de sex.

— Prieteni.

Îi întind mâna ca să pecetluiesc înţelegerea. Zâmbesc viclean şi fermecător. Ea se prinde şi scutură din cap. Simte pericolul, dar nu suficient cât să stea deoparte.

— *Nu* parteneri de sex, subliniază ea, dar se înroşeşte.

Nu mi-am dat seama cât de ispititoare poate fi inocenţa ei, serios. Mă joc cu inelul de metal din sprânceană.

— De ce spui asta?

— De parcă n-ai şti. Steph mi-a spus deja.

— Ce anume, despre mine şi ea?

Steph a fost OK, o prezenţă interesantă. Are problemele ei, ca şi noi, ceilalţi, dar şi le duce în spinare, ascunse de restul lumii, spre deosebire de Molly şi de mine. Mă-ntreb ce anume i-a spus Tessei roşcata despre perioada petrecută împreună. Probabil a exagerat când i-a povestit despre escapadele noastre. Steph a dorit mereu mai mult decât i-am putut oferi şi a muşcat din concurenţă, neştiind să accepte un refuz.

— Tu şi ea, tu şi oricare altă fată, spune ea.

— Mă rog, cu Steph... a fost distractiv.

Îi zâmbesc Tessei, iar ea se uită-n altă parte.

— Şi da, am fete cu care mi-o trag. Dar ce-ţi pasă ţie de asta, prietena mea?

Să fiu cinstit, mi-o închipui pe Tessa drept una dintre acele fete, sub mine, cu gura deschisă de plăcere. Închide ochii şi inspiră adânc, îmi imaginez cum îi absorb răsuflarea, în vreme ce ea îşi dă drumul datorită degetelor şi limbii mele. Sunt sigur că nu s-a jucat nimeni niciodată cu limba pe clitorisul ei...

— Nu-mi pasă, spune Tessa, întrerupându-mi gândurile. Nu vreau să crezi c-o să fiu una dintre fetele acelea.

Mă-mpinge la o parte, dar nu reuşeşte decât să alimenteze fanteziile care-mi trec prin minte.

— Ooo... Eşti geloasă, Theresa?

Ea mă împinge din nou.

— Nu, absolut deloc. Îmi pare rău pentru fetele alea.

Tessa scutură din cap şi izbucneşte în râs. Nu i-ar părea rău pentru nimeni – n-ar simţi decât plăcere, o plăcere intensă pe

care nici nu şi-o poate imagina.

— Ah, n-ar trebui.

Nu mă pot gândi decât la trupul ei gol. Trebuie să văd ce ascunde sub hainele alea largi. O să-nnebunească atunci când o să pun mâna pe ea.

— Le place, crede-mă.

— Bine, bine. Înţeleg. Putem să schimbăm subiectul, te rog?

Tessa închide ochii din nou şi-şi dă capul pe spate. Geme, apoi spune:

— Deci, o să-ncerci să fii mai drăguţ cu mine?

— Sigur. O să-ncerci să nu mai fii atât de înţepată şi de afurisită tot timpul? o tachinez eu.

— Nu sunt afurisită; eşti tu enervant.

Râdem amândoi. Are un râs uşor, care mă-nvăluie. Mă simt pufos, într-un fel ciudat, dar plăcut.

Pufos? Pe bune, Hardin? Trebuie să-mi revin şi să mă urc iar în Trenul Prieteniei. Mă apropii încă puţin de noua mea prietenă.

— Uită-te la noi, doi prieteni.

Tessa se retrage şi se ridică-n picioare. Îşi şterge mâinile de fustă, iar eu îi urmăresc mişcările, gândindu-mă cum să-i scot fusta de pe ea.

— Fusta asta e oribilă, Tess. Dacă o să fim prieteni, va trebui să n-o mai porţi niciodată.

Nu-i atât de nasoală, dar nici mişto nu e. În ochii Tessei se iveşte un fulger de stinghereală, iar eu zâmbesc ca s-o liniştesc. N-am intenţionat s-o jignesc. Voiam doar s-o necăjesc un pic. Pe bune, dacă vrea să poarte haine nepotrivite, n-are decât. Eu mă-mbrac cu câteva perechi de jeanşi negri şi cu câteva tricouri pătate. Telefonul Tessei începe să vibreze, iar ea îl scoate din geantă.

— Trebuie să mă-ntorc la învăţat, mă anunţă ea.

Mă uit la bucata antică de plastic din mâna ei. E un Nokia?

— Ţi-ai pus alarma pentru învăţat? o-ntreb, gândindu-mă că are ultimul telefon cu clapetă din lume.

De parcă se străduieşte să fie demodată sau ceva de genul ăsta. Ridică din umeri.

— Pun alarma pentru o grămadă de lucruri; aşa fac eu.

Chestia asta o face timidă, de parcă ar trebui să-i fie ruşine că procedează aşa. De ce crede asta? Cineva din viaţa ei îi dă senzaţia că trebuie să-şi justifice purtarea ciudată. Maică-sa, sunt convins. Mă rog, şi eu fac oarecum asta, dar femeia aia

pare meticuloasă ca naiba. Maică-sa probabil îi punea o alarmă Tessei ca să facă pipi, atât de obsedată pare.

— Bine, pune alarma pentru mâine, să facem ceva distractiv după cursuri, îi zic.

Vreau să petrec timp cu ea. Trebuie. Ea mă priveşte, încruntându-se derutată.

— Nu cred că ideea mea de distracţie corespunde cu a ta.

Are dreptate. Ideea mea de distracţie e diferită de a ei. Ideea ei de distracţie înseamnă să-nvăţăm împreună, cu teancuri de cursuri şi manuale greoaie împrăştiate pe pat, între noi. Un obstacol academic pentru penis. Ideea mea de distracţie e cu totul alta. Ideea mea de distracţie e să stau în pat, cu capul rezemat de tăblie, în vreme ce Tessa mi-o suge. Aş vrea şi un pahar cu whisky rece, cu un singur cub de gheaţă plutind în lichidul întunecat, care să zăngăne de câte ori mi-o ia şi mai adânc în gură.

N-ar trebui să beau, totuşi, aşa că presupun că o să accept ce o să-mi facă fără whisky. Nu-i împărtăşesc toate astea, în schimb îi spun:

— În fine, o să sacrificăm câteva pisici, o să incendiem câteva clădiri...

Tessa chicoteşte, iar eu nu mă pot abţine şi-i zâmbesc. Dar îmi distrage atenţia un cuplu care trece pe lângă noi. Cei doi se ţin de mână şi râd la o glumă de-a lui. Nu aud exact ce vorbesc, dar ştiu că e ceva jalnic pentru că poartă şosete identice, cu dungi. Băgându-le subtil în ochi relaţia lor trecătorilor inocenţi. Sincer, e o porcărie. Tessa nici nu pare să-i observe; se uită-n jos, la asfalt.

— Pe bune acum, ţi-ar prinde bine să te distrezi puţin şi, de vreme ce suntem prieteni acum, ar trebui să facem ceva amuzant.

Înainte ca Tessa să mă refuze, mă-ntorc cu spatele la ea şi plec.

— Bun, mă bucur că eşti de acord. Ne vedem mâine.

După ce traversez strada, privesc în urmă şi-o zăresc stând jos pe trotuar. N-a încercat să mă refuze, a fost de acord să ne-ntâlnim mâine şi-acum habar n-am ce să fac, pentru că mă gândisem c-o să mă refuze de câteva ori înainte să plănuiesc o întâlnire cu ea.

Când ajung la maşină, încerc să mă gândesc ce să fac cu Tessa. Eu nu ies în oraş niciodată, în afara petrecerilor de pe la alţi oameni. În afară de asta, sunt ori în campus, ori singur

în camera mea. Pornesc motorul şi mă tot gândesc la ceva de făcut. Un film? Ce fel de filme îi plac Tessei? Ceva după un roman de Nicholas Sparks, sunt sigur. Aş putea să-mi strecor braţul în jurul ei. I-aş cumpăra popcorn sau ciocolată scumpă ca s-o impresionez. Problema cu filmul e că nu poţi vorbi în timpul lui. Cineva se va plânge, iar eu voi intra în bucluc.

Ritualurile de împerechere erau mult mai simple în trecut. Dacă am fi trăit într-un roman de-al lui Jane Austen, aş fi curtat-o şi ar fi venit la întâlniri însoţită, ne-am fi plimbat prin pădure şi, dacă aş fi fost suficient de curajos, i-aş fi mângâiat mâna prin mănuşă. Ea s-ar fi îmbujorat şi şi-ar fi dus un deget la buzele rotunde, uitându-se la însoţitoarea ei cu o privire panicată.

Întâlnirile moderne sunt foarte diferite şi acum, dacă aş fi curajos, aş întinde mâna şi i-aş atinge sfârcurile prin bluză, iar ea mi-ar lua mâna şi mi-ar băga-o direct între picioare, la căldură. Fără însoţitoare, fără reguli.

Planurile-mi sunt întrerupte când sună telefonul. Tessa are numărul meu? Că tot veni vorba, trebuie să fac rost de numărul ei de telefon de la Steph. Când văd numele lui Ken pe ecran, mă crispez, dar răspund de data asta. Cred că merită să-i premiez insistenţa.

— Da? spun eu, intrând pe autostradă.

Îmi vâr telefonul între obraz şi umăr. Singura problemă cu frumosul meu Ford Capri 1970 e că nu se poate conecta la Bluetooth.

— Ăă, Hardin, hei, se bâlbâie el.

E derutat că i-am răspuns. Mă sună uneori şi sunt convins că lui i se pare că face o faptă bună. Mă sună să vadă ce mai fac pentru că ştie că n-o să-i răspund şi asta îl face să pară că face eforturi cu fiul său cel rebel. Noua lui iubită probabil îl ridică-n slăvi, îmbrăţişându-l strâns ca să-l liniştească.

— O să-şi revină el într-o bună zi, probabil că-i spune. Acum e doar furios.

Şi ea ar fi furioasă dacă ar avea o asemenea caricatură de tată.

— Hei, spun eu apăsând pe difuzor şi aşezând telefonul în suportul de pahare.

— Ce mai faci, fiule? întreabă el, călcându-mă imediat pe nervi.

— Bine.

Îşi drege vocea.

— Mă bucur să aud asta. Voiam să te invit la cină mâine seară. Karen găteşte pui şi ne-ar plăcea mult să vii în vizită.

Vrea să vin la cină? De ce naiba îşi imaginează c-o să mă duc la el acasă ca să mănânc pui cu noua lui familie şi să discutăm despre cât de bine ne distrăm unul cu celălalt? Nici gând.

— Mâine am planuri, îi spun.

De data asta nu mint.

— Ah. Atunci vino după ce termini. Karen face şi desert.

— Am treabă toată noaptea, îi spun.

— Mă-ntreb cum va fi vremea mâine. Norii sunt cam cenuşii, ca întotdeauna în rahatul ăsta de stat. Cred că soarele urăşte meleagurile astea de-aia plouă mereu şi e mohorât.

— Mâine plouă? îl întreb pe Ken.

E mai uşor decât să verific starea vremii.

— Nu, se încălzeşte peste noapte şi nu plouă până săptămâna viitoare, spune el.

Dacă aş avea o relaţie normală cu omul care a contribuit la crearea mea, l-aş putea întreba ce să fac la întâlnire. Dar n-o fac. Nu pot. Tot ce-l pot întreba pe omul ăsta e legat de formularele care trebuie completate la diverse universităţi. N-avem nimic în comun şi ar fi total nepotrivit să-i cer sfaturi romantice. Poate că Vance are vreo idee? Mai bine-l întreb pe el decât pe altcineva, cred.

— Trebuie să-nchid, spun şi-i închid lui Ken, apoi îl caut pe Vance în agendă.

Răspunde după un singur apel.

— Hardin, ce mai faci?

— Dă-mi şi mie o idee unde să duc pe cineva, îi zic.

Glasul îmi sună ciudat pentru că vorbesc repede.

— Un cadavru? râde el în receptor.

Zâmbesc. E un dobitoc.

— Nu, nu de data asta.

Încerc să găsesc o cale de a-i cere ajutorul fără s-o menţionez pe Tessa.

— Un loc în care să mă duc cu cineva.

— O întâlnire, să-nţeleg? întreabă.

— Nu, nu chiar. Dar ceva de genul ăsta.

Nu ştiu cum să numesc faza cu Tessa. Nu-i o întâlnire. Suntem prieteni.

Prieteni până i-o trag, îmi amintesc.

E atât de fandosită. Poartă haine nasoale şi de-abia înjură. Unde aş putea s-o duc ca să se mai relaxeze? Încerc să mă

gândesc la amintirea mea preferată de când m-am mutat la Washington.

Pârâul de lângă autostrada 75 e distractiv. Dacă vremea e frumoasă, ar putea să meargă. Apa e destul de mică şi poţi să vezi pietrele de pe fundul ei. Oare Tessa ar intra să înoate într-un ochi de apă semicurat? Probabil că nu, dar pot să-ncerc.

— Mă rog, cred că poţi paria oricând pe o plimbare în natură, spune Vance.

Şi, uite-aşa, îmi aduc aminte de pariu pentru prima oară în ultimele câteva ore.

Paisprezece

Prima dată când a rămas singur cu ea, a ştiut că înăuntrul lui se trezeşte ceva. A crezut că se poate împotrivi, că poate se înmuia puţin, nu doar faţă de ea, ci faţă de toată lumea prezentă în viaţa lui... era sigur. Îşi petrecuse viaţa de unul singur şi ajunsese maestru în a evita orice formă de intimitate, în afara sexului. N-avea nevoie de prieteni şi nici nu avea o familie funcţională care să-l înveţe cum să interacţioneze cu oamenii. Îi plăcea asta la el - viaţa lui era destul de simplă. S-a simţit sufocat la primul contact cu ea, dar, odată cu trecerea timpului, a-nceput să simtă ceva mai mult, ceva care ar fi putut schimba totul.

Era obişnuit cu singurătatea lui impusă, iar ea aducea haos.

Dimineaţa a venit, iar eu de-abia am pus geană pe geană noaptea trecută. Nici măcar nu m-au ţinut treaz coşmarurile mele de căcat, ci Tessa.

A fost acolo când am închis ochii şi nu în felul în care mi-ar fi plăcut să fie. În loc să fie dezbrăcată şi să geamă uşor când i-o trag, era furioasă şi plictisită în timpul excursiei la pârâu. Într-o scenă de film de groază pe care a inventat-o mintea mea nedormită şi obsedată, s-a înţepat într-un deget de la picior şi s-a văicărit toată după-amiaza. Într-o alta, era plictisită din cale-afară şi voia ca iubitul ei jalnic să vină până-n campus şi s-o ia acasă. Când a ajuns acolo, era doar un imens pulover cu nasturi, înspăimântător şi demn de milă în acelaşi timp.

E îngrozitor cât timp irosesc gândindu-mă la fata asta. Nimic din toate asta n-o să mai conteze peste o lună sau două. Dacă „întâlnirea” asta merge bine, sper să câştig pariul în mai puţin de două săptămâni... La naiba, dacă o vrăjesc aşa cum trebuie, poate chiar la pârâu...

Alarma telefonului sună din cealaltă parte a camerei, iar eu mă dau jos din pat ca s-o închid. Azi e ziua cea mare. Capul îmi bubuie deja şi e de-a dreptul enervantă presiunea de a folosi timpul petrecut cu ea în favoarea mea. Ar trebui să fac un duş. Mă-mbrac şi mă-ntreb oare ce face ea acum... e la fel de stresată ca mine? Eu aşa cred; e atât de încordată tot timpul şi probabil că m-a trecut în agenda ei din momentul în care m-am oferit să încerc chestia asta cu prietenia.

După ce fac duş, scotocesc prin sertare ca să găsesc un tricou negru curat. Cel pe care-l găsesc e mototolit, dar merge.

Afară, când pornesc motorul, aud un scârţâit de sub piciorul meu şi dau de o sticlă goală de apă, sub pedala de acceleraţie. În starea mea semi-adormită, sunetul mi se pare atât de enervant încât ies din nou şi găsesc un loc unde s-o arunc. Îmi doresc să fi dormit mai bine.

Ajung devreme în campus, uitându-mi manualele, cursurile şi hanoracul meu cel negru pe bancheta din spate. Nu-mi dau seama de asta decât la jumătatea drumului către sala de curs, dar nu mă mai întorc în ruptul capului. La literatură, mă aşez şi observ că locurile lui Tess şi Landon sunt goale. Într-un fel, mă umflu-n pene. Am ajuns înaintea ei şi ştiu că asta o va irita oarecum. Mă rog, trebuie să te bucuri de lucrurile mici.

Îmi petrec vremea uitându-mă ba înspre uşă, ba la lista de apeluri ratate şi mesaje de la Molly, Jace şi de la fata aia ciudată al cărei nume nu-l pot reţine. Când Tessa şi Landon intră-n cele din urmă pe uşă, pălăvrăgesc încontinuu, iar ea pare fericită şi odihnită. N-are cearcăne şi niciun alt semn al unei nopţi nedormite.

— Eşti gata pentru întâlnirea noastră de azi? o-ntreb pe Tessa când trece frecându-şi şoldurile de banca mea.

Şoldul ei rotund e foarte atrăgător. Rotunjimea coapselor unei femei, a şoldurilor ei, e una dintre părţile mele preferate ale trupului feminin – e supersexy.

— Nu-i o întâlnire, îmi spune Tessa, apoi se răsuceşte spre Landon şi adaugă: Ieşim ca amici.

— E acelaşi lucru.

O privesc şi-i observ ţinuta. Poartă jeanşi, suficient de strâmţi ca să-mi dau seama de forma coapselor şi fundului ei. La naiba.

Tessa mă evită pe toată durata cursului. Nici eu nu mă uit la ea. După curs, n-aud ce-i spune Landon – cretinul vorbeşte prea încet dar o aud pe ea răspunzându-i:

— Ah, încercăm doar să ne înţelegem, colega mea de cameră e prietenă bună cu el.

Încercăm doar să ne înţelegem, ha?

Mă apropii puţin de tocilarul suprem şi de iubita lui sexy. Landon are nenorocitul ăla de tricou polo băgat în pantalonii gri de costum. Băiatul ăsta ştie că trebuie să fie un student lefter? Ah, stai aşa nu e deloc lefter. Trăieşte într-o casă mare, la o aruncătură de băţ de-aici, cu bărbatul care este, practic, taică-meu, în timp ce maică-mea locuieşte în Anglia, într-o cocioabă. Iar eu stau într-un vechi sediu de frăţie studenţească

plin de nesimţiţi care se cred şmecheri şi care nu fac nimic să ajute comunitatea asta minunată, aşa cum se presupune c-ar trebui să facă. Iubitul Tessei va face probabil parte dintr-o frăţie. Păr blond, ochi albaştri, mocasini, puloveraşe. Se va potrivi perfect.

Mă rog, dacă va învăţa să şi bea exagerat...

Landon mă priveşte în ochi şi nici măcar nu încearcă să-şi înăbuşe replica.

— Ştiu, tu eşti o prietenă nemaipomenită. Nu sunt însă sigur că Hardin merită să te porţi frumos cu el.

Pe bune? Dar ce merit eu, Landon? Un tătic nou care bea mai puţin decât fiul său biologic?

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să mă bârfeşti? Dispari, băiete, îi spun, cât pot de calm.

Dacă i-aş spune exact ce-mi trece prin cap, Tessa ar contramanda imediat întâlnirea. Landon nu-mi răspunde; se încruntă însă la Tessa, spunându-i din nou ceva ce nu aud. El se-ndepărtează, iar ea se-ntoarce către mine.

— Hei, nu trebuie să fii crud cu el – voi doi sunteţi practic fraţi.

Mai are puţin şi scuipă foc.

Practic fraţi? În ce lume sucită trăieşte fatuca asta de i se pare că Landon şi cu mine putem fi fraţi? Suntem doi străini care se-ntâmplă să-l avem în comun pe cel de-al treilea.

— Ce-ai spus acolo? o-ntreb eu printre dinţi.

Doar pentru că amărâtul de taică-meu i-a mutat pe Landon şi pe mămica lui într-o vilă plină cu prăjiturele de ciocolată stai aşa... de unde ştie Tessa asta? Îmi trec degetele prin păr.

— Ştii tu, tatăl tău şi mama lui? răspunde ea, părând foarte derutată.

Dă din cap şi se-ncruntă de parcă i-ar fi scăpat un secret. Mă uit pe unde a dispărut Landon ca să văd dacă-l pot urmări.

— Asta nu-i deloc treaba ta.

De ce crede Landon că are dreptul să discute despre problemele familiei mele?

— Nu ştiu de ce ţi-a spus aşa ceva nemernicul. Acum va trebui să-i închid eu gura cumva, se pare.

Îmi trosnesc nodurile degetelor şi ignor usturimea pielii care nu-mi trece niciodată. Ea se uită urât la mine.

— Lasă-l în pace, Hardin.

O adevărată Regină Luptătoare, asta mică.

— Nici măcar nu voia să-mi spună, l-am tras eu de limbă.

Deci acum ştie despre familia mea? Chestia asta e corectă? Nu trebuie să afle nimic despre mine. Chestia asta merge prea departe, întreaga poveste.

— Deci unde mergem azi? întreabă ea.

Acum se apropie prea tare de mine; curiozitatea ei a ajuns la un nivel personal, iar mie nu-mi convine asta deloc. Probabil a scos de la el răspunsuri şi la alte întrebări despre mine. De ce nu trăiesc cu Ken şi cu noua lui familie, de ce nu vorbesc niciodată cu tata – probabil c-a întrebat cum eram în copilărie, iar Landon i-a înşirat tot ce a aflat despre mine. Deja mă judecă, îmi dau seama.

— Nu mergem nicăieri; a fost o idee proastă, îi zic şi o abandonez.

Nu trebuie să se apropie şi mai mult de mine. E prea băgăcioasă, prea critică. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu povestea asta. Trebuie să stau dracului la distanţă de fata asta.

Când ajung la maşină, capul îmi crapă şi palmele-mi sunt transpirate. De ce a făcut Landon asta? De ce i-a povestit despre familia mea? Asta înseamnă că a aflat tot. Sau cel puţin lucrurile pozitive pe care i le-a dezvăluit Landon: că tata e rectorul universităţii, că a fost al treilea din clasa lui, că-i plac sporturile.

Ce nu ştie ea e că taică-meu a fost alcoolic – cea mai rea speţă dintre toate – pentru că preţiosul de Landon nu-i cunoaşte latura aceasta. Mă-ntreb dacă ştie de fapt ceva adevărat despre omul ăsta. Oare bătrânul meu tată l-a păcălit pe deplin? Mi-ar plăcea la nebunie să fiu cel care îi aduce aceste veşti la o porţie de prăjitură cu nucă de cocos făcută de maică-sa.

Dintr-odată, mă simt claustrofob şi cobor geamul maşinii să iau puţin aer. Mânerul se blochează, iar eu trag de bucata de metal, ofticat că maşina asta superbă e atât de veche. Îmi recapăt răsuflarea după vreo treizeci de secunde şi ies în sfârşit din parcare. Dacă Tessa s-ar fi ţinut după mine, nu ştiu ce-aş fi făcut.

Ajung la mine-n cameră în mai puţin de zece minute. Primesc un mesaj de la Molly: *Zed e cu Barbie cea Fecioară la cămin. Grăbeşte-te, amorezule.*

Poftim? De unde ştii tu? îi răspund, întrebându-mă de ce primesc ponturi despre Tessa de la Molly, nu de la altcineva...

Îşi bate joc de mine?

Nu-ţi dezvălui sursele mele.

Simt cum practic râde de mine din spatele telefonului. Mă-ncalţ la loc cu bocancii mei cei negri. Sunt atât de uzaţi încât mă aştept să rămân desculţ pe stradă, dar îi am de câţiva ani şi sunt cele mai comode încălţări pe care le-am avut vreodată.

Ştiu că asta e tot ce voi scoate de la Molly, aşa că, înainte de a pleca de pe loc, îi dau un mesaj lui Steph: *Tessa e cu Zed?*

Răspunsul ei vine instantaneu. **Nu aici* *

Îmi dau seama imediat că minte şi apăs mai tare pe acceleraţie.

Cincisprezece

Când deschid uşa, Tessa e pe patul lui Steph cu Zed. Patul ei e gol. Un pat mic, cu Zed. Şi cu Steph şi Tristan, iar Tessa nu face nimic decât să stea acolo, totuşi... E cu Zed. Pe un pat. Pe un pat cu Zed. Pare cea mai proastă rimă a lui Dr. Seuss[7]. Iar eu văd roşu în faţa ochilor.

— Doamne, frate, bate şi tu o dată la uşă, zice Steph, făcând pe proasta.

Ştia foarte bine c-o să vin direct aici. Asta şi voia – de-asta i-a spus lui Molly, sunt sigur. Sunt totuşi surprins că Molly mi-a spus mie. Steph mă priveşte în ochi şi râde.

— Puteam să fiu goală sau ceva de genul ăsta!

Putea? *Chiar a fost*, asta citesc în privirile ei dezmăţate. Mda, am văzut-o complet dezbrăcată, aşa că ştiu că nu are sânii nici pe jumătate atât de mari pe cât îi face să pară cu ajutorul acelor sutiene cu pernuţe. Cu toate astea, are unul dintre cele mai frumoase funduri pe care am pus mâna vreodată...

— De parcă n-am mai văzut, spun eu, plimbându-mă prin cameră.

Tessa şi Tristan au nişte mutre de parcă li s-ar fi pişat cineva în castronul cu cereale cu lapte.

— Ah, taci naibii! râde Steph, încântată de atenţia primită, după care tânjeşte mereu.

— Ce planuri aveţi, oameni buni? întreb eu, aşezându-mă vizavi de ei, pe patul Tessei.

Cel puţin Zed n-a ajuns la ea în pat. Cred că e şi asta un fel de consolare... cumva. Zed zâmbeşte. De ce mama dracului zâmbeşte?

— Mergem la film, spune el. Tessa, ar trebui să vii cu noi.

Tessa se uită întâi la mine, apoi la el. Pare agitată. O să zică da!

— De fapt, intervin eu înainte să ajungă la o concluzie, Tessa şi cu mine avem program.

Îl avertizez pe Zed din priviri. Clipeşte încet, sfidându-mă. Tristan tace când mă uit la el, nu vrea să se amestece în telenovela noastră. El chiar nu e atât de naşpa, în afara faptului că iese cu vrăjitoarea asta.

— Poftim? fac Zed şi Steph în acelaşi timp.

---

[7] Dr. Seuss (1904-1991) — cunoscut scriitor american de cărţi pentru copil (*N. red)*

— Mda, am venit s-o iau.

Dar Tessa nu se mişcă din loc. N-are de gând să plece de-aici cu mine.

— Eşti gata sau ce faci? spun eu cu nonşalanţă.

Pare că nu ştie ce să facă, de parcă se luptă cu propriile ei gânduri. Exact când mă pregătesc să-ncep munca de convingere, ea aprobă din cap şi se dă jos din pat.

— Bine, ne vedem mai târziu!

Vorbesc tare şi-o împing repede pe Tessa pe uşă afară, de zici că sunt pe speed sau ceva de genul ăsta. Afară, Tessa se ţine după mine, făcând paşi mari ca să mă prindă din urmă. Are picioare destul de lungi. Coapsele îi sunt un pic cam groase. Nu mă pot împiedica să-mi imaginez cum i le mângâi când i-o trag, în vreme ce ea stă aplecată peste capota maşinii mele. Încerc să nu mă gândesc la ea când e atât de aproape. Simt cum mă doare penisul, implorându-mă să mă gândesc la atingerea ei catifelată, la cât aş vrea s-o pipăi...

Îmi revin din gânduri când îmi dau seama că am ajuns la maşină şi am deschis portiera din dreapta pentru Tessa. Totuşi, observ că nu se urcă, nu ştiu de ce. Are braţele încrucişate în dreptul pieptului, ridicându-i sânii. Sunt convins că vrea să pară furioasă, dar deocamdată e doar sexy.

— În fine, o să-mi amintesc să nu-ţi mai deschid nicio uşă în veci..., zic eu, privind-o sarcastic.

Ea scutură din cap şi-mi dau seama că o să scuipe foc în curând.

— Ce mama naibii a fost asta? Ştiu că n-ai venit acolo după mine – tocmai ce mi-ai spus că n-ai chef să pierzi vremea cu mine!

Acum ţipă de-a binelea. Mă uit în jur în parcare şi nu e deloc goală. Ea nu observă oamenii din apropierea noastră. Tessa nu pare deloc genul care face scandal în public, totuşi ne-am certat de două ori până acum de faţă cu lumea. Mă scoate din minţi, în pula mea.

— Ba da, am venit după tine. Acum intră-n maşină.

Îi fac semn să urce. Am curăţat maşina ar face bine să urce mai repede.

— Nu! Dacă nu recunoşti că n-ai venit acolo să mă vezi pe mine, mă-ntorc şi mă duc la film cu Zed, spune ea sfidătoare.

Care-i problema ei? Spune că eu sunt nesimţit, dar uite cum îmi vorbeşte! O ipocrită care nu ştie altceva decât să judece.

Ce mama dracului îi răspund la asta?

Să-i spun că Molly mi-a spus? La naiba, nu – Pinkie n-o să-mi mai spună nimic niciodată. Şi de ce mă ameninţă Tessa că iese cu Zed? A aflat cumva despre pariu? I-a spus Steph? Nu ştiu mare lucru despre ea, dar remarc că s-a schimbat ceva în atitudinea ei. Sunt convins că Steph i-a spus.

— Recunoaşte, Hardin, sau plec, spune ea.

Nu-mi dau seama dacă îşi bate sau nu joc de mine. Pare enervată pe bune, iar nările îi flutură într-un fel aproape comic. O să încasez lovitura asta.

— Bine, fie. Recunosc. Acum treci naibii în maşină. A doua oară nu te mai rog.

Vreau să câştig pariul, dar devine un proiect greu de gestionat, iar eu nu mă mai agit foarte tare înainte de a ceda trofeul colegului de clasă. Mă duc pe partea şoferului, lăsându-i portiera deschisă dacă vrea să intre-n maşină. Şi iată că intră.

Când ieşim din parcare, sunt un car de nervi. Hotărâsem să nu-mi petrec vremea cu ea – practic am lăsat-o baltă – iar acum sunt din nou cu ea. Mă doare capul şi am gânduri contradictorii. Jumătate din mine vrea să urle şi să lase geamurile maşinii în jos ca să mă sufoc cu propria răsuflare, dar cealaltă jumătate se simte cuprinsă de calm şi neclintire. Dau muzica mai tare ca să-mi acopăr gândurile; de obicei funcţionează: câţiva bărbaţi care cântă urlând despre moarte şi despre propria lor depresie – cu solouri furtunoase de baterie sporind furia. Tessa nu pare a fi de acord cu Slipknot şi întinde mâna după butonul radioului. Are mult tupeu să facă aşa ceva.

— Să nu pui mâna pe radioul meu.

— Dacă ai de gând să fii nesimţit cu mine tot timpul, nu vreau să merg nicăieri cu tine, mă ameninţă Tessa.

Se lasă pe spate pe scaunul de piele pentru un efect cât mai dramatic.

— Nu sunt nesimţit. Doar nu atinge radioul.

De-abia mai respir, iar zgomdtul îmi alungă panica. Când îi arunc o privire, constat că se holbează la radio cu o expresie din ce în ce mai furioasă. Asta mă amuză şi mă face să râd, deşi probabil nu e cel mai potrivit moment.

— Ce-ţi pasă ţie dacă mă duc cu Zed la film, mă rog? Mergeau şi Steph cu Tristan, spune Tessa, ridicând bărbia ca să-şi sublinieze punctul de vedere.

Ah, ca o întâlnire dublă? Alo…

— Nu cred că Zed are cele mai bune intenţii.

Nu ştiu ce să mai spun, aşa că privesc fix drumul. După un moment tensionat de tăcere, Tessa începe să râdă. *Ce mama naibii e cu ea?*

— Aha, şi tu ai? Măcar Zed se poartă frumos cu mine.

Încă râde. Zed se poartă frumos cu ea? *Frumos?*

Pariază pe virginitatea ta, scumpo, iată ceva ce nu-i pot spune. Pentru că şi eu fac acelaşi lucru. Nu mai zic nimic, iar Tessa rămâne rezervată.

— Poţi să-l dai mai încet, te rog? strigă ea ca să acopere muzica.

Dau din cap. Pot s-o fac şi pe ea să se simtă mai bine.

— Muzica asta e oribilă, se plânge ea.

Ştiam că n-o să-i placă; doar uitându-mă la ea îmi dau seama că-i place un anumit fel de muzica. Cel care nu-mi place mie. Bat cu degetele pe volan şi văd cum, inconştient, Tessa ţine ritmul bătând cu mâinile în coapse.

— Nu, nu e. Dar tare mi-ar plăcea să aflu ce consideri tu a fi muzică bună.

Zâmbesc cu gândul la muzica ei preferată din adolescenţă: ’N Sync, Jessica Simpson şi desigur câteva din grupurile acelea de fete pe care Mama Anglie le produce în mod obişnuit.

— Păi, îmi plac Bon Iver şi The Fray, zice ea, după ce reflectează la subiect câteva secunde.

— Sigur că da.

O trupă creştină şi una de hipsteri. Nicio surpriză. Bine, sigur, amândouă fac muzică decentă doar că nu sunt pe gustul meu. Nu e destulă suferinţă.

— Care-i problema cu ele? Sunt extrem de talentaţi, iar muzica lor e superbă.

Pune pasiune în răspunsul ei. Când o privesc în ochi, se răsuceşte şi se holbează pe geam.

— Mda... chiar au talent. Talent să adoarmă oamenii.

Tessa mă loveşte în glumă peste braţ. E un lucru ciudat pe care l-am văzut la alte cupluri, dar nimeni nu mi-a făcut aşa ceva vreodată.

— Mie-mi plac la nebunie, spune ea, zâmbind cu mândrie.

Pare să se distreze.

— Unde mergem?

— Într-unul dintre locurile mele favorite.

Nu-i dau răspunsul exact. E prea băgăcioasă.

— Care unde e? insistă ea în continuare, cum ştiam c-o să

facă.

E prea meticuloasă.

— Chiar trebuie să ştii tot ce se-ntâmplă în avans, nu-i aşa? spun eu, punând-o la zid.

— Mda... Îmi place să..., dă ea să-mi explice.

— Să controlezi totul?

Tace. O las baltă deocamdată. Nu vreau s-o enervez prea tare.

— Ei bine, nu-ţi spun până nu ajungem acolo... adică peste numai vreo cinci minute.

Pe drum, Tessa priveşte în jur, derutată. Îmi dau seama că face eforturi teribile ca să nu mă întrebe din nou. Încearcă să se relaxeze, iar asta îmi uşurează misiunea. După câteva minute, observ că se uită înspre bancheta din spate.

— Vezi ceva ce-ţi place acolo? o necăjesc eu, iar ea scutură din cap.

O şuviţă din părul ei lung îi cade pe umăr, iar ea o dă la loc, pe spate. Are părul atât de moale. Mă-ntreb dacă e blondă naturală şi, după cum mi-o aduc aminte pe maică-sa, aş zice că da.

— Ce fel de maşină e asta? întreabă ea, privind în jos, spre espadrilele ei.

— Ford Capri. Un clasic, îi spun.

Iubesc maşina asta mai mult decât pe mine însumi şi sunt mândru rău de tot că o am. Tessa participă degajată la discuţie în vreme ce eu îi povestesc despre motorul restaurat şi eşapamentul nou şi silenţios. Zâmbeşte şi dă din cap şi, chiar dacă se vede că nu se pricepe, e chiar simpatic să discuţi cu o altă fiinţă. După câteva minute, mă uit din nou la ea, iar ea mă priveşte până în străfundul sufletului. Simt cum mă trec fiori pe şira spinării.

Prea aproape. Se apropie prea mult de mine. *E un joc, Hardin. Trateaz-o ca şi cum face parte din el.*

— Nu-mi place să te uiţi fix la mine.

încerc să par cât se poate de serios. E atât de curioasă şi-mi dau seama că-mi place asta mai mult decât ar trebui.

Şaisprezece

Înaintez pe o ultima potecă îngustă şi parchez spre capătul porţiunii cu pietriş de lângă un desiş de copaci masivi. Îmi place mult aici; nimeni nu vine aici niciodată şi asta mi se pare perfect. Mai ales într-o zi frumoasă şi rară în care nu plouă. Cerul întunecat e unul dintre lucrurile cu care m-am obişnuit încă de când locuiam în Hampstead; soarele e o raritate în cele mai multe zile de toamnă. Tessa priveşte în jur încruntată.

— Nu-ţi face griji, nu te-am adus aici ca să te omor, spun eu când ieşim din maşină, încercând să-i stârnesc râsul.

Ea se uită la câmpul de flori sălbatice galbene şi umerii i se relaxează uşor. *La ce se gândeşte?*

— Ce-o să facem aici? mă-ntreabă ea.

— Păi, mai întâi ne plimbăm puţin.

Tessa oftează şi mă urmează prin praf, de-a lungul unei foste poteci de iarbă. Pare deja nefericită. Ce-am avut în minte?

— Nu foarte mult.

N-are încredere în mine şi pare să fie întoarsă pe dos astăzi. Ca să vezi. Când nu e ea întoarsă? Mă concentrez la norul de praf pe care-l ridică bocancii mei când calc pe poteca uscată şi prăfuită. Tessa păşeşte fără zgomot şi e incredibil de lentă.

— În fine, dacă ne grăbim, poate ajungem până la asfinţit, o necăjesc eu, când ajungem lângă un copac cu o bicicletă veche şi abandonată legată de el.

Asta e la jumătatea drumului, iar plimbarea are cam un kilometru și jumătate. Nu e rău. Tessa încetineşte pasul, dar când ajungem la apă, expresia ei merită toată atenţia. Inspiră surprinsă, de parcă micul pârâu din mijlocul pădurii e vrăjit. Zâmbeşte şi cască larg ochii.

Oare îi place să înoate? Ar fi trebuit s-o întreb.

Nu zic nimic şi o las să privească în linişte împrejurimile înainte de a o întreba ceva. Acum, când suntem aici împreună şi singuri, nu mă pot gândi la nimic despre care să vorbesc. Poate că ar trebui pur şi simplu să intru în apă? Tessa stă exact în acelaşi loc unde era şi ultima oară când m-am uitat la ea. Aruncă praful în jur cu pantoful, evitând să mă privească.

La naiba cu ciudăţeniile astea. Eu intru-n apă.

Îmi scot tricoul şi aud un scâncet venind dinspre Tessa. Nu spune multe, dar se pricepe foarte bine la a adăuga coloană sonoră mutrelor sale. De obicei, un zâmbet e dublat de un oftat, pufniturile acompaniază enervarea, iar când e excitată

geme.

— Stai aşa, de ce te dezbraci? întreabă ea.

Cred că-şi dă seama cât de tare se holbează la pieptul meu gol. Îşi drege glasul şi mă-ntreabă:

— Ai de gând să-noţi? În asta?

Arată dezgustată către ochiul de apă. Desigur, Domnişoara Fandosită nu vrea să-şi ude hainele şi părul.

— Da, şi o să înoţi şi tu. Eu o fac tot timpul.

Îmi deschid nasturele jeanşilor, iar Tessa continuă să se plângă. Mă priveşte în timp ce mă dezbrac.

— Eu nu înot în chestia asta.

Apa e mai curată decât majoritatea lacurilor pe care le-am văzut, ca să fiu cinstit. Uite de-aia nu suport fetele înţepate şi snoabe cărora le e teamă să nu le intre mizerie sub unghiile pictate.

— Şi de ce, mă rog? E curat că-i poţi vedea fundul.

Arăt către apa scânteietoare. Credeam că va fi mult mai impresionată. Ideea că nu ştiu niciodată la ce se gândeşte mă enervează la culme.

— Aşa... probabil că sunt peşti şi Dumnezeu mai ştie ce acolo! ţipă ea.

Peşti? Serios? Pentru asta îşi face griji fata asta ciudăţică?

— În plus, nu mi-ai spus că mergem să înotăm, aşa că nu am în ce să înot.

— Vrei să-mi spui că eşti genul ăla de fată care nu poartă lenjerie? îi spun eu zâmbind, disperat s-o văd într-o astfel de ţinută. Înoată în sutien şi chiloţi.

N-o să accepte asta în ruptul capului. Îi citesc furia în ochii ei cenuşii şi de-abia aştept să-i aud replica.

— Nu înot în lenjeria intimă, ciudatule.

Tessa se aşază pe iarbă, la câţiva metri deasupra malului.

— O să mă uit.

Zâmbeşte şi-şi încrucişează picioarele. Se holbează din nou la corpul meu. De data asta se uită la conturul penisului meu în boxeri. E roşie în obraji şi încearcă să se uite în altă parte, prefăcându-se atentă la smocul de iarbă din mâna ei.

— Nu eşti amuzantă deloc. Şi ratezi toată distracţia, îi strig eu după ce sar în apa rece.

La naaaaiba, apa asta e mai rece decât mi-am închipuit. Înot spre malul celălalt, unde soarele vede apa toată ziua şi temperatura se schimbă sensibil.

— Apa e caldă, Tess! îi strig.

Își ridică privirea de la grămăjoara de iarbă pe care o construiește ca să-și abată atenția. Se plictisește de moarte și habar n-am cum să remediez asta. Nici măcar nu vrea să intre în apă cu mine oare ce trebuie să fac?

— Până acum, asta e o prietenie extrem de plictisitoare...

Tessa își dă ochii peste cap și-și ridică fața spre soare.

— Măcar scoate-ți pantofii și bagă-ți picioarele în apă. E senzațional și-n curând va fi prea rece ca să mai putem înota.

Tessa e de acord și-și scoate pantofii, așezându-i ordonat lângă ea. Încălțările ei sunt dubioase – arată ca niște cârpe lipite pe o talpă de carton jumulit. N-au cum să fie comode. Își rulează jeanșii în sus și-și mușcă buza de jos când își vâră picioarele în apă. Aștept s-o aud văicărindu-se, însă un mare zâmbet i se lățește pe față.

— E plăcut, nu-i așa? o-ntreb eu.

Ea se uită-n jur, ridicându-și și mai mult capul spre soare.

— Haide, intră odată.

Îmi vâr capul la loc în apă și mă ud pe păr, încercând s-o conving. Când mă ridic, Tessa scutură din cap. Tot nu vrea să intre-n apă. *Hristoase, femeia asta e super dificilă.* O stropesc cu apă, iar ea țipă, dându-se înapoi pe iarbă. N-am fost niciodată în locul ăsta cu altcineva; e un pic ciudat să am companie aici.

Cum s-o conving să intre? Întreaga zi va fi o pierdere totală de vreme dacă n-o conving să intre-n apă. Trebuie să negociez cu ea. Dar oare ce va vrea în schimb? Nu pare genul care să facă multe compromisuri...

— Dacă intri-n apă, o să-ți răspund la una dintre întrebările tale băgăcioase. La orice întrebare, dar doar la una singură.

Îmi rostesc ideea cu voce tare exact când îmi trăsnește prin minte. E atât de curioasă, o să fie entuziasmată.

— Oferta expiră intr-un minut.

Trebuie să-i dau un termen sau o să stăm aici toată ziua. Mă scufund și-mi țin respirația, înotând câțiva metri. Tessa probabil că se strâmbă la suprafață. Gândul ăsta mă face să râd și aproape că mă înec cu apa.

— Tessa – mi-aș dori să nu mai exagereze atât de mult cu gândirea nu te mai gândi atât și sari odată în apă.

Își privește hainele.

— Nu am cu ce să mă îmbrac. Dacă sar îmbrăcată, va trebui să mă-ntorc până la mașină și să fac drumul înapoi udă leoarcă.

— Pune-ţi tricoul meu.

Se-ncruntă şi se uită la tricoul cu pricina, care zace în apropiere, pe iarbă.

— Haide, pune-ţi tricoul meu şi gata. E destul de lung pentru tine ca să-l porţi în apă şi poţi să-ţi păstrezi pe tine sutienul şi chiloţii... dacă vrei, adaug eu.

Aş vrea foarte mult *să nu poarte* sutienul şi chiloţii, dar ea hotărăşte, desigur. Tessa se uită în jur, cântărind din priviri apa şi trupul meu pe jumătate despuiat. Apoi se-ntinde şi ridică tricoul de jos. Am câştigat.

— Bine.

E atât de alintată. Îşi pune mâna-n şold şi continuă negocierea.

— Dar întoarce-te cu spatele şi nu te uita la mine cât mă schimb. Vorbesc serios!

Pisicuţa fandosită s-a întors. Izbucnesc în râs, iar ea face o chestie ciudată cu şoldurile, mişcându-le în faţă şi-n spate în timp ce-şi pune tricoul meu cel negru şi şi-l bagă între coapse, scoţându-şi bluza ei peste cap. Mă-ntorc repede cu spatele. Sunt un gentleman pe bune, chiar sunt.

— Grăbeşte-te naibii sau mă-ntorc cu faţa, spun eu nerăbdător după ce număr în gând până la treizeci.

Trag cu ochiul când se apleacă şi-şi aranjează jeanşii la linie cu încălţările. E o psihopată desăvârşită dacă-şi aranjează pantofii aşa. Preţ de câteva secunde mă-ntreb cum ar reacţiona dacă i-aş arunca încălţările în apa liniştită. S-ar enerva la culme. Mă abţin să zâmbesc şi mă uit, în sfârşit, la corpul ei. Are picioarele bronzate ăsta-i primul lucru pe care-l observ. Tricoul meu i se potriveşte perfect. La naiba, din cauza mărimii ţâţelor ei, marginea tricoului de-abia îi atinge partea de sus a coapselor. Îmi muşc inelul din buză şi savurez priveliştea din faţa mea.

— Ăă... vii în apă, da?

Încerc să-mi dreg glasul şi să nu mă mai holbez la cracii ei.

— Sari odată şi gata!

— Sar! Sar!

— Ia-ţi puţin avânt.

— Bine.

Tessa inspiră adânc şi o ia la goană spre apă, alergând ţeapăn şi ciudat. Chiţâie şi-şi acoperă faţa când ajunge la margine şi se opreşte cu un pas înainte de a sări în apă.

— A, haide odată! O porniseşi aşa de bine!

Încep să râd şi mă uit din nou la Tessa. Se uită fix la mine, surâzând în lumina soarelui, şi asta mă derutează. Ce facem noi aici? Ne zâmbim unul altuia lângă pârâu? Ce e asta? Unul dintre filmele lui Nicholas Sparks în care cuplul se ceartă atât de drăguţ încât trailerul se răspândeşte imediat pe internet? Femei plictisite care cred că un soi de erou literar vine să le salveze. E o porcărie, iar ele sfârşesc întotdeauna cu nişte soţi de rahat cărora nu le va păsa niciodată de ele sau de familie, ci doar de ei înşişi.

— Nu pot!

Pare destul de îngrozită. Îi e teamă de apă? Doamne fereşte.

— Ţi-e frică? o-ntreb.

— Nu... Nu ştiu. Cam aşa ceva.

Merg prin apă ca să mă apropii de ea. Mă lovesc cu degetele de la picioare de o piatră uriaşă de pe fundul pârâului.

— Aşază-te pe margine şi te ajut eu să intri, îi spun.

Îi întind mâna. Ea-ncearcă să-şi ascundă chiloţii încrucişându-şi picioarele, iar eu apreciez efortul. Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi distragă atenţia. O prind cu mâinile de coapse, iar penisul mi se activează imediat. S-o ia dracu' pentru că are coapsele astea catifelate şi atrăgătoare, iar eu de-abia aştept să mă cufund între ele.

— Gata?

Inspir şi-mi pun mâinile pe talia ei. Şoldurile i se mulează în mâinile mele şi simt cum trebuie să mă străduiesc din răsputeri ca să-mi păstrez autocontrolul. Mă mănâncă palmele s-o strâng de şolduri, s-o aplec şi să i-o trag chiar aici. Care e problema mea? Nu mă port niciodată ca un student excitat. Să fie oare de vină inocenţa ei şi trupul ei ispititor, sau dorinţa de a câştiga competiţia şi de a-l înfrânge pe Zed?

Când intră în apă, are pielea caldă, iar eu îi dau drumul. Apa o loveşte chiar sub sâni. Îşi întinde mâinile în faţă şi atinge apa. Are pielea de găină peste tot, şi totul se vede şi mai bine în lumina soarelui.

— Nu sta acolo, aşa, pur şi simplu.

Trebuie să te mişti ca să nu fiu nevoit să rămân ţintuit şi să mă holbez la tine toată ziulica.

Pare să mă ignore, dar merge mai departe prin apă. Pe măsură ce înaintează prin apa limpede, tricoul i se ridică de parcă încearcă să-şi ia zborul. Înainte să-mi pot lua privirea, Tessa netezeşte materialul ud, aranjându-l sub apă cât poate ea de bine.

— Poţi să-l scoţi cu totul, spun eu.

Cu siguranţă eu n-o să mă supăr. Tessa îşi încreţeşte nasul şi îşi trece mâna prin apă – *cumva m-a stropit?* E enervant cât de tare mă distrează chestia asta.

— M-ai stropit cumva?

Tessa se hlizeşte şi loveşte cu mâinile în apa liniştită. Îmi scutur apa din păr şi sar înspre ea. O prind de mijloc şi o trag sub apă. Îşi ridică mâna micuţă şi-şi acoperă nările. Se ţine de nas? Râd cât mă ţin plămânii.

— Nu ştiu ce e mai amuzant: faptul că te distrezi sau faptul că-ţi acoperi nările când te scufunzi.

De-abia mai pot vorbi de-atâta râs. Tessa se apropie de mine, cu privirea unei femei hotărâte. Ridică braţele deasupra capului şi încearcă să mă bage cu capul la fund. E o încercare de-a dreptul comică. Cel mult. Încerc să nu bag de seamă felul în care tricoul meu i s-a ridicat în jurul trupului. Nu mă mişc. Râde de ea însăşi, iar pe mine mă doare stomacul de râs. Are un râs delicat; îmi aminteşte de florile sălbatice galbene pe care le-am văzut pe drum spre întâlnirea noastră.

— Cred că-mi eşti dator cu răspunsul la o întrebare, insistă ea.

Ştiam că n-o să uite, dar am presupus că va mai aştepta puţin până mă va întreba.

— Sigur, dar doar una.

Probabil c-o să mă întrebe ceva stupid, gen: „Te-a durut când ţi-ai făcut tatuajele?” Mă holbez la malul plin de iarbă al pârâului şi-i aştept curiozitatea. Vocea ei străpunge liniştea.

— Pe cine iubeşti cel mai mult din lume?

Ce mama dracului? Ce fel de-ntrebare mai e şi asta? Ce ciudăţenie! Nu vreau să-i răspund. Nici măcar nu am un răspuns. Acum devin şi mai bănuitor în privinţa discuţiilor despre mine dintre ea şi Landon. Să iubesc? Pe cine iubesc cel mai mult din lume? Pe cine iubesc cel mai mult? Mă rog, o iubesc pe mama, presupun. Nu i-am spus cuvintele astea de ani întregi, dar e tot mama mea. Şi cam atât, în afară de mine. Pe mine mă iubesc cel mai mult. Nu cred că acest răspuns, „pe mine mă iubesc cel mai mult”, o să fie bine primit. Totuşi:

— Pe mine însumi, răspund eu cu sinceritate.

În adolescenţă n-am avut iubite, deci n-a trebuit să spun vreun *Te iubesc* fals înainte ca eu sau altcineva de vârsta mea să-nţelegem exact ce-nseamnă aceste cuvinte. Mă bag cu capul la fund ca să dispar câteva secunde, cât timp creierul Tessei îşi

croieşte bănuielile despre mine.
— Asta nu poate fi adevărat, spune ea în clipa în care simt aerul proaspăt pe piele. Nu-ţi iubeşti părinţii?
Şi, uite-aşa, depăşeşte graniţa. Tessa Young n-are nicio limită când vine vorba de întrebările ei personale invazive. Are ochii calzi şi buzele întredeschise, aşteptând să-i răspund. Urăsc când are privirea plină de milă.
Încetează, Theresa.
— Să nu mai vorbeşti niciodată despre părinţii mei, ai înţeles?
— Îmi pare rău, eram doar curioasă. Ai spus c-o să-mi răspunzi la întrebare, zice ea calmă. Îmi pare sincer rău, Hardin. Nu o să mai aduc vorba despre ei niciodată, se scuză ea.
Nu sunt sigur dacă o cred. Pune ea ceva la cale, o simt. E prea intuitivă şi mult prea insistentă. Nici măcar n-o cunosc şi cu siguranţă ea nu mă cunoaşte pe mine. De ce crede că mă poate întreba toate căcaturile astea atât de intime?
După-amiaza poate continua în două feluri: ori ne certăm, iar ea dă bir cu fugiţii, panicată şi ofticată, în camera ei, ori o vrăjesc, făcând-o să-şi dorească să fie mai mult în preajma mea. Mă hotărăsc să rămân civilizat. Prefer să nu-mi petrec drumul înapoi într-o tăcere stingheritoare. Îmi întind mâinile către ea şi îi cuprind talia. Are trupul atât de uşor în apă când o ridic şi o arunc într-o parte. Ea ţipă şi dă din braţe prin aer ca o pasăre. Apare din apă brusc, cu părul leoarcă şi cu ochii vii.
E fericită. Puteam să aleg cealaltă variantă, dar, cumva, am facut-o fericită.
— O să plăteşti pentru asta! strigă ea veselă şi vine spre mine.
Chiar crede că are vreo şansă să se răzbune. Tessa se apropie şi mai mult de mine, iar apa îi scânteiază pe chip. Are pielea umedă şi strălucitoare, şi de ce vine tot mai aproape? Scot un geamăt când coapsele Tessei mi se încolăcesc în jurul taliei şi ea îşi ridică trupul pentru a-l potrivi cu al meu. Se presupune că eu sunt şeful aici. Se încordează şi-şi desprinde picioarele.
— Scuze.
Nu, nu.
O prind de picioare, făcând-o să şi le încolăcească din nou în jurul trupului meu. E atât de bine când e lipită de mine, e atât

de caldă. Când mă cuprinde de gât cu braţele ei micuţe, simt cum un fior de panică îmi străbate şira spinării. Mă uit la ea şi-ncerc să-i citesc gândurile. Mi-e imposibil.

— Ce-mi faci tu mie, Tess? o-ntreb în timp ce-mi trec degetul cel mare peste buza ei de jos, care tremură.

Respiraţia ei fierbinte se aude întretăiat. Gustul gurii ei e încă proaspăt în mintea mea. Mai vreau o dată.

— Nu ştiu...

Nu ştie. Nici eu nu ştiu. Niciunul dintre noi nu ştie ce se-ntâmplă, iar lucrurile o pot lua repede razna.

Vreau s-o ia razna.

Fata asta are oare idee cât e de sexy? Oare ştie că numai forma gurii ei mă face să mă gândesc la nişte lucruri foarte, foarte necurate? Mi-o imaginez pe Tessa îngenuncheată în faţa mea, cu gura larg deschisă, cu limba umedă şi flămândă după mine, dorind să mă satisfacă. Vreau să-mi lipesc penisul de buzele ei şi s-o chinui aşa. Vreau să-i duc trupul către extaz, aşa cum face ea cu mine. Buzele ei sunt de-un roz-deschis, iar rotunjimea buzei de sus e accentuată, de parcă i-ar aparţine unui personaj din desenele animate. Unul sexy, dar puternic, aşa, ca Jessica Rabbit.

La naiba, îmi pierd minţile din cauza ei. Asta n-are cum să fie de bine. Noroc că n-am scrupule când vine vorba să fiu băiatul rău.

— Buzele astea... ce mi-ai putea face cu ele.

Fac o pauză, amintindu-mi săruturile din camera mea, din camera ei.

— Vrei să mă opresc? o-ntreb, căutând din priviri vreun semn de nervozitate, cât de mic.

Mă strânge şi mai tare cu coapsele, iar eu consider că a zis nu. Îi acord totuşi câteva secunde ca să-mi răspundă înainte de a merge mai departe. Se apropie şi mai mult, lipindu-şi trupul de al meu pe sub apă.

— Nu putem fi doar prieteni, ştii asta, nu-i aşa?

Când spun asta, ea inspiră adânc, iar eu mă aplec peste ea, lipindu-mi buzele de obrazul ei, lângă bărbie. Genele îi flutură şi închide ochii, iar eu o sărut mai departe, atingându-i cu delicateţe pielea udă. Când gura mea o atinge pe gât, sub ureche, scoate un geamăt, luându-mă prin surprindere.

— Ah, Hardin.

Aceste cuvinte trimit o undă de şoc prin mine. Are glasul atât de răguşit, atât de disperat. Disperat după mine. E atât de

maleabilă în braţele mele şi simt cum inima îmi bate din ce în ce mai tare. Nu şi-a tras-o niciodată, dar sunt sigur că prostioare a mai făcut. Vreau s-o aud şoptindu-mi numele din nou, vreau s-o sărut din nou.

— Vreau să te fac să-mi şopteşti numele la nesfârşit, Tessa, te rog, lasă-mă s-o fac.

O implor şi vocea îmi e de nerecunoscut. E atât de linişte în jur, dacă faci abstracţie de respiraţiile zgomotoase şi de clipoceala apei care mişcă pe lângă trupurile noastre în valuri mici. Ea dă din cap.

— Spune-o, Tessa, continui eu.

Îi prind uşor lobul urechii între dinţi, o muşc încet. Ea scânceşte şi se freacă de mine, dând hotărâtă din cap.

Nu e suficient să dat din cap, Theresa. Vrei asta, deci spune-o.

— Trebuie s-o spui, iubito, clar şi răspicat, ca să ştiu că vrei.

Îmi pun mâinile pe abdomenul ei, sub tricoul care-i acoperă trupul.

— Vreau...

Tessa vorbeşte în grabă, cu disperare. Zâmbesc lipit de pielea ei caldă de pe gât, iar ea oftează. Cuvântul acela e o invitaţie pentru mine. Îi mângâi trupul, iar ea se încordează speriată că o s-o scap, probabil. Încep să merg prin apă cu Tessa urcată pe mine. Picioarele îi sunt desfăcute şi se lipeşte de penisul meu, care devine din ce în ce mai tare cu fiecare pas.

O las din braţe când ajungem la mal, iar ea oftează, pur şi simplu oftează. Sunetul acesta mă excită la maximum. Mă urc pe mal şi mă răsucesc ca s-o ajut să iasă din apă. Îmi întinde mâna; ochii îi sunt aţintiţi asupra pieptului meu gol. O văd cum se uită la tatuajul de pe abdomen, copacul mort desenat pe pielea mea. Probabil că urăşte tatuajele, pentru că vine din orăşelul ăla fandosit. Mama ei cu frica lui Dumnezeu a învăţat-o probabil că oamenii cu tatuaje sunt răi şi o să-i mănânce sufletul sau ceva de genul ăsta.

Probabil că Tessa e obişnuită să vadă pielea curată, perfectă, a iubitului ei. O privesc cum se uită în continuare fix la mine, încercând să-mi descifreze tatuajul, sunt convins. Probabil că el nu are nicio cicatrice, nici pe corp, nici pe creier.

Mă-ndepărtez, iar ea rămâne încremenită, aşteptând instrucţiuni. Nu ştiu ce să fac cu ea. Încă îmi priveşte cu atenţie pielea... De ce face asta? Şi, mai ales, de ce mă deranjează

chestia asta atât de mult? Mi-am făcut tatuajele pentru mine, nu pentru o gagicuţă fandosită. De ce pula mea simt nevoia să mă justific acum? Nu dau niciodată doi bani pe ce cred sau nu femeile despre mine; mă gândesc doar cum să le-o trag, cum să le fac să se dezlănţuie sub atingerea mea.

Nu te mai gândi la nimic, Hardin. Sunt exact ca ea, mă gândesc prea mult la toate. Ce-mi face fata asta? Trec direct la subiect:

— Vrei s-o facem aici? Sau la mine-n cameră?

Să i-o trag aici? Aş putea s-o întind pe iarbă, să-i desfac picioarele şi s-o fac să-mi strige numele, desenându-i cerculeţe pe clitoris cu limba. Tessa ridică din umeri în timp ce eu îmi aranjez boxerii.

— Aici, decide ea.

— Vrei? o-ntreb.

Simt atracţia trupurilor noastre şi mă-ntreb dacă o simte şi ea. Ştiu că o excit, asta e evident, dar simte oare dorinţa copleşitoare de a mă atinge, aşa cum o simt eu?

— Vino-ncoace, îi spun.

Ea se supune, îmbujorată, şi vine-ncet către mine. *Mai repede...* îmi vine să-i spun, ca să se grăbească. N-am răbdare pentru joculeţe erotice – acum vreau s-o ating. Vreau să mă atingă. O să i-o trag aici, pe iarbă. O s-o întind pe jos şi o să-i pipăi trupul superb şi ispititor. Tricoul meu negru e ud leoarcă, lipit de trupul ei ca o mănuşă de cauciuc. Trebuie să i-l scot. Trag de marginea tricoului şi încerc să i-l scot. Nu-i o misiune uşoară să scapi de un tricou ud; pare să vrea să rămână lipit de ea, aşa cum vreau şi eu.

Prima parte a zilei a mers cum a dorit ea – am făcut lucruri simple şi drăguţe. Partea a doua va decurge cum vreau eu. Nu sunt obişnuit să fac conversaţie sau să fiu întrebat pe cine iubesc cel mai mult din lume. Sunt obişnuit însă să mă folosesc de un trup catifelat care să-mi ofere plăcere.

Şaptesprezece

Era pe cale să câştige. Era gata să câştige.

Şi apoi şi-a dat seama că nu era deloc pregătit pentru ea.

Întind tricoul ud pe iarbă, ca pe o pătură pe care să se aşeze ea. Îmi tremură degetele.

— Întinde-te, îi spun şi o ajut să se aşeze lângă mine, pe jos.

Mă aşez pe o parte, lângă ea, şi mă reazem într-un cot ca s-o privesc cu atenţie. Are tot trupul expus privirilor mele, sânii îi sunt la vedere; pielea ei uşor bronzată luceşte pur şi simplu în lumina soarelui. E ca un măr suculent şi roşu, care mă aşteaptă să muşc din el. Am văzut multe femei mai despuiate decât ea, dar să mă ia naiba dacă Tessa nu e extraordinară. Îi admir rotunjimea şoldurilor şi a sânilor, când două mâini micuţe îmi întrerup festinul vizual. Mă ridic în capul oaselor; simt iarba moale, unul dintre puţinele lucruri bune după ploile de aici. Îi cuprind încheieturile şi i le aşez într-o parte şi alta a trupului.

— Să nu te acoperi, îi zic.

Mă priveşte în ochi, iar eu adaug:

— Nu din cauza mea.

— Doar că...

Se aprinde-n obraji şi îşi fereşte privirea. N-o las să-şi ducă la capăt ideea caraghioasă.

— Nu, nu te acoperi, n-are de ce să-ţi fie ruşine, Tess.

Nu pare prea convinsă. Cine i-a distrus încrederea în sine?

— Adică, uită-te la tine.

— Ai fost cu atâtea fete...

Desigur că trebuia să deschidă acest subiect. Ce-i pasă ei dacă am fost sau nu cu alte fete? Nu suntem într-o relaţie şi n-o să fim niciodată. Niciuna dintre fetele cu care am fost nu era ca Tessa; câteva erau oarecum asemănătoare, dar de obicei nu-mi place genul nevinovat şi virgin. Îmi plac femeile experimentate, care mi-o trag ştiind ce fac acolo. Nu sunt profesorul nimănui, cu atât mai puţin în arta de a face sex.

În afară de Natalie, îmi aminteşte mica voce enervantă din capul meu. Natalie, fata drăguţă şi bisericoasă, cu un fund prea mare ca să nu-l admiri şi cu părul negru ca pana corbului. Era atât de neexperimentată încât nici nu ştia să-mi pună prezervativul. La şcoala de duminică pe care o frecventa de când se născuse n-o învăţaseră aşa ceva.

— Niciuna ca tine, îi spun, coborându-mi din nou privirea spre ea.

Pare atât de emoţionată, de proaspătă şi-mi doresc doar să mă contopesc cu ea.

— Ai un prezervativ?

Vocea Tessei scade când spune „prezervativ”. Oare a văzut vreodată aşa ceva? Natalie nu văzuse.

De ce mama naibii mă gândesc la Natalie acum?

Pot să i-o trag Tessei acum şi să câştig pariul. Pot să pun stăpânire pe trupul ei pur şi să obţin premiul cel mare. Se uită fix la mine. E nerăbdătoare. Crede că sunt tipul care iese cu diverse gagici ca să le-o tragă în pădure. Mai ales cu unele care n-au făcut sex niciodată.

— Prezervativ? zic eu râzând, hotărându-mă chiar în acel moment că n-o să i-o trag aici. N-am de gând să fac sex cu tine, îi spun, deşi exact asta îmi doresc.

— Ah, spune Tessa ruşinată. Unde vrei să...

De ce presupune că ar trebui să plecăm de aici pentru că nu i-o trag?

— Ah... Nu, Tess, nu voiam să spun asta. Voiam să spun că tu n-ai făcut niciodată ceva de genul ăsta... niciodată, aşa că n-o să fac sex cu tine.

Încerc să-mi dau seama dacă mă crede, apoi adaug:

— Astăzi.

Roşeaţa din obraji i se mai topeşte.

— Sunt multe lucruri pe care aş vrea să ţi le fac mai întâi.

Şi chiar sunt, să fiţi siguri. O s-o fac să mă implore. Vreau ca trupul ei să capituleze sub atingerile mele. Fiecare bucăţică din ea îmi va aparţine în acest moment. O am aici, întinsă, cu trupul dezgolit şi pregătit, şi o s-o fac să se simtă minunat. Mă urc peste ea, iar ea tremură puţin când stropii de apă din părul meu îi cad peste faţă. Zâmbesc când o văd închizând ochii şi aşteptând alte picături.

— Nu-mi vine să cred că nu ţi-ai tras-o cu nimeni niciodată.

Vorbesc foarte serios. Vreau să-mi lipesc trupul de ea ca să-şi facă o idee mică despre cum ar fi să i-o trag chiar azi. Mă reazem într-un cot şi-i pun o mână pe gât, trecându-mi vârfurile degetelor peste sânii ei generoşi. Par atât de catifelaţi, atât de mari, că aş putea să i-o trag între ei, rotunzi, dar ridicaţi, formând perechea perfectă de ţâţe obraznice. Sfârcurile i s-au întărit, aşteptând să le ating cu gura mea. Dacă mă opresc aici şi le ating, n-o să mai fiu în stare să-mi

stăpânesc scula. Slavă Cerului că poartă sutien.

Îmi cobor degetele pe abdomenul ei catifelat. Are pielea de găină şi oftează. Îmi bag degetele în chiloţii ei, trecând repede degetul cel mare peste elastic. Îmi plimb degetele peste păsărică ei, căutându-i clitorisul umed.

— E bine? întreb eu şi îi prind clitorisul între degetul mare şi arătător.

Ea nu răspunde. E umedă şi excitată; trupul ei mi se supune după o singură atingere. De-abia am început să-i arăt cât de bine o pot face să se simtă. Îmi înclin capul şi îmi trec buzele peste corpul ei.

— E mai bine decât atunci când o faci tu? o-ntreb.

Îi eliberez clitorisul şi-mi trec un deget prin despicătură. Mă-ntreb ce anume o excită când este singură. Îşi freacă clitorisul sau îşi bagă degetele acolo? Am senzaţia că-i place mai mult la clitoris, strict şi la obiect.

— E mai bine? o-ntreb.

— P-poftim?

— Când te masturbezi. E mai bine decât acum?

Ea tot nu-mi răspunde... De ce nu vrea să-mi spună?

E sexy, atât de sexy, să mi-o imaginez în patul ei de la cămin, cu picioarele desfăcute, masturbându-se cu degetele ei mici. Trebuie să fie tăcută, căci colega ei de cameră doarme, dar se atinge până când ajunge la orgasm şi-şi acoperă gura cu o mână. Uneori, când îşi dă drumul, îşi muşcă buza de jos şi-şi stăpâneşte gemetele, apoi revine la realitate. Trebuie să aflu cum o face, dar ea mă priveşte în continuare de parcă mi-ar mai fi crescut un cap. N-am întrebat-o decât cum se masturbează.

Ah. Îmi dau seama că Domnişoara Fandosită nu se masturbează niciodată.

— Stai aşa... n-ai făcut asta niciodată, nu-i aşa? o-ntreb.

O ating în continuare, savurând umezeala care mi se adună pe deget.

— Te-ai udat atât de tare.

Ea geme. E un sunet senzaţional. Revin la clitoris, ciupindu-l uşor şi răsucindu-l între degetele mele umede.

— Ce-a fost... asta?

Vocea Tessei s-a transformat într-o şoaptă caldă. A cedat total sub atingerile mele. Repet mişcarea, masându-i clitorisul în cerculeţe cu degetul cel mare. Tessa geme, picioarele i se încordează şi ştiu că e aproape de orgasm. Atât de aproape.

De-abia aştept să-şi dea drumul. Nu-mi vine să cred că n-a simţit niciodată extazul sexual. Să-mi bag, câte a ratat.

Spatele i se arcuieşte din iarbă şi sânii i se ridica mai aproape de faţa mea. N-ar strica să ling unul. Ba da, ar strica. Mi-ar distrage atenţia. O sărut din nou, de data asta oferindu-i lucrul de care are nevoie. Îi ofer ceva ce n-a mai simţit niciodată. Se îndepărtează de realitatea obişnuită, iar eu sunt autorul. Atingerea mea. Eu.

Îmi bag mâna liberă în sutienul ei, cuprinzând un sân perfect. I-l masez, provocându-i mai multe senzaţii în acelaşi timp. Acum picioarele îi tremură.

— Aşa, Tessa, dă-ţi drumul, o-ncurajez eu.

Stă întinsă în iarbă, muşcându-se de buza de jos, cu obrajii îmbujoraţi. Iar ochii... ochii aceia sunt de-a dreptul sălbatici.

— Uită-te la mine, iubito, o rog, trăgând-o de sânul care se revarsă din sutien.

— Hardin, geme ea, cu vocea răguşită, nelăsându-mă să-mi iau ochii de la ea.

E atât de sexy, atât de erotică, fără nici măcar să încerce.

— Hardin...

Mă trage mai aproape de ea şi-mi rosteşte numele. Gâfâie, încercând să-şi revină.

— Te las un minut să-ţi revii, spun şi-mi retrag mâna din chiloţii ei.

O urmă umedă a orgasmului ei îi luceşte pe abdomen, unde se odihneşte mâna mea. Oftează, iar eu îmi şterg mâna de boxeri.

Am penisul atât de tare că de-abia mai văd în faţa ochilor. Ea stă tot acolo întinsă, cu o mutră care-mi spune că s-a distrat pe cinste. Ar vrea mai mult, ştiu că ar vrea. Numai Dumnezeu ştie că i-aş trage-o într-o fracţiune de secundă. Vreau din tot sufletul s-o pătrund. Vreau să-i aud gemetele şi s-o simt strâmtă în jurul penisului meu.

Nu azi. Azi nu se poate. Mă ridic în picioare şi-mi iau jeanşii şi încălţările pe de mal. Simt cum Tessa mă priveşte din nou cât timp mă îmbrac.

— Deja plecăm?

Vorbeşte încet, nesigură pe ea. Vrea s-o fac din nou să-şi dea drumul? A devenit lacomă acum, când ştie cât de bine se poate simţi.

— Mda... Voiai să mai stai?

— Credeam că... nu ştiu. Credeam că vrei ceva...

Pare de-a dreptul umilită. De ce oare? Oare deja regretă că m-a lăsat să-i provoc un orgasm? Trebuia să-mi dau seama că asta se va întâmpla. Tessa se mişcă, acoperindu-şi trupul. Încearcă să se îndepărteze de mine, cât mai repede cu putinţă. Stai aşa, a spus că crede că vreau şi eu ceva...

— Ah, nu. Sunt în regulă.

Mi-ar plăcea să-i simt limba aceea fierbinte pe capul penisului chiar acum, dar asta nu face parte din plan. În schimb, spun:

— Nu acum.

Ca să fiu sigur că ştie c-o să mă bucur de asta, atunci când se va întâmpla.

Tessa dă din cap. Îşi trage pe ea jeanşii şi tricoul ei. O privesc cum se-mbracă şi simt că-mi pierd minţile. Vreau să mă duc la ea şi s-o dezbrac din nou. Se foieşte pe călcâie de parcă ar simţi ceva incomod între picioare. N-ar trebui s-o usture; n-am intrat deloc în ea. Probabil că nu e obişnuită cu propriile ei fluide adunate acolo. Gândul ăsta mă face să râd şi mă excită la culme în acelaşi timp.

— S-a-ntâmplat ceva? o-ntreb pe Tessa în maşină, când ajungem pe drumul cu pietriş.

Soarele a-nceput să apună, iar în aer se simte umezeala. În curând va veni ploaia.

— Nu ştiu. De ce eşti atât de ciudat acum?

Ciudat? În ce sens?

— Nu sunt, tu eşti.

— Nu, nu mi-ai mai spus niciun cuvânt de când... ştii tu.

E prea timidă să spună lucrurilor pe nume. Aşa că spun eu în locul ei.

— De când ţi-am provocat primul tău orgasm?

— Ăă, mda. De-atunci n-ai mai zis nimic. Doar te-ai îmbrăcat şi am plecat. Mă simt folosită sau ceva de genul ăsta.

Folosită? În ce sens?

O, eu *o folosesc* pe ea. Să mă ia naiba.

Dar ea nu ştie asta. Doar nesiguranţa ei o face să vorbească aşa.

— Poftim? Nu te folosesc, fii sigură de asta. Ca să te foloseşti de cineva înseamnă să ai ceva de câştigat din asta.

Râd strâmb. Mă uit la ea, dar n-o văd râzând. Are ochii roşii şi pe obraz i se prelinge o singură lacrimă. La naiba.

Plânge?

— Plângi? Ce-am spus?

N-o înţeleg. De ce e atât de sensibilă şi de ce mă face să mă simt atât de vinovat? Ia tot ce spun şi răstălmăceşte până reiese că am spus ceva nepoliticos. Are o părere atât de proastă despre mine şi nici măcar n-o pot condamna. E atât de supărăcioasă.

— N-am dorit să sune aşa, îmi pare rău. Nu ştiu ce trebuie să se întâmple după ce-ţi faci de cap cu cineva. În plus, n-aveam de gând să te las la tine-n cameră şi să ne vedem fiecare de viaţa noastră. Mă gândeam să mergem să mâncăm undeva sau ceva de genul ăsta? Sunt sigur că mori de foame.

O strâng de picior. Ea-mi zâmbeşte, iar durerea din piept mi se uşurează considerabil.

— Deci ce fel de mâncare îţi place? o-ntreb.

Nu ştiu unde s-o duc. Nu m-am dus niciodată să mănânc cu o femeie. Trist, ştiu, dar îmi petrec timpul făcând altceva cu femeile. Tessa îşi încolăceşte o mână-n păr ca să şi-l prindă-n creştetul capului. Cred că-mi place cum îi stă cu părul strâns... Îi pot vedea mai bine faţa.

— Păi, îmi place cam orice, atâta vreme cât ştiu ce e-n farfurie. Şi nu are ketchup.

— Nu-ţi place ketchup-ul? Nu sunt toţi americanii morţi după chestia aia?

Ce fata ciudăţică!

— N-am idee, dar e dezgustător.

E atât de sigură pe ea şi mândră şi neclintită în ura ei faţa de ketchup. E de-a dreptul caraghios. Râde şi ea cu mine.

— Hai să luăm o cină simplă, da?

Când în maşină se lasă tăcerea, întreb:

— Deci ce planuri ai după facultate?

Rahat, am mai întrebat-o asta. Nu mă pricep deloc să fac conversaţie.

— O să mă mut imediat la Seattle şi sper să lucrez la o editură sau să devin scriitoare. Ştiu ca e o prostie.

Îşi priveşte mâinile. Nu e deloc o prostie: eu am aceleaşi aspiraţii.

— Dar m-ai mai întrebat asta, mai ţii minte?

— Nu, nu-i o prostie. Cunosc pe cineva la Vance Publishing; e cam departe, dar poate c-ar trebui să te înscrii acolo pentru un stagiu. Aş putea vorbi cu şeful.

Vance ar da orice să aibă pe cineva deştept ca Tessa la editură.

— Poftim? Ai face tu asta pentru mine?
E uluită. Îmi dau seama după tonul ei.
— Da, nu-i mare scofală.
Ridic din umeri. Urăsc atenţia pe care o primesc acum. O simt pe Tessa entuziasmându-se pe scaunul de lângă mine. Nu-i mare scofală să-l obţin un stagiu la Vance. Aş ajuta pe oricine. Serios.
— Wow, mulţumesc. Pe bune. Îmi trebuie o slujbă sau un stagiu undeva în curând. Ar fi un vis devenit realitate să lucrez într-o editură!
Bate din palme. Chiar bate din palme, ca un copil care a câştigat ursuleţul uriaş la bâlci. Mă face să zâmbesc.

Când parchez, Tessa nu mai pare atât de sigură că vrea să meargă la masă şi se uită depreciativ la ţinuta ei demodată.
— Mâncarea de aici e senzaţională, îi spun eu şi mă dau jos din maşină.
Restaurantul e aproape gol când luăm loc. O femeie mai în vârstă şi dolofană ne aduce meniurile, iar eu încerc să mă uit în oricare altă parte, dar nu la Tessa. Ea începe conversaţia după ce comandăm, încearcă să-şi bage nasul în copilăria mea, dar eu n-o las.
— Tata bea mult; ne-a părăsit când eram mai mică, o trânteşte ea din senin.
Nu spun nimic, mă-ncrunt la farfuria din faţa mea şi-ncerc să nu mi-o imaginez în copilărie, ascuzându-se de idiotul de taică-său. Rămân îngândurat pe drumul de-ntoarcere, mângâind-o uşor pe Tessa pe picior.
— Te-ai distrat? întreabă Tessa când ajungem în campus.
Întrebarea ei e plină de speranţă. Chiar m-am distrat. Mi-ar plăcea să repet experienţa cu ea, s-o fac să-mi şoptească numele în timp ce i-o trag cu degetele, iar şi iar. În schimb, spun:
— Da, m-am distrat, să ştii... Ascultă, te-aş conduce până-n cameră, dar n-am chef să-i dau socoteală lui Steph...
Mă răsucesc ca s-o privesc. E dezamăgită, deşi se străduieşte să-şi păstreze zâmbetul fals pe faţă.
— E-n regulă. Ne vedem mâine atunci, spune ea, cu regret.
Îmi dau seama că nu vrea să plece, iar acest gând mă încântă.
Mă priveşte fix, aşteptând să spun ceva. Eu nu zic nimic, dar întind mâna, îi prind o şuviţă rebelă de păr şi i-o dau după

ureche. N-am multe de spus, dar vreau s-o ating din nou. Vreau să simt calmul copleşitor pe care mi-l induce când pune mâna pe mine. Îşi întoarce obrazul şi-l sprijină în palma mea. Şi pare dintr-odată mai copilă, naivă şi aşteptându-mă pe mine. O prind de braţe, rugând-o să vină mai aproape. Am nevoie de ea. Trece peste consola dintre scaune şi mi se caţără în braţe. Am trupul încălzit de soarele după-amiezii, iar mâinile Tessei îmi mângâie cu lăcomie tatuajele de pe abdomen prin tricoul subţire. Fiecare atingere îmi trimite prin trup un fior.

Îi ating buzele cu limba, primind tot ce-mi oferă. O cuprind cu braţele, trăgând-o cât mai aproape de mine. Tot nu e suficient. Vreau mai mult. Nu mă pot sătura de fata asta. Îi trec mâinile peste abdomenul cald, dar suntem întrerupţi de soneria enervantă a telefonului ei.

— Altă alarmă? o-ntreb în timp ce ea scotoceşte prin geantă.

Ecranul telefonului ei antic e mic, dar suficient de mare ca să văd numele care apare pe el: Noah. Preţiosul ei iubit din liceu o sună în timp ce ea e la mine-n maşină şi-mi îndeasă limba pe gât. Îi ignoră apelul şi-mi zâmbeşte. Pe bune? Poate că nu-i atât de inocentă pe cât pare. Un orgasm zdravăn i-a răsturnat moralitatea, geamăt după geamăt.

Îmi dau seama că n-o să-i povestească niciodată nimic din ce s-a întâmplat azi. Nicio vorbuliţă. O să mă sărute, o să iasă din maşină şi-o să-l sune pe iubiţelul licean în clipa când va intra în cameră. O să-i spună că-l iubeşte. O să-i spună şi el acelaşi lucru, iar ea va zâmbi aşa cum a zâmbit când am sărutat-o. Îşi linge buzele şi se apleacă să mă sărute din nou.

Nu, nu.

— Cred că mai bine plec, oftez eu şi mă uit prin parbriz.

— Hardin, i-am ignorat apelul, spune ea, defensivă. O să vorbesc cu el despre asta. Nu ştiu cum sau când, dar îi voi spune în curând, îţi promit.

Mă rog, m-am înşelat în privinţa dispariţiei moralităţii ei, dar lucrurile sunt mai rele decât credeam. A petrecut o singură după-amiază cu mine şi acum îşi va părăsi iubiţelul din copilărie în speranţa că eu îi voi lua locul?

Nu, nu.

Nu.

Atmosfera din maşină e sufocantă, iar Tessa aşteaptă reacţia mea.

— Despre ce să vorbeşti cu el? o-ntreb, ştiind că nu trebuie să mă complic cu fata asta.

— Despre toate astea.

Gesticulează în toate părţile, iar eu sunt convins c-o să mă sufoc. Ce-am avut în cap când am făcut chestia asta cu ea? Trebuia doar să i-o trag, nu să port discuţii despre ketchup la masă, nu să conversez despre planurile noastre de viitor. Aşa cum fac mereu femeile, acum vrea să devină parte din viaţa mea. E nebună de-a binelea dacă îşi imaginează că se va întâmpla aşa ceva.

— Despre noi, adaugă ea.

Foloseşte cuvântul noi, iar chestia asta e de-a dreptul înfricoşătoare.

— Noi? Sper că nu-ncerci să-mi spui c-o să te desparţi de el... pentru mine, nu-i aşa?

Pare mai grea acum la mine-n braţe şi-mi reamintesc de ce virginele nu sunt teritoriul meu. Nici măcar Natalie nu era începătoare; fusese dezvirginată de un băiat de la biserică, în timp ce „experimentau”.

— Nu... nu vrei s-o fac? spune Tessa, încruntându-se derutată.

Iisuse Hristoase, totul se duce naibii foarte repede.

— Nu, de ce s-o faci? Adică da, dacă vrei să-i dai papucii, n-ai decât, dar n-o face din cauza mea.

— Doar că... am crezut...

— Deja ţi-am spus că eu nu ies cu nimeni, Theresa.

Ea tresare, rănită de cuvintele mele. Lucrurile devin mai încurcate decât îmi imaginam. Într-un fel, aş vrea să-i spun că nu intenţionez să fiu un dobitoc, dar că aşa sunt eu, de la bun început, nu e vina mea. Nici a ei. Ba da, e vina mea e vina mea că nu-mi doresc deloc să-mi găsesc perechea şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi după ce ne tăvălim prin florile sălbatice. Pur şi simplu nu sunt capabil.

— Eşti dezgustător.

Se dă jos din poala mea şi îşi strânge repede telefonul şi geanta. Mă deranjează că a plecat din braţele mele. Mă deranjează şi furtuna cenuşie care i se stârneşte în ochi.

— Stai departe de mine de-acum încolo vorbesc serios! ţipa ea şi fuge.

Aud vocea lui Natalie spunându-mi exact acelaşi lucru, cu ochii plini de lacrimi. Tessa are ochii umezi, dar se abţine cât poate, din mândrie. Ne asemănăm în această privinţă; mândria imensă şi iraţională pe care o avem amândoi poate fi primejdioasă.

Tessa deschide portiera şi coboară fără să-mi arunce nici măcar o privire. Trânteşte uşa cât poate de tare şi străbate parcarea în viteză. Plec imediat din parcare şi dau muzica la maximum. Am nevoie de gălăgie ca să îndepărtez uraganul din creierul meu. Mă mănâncă palmele, iar gândurile mi-au luat-o razna.

Natalie, Theresa, Natalie, Theresa.

Natalie stând pe veranda casei mamei din Hampstead, cu un ghiozdan cu motive florale strâns la piept şi cu ochii roşii plini de lacrimi grele.

— Te rog, Hardin, a spus ea plângând, n-am unde să mă duc.

Mă implora. Îi ieşeau aburi din gură când vorbea. N-am putut s-o las să intre în casă. Pur şi simplu n-am putut. Auzisem că familia ei şi biserica o exilaseră, o dăduseră afară din ambele adăposturi pe care le cunoştea. Părea atât de copilă în acele momente; ochii ei albaştri străluceau în întuneric şi aştepta, sperând c-o să mă răzgândesc.

Cu toate astea, nu m-am răzgândit. N-am putut, în pula mea. N-am putut s-o las să locuiască la mine acasă. Mama nu prea stătea pe acasă şi asta ar fi însemnat c-ar fi trebuit să stau eu cu ea toată ziua. Cu ce puteam s-o ajut? Nu voiam să am de-a face cu ea deloc şi, chiar dacă aş fi avut, nu puteam face nimic ca s-o ajut. Tata era un beţiv care ar fi trezit-o din somn când se întorcea împiedicându-se în casa lui veche, cu pereţii ei pătaţi de fum de ţigară, al cărei miros intrase pentru totdeauna în mobila jerpelită. Unde ar fi dormit ea dacă el se întorcea pe neaşteptate? Plecase de câţiva ani buni, dar mintea mea de copil credea că se va-ntoarce. Ce prost eram.

Acum chiar se întorsese. Are o familie mică şi simpatică, într-o casă mare, şi urăsc din tot sufletul faptul că mă gândesc atât de des la asta. M-am mutat deja în altă ţară ca să trăiesc mai aproape de el, iar acum gândul ăsta mă obsedează cât e ziua de lungă.

Un claxon mă readuce la realitate şi trag brusc de volan, facându-l pe şoferul unei dube să mă claxoneze din nou. Nu mă pot concentra; lumea de dincolo de parbriz e înceţoşată. Clipesc de câteva ori şi-ntind mâna către butonul de volum al radioului. Trebuie să trag pe dreapta. Am o durere în piept, iar inima îmi bubuie pe dinăuntru. Îmi aud oasele zornăind din cauza acestei forţe. Simt cum transpir, simt cum plâng, poate. Stânjenit, îmi şterg lacrimile.

— La naiba! ţip eu în aerul sufocant.

Am nevoie de aer. Simt că nu pot respira şi deschid portiera, smucind-o. Aerul rece al toamnei intră-n maşină, calmându-mi respiraţia.

Chipul lui Natalie e proaspăt în amintirea mea. Tessa i se alătură şi râd amândouă de mine, pufnind şi necăjindu-mă. Îşi bat joc de mine, conştiente de puterea pe care o au asupra mea. Zâmbetul atotştiutor al Tessei devine mai strălucitor, iar Natalie dispare. Ce mama naibii se-ntâmplă cu mine? Trebuie să stau departe de Tessa, indiferent de pariul idiot pe care l-am. făcut sau de cât de prost voi părea dacă va câştiga Zed.

Zed.

El e foarte important. Nu suport gândul că va pune mâna pe ea. Trupul lui, sudoarea de pe piele când îşi lipeşte corpul de ea. Închid ochii şi-mi sprijin obrazul înfierbântat de volanul rece. În ce încurcătură nenorocită m-am băgat!

Când mă duc la următorul curs, Tessa nu e la locul ei. E gol, la fel ca şi scaunul lui Landon. Mă aşez şi-mi scot telefonul. Am un mesaj de la Logan, care mă invită să bem ceva la prânz. Refuz şi-mi bag telefonul la loc în buzunarul jeanşilor mei negri. Sunt cam strâmţi, dar merg. Am picioarele prea lungi ca să port pantaloni largi fără să semăn cu un clovn. Am o pată de pix – sau de machiaj care n-a ieşit la spălat – pe mâneca tricoului alb. N-am avut chef să spăl rufe, iar unele chestii cu care se dau femeile pe faţă sunt de-a dreptul radioactive.

Mă las distras de la crudul adevăr privind igiena când Tessa îşi face apariţia pe uşă. Mă uit fix la ea, dorindu-mi să mă privească în ochi în timp ce se îndreaptă spre primul rând de bănci. Mă surprinde faptul că nu se aşază-n altă parte. Sunt sigur că mă urăşte acum din tot sufletul.

— Tess? şoptesc în micul spaţiu dintre pupitre.

Mă ignoră, dar am observat cum a tresărit când i-am rostit numele.

— Tess?

Înghite-n sec şi respiră nefiresc de lent. Între noi, atmosfera e tensionată; o simt sfârâind.

— Să nu vorbeşti cu mine, Hardin.

Îşi îndreaptă umerii ca să-mi transmită că vorbeşte serios.

— Haide, te rog.

Încerc s-o înduplec cu un zâmbet, dar ea nu se lasă. Îşi linge buzele şi spune:

— Vorbesc serios, Hardin, lasă-mă-n pace.

— Bine, cum vrei tu.

Dacă vrea să fie dificilă, foarte bine, pot să fiu şi eu dificil. Ah, pot fi cel mai dificil om din lume. Landon se bagă-n discuţie, ca un căţeluş neliniştit.

— Eşti bine? o-ntreabă pe Tessa.

— Da, sunt bine, dă ea din cap şi se-ntoarce cu spatele la mine.

Săptămâna trece cu nopţi nedormite şi tentaţii irezistibile din partea sticlelor prăfuite de sub chiuvetă. Devine din ce în ce mai greu să le ignor chemarea. Vineri sunt deja epuizat. Arăt şi mă simt ca naiba. Când ajung la cursul de literatură, Landon stă la pupitrul lui şi se uită imediat în ochii mei.

— Trebuie sa vorbesc ceva cu tine, insistă el.

Mă uit în stânga şi-n dreapta să văd cu cine altcineva ar putea să vorbească. Cu mine nu cred, dar Tessa de-abia acum intră-n sala de curs, deci e posibil oare?

— Da, cu tine, zice el, părând mai enervat decât înainte.

Mă aşez pe locul meu, nebăgându-l în seamă. Îmi încrucişez picioarele sub bancă şi mă reazem de spătarul incomod al scaunului de plastic.

— Voiam să te invit la cină peste câteva zile. Părinţii noştri au ceva să-ţi spună.

Cred că şi-a dat seama de prostia pe care a scos-o pe gură, pentru că se corectează:

— Mama mea şi tatăl tău.

Părinţii noştri? Şi-a pierdut minţile?

— Să nu mai spui niciodată tâmpenii de genul ăsta, dobitoc mic ce eşti.

Landon se sprijină cu mâinile de pupitru, dând să se ridice. Îl provoc la bătaie, ce mama naibii.

— Lasă-l în pace, Hardin! strigă Tessa şi mă prinde de braţe ca să nu sar la Landon.

Chiar nu ştie când e cazul să-şi vadă de treburile ei. Îmi las mâinile-n jos. *Să-mi bag pula*. De ce a trebuit să apară şi să vină lângă noi?

— Vezi-ţi de treaba ta, Theresa.

Tessa se apleacă spre prietenul ei cel mai bun şi-i şopteşte ceva.

— E un imbecil. Asta e tot, spune Landon, cu un surâs fermecător.

Chicotitul Tessei mă calcă pe nervi în cel mai nasol mod cu

putinţă. Se-ntoarce spre Landon.

— Am o veste bună!

Ah. Acum joacă o scenetă pentru mine, crezând probabil că nu mă prind de trucurile lor infantile.

— Pe bune? Ce veste?

— Noah o să vină-n vizită şi-o să stea aici tot weekendul!

Simt o ciupitură mică de gelozie. Tessa aplaudă şi, cu fiecare bătaie din palme, simt cum privirea mea îi arde pielea. Strălucirea din zâmbetul ei face ca mâinile să-mi tresară pe pupitru, din ce în ce mai puternic.

— Serios? Asta chiar e o veste bună!

Landon o pupă-n fund pe Tessa şi niciunul dintre ei nu mă bagă-n seamă când mă prefac că-mi vine să vomit.

Optsprezece

Pe măsură ce o cunoştea mai bine pe fata asta, temerile lui începeau să crească. Nu avusese niciodată concurenţă prea mare pentru afecţiunea unei femei. Scurtele lui întâlniri nu erau niciodată ameninţate de alţi bărbaţi.

Asta până când a apărut băiatul perfect cu părul auriu, care cunoaştea toate secretele ei. Ştia că băiatul ăsta o văzuse crescând, îi fusese alături aproape toată viaţa şi probabil o cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Îi venea uşor să-l urască, dar în cele din urmă şi-a dat seama că el nu reprezenta deloc concurenţa.

Merg pe coridorul căminului unde locuieşte Tessa şi-ncerc să scap de gânduri. Nu am decât o imagine în minte: Tessa dezbrăcată, sub trupul de păpuşă al iubiţelului ei. El are puloveraşul legat în jurul umerilor în timp ce i-o trage. Dacă nu mi-ar provoca greaţă, imaginea asta m-ar face să râd.

Bat la uşa Tessei o dată înainte de a apăsa clanţa şi de a intra. Nu e încuiat, ceea ce înseamnă că ea şi iubitul ei nu fac nimic deocheat. Ea şi Noah stau pe pat în întuneric, iar Tessa tresare un pic când dă cu ochii de mine, îndepărtându-se puţin de el.

— Ce cauţi aici? ridică ea vocea când îşi dă seama că sunt eu. Nu poţi să dai buzna aşa!

Zâmbesc către adorabila pereche.

— Mă văd cu Steph.

Mă aşez pe marginea patului lui Steph, ştiind bine că mint. Mă-ntorc către Noah, dorind să-mi dau seama cât de tare îl enervez.

Oare e o fire deschisă sau e înţepat ca Tessa? Tessa probabil că se va pişa pe ea când voi rosti numele lui Noah.

— Hei, Noah, mă bucur să te revăd.

Mă gândesc să dau şi mâna cu el. Cred că aşa se face la country clubul de care aparţine.

— E cu Tristan, probabil e deja la voi acasă, accentuează ea cuvintele de parc-ar încerca să mă facă să plec.

Nu încă, Blondie.

— Serios? spun eu, jucându-mă cu nervii Tessei. Voi nu veniţi la petrecere?

Ar fi mult mai distractiv. Mi-l şi imaginez pe băiatul ăsta integrându-se în casa frăţiei – tipii de acolo cu păr la fel de

blond, care-l vor pune să dea gata un butoiaş de bere în primele minute de la sosirea lui acolo. Sufletul lui pur va fi pângărit, iar Theresa va fi nevoită să-şi găsească alt manechin blond. Viaţă grea.

— Nu, nu venim. Încercăm să ne uităm la un film, îmi răspunde Tessa.

Noah îşi mişcă mâna în întuneric, iar eu mă crispez când văd că şi-a aşezat-o pe braţul Tessei. Văd stinghereala care pune stăpânire pe ea, chiar dacă e beznă.

— Păcat. Atunci plec...

Mă răsucesc şi simt cum povara de pe piept se topeşte puţin.

— Ah, şi... Noah.

Fac o pauză între cuvinte şi o văd pe Tessa agitându-se.

— Ai un pulover foarte frumos.

Tessa pare uşurată când îşi dă seama că n-am de gând să fac o scenă.

— Mulţumesc. E de la Gap, îmi răspunde el, nedându-şi seama că fac mişto de el.

— Văd asta. Distracţie plăcută, le urez şi ies din cameră.

Mă doare pieptul când închid uşa. Noah e o marionetă.

Nouăsprezece

Exact atunci când viaţa lui începea să aibă un sens, s-a trezit din nou zguduit. A crezut că deţine controlul asupra lui însuşi, asupra ei, asupra tuturor lucrurilor. Rezista ispitei dulci a băuturii. Nu l-a mai tentat aşa ca înainte până când a vorbit la telefon cu tatăl său şi a aflat detalii despre noua viaţă, mult mai bună, a acestuia.

Când a-nchis telefonul, şi-a dat seama că nu are altă opţiune.

Era complet singur cu unica lui prietenă. Sticla de scotch era aproape goală; era oglinda lui desăvârşită.

Când ajung la locuinţa familiei Scott, parchez fix în mijlocul aleii. Urăsc casa asta superbă. Are în jur o peluză verde perfectă. Ken şi Karen cheltuie o grămadă ca să-şi îngrijească grădina; nu mă-ndoiesc că plătesc bine ca să se îngrijească şi pe ei înşişi. Viitoarei noi soţii a lui Ken îi place la nebunie să trăiască aici, sunt convins de asta. Probabil că-i place să-i cheltuie banii ca să-şi facă toate mofturile.

Sunt furios la culme. Sunt ofticat şi nu sunt suficient de beat ca să gestionez genul ăsta de porcărie. Ce cretin de tată îşi anunţă unicul fiu că se însoară cu altă femeie când de-abia începe să-l cunoască? Uite, de-asta nu voiam să am de-a face deloc cu el. Sunt supărat că nu am avut decât un sfert de sticlă de alcool în dulap. Capul îmi bubuie, am gâtul uscat şi tânjesc după scotch. Ken Scott are sticle de scotch fin, primite cadou de la colegii lui cu veste de la facultate, care de-abia s-au întors din vacanţa în Scoţia. Tatăl meu de rahat se recăsătoreşte şi mi-o spune cam aşa:

— Karen şi cu mine ne vom uni destinele. Curând, foarte curând.

Ne vom uni destinele? Ce fel de expresie snoabă mai e şi asta? Mai ales într-o conversaţie telefonică?

— Ne vom uni destinele, repet eu, în vreme ce urc scările verandei sale din doi paşi.

Omul are atât de mulţi arbuşti ornamentali încât mă simt rătăcit în inima junglei. La naiba, e ceva hidos.

În primul rând, am nevoie de scotch.

— Mi s-a terminat băutura! exclam eu, ridicând glasul în întuneric.

Sunt la ananghie. Sunt beat, dar nu destul de beat pe cât mi-aş dori. Am nevoie de băutură. Ken are băutură. Întotdeauna

are. Bat la uşă şi nu-mi răspunde nimeni. Casa asta e prea mare. Genul de casă imbecilă de cărămidă, pentru snobi.

— Alo? strig eu şi vocea îmi răsună în curtea goală şi întunecoasă, iar singurii care-mi răspund sunt greierii.

Vecinii au toţi luminile aprinse pe verandă şi fiecare casă are un SUV parcat în faţă, cu barele de protecţie pline de abţibilduri cu WCU. Toţi profesorii încruntaţi şi cu salarii exagerate locuiesc pe strada asta. Îmi trag pe frunte căciula gri, în speranţa că voi părea şi mai periculos pentru vecini decât de obicei.

Landon deschide usa înainte să-mi dau seama că bat aiurea cu pumnul în lemn. Nodurile degetelor de-abia mi s-au vindecat; pielea n-are nicio şansă să se vindece pentru că mă rănesc la nesfârşit.

— Hardin?

Are o voce răguşită, de parcă l-aş fi trezit din somn.

— Nu, spun eu, trecând pe lângă el şi intrând în foaier.

Mă duc direct în bucătărie şi ridic glasul ca să mă audă în timp ce vine după mine. Ochii mi se opresc pentru o clipă asupra canapelei lor; modelul ei dantelat şi floral mă enervează la culme.

— E cineva care arată la fel cu el, doar că modelul ăsta crede că eşti şi mai dobitoc decât crede Hardin.

Deschid un dulap din bucătărie şi-mi încep căutările. Donatorul de spermă – Ken, adică – a aruncat alcoolul din casă de când nu mai bea, dar ştiu eu că a păstrat măcar o sticlă preţioasă de scotch. Poate e o amintire, poate e o ispită, dar el o preţuieşte ba chiar o iubeşte, în pizda mă-sii. L-am auzit vorbind despre sticla aia mai mult şi cu mai multă plăcere decât l-am auzit vorbind despre propriul lui fiu, de când sunt aici. O mută mereu dintr-un loc în altul; nu ştiu dacă o ascunde de el însuşi sau o foloseşte ca un semn constant al abstinenţei sale. Oricum ar fi, acum e a mea.

— Nu sunt acasă. Mama şi Ken sunt plecaţi din oraş în weekend.

Landon îmi spune ceea ce ştiu deja. Nu spun nimic, n-am chef să discut cu viitorul meu frate vitreg. Gândul ăsta mă face să-mi vină să vomit. Eu nu sunt făcut să am familie, nici fraţi care să aibă grijă de mine sau invers. Menirea mea e să fiu pe cont propriu şi să-mi port singur de grijă.

Caut în continuare, îndreptându-mă acum spre dormitorul lui Ken şi al lui Karen. Camera e imensă, încap în ea trei paturi

enorme, ca patul cu baldachin pe care-l au în mijlocul încăperii. Şifonierul, noptierele şi patul sunt toate cioplite în lemn de cireş, aşa cum e şi biroul din camera de lucru a lui Ken.

Nemernic maniac-compulsiv.

Camera e hidoasă şi arată ca naiba, deci sper că Ken şi Karen sunt fericiţi aici, cu mobila lor asortată şi cu viaţa lor imaculată. Aprind lumina în debara şi-mi trec mâna peste rafturi. După nişte praf şi o cutie, mă lovesc cu degetele de-o sticlă. Bingo. Dau jos sticla cu grijă şi şterg de pe ea stratul subţire de praf care s-a adunat de când a ascuns-o Ken ultima oară. Îi scot dopul imediat, simţind o satisfacţie profundă când sfâşii plasticul, stricând sigiliul perfect.

Scotch-ul mă arde pe limbă şi usturǎ într-o mică rană pe care o am pe interiorul obrazului. Savurez aroma plină şi molcomă a băuturii. Ken Scott şi-a iubit întotdeauna scotch-ul, practic e îndrăgostit de această băutură. Are un gust incredibil – atât de echilibrat, atât de plin de savoare. Eu unul cred că scotch-ul este un pic cam pretenţios şi am rămas dezamăgit când am aflat că e singurul whisky care provine din Scoţia. Ticăloşi înfumuraţi. Cu toate astea, îmi place la nebunie gustul – o trăsătură pe care am moştenit-o din scurta listă de contribuţii ale lui Ken la existenţa mea.

Am dat gata deja jumătate de sticlă, capul mi se-nvârte şi cred c-ar trebui s-o termin pe toată. De ce nu? Tatăl meu n-o merită; nici măcar nu mai bea. Când a ales să înceteze pactul cu diavolul, şi-a pierdut dreptul de a deţine o sticlă atât de minunată. În plus, el are deja suficiente lucruri preţioase şi desăvârşite. Cum ar fi noul lui fiu, care acum are impresia că mă poate opri din misiunea de a-l face pe noul lui tătic să se simtă la fel de nasol ca mine. Ken are o viitoare soţie desăvârşită, care-i ţine cămara şi burta pline. Ea nu e nevoită să muncească în schimburi de opt ore, apoi să fugă la o cealaltă slujbă. Nu e nevoită să-şi înşire facturile pe masa de la bucătărie, care n-are un picior, şi să le aleagă pe cele pe care nu-şi va permite să le plătească luna asta. De câte ori discut cu el pare să aibă senzaţia că ne descurcam bine în Hampstead şi, pentru o fracţiune de secundă, dau vina pe imaginea creată de mama, a cărei mândrie i-a depăşit în dimensiune creierul.

Casa lui e curată, chiar şi frigiderul e curat – nu se văd amprente pe oţelul inoxidabil. Îmi ling degetele şi le trec peste frigider. Landon se-ncruntâ, înjurând din spatele meu.

— Ai băut toată sticla? întreabă el.
Cască ochii şi se holbează la sticla din mâinile mele.
— Nu, a mai rămas jumate. Vrei şi tu? îl întreb.
Se duce înapoi în salon, cu mâinile ridicate, iar eu mă ţin după el.
— Nu.
Fiul perfect care nu bea. Ce drăguţ!
— Credeam că nu mai bei, spune el.
Mă răsucesc spre el, sprijinindu-mă de un dulap mare, plin cu farfurii scumpe şi strălucitoare, ca să nu mă prăbuşesc. Ce mama dracului ştie el despre băutul meu? Îmi înfig degetele în lemnul dulapului.
— De ce spui una ca asta?
Îşi dă seama că nu era cazul să zică aşa ceva în faţa bietului copil cu probleme la cap şi face ochii mari.
— Voiam să spun..., face el, încercând să mă păcălească.
— Încetează.
Ridic mâna în care ţin sticla, iar el merge de-a-ndăratelea, trecând din living în salon. N-are de gând să tacă naibii. O să mă bată la cap – nu-l pot controla, nu pot controla nimic din ce se-ntâmplă acum. Nemernicul meu de tată se însoară, eu sunt beat şi furios, iar nenorocitul ăsta nu ştie când e cazul să-şi ţină gura.
Îmi prind degetele de colţurile dulapului cu porţelanuri de lângă mine. Nu ştie când să se oprească.
— Tatăl tău a spus...
Acum e rândul meu să acţionez: înainte să-şi termine ideea, dărâm dulapul. Îl trântesc cu furie, scăpând şi sticla pe jos. Landon urlă ceva, dar eu nu-l aud, din cauza zgomotului făcut de porţelanul care se sparge.
— Ieşi de-aici! Trebuie să pleci! ţipă Landon.
Mă aplec şi ridic sticla din mormanul de sticlă spartă, bucăţi de lemn şi fragmente de farfurii alb cu albastru. Mă tai la un deget şi ling sângele, în vreme ce mă asigur că sticla de scotch e închisă cum se cuvine.
— Tessa va fi impresionată de chestia asta! îl aud spunând când deschid uşa din spate.
Tessa? Vreau să-l întreb ce legătură are Tessa cu toată povestea asta, dar nu vreau să-i dau satisfacţia de a afla c-o poate folosi împotriva mea. Nu ştiu de ce are impresia că, dacă o pomeneşte, o să-mi revin şi-o să-mi pese. Şi n-o să-l las să creadă că are dreptate. Îl ignor, deşi n-aş vrea, şi ies în curtea

din spate.

Seara e caldă şi liniştită; e început de toamnă şi nopţile de vară vor deveni curând răcoroase, apoi de-a dreptul geroase. Data viitoare când o dau în bară, o să mă mut undeva la căldură.

— *Tessa va fi impresionată*, zic eu cu voce tare, maimuţărindu-l pe Landon.

Încearcă să pară şmecher, sugerându-mi că ea n-ar fi de acord cu haosul pe care l-am făcut şi cu criza mea de nervi.

— Tessa, Tessa, Tessa! urlu în întuneric.

Chiar şi curtea asta e perfectă. E aproape cât un teren de fotbal american şi e mărginită de copaci înalţi, care aruncă o umbră superbă asupra proprietăţii în timpul zilei şi un con negru de întuneric în timpul nopţii.

Capul mi se învârte şi tăcerea nu mă ajută deloc. Mai trag o duşcă. Câteva clipe mai târziu, scârţâitul uşii mă face să sar în picioare. Tessa stă în prag, în faţa lui Landon. Vine spre mine şi, cu fiecare pas al ei, sticla din mâna mea devine din ce în ce mai grea. Ochii ei luminoşi mă privesc fix.

E reală? Părul ei blond e atât de strălucitor sub luminile din curte. Radiază. E-ncruntată, dar scânteietoare. Chiar e aici? Aşa cred... dacă nu cumva în sticlă era o substanţă halucinogenă.

— Cum ai ajuns aici? o-ntreb.

Se uită spre Landon, iar eu încremenesc. Nenorocitul ăsta.

— Landon, el... începe ea.

— Ai sunat-o, idiotule?

Landon mă ignoră şi dispare, închizând uşa de plasă în urma lui. Tessa îndreaptă un deget spre mine.

— Lasă-l în pace, Hardin. Îşi face griji pentru tine, spune ea, apărându-şi prietenul.

Fratele perfect are prietena perfectă. În general, vorbeşte cu blândeţe, dar nu şi când e furioasă. Are ochi atât de frumoşi, minunaţi pe chipul ei frumos. Nu pot decât să mă holbez la ea; mă doare capul, pur şi simplu. Trebuie să ghicesc la ce se gândeşte şi deja am avut o noapte grea. Mă aşez la masa din curte şi-i fac semn să ia loc vizavi de mine.

Se aşază, iar eu mai iau o înghiţitură. Se uită fix la mine, judecându-mă din priviri. Trântesc sticla grea pe masa de sticlă, iar ea sare de pe locul ei. Ar trebui să se care; n-are ce căuta aici. Landon n-ar fi trebuit s-o sune şi s-o cheme aici.

Oricum, de ce a venit? Iubitul ei e în oraş în weekendul ăsta şi sunt convins că se aşteaptă s-o giugiulească. Gândul ăsta mă face să mă crispez. Landon n-avea niciun drept s-o cheme aici.

— Ooo, voi doi sunteţi ceva nemaipomenit. Amândoi sunteţi atât de previzibili. Bietul Hardin e supărat, deci vă aliaţi împotriva mea şi încercaţi să mă faceţi să mă simt vinovat că am spart farfuriile alea de căcat.

Îi zâmbesc, anunţând-o astfel că-n seara asta sunt personajul negativ.

— Credeam că nu mai bei, spune ea.

E mai mult o întrebare decât o afirmaţie. Încearcă să-şi dea seama cine sunt cu adevărat. O derutez, iar ea detestă asta.

— Nu beau. Decât acum, cred. Nu-ncerca să-mi dai lecţii; nu eşti cu nimic mai bună decât mine.

O arăt cu degetul, imitând-o. Nu pare impresionată de replica mea. Mai iau o duşcă de scotch.

— N-am spus niciodată că sunt mai bună decât tine. Vreau doar să ştiu ce te-a făcut să bei din nou.

N-o să pricep niciodată ce-o face pe fata asta să-şi imagineze că-i poate întreba pe oameni tot ce-i trece prin cap. Limite? N-are aşa ceva.

— Ce-ţi pasă ţie? Unde ţi-e iubitul?

Întrebarea mea o frige. Se uită-n altă parte, incapabilă să-mi susţină privirea.

— A rămas la mine-n cameră. Vreau doar să te ajut, Hardin.

Tessa întinde mâna către mine, iar eu tresar înainte să mă atingă.

Ce face? Cred că-i o glumă proastă. Cred că Landon a rugat-o să vină şi să se poarte cu mănuşi, să îmblânzească fiara. Nu m-ar atinge aşa, degeaba.

— Ajută-mă, râd eu. Dacă vrei să mă ajuţi, pleacă.

Flutur din sticlă către usă.

— De ce nu-mi spui ce se-ntâmplă? insistă ea.

Ştiam că va insista. Are părul desfăcut, vălurit pe umeri. E-mbrăcată lejer şi pare mai copilă ca niciodată. Îşi desprinde privirea de mine şi se uită la mâinile adunate în poală.

Din obişnuinţă, îmi scot căciula şi-mi trec mâna prin păr. Simt mirosul de scotch care-mi iese prin toţi porii şi aud respiraţia întretăiată a Tessei. Îmi potrivesc răsuflarea cu a ei şi mă-ntreb ce naiba fac eu aici. Aş prefera s-o fac să vorbească decât să stăm aici, în tăcerea asta încordată.

— Tata a decis să-mi spună chiar acum că se căsătoreşte cu

Karen. Şi că nunta e luna viitoare. Trebuia să mă anunţe mai demult, şi nu la telefon. Sunt sigur că micul şi perfectul Landon ştia de-o vreme.

Tessa mă săgetează cu privirea. Pare puţin surprinsă că i-am vorbit atât de deschis. Nu plănuisem să intru în astfel de detalii. Scotch-ul e de vină.

— Sunt convinsă că a avut motivele lui să nu-ţi spună, zice ea, luându-i apărarea.

Sigur că-i ia apărarea. Ken Scott este exact ca ea: rafinat şi simpatic şi întotdeauna personajul pozitiv.

— Nu-l cunoşti; nu dă doi bani pe mine. Ştii de câte ori am vorbit cu el în ultimul an? De zece ori, poate! Nu-i pasă decât de casa lui mare, de viitoare soţie şi de noul şi desăvârşitul lui fiu.

Iau o gură de scotch şi-mi şterg buzele cu dosul palmei.

— Ar trebui să vezi cocioaba în care locuieşte mama, în Anglia. Spune că ei îi place acolo, dar eu ştiu că nu-i place. E mai mică decât dormitorul de-aici al tatei! Mama practic m-a obligat să vin aici la facultate, să fiu mai aproape de el, şi deja vedem cât de bine au mers lucrurile!

— Câţi ani aveai când v-a părăsit? întreabă Tessa.

Nu-mi dau seama dacă e băgăcioasă, dacă-i e milă de mine sau e doar curioasă. Ezit înainte de a-i răspunde.

— Zece. Dar nici când era cu noi nu era foarte prezent. Era în fiecare seară într-un alt bar. Acum e Domnul Perfecţiune şi are toate lucrurile astea...

Gesticulez către casă. Ghivece cu flori multicolore mărginesc curtea, făcând peisajul şi mai încântător.

— Îmi pare rău că v-a părăsit, dar...

— Nu, n-am nevoie de mila ta.

O opresc din vorbit. Ea caută mereu scuze tuturor celor din jurul ei. E de-a dreptul enervant. Nu-l cunoaşte pe tata, n-a fost nevoită să-i suporte tâmpeniile, apoi să-i fie dor de el când a plecat.

— Nu e milă. Încercam doar să...

Să mă judece?

— Încercai să ce? o forţez să răspundă.

— Să te-ajut. Să te sprijin.

Ce drăguţ din partea ei. Păcat că nu ştie nimic despre mine. Nu ştie pe cine-ncearcă să ajute. Trebuie să priceapă că nu mă poate repara şi că-şi pierde vremea aici. Trebuie să plece şi să nu-mi mai vorbească niciodată.

— Eşti atât de jalnică. Nu vezi că nu te vreau aici? Nu vreau să mă ajuţi. Doar pentru că ne-am prostit puţin nu-nseamnă că vreau să am vreo legătură cu tine. Cu toate astea, eşti aici, părăsindu-ţi iubitul, care te poate suporta, şi ai venit aici, ca să mă „ajuţi”. Chestia asta, Theresa, e îngrozitor de jalnică, îi spun şi văd cum ochii ei cenuşii împietresc.

— Nu vorbeşti serios.

Nu mă cunoaşte, dar mă citeşte foarte bine. Îi dau lovitura decisivă.

— Ba da. Du-te acasă.

Ridic sticla în semn de triumf şi deschid gura. Brusc, îmi smulge sticla din mână şi-o aruncă în curte, cât colo.

— Ce mama naibii? urlu la ea.

E nebună? Cum să arunci o băutură atât de preţioasă în iarbă, aşa, pur şi simplu? Mă uit când la silueta ei care străbate curtea, când la sticlă, apoi o urmez, după ce ridic sticla şi-o aşez pe jos, lângă masă. Trebuie să-mi recapăt echilibrul, dar reuşesc să-i tai calea.

— Unde te duci?

O privesc sever, împiedicând-o să intre-n casă. Lumina de pe verandă îi aruncă umbra genelor pe pometi. Mă uit fix la ea, în timp ce ea priveşte în jos.

— Mă duc să-l ajut pe Landon să cureţe mizeria pe care ai făcut-o, apoi mă duc acasă.

Vorbeşte convingător şi pleacă, fără să se mai certe. Doar că eu sunt maestru în arta de a găsi mici fisuri, minuscule, prin care să-mi croiesc drum înapoi la ceartă.

— De ce să-l ajuţi?

M-a trădat de la bun început chemând-o, şi acum ea se duce să-l ajute?

— Pentru că, spre deosebire de tine – vorbeşte calm şi apăsat – el merită pe cineva care să-l ajute.

Simt impactul vorbelor sale lovindu-mă în coşul pieptului. Mă priveşte fix în ochi, sfidătoare.

Are dreptate. El e tipul pe care toată lumea şi-l doreşte prin preajmă. Nu sparge chestii şi nu face crize de nervi când primeşte o veste proastă. Merită timp şi atenţie, aşa cum merită să intre-n casa asta mare, să fie primit cu bucurie şi să se ducă în camera lui. Merită mâncare gătită; nu trebuie să se hrănească cu semipreparate într-o cameră goală dintr-o casă plină de străini, care îl urăsc cu toţii în secret. Aici are dreptate, de-asta o las să treacă pe lângă mine şi să intre-n

casă fără să mai spun nimic.

Felul în care m-a privit când a trecut pe lângă mine mă arde, şi mi se repetă în buclă prin minte. Îmi scot telefonul şi mă uit la câteva poze pe care i le-am făcut. Una în drum spre pârâu... părul îi era atât de blond în lumina soarelui, iar pielea îi strălucea. Era tăcută – emoţionată, poate – dar în fotografie pare liniştită. Chiar e frumoasă. De ce-ar vrea să mă ajute pe mine? De ce i-a povestit Landon despre problema mea cu băutura?

Îmi pun căciula la loc şi, după câteva minute, intru în casă. Ochii mă ard şi capul îmi bubuie.

— Tessa, pot să vorbesc ceva cu tine, te rog? spun eu repede.

Landon e aplecat pe jos, aruncând cioburile de porţelan într-un coş de gunoi de plastic. Tessa dă din cap, iar eu îi privesc chipul cu atenţie. Apoi mă uit la trupul ei şi mă opresc la degetul însângerat pe care-l ţine sub robinet. Străbat bucătăria în doar câţiva paşi.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu e nimic, doar puţină sticlă, spune ea.

Tăietura pare mică, dar nu pot s-o văd ca lumea. Îi scot mâna de sub jetul de apă. Rana are un centimetru lungime şi câţiva milimetri adâncime. O să fie în regulă; are nevoie de un bandaj. Mâna ei este atât de uşoară, atât de caldă. Simt că respiraţia îmi încetineşte. Îi dau drumul mâinii, iar ea expiră zgomotos.

— Unde sunt bandajele? îl întreb pe Landon.

— La baie.

E ofticat pe mine. Îmi dau seama după tonul său. Găsesc cu uşurinţă bandajele într-un dulăpior. Iau crema antibacteriană din raftul de jos şi mă-ntorc în bucătărie. Iau mâna Tessei pentru a doua oară şi pun cremă pe vârful degetului rănit. Mă priveşte cu atenţie... neştiind ce să creadă, poate? Bandajele îmi amintesc de mama şi de noaptea aia nenorocită de acum multă vreme. Clipesc ca să alung amintirea aceasta şi bandajez degetul Tessei.

— Pot să vorbesc cu tine, te rog? o implor pe Tessa din nou.

Ea dă din cap, iar eu o prind cu degetele de încheietură, ducând-o din nou în curtea din spate. Avem mai multă intimitate aici; Landon n-o să tragă cu urechea.

Când ajungem la masă, o eliberez pe Tessa şi îi trag scaunul ca să se aşeze. Măcar atât pot să fac şi eu, cred. Am mâinile

reci şi nu-mi mai aud sângele pulsând în urechi. Sunt calm şi normal. Trag un alt scaun şi-l târăsc pe ciment. Mă aşez vizavi de ea şi genunchii aproape că ni se ating.

— Despre ce anume mai vrei să vorbim, Hardin? întreabă Tessa, părând complet neinteresată.

Îmi scot căciula şi-o arunc pe masa dintre noi. Îmi bag degetele-n păr. Mă simt un nemernic pentru că am fost atât de dobitoc acum câteva minute. Vreau să ştie că eu nu sunt proiectul ei caritabil, păpuşa ei stricată, dar acum, că adrenalina s-a dus, încep să-mi dau seama ce nenorocit sunt.

— Îmi pare rău, spun încet.

Cuvintele se pun ca o barieră între noi, iar ea nu zice nimic.

— M-ai auzit?

— Da, te-am auzit! se răsteşte ea.

Îşi ridică bărbia sfidătoare. E ofticată.

Ea e ofticată? Eu sunt ofticat, ce mama naibii. A venit aici, s-a amestecat în drama mea de familie, iar acum nu-mi acceptă scuzele? Înşfac sticla şi o deschid. Se uită urât la mine în vreme ce-mi torn alcool pe gât.

— Eşti foarte dificilă.

— *Eu şunt dificilă?* Cred că-ţi baţi joc de mine! Ce vrei să fac, Hardin? Eşti atât de crud cu mine... foarte crud.

Buzele îi tremură şi-ncepe să dea apă la şoareci. Încearcă să-şi ridice umerii, dar se cocoşează; e mai mult decât supărată. Şoptesc:

— Nu vreau să fiu aşa.

— Ba da, vrei, şi o ştii prea bine. O faci intenţionat. N-am fost tratată atât de nasol de nimeni în toată viaţa mea.

Asta nu poate fi adevărat. Nici măcar nu mă port atât de urât cu ea; înseamnă că a avut o viaţă uşoară dacă ăsta e cel mai rău lucru care i s-a întâmplat.

— Atunci de ce tot eşti pe lângă mine? De ce nu renunţi? o-ntreb.

Dacă sunt atât de rău, de ce nu mă abandonează? Încerc să nu mă gândesc cum m-aş simţi dacă m-ar abandona de-adevăratelea.

— Dacă aş... habar n-am. Dar te asigur că după seara asta n-o să mai fac niciun efort. O să renunţ la cursul de literatură şi o să-l reiau în semestrul viitor, îmi zice ea.

Îşi ţine braţele încrucişate în poală, iar părul îi flutură în bătaia vântului. Mă-ntreb dacă nu cumva îi e frig. Nu vreau să renunţe la curs; este singura perioadă de timp pe care o pot

petrece cu ea conform unui program.

— Nu, te rog să nu faci asta.

— Ce-ţi pasă ţie? Nu vrei să ai de-a face cu cineva atât de jalnic ca mine, corect?

Îi aud suferinţa din vorbe, dar n-o cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama dacă e autentică. Mi-ar plăcea s-o cunosc. Mă-ntreb oare câţi oameni o cunosc cu adevărat. Pe Tessa aceea care se-ncruntă înainte de a zâmbi, care încă nu şi-a rezolvat toate problemele cu mama ei, aşa cum crede că a făcut.

— N-am vorbit serios... Eu sunt ăla jalnic, oftez eu şi mă las pe spate în scaun.

Mă săgetează cu privirea.

— Aici nu te contrazic, spune ea, cu buzele strânse într-o linie hotărâtă.

Întinde mâna după sticlă, dar de data asta sunt mai rapid decât ea.

— Deci crezi ca eşti singurul care se poate îmbăta?

Se uită la mine, cu privirea lipită de inelul din sprânceană.

— Credeam că ai de gând s-o arunci din nou.

Îi întind sticla. Nu vreau să bea, dar e gata să se certe cu mine din cauza sticlei şi nu am chef. Vreau doar să stea aici. Îmi place starea de linişte pe care o simt când îmi e aproape. Prima gură de scotch îi vine înapoi.

— Cât de des bei? Din ce mi-ai spus am înţeles că niciodată.

Mă ucide din priviri.

— Nu mai băusem de şase luni.

Şase luni aruncate la coşul de gunoi. Bravo ţie, Hardin!

— În fine, n-ar trebui să bei deloc. Te face o persoană şi mai rea decât de obicei; spune ea ca şi cum ar glumi, dar eu ştiu că vorbeşte serios.

— Crezi că sunt o persoană rea?

Aştept răspunsul fără să-mi ridic privirea din pământ. O să spună da, ca toţi ceilalţi oameni.

— Da.

Răspunsul ei nu mă surprinde. Speram însă să spună nu.

— Nu sunt. Mă rog, poate sunt. Vreau să... încep să spun.

Nu sunt un om atât de rău, nu-i aşa? Pot să devin o persoană mai bună, de dragul ei, dacă m-ar ruga. Mă uit la ea, observând cum îi tremură buzele. Aşteaptă să-mi termin gândul aiurit. Vreau să fiu bun, vreau să creadă că sunt un om bun.

— Vrei să ce? întreabă ea nerăbdătoare.

Îmi dă sticla înapoi, iar eu o aşez, pe masă fără să beau din ea. Cum răspund la această întrebare fără să par demn de milă? Mă pot opri din băut, pot fi mai drăguţ cu oamenii în general sau numai cu ea.

— Nimic.

Nu-mi găsesc cuvintele în faţa ei.

— Ar trebui să plec.

Se ridică-n picioare şi pleacă de lângă mine. Se mişcă atât de repede, iar eu nu vreau să se care. O să mă străduiesc mai mult.

— Nu pleca.

O urmez. Când se opreşte, faţa îi e atât de aproape de a mea încât îi simt mirosul de scotch din răsuflare.

— De ce să nu plec? Mai ai jigniri pe care vrei sa mi le arunci în față? strigă ea, iar vorbele ei mă lovesc mai tare decât de obicei.

Se răsuceşte şi pleacă din nou de lângă mine, dar o prind de mână şi-o trag înapoi.

— Nu-mi întoarce spatele! strig eu la ea.

N-are niciun drept să vină aici ca un uragan şi apoi să dispară. M-am săturat să tot păţesc asta din partea oamenilor.

— Trebuia să-ţi întorc spatele de multă vreme!

Tessa mă-mpinge cu mâinile în piept.

— Nici nu știu măcar de ce sunt aici! Am bătut tot drumul ăsta imediat ce m-a sunat Landon!

Acum ţipă la mine de-a binelea. Are faţa roşie, iar buzele i se mişcă foarte repede. Şi le umezeşte din când în când cu vârful limbii ca să-şi poată termina discursul furios.

— Mi-am părăsit iubitul, care, după cum spuneai, e singurul care mă suportă ca să vin aici pentru tine!

Vorbele ei mă ating, una câte una. Chiar şi-a lăsat iubitul ca să vină aici. N-avea niciun alt motiv să vină aici în afară de mine. Poate că nu sunt atât de rău pe cât cred şi poate că ea vede asta.

— Ştii ceva? Ai dreptate, Hardin, sunt jalnică. Sunt jalnică pentru că am venit aici, sunt jalnică pentru că încerc să...

Mă apropii de ea fără să mă gândesc şi-mi lipesc gura de gura ei. Mă-mpinge cât colo, împotrivindu-se, dar simt cum trupul i se relaxează în braţele mele.

— Sărută-mă, Tessa, o implor.

Am nevoie de ea.

— Te rog, sărută-mă. Am nevoie de tine.

Mai încerc o dată, pentru ultima oară, s-o fac să mă sărute. Îi ating buzele închise cu limba, iar ea le deschide. Îmi cedează dintr-odată, de bună voie, pe deplin. Se sprijină de mine, oftând, iar eu îi cuprind ambii obraji, absorbindu-i gustul. Îmi trec limba peste buza ei de jos, iar ea tremură. O iau în braţe, găsindu-mi echilibrul în statornicia ei. Aud un zgomot venind din casă, iar Tessa se desprinde de mine. N-o mai sărut, dar îmi păstrez braţele în jurul trupului ei.

— Hardin, chiar trebuie să plec. Nu mai putem face asta; nu e bine pentru niciunul dintre noi, spune ea.

Se minte singură. O s-o scoatem noi la capăt cumva.

— Ba da, putem să continuăm aşa, o asigur eu.

Nu ştiu de unde îmi vine speranţa asta subită, dar o simt ghemuită la mine-n piept, atât de plăcut.

— Ba nu, nu putem. Mă urăşti, iar eu nu mai vreau să fiu sacul tău de box. Mă derutezi. Ba îmi spui că nu mă suporţi şi mă umileşti după cea mai intimă experienţă pe care am avut-o vreodată...

Da, exact asta am făcut. Am dat-o-n bară – trebuie să-i explic ce s-a întâmplat, precum şi faptul că uneori o dau în bară intenţionat. Mereu am făcut aşa. Bunica mea a-ncercat să-mi organizeze o petrecere de ziua mea, când am împlinit doisprezece ani. A invitat copii şi a comandat un tort special. În ziua petrecerii, am spus tuturor că s-a anulat şi am stat tot timpul bosumflat la mine-n cameră. Nu m-am atins de tortul ăla. Uneori o dau în bară... dar pot găsi o cale prin care să mă potolesc. Dacă asta înseamnă c-o pot săruta pe Tessa, c-o pot simţi cum se pierde din nou în mine, o să fac orice.

Încerc s-o întrerup, dar ea mă opreşte punându-mi degetul arătător la gură. Dacă n-ar fi fost bandajată, i-aş fi sărutat tăietura.

— ... ba mă săruţi şi-mi spui că ai nevoie de mine. Nu-mi place cine sunt când sunt cu tine şi nici nu-mi place cum mă simt după ce-mi spui lucrurile acelea oribile.

— Cine eşti când eşti cu mine? o-ntreb.

Mie îmi place cine e ea. E un om mai bun decât majoritatea.

— O persoană în care nu vreau să mă transform, cineva care-şi înşală iubitul şi plânge tot timpul.

Vocea i se frânge. Îi e ruşine de persoana în care se preschimbă când e în preajma mea. Asta mă face să mă simt de tot rahatul. Vreau să fie fericită când îşi petrece timpul cu

mine. Vreau să mă dorească la fel cum o doresc eu, într-un fel irezistibil.

— Ştii cine cred eu că eşti în prezenţa mea? o-ntreb.

O mângâi cu degetul pe obraz, iar ea închide ochii sub atingerea mea.

— Cine? şopteşte ea, de-abia mişcând din buze.

Atmosfera dintre noi e liniştită, iar ea îmi aşteaptă răspunsul. Îi spun sincer:

— Tu însăţi. Cred că asta eşti tu în realitate şi că îţi pasă prea mult de părerea altora pentru a-ţi da seama de asta. Şi ştiu că ce ţi-am făcut după ce te-am atins cu degetele acolo jos...

Se crispează la vorbele mele.

— Scuze... după experienţa noastră. Ştiu c-am greşit. M-am simţit groaznic după ce-ai plecat din maşină.

— Mă-ndoiesc, spune ea, dându-şi ochii peste cap.

— E-adevărat, jur. Ştiu că tu crezi că sunt un om rău... dar tu mă faci să...

Nu-mi pot termina gândul. Îmi sfredeleşte sufletul cu privirea, iar asta mă îngrozeşte.

— Nu contează.

— Termină-ţi ideea, Hardin, sau plec chiar acum.

Îmi dau seama că vorbeşte serios. Aşteaptă cu mâna-n şold şi cu ochii reci ca stânca.

— Tu... mă faci să-mi doresc să devin un om mai bun, de dragul tău... vreau să fiu bun pentru tine, Tess, spun eu dintr-o răsuflare, iar ea scoate un geamăt.

Douăzeci

Când ea a început să-l preseze şi să-i pretindă dovezi de devotament, el s-a panicat. S-a simţit ca un animal sălbatic încolţit şi prins în capcană. Cuşca lui era sinceritatea, iar ea ameninţa să-l încuie şi să arunce cheia. Nu putea s-o piardă, dar cu fiecare zi îi era din ce în ce mai greu s-o păstreze. Ea deţinea acum controlul, punând la îndoială lucruri pe care el n-ar fi crezut că ea le va pricepe. Când ea şi-a dorit mai mult, a cerut, neacceptând refuzul, dar când el şi-a dorit mai mult, ea s-a împotrivit, inventând scuză după scuză.

— N-o să meargă niciodată, Hardin. Suntem atât de diferiţi. În primul rând, tu nu îţi dai întâlniri, mai ţii minte? mă atacă ea.

Se îndepărtează de mine, iar eu sper să nu-ncerce să plece din casa tatălui meu. Mi se pare că nu mai putem discuta despre altceva decât despre viitor. Căsătorie, trai împreună, despărţire, poate nu despărţire. Tessa simte nevoia să-şi planifice toată viaţa, dar eu nu sunt aşa. În acest moment, cred că toată lumea ştie că nu suport prea bine acest tip de presiune. Ei, însă, nu-i pasă şi insistă să devin o persoană din ce în ce mai bună de dragul ei.

— Nu suntem atât de diferiţi, ne plac aceleaşi lucruri; amândurora ne plac cărţile, de exemplu, îi spun.

Mereu trebuie să mă apăr în faţa ei.

— Tu nu ieşi în oraş cu fete, îşi bate ea joc de mine.

— Ştiu, dar putem... fi prieteni?

Prieteni? Pe bune, Hardin?

Supărarea i se citeşte în ochi.

— Credeam că ai zis că nu putem fi prieteni. Şi n-am de gând să fiu prietena ta, ştii ce înseamnă asta la tine. Tu vrei toate avantajele unui iubit fără să te implici deloc.

Îi dau drumul şi-mi pierd echilibrul. Îmi revin repede.

— Şi ce, asta e ceva rău? De ce ai nevoie de etichete?

Mă bucur de spaţiul dintre noi şi de aerul care nu miroase a scotch.

— E rău, Hardin, pentru că, deşi în ultima vreme nu am dat dovadă de prea multă responsabilitate, am respect faţă de mine însămi. N-o să fiu jucăria ta, mai ales dacă asta înseamnă să te porţi ca naiba cu mine.

Ridică mâinile, exasperată.

— În plus, am pe cineva, Hardin.

Îl foloseşte pe tipul ăla drept scuză? Eh, haide! Pe cine-ncearcă să păcălească ea?

— Şi totuşi, uite unde eşti acum, îi zic, sec.

Mi-l tot flutură pe iubitul ei prin faţa ochilor, necăjindu-mă cu el şi plângându-se când fac acelaşi lucru cu Molly. Nu i se pare că foloseşte dubla măsură aici, iar alcoolul face ca acest lucru să pară şi mai rău în seara asta. Sunt destul de deştept să-mi dau seama de asta, dar suficient de prost ca să fiu în continuare un dobitoc. Sunt şi suficient de beat ca să nu-mi pese prea mult de nimic. La urma urmelor, am făcut praf salonul tatei. Îşi schimonoseşte gura ameninţător, cu dinţii la vedere şi tot tacâmul.

— Îl *iubesc* şi el mă *iubeşte*.

Cuvintele ei mă rănesc. Ultimele mă lovesc în plin. Plec de lângă ea şi mă-mpiedic de-un scaun. La naiba cu lipsa mea de echilibru!

— Nu-mi spune aşa ceva.

Ridic mâna ca şi cum aş vrea să mă apăr de cuvintele ei. Ea nu se retrage; e teribil de ofticată şi vrea să-mi sară direct la beregată.

— Spui asta doar pentru că eşti beat; mâine o să mă urăşti din nou.

S-o urăsc? S-o urăsc? Cum s-o urăsc vreodată? Mă dau în spate furios şi-ncerc să mă concentrez asupra ploii care face copacii să pară şi mai verzi.

— Nu te urăsc, spun eu în cele din urmă. Dacă mă poţi privi în ochi şi să-mi spui că vrei să te las în pace şi să nu mai vorbesc niciodată cu tine, o să te-ascult.

Nu vreau s-o aud spunând cuvintele astea m-ar ucide dar dacă aşa simte, dacă vrea să dispar, o să dispar.

— Îţi promit, din clipa asta n-o să mă mai apropii de tine. Doar spune-mi.

Încerc să-mi imaginez viaţa mea fără ea. Ar lua cu ea toată culoarea care-mi umplea existenţa. Înainte să răspundă, zic mai departe:

— Spune-mi, Tessa, spune-mi că nu vrei să mă mai vezi niciodată. Nu-mi pot imagina aşa ceva. Mă apropii de ea şi-mi trec degetele peste braţele ei goale. Se-nfioară toată şi deschide buzele. Mă aplec şi şoptesc:

— Spune-mi că nu vrei să mai simţi atingerea mea niciodată.

Îmi pun degetele pe gâtul ei şi o mângâi până pe claviculă.

Gâfâie, neputând să vorbească. Mă aplec mai aproape, cu faţa la doar câţiva centimetri distanţă de chipul ei. Îi simt electricitatea de sub piele.

— Că nu vrei să mă mai săruţi niciodată...

Cobor tonul, iar ea tremură.

— Spune-mi, Theresa.

O presez să-mi spună acele cuvinte pe care nu vreau să le aud niciodată din gura ei. De-abia aud cum îmi rosteşte numele, dar îi simt răsuflarea lângă buze.

— Nu-mi poţi rezista, Tessa, aşa cum nici eu nu-ţi pot rezista.

Şovăie, dar nu pare uimită de această declaraţie.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? o-ntreb lipit de buzele ei.

Tessa îşi desprinde privirea de la mine şi se uită la casă, apoi se retrage. Mă-ntorc să văd de ce s-a speriat. Nu văd nimic. Spune că trebuie să plece.

Nu, nu poate pleca. Nu sunt gata să rămân singur în casa asta deocamdată. Nu-mi vine să cred c-o să rămân aici.

— La naiba, mormăi eu, trecându-mi degetele prin părul ei. Te rog, te rog, rămâi. Rămâi cu mine în noaptea asta şi mâine-dimineaţă decizi dacă mai vrei sau nu să mă vezi...

Nu vreau să se întâmple aşa, dar, din păcate, e o variantă.

— Te rog să rămâi. Te implor, iar eu nu implor pe nimeni, Theresa.

N-am implorat pe nimeni în viaţa mea. Oare e de vină băutura sau ea chiar mă scoate din minţi? Nu-mi dau seama. Tessa dă din cap şi ochii îi strălucesc în lumină.

— Şi ce-o să-i spun lui Noah?

Numele lui e ca o lovitură de ciocan, amintindu-mi că e doar temporar a mea. Am nevoie de mai mult timp cu ea.

— Mă aşteaptă, iar eu sunt cu maşina lui, explică ea.

L-a lăsat în camera de la cămin? Pentru mine? Nu ştiu ce să fac cu informaţia asta. S-au despărţit? El ştie oare că ea e aici, cu mine? Mă-ntreb dacă băiatul ăla ştie măcar cum mă cheamă. Mă-nnebuneşte faptul că nu ştiu cât de mult mă place fata asta. Steph n-o să-mi spună nimic, iar Tessa cu atât mai puţin.

Oare îi pasă atât de mult de ceea ce crede iubitul ei? Mă uit la peisajul din spatele casei. Iedera se caţără pe zidul de cărămidă. Luminile sunt atât de strălucitoare. Cred că-ncepe să-şi dea seama ce a făcut.

— Spune-i pur şi simplu că trebuie să rămâi pentru că... habar n-am. Nu-i spune nimic. Care e cel mai rău lucru care se

poate întâmpla?

Sunt curios de ce Noah pare să aibă atâta control asupra ei. Ea oftează; buza de jos îi iese în afară şi pare îngrijorată de-adevăratelea. Ce-ar putea să fie atât de rău... ar pârî-o mămicii? Are 18 ani deja – ea nu ştie chestia asta?

— Oricum, probabil că a adormit, spun.

E adevărat; el funcţionează încă după orarul de la liceu. Tessa scutură din cap. Mă sprijin de balustradă.

— Nu, trebuie sa se-ntoarcă la hotel.

La hotel? Puştiul ăsta stă la un nenorocit de hotel? Are măcar vârsta necesară pentru a-şi închiria singur o cameră?

— Hotel? Stai aşa, nu stă cu tine?

Sunt uluit.

— Nu, are o cameră la un hotel din apropiere.

Tessa lasă privirea în jos şi îşi foieşte picioarele. E stânjenită.

— Şi tu stai acolo cu el?

— Nu, el stă acolo, răspunde ea încet, pârând stingherită.

Îşi ţine privirea în pământ şi continuă:

— Iar eu stau la mine-n cameră.

Nu cred aşa ceva. Băiatul ăla o place măcar? Îi plac femeile în general? Adică, pe bune, uită-te la ea!

— E heterosexual? întreb, fără să mă pot abţine.

Eu nu cred că e. În afară de varianta în care o înşală, ceea ce ar fi o tâmpenie – dar m-ar ajuta enorm. Nu că ea nu i-ar face acelaşi lucru. Tessa deschide gura, îngrozită.

— Sigur că e!

Mi se pare o nebunie că nu vede nimic anormal la faptul că iubitul ei nu vrea să stea cu ea.

— Scuză-mă, dar ceva e în neregulă aici. Dacă ai fi a mea, n-aş putea sta departe de tine. Ţi-aş trage-o de câte ori aş avea ocazia.

E adevărat. Aş trezi-o în fiecare dimineaţă îngropându-mi faţa între coapsele ei. Aş adormi-o în fiecare seară facând-o să-mi strige numele de plăcere. Tessa se înroşeşte violent în obraji şi îşi ia privirea de la mine. Îmi place la nebunie ce efect au vorbele mele asupra ei. Întunericul îmi dă o durere de cap. Copacii se mişcă prea mult, trunchiurile lor se răsucesc într-un fel nefiresc. Îmi doresc să fiu înăuntru, singur cu ea. Mai ales după seara pe care am avut-o până acum. Mă răsucesc spre Tessa şi nu-mi pot desprinde ochii de buzele ei întredeschise.

— Hai să mergem înăuntru.

Copacii se leagănă înainte şi înapoi. Cred că asta înseamnă că am băut prea mult.

Tessa se uită înspre casă, apoi din nou la mine.

— Rămâi aici?

Dau din cap şi-i întind mâna. Rămâne aici. Încă nu-mi vine să cred c-o să rămân în casa lui Ken, după toate mizeriile pe care le-a făcut omul ăsta.

— Da, şi tu la fel. Hai să mergem.

O iau de mână înainte să mi se împotrivească din nou. Intrăm în casă, iar ea încearcă să-şi smulgă mâna din strânsoarea mea mergând mai repede decât mine. Grăbesc pasul când trecem prin bucătărie.

O parte din mizeria făcută e încă pe podea. Multe dintre farfuriile de porţelan sparte dau pe dinafară din coşul de gunoi şi mare parte din cioburi au fost măturate de pe jos. Foarte bine, Landon poate curăţa mizeria asta. La urma urmelor, se alege cu taică-meu. Adevărul este că deja pusese mâna pe el. Cineva sau ceva, dar nu eu, l-a avut întotdeauna pe Ken Scott. Scotch-ul, cârciumile, Karen, Landon, casa asta mare. Se împarte cu uşurinţă în toate direcţiile, dar pentru mine n-a avut loc în viaţa lui până anul trecut, iar acum crede c-o să-i accept pur şi simplu toate porcăriile? Nici gând.

O strâng pe Tessa şi mai tare de mână, în timp ce străbatem casa şi urcăm scările. Dacă-mi aduc bine aminte, camera spre care ne îndreptăm este ultima de pe coridorul de la etaj. Sunt atâtea uşi acolo. N-am vrea să intrăm din greşeală în camera lui Landon şi să-l găsim făcând laba.

În cele din urmă, ajungem la uşa cu pricina. Tessa a tăcut tot drumul până aici, iar mie îmi convine. Nu vreau s-o presez foarte mult, mai ales că nu pot să nu mă gândesc încă la donatorul de spermă care e un dobitoc atât de mare. Camera e scufundată-n beznă. Bâjbâi după întrerupător.

— Hardin? şopteşte Tessa în întuneric.

Perdeaua e puţin deschisă, lăsând o parte din lumina lunii să intre în cameră. Dau drumul mâinii Tessei şi păşesc înăuntru. Nenorocitul de întrerupător e imposibil de găsit. Trec cu mâna peste peretele neted, dar degeaba. Ce mama dracului? Văd silueta unei mese, poate şi o veioză în partea cealaltă a camerei, aşa că mă duc orbecăind spre aceasta. Ma-mpiedic de ceva tare şi aproape că mă prăbuşesc la podea.

— Băga-mi-aş! înjur eu.

Camera asta probabil nici nu e iluminată; Ken şi Karen voiau

doar să mă ia la mişto, cred. Când ajung la masă, dibui cu degetele un lampadar. Bingo!

— Sunt chiar aici, îi zic Tessei apăsând pe buton.

Becul se aprinde şi lumina surprinzător de puternică a veiozei mă orbeşte. Clipesc de câteva ori şi îmi arunc privirea prin încăpere. Camera mea. Camera mea pe care n-am folosit-o. Niciodată.

Dormitorul ăsta îmi aminteşte de un hotel pretenţios. Pereţii sunt vopsiţi într-un cenuşiu-deschis, cu detalii albe de-a lungul tavanului şi podelei. Covorul are aceleaşi detalii în ţesătura lui. Patul lipit de perete e dezgustător de mare, cu un teanc de perne decorative adunate lângă tăblia scumpă, din lemn de cireş. Singurul motiv pentru ca patul ăsta să fie atât de mare e ca Tessa să stea întinsă în mijlocul cuverturii de culoare gri-închis. Din păcate pentru mine, nu e acolo. Stă în picioare lângă biroul pe care se află un computer Mac nou-nouţ. Nenorociţi încrezuţi. Mă masez pe ceafa.

— Aceasta e... camera mea.

Nu ştiu ce să mai spun. Tessa se muşcă de buza de jos şi-ntreabă:

— Ai o cameră aici?

Nu pare a fi camera mea, câtuşi de puţin, dar, practic, este. Ken mi-a spus în repetate rânduri că am o cameră aici doar pentru mine. De parcă ar trebui să fiu impresionat de patul cu baldachin sau de monitorul enorm al computerului.

— Mda... n-am dormit niciodată în ea... acum e prima dată, îi explic stânjenit.

Sper că n-o să-mi mai pună şi alte întrebări, dar ştiu că nu va fi aşa.

La capătul patului e o cutie de depozitare, despre care presupun că are un singur scop: să adăpostească surplusul de perne. O fac utilă aşezându-mă pe ea şi scoţându-mi bocancii. Tessa mă priveşte, pregătind probabil lista de întrebări, ca o băgăcioasă ce este. Îmi scot şosetele şi le îndes în bocanci. Am câteva tăieturi pe gleznă. Câteva cioburi mi-au ajuns în încălţări. Minunat.

Cred că Tessa şi-a terminat lista. Face un pas către mine şi deschide gura.

— Ah. De ce?

Inspir adânc şi mă hotărăsc să-i răspund serios, nu în bătaie de joc.

— Pentru că nu vreau. Urăsc locul ăsta, îi spun cu

sinceritate. Chiar îl urăsc. Urăsc faptul că patul de la mama acasă, din Anglia, are salteaua pătată şi aceleaşi cearceafuri şi cuverturi de pe vremea când eram copil.

În timp ce Tessa îmi absoarbe răspunsul sincer şi îşi formulează următoarea întrebare, îmi desfac pantalonii şi mi-i trag în jos. Privirea distantă a Tessei devine rapid atentă, în vreme ce eu rămân în boxeri în faţa ei.

— Ce faci? întreabă ea.

— Mă dezbrac? zic eu, ridicând din sprânceana cu cercel.

Ştiu că-i place să pună întrebări, dar de ce unele dintre ele trebuie să fie inutile?

— De ce, mă rog?

Se holbează la prohabul boxerilor mei. Dacă încearcă să fie subtilă şi să pretindă că nu se gândeşte la penisul meu, eşuează lamentabil. Mă uit în ochii ei.

— Ştii, eu nu dorm în jeanşi skinny şi-n bocanci.

Părul îmi cade peste frunte şi-l dau înapoi pe spate.

— Ah, spune Tessa încet.

Aştept să mai spună ceva, dar nu o face. Îi urmăresc ochii în timp ce-mi scot tricoul. Privirea ei coboară de pe gâtul meu pe abdomen, admirând fiecare linie a tatuajelor negre. Se concentrează cel mai mult asupra copacului de-acolo. Mă-ntreb dacă-i place sau este partea care-o atrage cel mai puţin la mine. Privirea ei mă stinghereşte. Nu ştiu ce să fac când mă analizează aşa. Pe unde trece ea cu privirea, pielea mi se face de găină. În loc de privirile arzătoare cu care m-ara obişnuit, simt acum o răsuflare rece ca gheaţa.

Tessa încă se holbează, atentă numai la trupul meu. O iau prin surprindere, aruncându-mi tricoul spre ea. E prea fermecată de mine ca să-l prindă destul de repede. Mă-ntreb ce-ar trebui să fac ca s-o dezbrac şi să-i cercetez trupul, cu ochii aţintiţi asupra ei, să-i observ fiecare imperfecţiune pe care nimeni altcineva n-o mai observă.

Aş vrea să ştiu la ce se gândeşte. Aş vrea s-o cunosc mai bine. Îmi doresc s-o fi cunoscut într-un fel cu totul diferit. Ar fi putut să fie vecina care să treacă pe la mine şi să împrumute diverse lucruri, iar eu i-aş fi putut pune întrebări la nesfârşit. Aş întreba-o de ce pune atâtea întrebări, de ce ridică din sprâncene când e derutată sau furioasă. Aş întreba-o ce vrea să facă cu viaţa ei. Aş întreba-o cum s-ar simţi dacă nu m-ar mai vedea niciodată. Aş întreba-o dacă m-ar putea ierta vreodată.

Dar asta e realitatea şi, în realitate, pentru ea sunt tot un străin. De-abia dacă ştie ceva despre mine şi, dacă ar afla jumătate din porcăriile pe care le-am făcut, nici n-ar vrea să ştie. Tatuajele mele şi reacţia ei în faţa lor vor păli, iar atitudinea ei va deveni, din sarcastică, de-a dreptul veninoasă. Trebuie să fiu atent cu asta, pentru că, dacă-mi dispare aura de mister, va dispărea şi ea. La naiba, toate astea îmi fac capul să vâjâie. Cheful mi se stinge, iar mintea îmi joacă feste. Trebuie să mă trezesc repede.

— Poţi să dormi în ăla, îi zâmbesc. Presupun că n-o să vrei să dormi doar în chiloţi. Dar, desigur, eu sunt perfect de acord dacă vrei s-o faci.

— E OK aşa cum sunt, o să dorm în astea, spune ea pe cel mai neconvingător ton pe care l-am auzit vreodată.

Nu cred că vrea să doarmă în fusta ei largă şi tricoul lăbărţat. Într-un fel, îmi place tricoul ei; culoarea lui albastru-deschis se potriveşte cu ochii ei. Nu m-am mai gândit niciodată la aşa ceva... Se potriveşte cu ochii ei? Ce vrea să-nsemne chestia asta, de fapt? Fata asta îmi ia minţile mai rău decât alcoolul.

— Bine. Cum vrei; dacă vrei să te simţi aiurea, n-ai decât.

Mă apropii de pat, iau prima pernă şi-o arunc pe jos. Tessa pare jignită de asta. Sau poate e jignită că eu sunt pe jumătate dezbrăcat. Nu ştiu. Se duce la capătul patului şi deschide cufărul acela oribil.

— Ah, nu mai arunca alea pe podea. Se pun aici, îmi zice ea, de parcă eu n-aş fi ştiut.

Crede că n-am mai văzut perne de-astea înainte? Oare crede că, numai pentru c-am fost crescut doar de mama, nu ştiu să pun porcăriile astea scumpe de bumbac într-o cutie?

Nu, Hardin, doar încerca să te ajute... încerc eu să mă calmez. Mă gândesc întotdeauna la cel mai prost scenariu posibil şi urăsc chestia asta. Nesiguranţa mă mănâncă de viu. Iau altă pernă, şi mai franjurată, şi-o arunc pe covor. Ea geme, văicărindu-se când se apleacă s-o ridice.

În vreme ce Tessa joacă-n rol de menajeră, eu dau la o parte cuvertura şi mă urc în pat. N-a mai dormit nimeni aici, îmi dau seama. Parcă plutesc pe un nor. E chiar mai bine decât la hotel. Văd că Tessa mă priveşte cum îmi încrucişez braţele sub cap. Mereu mă urmăreşte cu privirea. Iar eu mereu o urmăresc pe ea. Îmi încrucişez gleznele, în timp ce ea îndeasă ultima pernă în cufăr şi închide capacul. E obsedată de ordine,

pe bune.

O să stea acolo toată noaptea? Aş prefera să-şi dea jos hainele alea largi şi să se bage în pat lângă mine.

— Acum n-o să te văicăreşti că dormi cu mine-n pat, nu-i aşa?

— Nu, patul e destul de mare pentru amândoi.

După zâmbet, nu pare emoţionată, dar mâinile ei tremurânde arată exact contrariul. E jucăuşă acum. Îmi place la nebunie.

— Uite, asta e Tessa pe care o iubesc eu, glumesc.

Cască un pic ochii, iar eu fac eforturi să nu mă gândesc de ce. Nu azi – azi nu mă gândesc deloc la asta.

Stingherită, Tessa se urcă-n pat, după ce se descalţă. A rămas complet îmbrăcată, pe marginea patului imens, cât mai departe de mine cu putinţă. Se-ntinde, iar eu mă gândesc să mă trag mai aproape de ea, dar mi-e teamă să nu se sperie şi să nu cadă din pat. Mi-o imaginez împrăştiindu-se pe podea şi mă pufneşte râsul, iar ea se-ntoarce cu faţa la mine.

— Ce-i aşa de amuzant?

Face chestia aia cu sprâncenele din nou. E atât de drăguţă, băga-mi-aş.

— Nimic, mint eu.

Nu cred că dacă-i spun cum mi-am imaginat-o căzută din pat va fi în favoarea mea în seara asta. Totuşi, nu mă pot abţine din râs când se bosumflă.

— Spune-mi!

Ridică privirea preţ de-o clipă şi îşi răsfrânge intenţionat buza de jos. În ciuda falsei ei bosumflări, sau poate din cauza ei, buzele ei mă cheamă. De-abia aştept să le simt mişcându-se încet de-a lungul penisului meu. Mă gândesc la capul ei legănându-se în sus şi-n jos şi-mi trag cercelul din buză printre dinţi. Simt metalul rece pe limba mea fierbinte. Mă rostogolesc pe-o parte, cu faţa la ea, şi-o întreb:

— N-ai mai dormit cu niciun tip în pat, nu-i aşa?

Ca să fim cinstiţi, nici eu n-am mai dormit cu vreo fată în pat. Nu mi-a fost caracteristic. Nici acum nu ştiu dacă e, dar deocamdată lucrurile merg bine. Mă simt uşurat când îmi răspunde:

— Nu.

Îi zâmbesc ca să-i arăt că mă bucur că sunt primul tip cu care doarme într-un pat. Îmi place că mai am atât de multe de cucerit la ea. La rândul meu, am foarte multe lucruri pe care

vreau să i le ofer.

Tessa mă priveşte, întinsă la doar câţiva centimetri distanţă de mine. Încă e îmbrăcată în hainele ei greoaie, iar asta mă înnebuneşte. Ridică mâna şi-mi atinge gropiţa din obrazul drept. E un gest simplu, dar foarte tandru. Nimeni, nici măcar mama, nu m-a atins pe faţă în ultimii zece ani. Nici măcar în timpului sexului. Uneori le sărut pe fete, dar nu le permit să-mi mângâie trupul prea mult.

O privesc în ochi şi îi sesisez panica. Se retrage, dar îi prind mâna şi i-o aşez din nou pe obrazul meu. Îmi place mult atingerea ei. E atât de tandră. Vreau să mă atingă peste tot.

— Nu ştiu de ce nu ţi-ai tras-o cu nimeni până acum; cred că toată organizarea asta a ta te ajută să opui rezistenţă, o necăjesc eu.

Trebuie să existe un motiv bun pentru care e atât de neexperimentată, altfel povestea nu e deloc realistă.

— *N-a trebuit* niciodată să opun rezistenţă cuiva, spune ea.

Nu cred ce-mi spune, dar am încredere în ochii ei. Cu toate astea, e greu de crezut aşa ceva.

— Asta ori e o minciună, ori ai mers la un liceu de nevăzători, zic, privindu-i gura frumoasă. Numai buzele tale îmi provoacă o erecţie.

E adevărat. Poate-ntinde mâna cu uşurinţă şi poate pipăi dovada spuselor mele. Aproape că-i spun asta, dar nu vreau să stric momentul. Tessa mă satisface gemând la auzul vorbelor mele vulgare. Încep să râd şi mă gândesc la toate felurile în care aş putea să-i iau minţile. E ca o maşină nouă-nouţă, îmi aduce aminte de entuziasmul pe care-l simţi când auzi un motor torcând pentru prima oară. Vreau s-o fac să toarcă – aş face-o să urle dacă Landon n-ar fi aici. Vreau s-o iau încet în seara asta, dar vreau să-i arăt mai multe decât i-am arătat la pârâu. Acela a fost doar unul dintre numeroasele mele trucuri.

Îmi ling buzele şi o iau pe Tessa de mână, ducând mâinile noastre la gură. Inspiră scurt, iar eu îi trec mâna peste buzele mele umede. Mâinile îi tremură când îi iau degetul arătător şi o muşc uşor de el. Ea geme din instinct, iar scula îmi zvâcneşte în boxeri. Mâinile Tessei sunt calde, iar eu le ghidez în jos, pe gât. E atât de bine să mă atingă, e ca un drog care-mi înceţoşează simţurile. Ameţeala de la băutură s-a dus deja şi acum sunt complet vrăjit de blonda asta sexy şi încăpăţânată. Tessa se retrage, iar eu îmi las mâna în poală. Îşi trece degetele peste tatuajele de la baza gâtului meu. Nu mă pot

concentra la altceva decât la atingerea ei liniştită, la urma pe care o lasă pe pielea mea.

După câteva secunde de tăcere, deschid gura. Sunt curios şi excitat şi am de gând să mă distrez cu ea. O prind din nou de mână.

— Îţi place cum vorbesc cu tine, nu-i aşa?

O privesc până când pieptul i se ridică din ce în ce mai repede. Îşi smulge privirea de la mine, iar eu continui:

— Văd că te-ai înroşit în obraji şi aud cum ţi s-a schimbat respiraţia. Răspunde-mi, Tessa pune-ţi gura aia la treabă.

Mi-ar plăcea să facă asta în mai multe sensuri. Ea nu zice nimic. Frate, credeam că eu sunt încăpăţânat. Mă mut mai aproape de ea şi îi cuprind încheietura cu degetele. Tessa pare atât de ruşinată, aşa îmbujorată cum e. Fata asta dă dependenţă. Chiar când cred că o să spună cât e de atrasă de mine, ea zice:

— Poţi să dai drumul ventilatorului?

Pe bune, Theresa? Oare crede deja că sunt un fraier? Crede c-o să mă dau jos din patul ăsta confortabil când ea stă atât de aproape de mine? Mă uit la chipul ei, la ochii ei cenuşii.

— Te rog, şopteşte ea, privindu-mă în continuare.

Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am dat deja jos din pat. Frate, se pricepe. Are un aer destul de încrezut când mă uit din nou către ea. Totodată, pare că stă deosebit de incomod în hainele alea greoaie. Fusta e făcută din tot cam atâta material ca şi cuvertura.

— Dacă ţi-e cald, de ce nu te schimbi de hainele alea nepotrivite? Nu te mănâncă fusta aia?

Tessa îmi zâmbeşte, dându-şi ochii peste cap. Dar eu vorbesc serios... se-mbracă oribil.

— Ar trebui să te-mbraci cu haine potrivite corpului tău, Tessa. Ţoalele astea pe care le porţi îţi ascund toate rotunjimile.

Mă uit înspre cât pot vedea din pieptul ei, adică aproape nimic.

— Dacă nu te-aş fi văzut în sutien şi chiloţi, nu mi-aş fi dat niciodată seama de ce corp sexy şi voluptuos ai. Fusta aia e efectiv ca un sac de cartofi.

Ea râde către mine. A mers mai bine decât mă aşteptam.

— Şi cu ce propui să mă îmbrac? Cu ciorapi de plasă şi bluze fără umeri?

Ridică din sprânceană, aşteptând un răspuns. Imaginea

Tessei într-o bluză sexy şi şort de jeans îmi trece fulgerător prin cap.

— Nu, mă rog, aş vrea să văd asta, dar nu. Te poţi acoperi, dar cu haine de măsura ta. Tricoul ăsta îţi ascunde pieptul, iar ţâţele tale nu trebuie ascunse sub nicio formă.

— Vrei să nu mai foloseşti astfel de cuvinte?

Scutură din cap, iar eu râd şi urc din nou în pat cu ea. Nu ştiu cât de mult să mă apropii de ea, aşa că mă duc din ce în ce mai aproape, până ce practic o ating. Se ridică în capul oaselor şi pleacă din pat. Simt cum pieptul îmi ia foc.

— Unde te duci? o-ntreb, sperând că nu s-a supărat atât de tare încât să plece.

Străbate camera cu paşi rapizi.

— Să mă schimb.

Se apleacă şi culege de pe jos tricoul meu murdar. Zâmbesc, fericit că îi place să-l poarte aşa cum îmi place şi mie.

— Acum, întoarce-te cu spatele şi nu trage cu ochiul, spune ea, de parcă aş fi un copil.

Ştie foarte bine c-o să trag cu ochiul.

— Nu, spun eu, ridicând din umeri, iar ea se uită urât la mine.

— Cum adică, „nu”? întreabă ea, supărată.

Sunt foarte sincer când îi răspund:

— Nu mă întorc deloc. Vreau să te văd.

E de acord, dar apoi mă păcăleşte, închizând lumina. Ce enervantă! Mârâi, dar îmi place la nebunie jocul ăsta pe care-l joacă ea. Scâncesc zgomotos, transmiţându-i că, dacă ea n-are de gând să joace corect, nici eu n-o să joc corect. Aud materialul greu cum cade pe podea – fusta. Aprind lumina, iar Tessa sare cât colo. Îmi rosteşte numele ca pe o înjurătură:

— Hardin!

Continui s-o privesc fix, de la picioarele lungi până-n ochi, apoi din nou în jos. Inspiră adânc şi-şi ridică braţele ca să-şi tragă tricoul pe ea. Sutienul Tessei este de bumbac alb, cu foarte puţine întărituri. Nu că ar avea nevoie de aşa ceva. Chiloţii sunt asortaţi; croiala îi acoperă aproape tot fundul. Are un cur perfect. Rotund şi obraznic… mi-ar plăcea să i-o trag şi acolo.

— Vino-ncoace, şoptesc.

Nu mai am răbdare nicio secundă până să-i ating trupul. Tessa se-ndreaptă către pat, transformând camera într-o scenă de spectacol burlesc, iar mie-mi place la nebunie. Trebuie s-o

văd mai bine. Mă ridic mai mult, sprijinindu-mă cu spatele de tăblia patului. Tessa se-nroşeşte sub privirea mea arzătoare, iar plăcerea mea e cu atât mai mare.

Când ajunge la mine, îmi întinde mâna ei mică, iar eu o trag către mine. Ea mă-ncalecă, punându-şi genunchii de-o parte şi de alta a corpului meu. Îmi place de mor cum stă aşa pe mine. Imaginaţia mi-o ia razna, în pizda mă-sii. Tessa stă suspendată, iar trupul ei nu mă atinge deloc. *Nu prea cred.* O prind uşor de şolduri şi o trag spre trupul meu. Îşi muşcă buza şi mă priveşte direct în ochi. Mai întâi privesc în altă parte, pentru că simt cum mi se scoală, inevitabil. Picioarele Tessei sunt atât de catifelate, iar felul în care tricoul i s-a ridicat pe şolduri e atât de sexy.

Îi zâmbesc şi o admir cât de bine se simte, cât de bine arată.

— Mult mai bine.

Aştept să-mi zâmbească şi ea, dar n-o face.

— Ce s-a întâmplat?

O mângâi uşor pe obraz, facând-o să zâmbească. Închide ochii, iar eu mă-ntreb dacă nu cumva asta încalcă regulile pariului cumva. Cred că am depăşit însă faza asta.

— Nimic... doar că nu ştiu ce să fac, spune Tessa.

Nu mă priveşte în ochi şi-mi dau seama că e stânjenită. Nu vreau să se simtă presată. În orice fel m-ar atinge, eu voi aprecia. Nu ştiu cum să-i explic asta fără să-i arăt practic.

— Fă ce vrei tu să faci, Tess. Nu te mai gândi atât.

Tessa ridică mâna şi e gata să mă atingă pe pieptul gol. Nu mă atinge totuşi, iar eu ridic privirea către ea. Îmi cere din ochi permisiunea de a mă atinge. Nimeni n-a mai făcut asta înainte. Dau din cap, agitat, dar şi excitat, şi o privesc. Arătătorul ei îmi trece încet peste abdomen, mai jos, spre elasticul boxerilor. Încerc să stau nemişcat, deşi mi-aş dori s-o prind de încheietură, s-o răsucesc şi să i-o trag acolo, pe salteaua moale. Închid ochii şi simt cum îşi trece degetul peste tatuajele mele. Îmi place când face asta.

Când îşi retrage mâna, deschid ochii. Am nevoie de mai mult, sunt dependent.

— Pot să... ăăă... te ating?

Tessa şovăie şi se holbează la umflătura din boxerii mei.

Să-mi bag pula că da, îmi vine să-i strig. În schimb, stau cât se poate de calm. Dau din cap şi o implor:

— Te rog.

Tessa pare emoţionată când îşi coboară mâna prin prohabul

meu. De-abia îmi atinge penisul care tot creşte în lungime. Îşi coboară mâna şi mai mult şi continuă să-l pipăie. Degetele ei delicate îmi mângâie scula în sus şi-n jos, facând-o să crească sub atingerea ei.

— Vrei să-ţi arăt eu cum se face? îi propun.

Vreau să se simtă cât mai comod. Când Tessa dă din cap, îmi pun mâna peste a ei. Mâinile mele sunt atât de mari încât vârfurile degetelor ei de-abia îmi depăşesc articulaţiile. Duc mâinile noastre împreunate în jos pe trupul meu şi mă opresc la boxeri. O ajut să-mi ia scula în mână. Mă strânge uşor, iar eu gem şi-i dau drumul mâinii sale. A priceput. Privirea de pe faţa ei când îşi dă seama că deţine total controlul este atât de perversă, dar încearcă sa pară inocentă. Are pupilele dilatate, buzele întredeschise, iar obrajii îi sunt roşii.

— Să-mi trag una, Tessa, nu face asta, mormăi eu.

O să explodez dacă face din nou mutra aia. Tessa mă ascultă şi nu-şi mai mişcă mâna. Băga-mi-aş, am uitat că ia lucrurile mot â mot.

— Nu, nu, nu asta. Pe asta fă-o în continuare. Voiam să spun să nu te mai uiţi aşa la mine, lămuresc eu lucrurile.

Tessa bate din gene în cel mai naiv fel cu putinţă.

— Aşa cum?

— În felul acesta nevinovat, privirea aceea care mă face să-mi doresc nişte lucruri atât de necurate.

Atât de multe lucruri, Theresa.

Îmi mângâie mădularul, agitată. Strânsoarea ei nu e atât dc puternică pe cât ar putea să fie, dar nu vreau să spun asta. O să se prindă de una singură. O s-o ajut să-şi dea seama cum se face. Îşi muşcă buza şi mi-o freacă lent, iar eu îi şoptesc numele în barbă.

Dacă aş putea face un singur lucru pentru totdeauna, acesta aş vrea să fie.

— Să mor eu, Tess, e tare bine să-ţi simt mâinile în jurul meu, gem eu.

Vorbele mele o încurajează, poate puţin cam mult. Mă strânge până când simt o senzaţie uşoară de durere.

— Nu aşa tare, iubito.

O ghidez cu blândeţe, atent să n-o fac să se simtă prost. Mă sărută şi continuă cu mişcări lente.

— Scuze, şopteşte ea în gâtul meu şi mă atinge cu buzele pe piele.

Îşi mişcă limba pe gâtul meu, până la baza urechii. Să-mi

bag, ce bine e. Trebuie s-o ating şi eu; n-o să mai rezist mult. Mâinile mele îi găsesc sânii, iar sutienul pare un zid între trupurile noastre.

— Pot să-ţi scot... sutienul? o implor eu.

Vreau să-i simt trupul ăla sexy. Îi bag mâinile sub tricou, îi simt sânii perfecţi: rotunzi şi plini. Tessa dă din cap, cu răsuflarea tăiată. Mâinile îmi tremură în timp ce-i desfac clemele şi îi eliberez sânii. Îi trag bretelele peste umeri, în jos pe braţe. Îmi trebuie foarte multă stăpânire de sine ca să nu-i sfâşii sutienul de pe ea. Tessa îşi ia mâinile de pe mine ca să pot să-i scot sutienul de tot. Îl arunc pe jos, îmi aşez din nou mâinile pe sânii ei şi îi acopăr cu gura mea. O ciupesc uşor de sfârcurile întărite, iar ea geme sărutându-mă. Îmi place cum mă sărută, delicat şi frenetic în acelaşi timp. Îşi încolăceşte mâna în jurul sculei mele şi-o mişcă în sus şi-n jos, repetat. Tessa îmi provoacă plăcere, la mine-n pat, îmbrăcată cu hainele mele.

— Oh, Tessa, o să-mi dau drumul, şoptesc eu, cu răsuflarea întretăiată.

Simt cum îmi pierd controlul. Tessa a devenit maestra, strângând şi absorbind fiecare senzaţie din mine ca şi cum s-ar juca cu sforile unei marionete. Am luat foc şi simt cum îngheţ, în acelaşi timp, şi de-abia mă pot abţine să nu-i strig numele. Mă concentrez s-o sărut, împletindu-mi limba cu a ei. Mâinile mele încă îi mângâie sânii. Gemetele ei îmi arată cât de mult îi place. Îmi iau mâinile de pe ţâţele ei şi îmi dau drumul. Căldura spermei mi se întinde în boxeri, iar uşurarea pe care o simt e incredibilă.

Când extazul începe să se topească, îmi las capul pe spate şi-nchid ochii. Tessa e aşezată pe coapsele mele. Mă bucur. Contrar credinţei populare, am murit şi-am ajuns în rai, sunt sigur de asta. Simt că Tessa se nelinişteşte, aşa că deschid ochii şi o privesc. Şi eu sunt puţin agitat când văd cât de mult mă captivează micile ei ciudăţenii. Îmi zâmbeşte şi mă calmez. Îi zâmbesc şi eu şi mă aplec înainte ca s-o sărut pe frunte. Oftează, iar eu ador acest sunet.

— Nu mi-am mai dat niciodată drumul aşa, îi mărturisesc.

Îmi place că-mi oferă experienţe noi.

— Atât de rău a fost? întreabă ea, oripilată şi prea grăbită să tragă concluzii.

— Poftim? Nu, atât ai fost de bună. De obicei, e nevoie de ceva mai mult decât să-mi umble cineva în boxeri.

Priveşte în gol şi nu răspunde. Ceva s-a rupt. Încerc să revăd ultimele treizeci de secunde în mintea mea, ca să-mi dau seama dacă am jignit-o. Nu cred. Mă decid s-o întreb:

— La ce te gândeşti?

Ea tot nu răspunde. Mă acuză pe mine că nu sunt comunicativ, dar şi ea e aşa cu mine.

— Oh, haide, Tessa, spune-mi şi gata, mă văicăresc eu.

Mereu încearcă să-mi ascundă unele lucruri, dar aşteaptă de la mine să-i ofer tot timpul explicaţii detaliate. Aşa că mă hotărăsc s-o gâdil. Vechile seriale de comedie la care mă uitam când eram puşti m-au învăţat că gâdilatul e o cale simplă să faci o femeie să vorbească, în plus poţi să şi flirtezi cu ea în vremea asta. Şi am nevoie de momente din astea drăgălaşe, cât se poate de multe.

— Bine... bine! Îţi spun! chirăie Tessa, dând din picioare ca un căluţ.

Arată caraghios cu faţa schimonosită, cu dinţii dezveliţi, pocnindu-mă ca să nu o mai gâdil. Râd până mă doare stomacul.

— Bună alegere, spun eu, simţind umezeala din boxeri. Dar ţine-ţi gândul. Trebuie să fac un duş rapid şi să-mi schimb chiloţii.

Nu mi-am adus haine de schimb şi în portbagaj nu am decât tricouri. Mă ridic şi mă uit prin cameră după o opţiune. Dulapul e plin de haine; Karen aşa mi-a spus. Mă împotrivesc acestei idei – serios, e dubios că a umplut un dulap cu haine pentru cineva care nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

La naiba. N-am de ales, iar Karen de fapt nu-i aşa de rea. I-am spart tot setul de vase, bucăţi l-am făcut; presupun că pot s-o fac fericită purtându-i hainele de pomană. Îmi fac speranţe mari când deschid sertarul. Dar toate mi se năruie când dau cu ochii de un teanc de chiloţi ecosez. Alb cu albastru, roşu cu alb, verde cu roşu, roşu cu albastru, alb cu verde. Nu se mai termină. Îmi vine să trântesc sertarul de să nu se vadă, dar sunt de-a dreptul disperat. Iau cea mai inofensivă pereche, una albastru cu alb, şi o ţin între degetul mare şi arătător de parcă ar fi contaminată.

— Ce e? întreabă Tessa.

Se ridică sprijinindu-se pe coate şi mă priveşte. O distrez; aici se distrează din tot sufletul. Îi citesc asta în ochi. O cunosc din ce în ce mai bine, după fiecare clipă pe care-o petrec cu ea.

— Boxerii ăştia sunt hidoşi, mormăi eu.

Ecosez? Bumbac? Măsura XL? Pentru cine a făcut Karen cumpărături?

— Nu sunt aşa de naşpa, minte ea.

Ridic monstruozitatea ecosez albastru cu alb şi scutur din cap.

— În fine, calul de dar nu se caută la dinţi. Mă-ntorc într-un minut.

Înşfac boxerii urâţi ca naiba şi ies din cameră fără să privesc în urmă la Tessa, rămasă în pat. Pe drum către baie trec pe lângă camera lui Landon. Îmi lipesc urechea de uşă. Nu sunt deloc surprins când aud un personaj dintr-un film spunând ceva despre elfi. Bat uşor ca să mă asigur că Tessa nu mă aude. Aştept să-mi răspundă, dar e târziu, aşa că probabil a adormit uitându-se la Twilight. Bat din nou şi uşa se deschide. Are faţa relaxată la început, până îşi dă seama că sunt eu. Fac un pas spre el, iar el îşi ridică mâinile, pentru a se apăra.

— N-am venit să mă iau la harţă, şoptesc eu.

E un nemernic pentru că a presupus aşa ceva. Îmi dau seama că nu mă crede – nici măcar un strop.

— Atunci ce vrei? mă-ntreabă el într-un fel foarte dubios.

Flutur mâna prin aer.

— Pot să intru? îl întreb, făcând un gest către camera lui.

Mă uit în camera lui întunecată şi remarc dimensiunea televizorului de pe perete. Are cel puţin 60 de inci. Sigur că are. Mai are şi un zid întreg cu tricouri semnate, aranjate în rame strălucitoare, făcute probabil de vreo doamnă drăguţă la atelierul de meşteşuguri. Probabil le-a lipit cu propria ei sudoare, pentru dragul de Landon. El pare să capete tot ce-şi doreşte. E cu vreo cinci centimetri mai scund decât mine, dar are mult mai mulţi muşchi. Eu am trup înalt şi zvelt, el e mai scund şi mai lucrat. Pare o versiune mai tânără şi mai toantă a lui David Beckham. E îmbrăcat într-un tricou cu WCU şi pantaloni de flanel. E lipsit de orice speranţă. Mă măsoară din priviri şi ridică din sprânceană la vederea boxerilor mei.

— Du-te-n pula mea, maică-ta mi i-a cumpărat, mă răstesc eu la el.

Îşi duce mâna la gură, prefăcându-se că nu râde.

— Ştiu, de-asta e atât de amuzant.

Râde pe socoteala mea şi atunci îmi amintesc cât e de enervant. Nu contează.

Trec pe lângă el şi intru-n baie. Trebuia să mă aştept la asta când am venit să discut cu el. El ridică mâinile.

— Stai, îmi pare rău. Mi s-a părut haios pentru că mama încă îmi cumpără şi mie chestiile alea, deşi îi tot spun că sunt oribile.

Nu râd şi eu, dar ideea este puţin amuzantă.

— Voiam să vorbim despre Tessa.

Devine dintr-odată defensiv. Îl privesc cum se ridică puţin pe vârfuri şi-şi lipeşte buzele.

— Ce-i cu ea?

Îmi dau părul la o parte de pe faţă.

— Voiam să fiu sigur că ştii că e...

Ridică mâna din nou, de data asta ca să mă facă să tac.

— Tessa ştie ce face; n-are nevoie de mine să am grijă de ea, spune el.

Are un ton sever, dar fără strop de răutate în el. N-am nici cea mai vagă idee ce să răspund la asta. Credeam că va fi prietenul ăla tontălău şi protector care o să-i spună să fugă de mine cât o ţin picioarele.

— Păi bine atunci, zic eu, şovăind în mijlocul holului. Mă duc la culcare.

Mă uit în urma mea şi-l văd închizând uşa, cu un zâmbet pe faţă. Mă rog, a fost ciudat – dar a mers mai bine decât mă aşteptam. După ce fac duş, mă-ntorc în camera mea şi o găsesc pe Tessa în pat, încovrigată ca o pisicuţă. Ochii i se opresc fix asupra boxerilor pe care-i port. Urâte chestii.

— Îmi plac, minte ea.

Chestiile sunt înspăimântătoare. Nici nu poţi vedea ce sculă mare am. Mă uit pervers la ea înainte de a stinge lumina şi de a lua telecomanda. Mă surprinde faptul că domnul n-a instalat aici un ecran holografic, în pula mea. Dau pe un canal oarecare pentru zgomotul de fundal şi las volumul aproape la minimum. Mă urc în pat şi mă-ntind lângă Tessa, faţă-n faţă cu ea.

— Deci, ce voiai să-mi spui? o-ntreb.

Se muşcă de buza de jos.

— Nu fi timidă, tocmai m-ai făcut să ejaculez în boxeri.

Râd de ironia situaţiei şi de stânjeneala ei. Îmi încolăcesc mâinile în jurul ei şi o trag mai aproape de mine. Aştept ca numărul de dramă al Tessei să ia sfârşit. Îmi place cât e de nonşalantă uneori. Se pare că eu o fac să fie aşa şi sunt mândru de asta. Când prietena mea dramatică revine la normalitate, are părul superrăvăşit. Buclele îi cad ciufulite în jurul feţei. Fără să mă gândesc prea mult, îi ating părul şi i-l

dau după ureche. Are cei mai mici cercei posibili. Îmi amintesc că odată am vrut să-mi fac găuri în urechi, până când prietenul meu Mark s-a infectat. Avea nişte răni dezgustătoare şi dinspre ele venea un miros insuportabil. Trebuie să mă gândesc la altceva.

O sărut uşor pe buze şi ea pune stăpânire pe mintea mea.

— Tot mai eşti beat?

Întrebarea ei e un alt exemplu de cât de băgăcioasă şi insistentă poate fi.

— Nu, cred că micul nostru meci cu ţipete din curte m-a trezit.

— Ah, mă rog, măcar a ieşit ceva bun din asta.

Nu ştiu ce să fac cu braţul. Să-l pun din nou pe ea? Nu sunt sigur. O privesc şi o ating pe spate.

— Mda, aşa se pare.

Îmi odihnesc braţul, privindu-i capul care zace pe pieptul meu. Se mişcă la fiecare răsuflare de-a mea de parcă s-a obişnuit deja cu poziţia. Îmi place asta la nebunie. Zâmbeşte luminos, doar pentru mine.

— Cred că-mi place mai mult Hardin cel beţiv, spune ea.

Hardin cel beţiv...

Aproape că aud vocea mamei ţipând prin casa noastră micuţă.

— Nu eşti altceva decât un beţiv amărât, Ken!

Îmi iau mintea de la amintirile care ameninţă să mă copleşească şi să-mi strice dispoziţia. Probabil că doar mă necăjea. Trebuie să-nvăţ să gândesc înainte de a vorbi. Să mă aflu în preajma Tessei e un exerciţiu bun.

— Chiar aşa?

— Poate.

Se bosumflă. Dacă îşi imaginează că prosteala asta mă va face să uit că vreau un răspuns de la ea, se înşală amarnic. Schimb din nou subiectul la ce mă interesează pe mine şi spun:

— Nu te pricepi să-mi abaţi atenţia; acum spune-mi.

— Păi, mă gândeam la toate fetele cu care... ştii tu, cu care-ai făcut chestii...

În momentul în care termină de vorbit, îşi ascunde capul în pieptul meu. La asta se gândeşte ea acum? Eu nu mă pot gândi decât că-mi place la nebunie că părul ei pufos îmi gâdilă nasul şi că miroase de parcă s-ar fi tăvălit în parfum de vanilie înainte să vină aici.

— De ce te gândeai la aşa ceva?

Ea oftează de parcă eu ar trebui să ghicesc despre ce vorbeşte ea. Iar eu habar nu am.

— Nu ştiu... pentru că eu practic nu am deloc experienţă, iar tu ai atât de multă. Inclusiv cu Steph.

Amărăciunea din vocea ei este atât de evidentă. Îmi imaginez că şi eu m-aş simţi la fel dacă ea şi-ar trage-o cu Zed. Gândul e trecător, dar mă loveşte mai ascuţit decât mi-aş fi închipuit. Îl alung din creierul meu deocamdată. Zed n-are loc în patul ei. Aş vrea ca el să vadă felul în care Tess se uită la mine, cerşindu-mi atenţia. Nu-mi dau seama dacă e supărată sau geloasă sau curioasă. Uneori pot s-o citesc ca pe o carte deschisă, alteori însă cartea e închisă. Deci, de vreme ce nu-mi pot da seama, mă hotărăsc s-o întreb.

— Eşti geloasă, Tess?

Sper să fie, ce mama naibii.

— Nu, sigur că nu, minte ea printre dinţi.

O să mă joc cu ea. Practic şi-a cerut-o. Are trupul fierbinte lipit de mine. N-am mai stat aşa întins într-un pat, ţinând în braţe o fată după ce-am ejaculat în chiloţi. N-am mai făcut asta niciodată şi nici nu m-am mai simţit atât de conectat cu cineva în timpul oricărui fel de activitate sexuală. Şi, cu siguranţă, n-am mai dormit cu cineva în pat.

— Deci nu te deranjează dacă îţi ofer câteva detalii.

Ţipă imediat:

— Nu! Te rog nu!

O strâng un pic mai tare cu braţul şi râd un pic. Îmi place că ideea asta o enervează. Aş prefera să-mi sape cineva găuri în timpane decât să aud cum şi-a tras-o cu altcineva. Mă uit prelung la tavan şi-ncerc să-mi amintesc dacă m-am gândit vreodată măcar să-mi petrec noaptea lângă cineva în pat. Nu m-am gândit, în afară de o ocazie sau două, la beţie. Tessa e tăcută, prea tăcută. Mă gândesc că poate a adormit. Mă-ntind după telefon şi mă uit cât e ceasul. De-abia e miezul nopţii.

— N-ai de gând să dormi, sper. E încă devreme, o necăjesc eu.

— Serios? spune Tessa, cu vocea răguşită de somn.

Era pe punctul să adoarmă. Sincer, şi mie mi-ar prinde bine nişte somn, dar vreau să petrec mai mult timp cu ea. Cască, iar eu îmi dau ochii peste cap. Îmi vine s-o mint şi să-i spun că-i de-abia ora zece.

— Mda, de-abia e miezul nopţii.

Pariez că doarme cele opt ore recomandate de doctor. De-aia

e întotdeauna atât de zâmbitoare şi fericită şi alte rahaturi.

— Nu e devreme deloc.

Căscatul ei e şi mai drăguţ a doua oară. De obicei e uşor de convins, aşa că-mi încerc norocul.

— Pentru mine e. În plus, vreau să-ţi întorc favorul.

Tessa se încordează în braţele mele. Îmi pot imagina roşeaţa din obrajii ei. Gândurile probabil i-au luat-o razna, imaginându-şi cum ar fi ca o limbă fierbinte şi umedă să-i alunece în jos şi-n sus pe păsărică sau să-i deseneze cerculeţe pe clitoris.

— Vrei să fac asta, nu-i aşa? o-ntreb eu pe un ton coborât.

Ea tremură lângă mine şi ăsta e semnalul pe care-l aşteptam. Mă priveşte zâmbind. O cuprind şi cu celălalt braţ şi-i întorc încet trupul urcându-mă pe ea. În mintea mea, are gura deschisă în aşteptarea extazului. Mă trage cu degetele de păr, iar dulceaţa ei îmi atinge limba. În realitate, Tessa îşi încolăceşte un picior peste mijlocul meu şi mă trage mai aproape de ea. Îmi trec degetele peste coapsa ei şi mai sus, peste genunchi.

Îi simt atât de bine trupul sub mine. E atât de ispititor. Sunt convins că a fost trimisă aici doar ca să mă tortureze, să-mi testeze autocontrolul. O voce mică şi discretă din capul meu îmi aminteşte că poate-poate a fost trimisă aici din motivul total opus. Poate că sunt menit să fiu cu ea, să-i arăt o nouă perspectivă asupra vieţii? Probabil e o prostie, dar poate nu e aici ca să mă pedepsească poate că e aici să mă salveze.

— Atât de moale...

Îmi plimb mâna în sus şi-n jos peste picioarele ei catifelate. Îmi aduc aminte ce se află între aceste picioare şi scula mi se întăreşte imediat. Ea tremură din nou, se înfioară toată. Îmi place reacţia puternică a trupului ei când o ating. Dorinţa ei nu pare să pălească; trupul ei îmi răspunde la fiecare atingere. Îmi umezesc buzele şi i le lipesc de partea din spate a genunchiului. Pielea ei e atât de delicată şi are gust de vanilie. Aş putea să-i devorez întregul trup în câteva secunde. *Autocontrol... autocontrol...*

— Vreau să te gust, Tessa.

Îi privesc ochii, aşteptându-i reacţia. N-are nici cea mai vagă idee câtă plăcere îi pot provoca. Limba mea o va înnebuni – n-o să mai vrea să mă opresc niciodată. Buzele pline ale Tessei se despart, iar ea se sprijină de mine, aşteptând s-o sărut pe gură. Lipsa ei de experienţă este revigorantă şi enervantă în acelaşi timp.

— Nu. Acolo jos.

Îi ating păsărică prin chiloţi, iar ea gâfâie tăios. Pieptul i se mişcă in sus şi-n jos şi parcă îi aud hormonii alergându-i prin tot trupul. O necăjesc cu mângâieri blânde, iar umezeala ei din chiloţi devine clin ce în ce mai accentuată sub degetele mele. E deja udă leoarcă şi îi spun asta. E atât de frumoasă, iar frumuseţea ei este şi mai scânteietoare când e aşa, excitată şi udă pentru mine.

— Vorbeşte cu mine, Tessa. Spune-mi cât de tare doreşti asta, o îndemn eu.

E o obsesie de-a mea, s-o aud implorându-mă. O frec în continuare cu degetele, concentrându-mă asupra clitorisului ei.

— Nu voiam să te opreşti.

Scânceşte şi mie-mi place asta la nebunie.

— N-ai spus nimic, răspund eu. Nu ştiam dacă-ţi place sau nu.

— Nu ţi-ai dat seama?

Mă salt ca să stau peste coapsele ei. Nu-mi pot ţine mâinile departe de ea. Degetele mele trec peste pielea ei fină de pe pulpe, facându-i trupul să zvâcnească sub mine.

— Spune-o, insist. Nu da din cap, spune-mi ce vrei, iubito, o-ncurajez eu.

Îmi place la nebunie s-o aud cum îmi spune cât de mult mă doreşte.

— Vreau să mă...

Îşi apropie trupul de al meu. Încerc să-mi ţin mâinile acasă şi s-o las pe ea să vină la mine şi să-mi spună ce-şi doreşte. Ridic din sprânceană.

— Ce vrei să fac, Theresa? o-ntreb.

— Vreau să... mă săruţi.

O sărut pe buze de două ori. Ea se-ncruntă.

— Asta e ce-ţi doreşti? o tachinez eu.

Mă plesneşte în joacă peste braţ. Vreau să mă implore s-o ating cu limba.

— Sărută-mă... acolo.

Exact când mă cobor ca să-i fac pe plac, Tessa îşi acoperă faţa şi scutură din cap. Îmi vine să râd şi mă-ntind s-o prind de braţe, ca să i le dau la o parte. Se încruntă cumplit.

— Îţi baţi joc de mine intenţionat.

Chiar e supărată. Când s-a întâmplat chestia asta? Îşi dă ochii peste cap când încerc să-i explic că nu mă pot abţine,

voiam doar s-o aud spunând aceste cuvinte.

— Nu contează, Hardin.

Îşi trage pătura peste trup ca să se ascundă de mine. La naiba. Stă-ntinsă cu spatele la mine acum, privind în gol.

Urăsc că am transformat această experienţă sexuală în ceva rău pentru ea. În pat, alături de mine, aici ar trebui să fie sanctuarul ei, locul în care îşi poate alunga toate gândurile negre şi poate uita de orice, în afară de plăcerea pe care i-o provoc. Am dat-o în bară, iar acum momentul ăsta o va călca pe nervi ori de câte ori se va gândi la el. N-ar fi trebuit să insist atât de mult. E începătoare, iar eu un tâmpit îngrozitor.

— Hei, îmi pare rău, spun eu în părul ei.

Nu-mi place să mă cert cu ea. Doar o necăjeam; n-am ştiut când să mă opresc. Câteodată sunt un idiot, în caz că n-a remarcat până acum.

— Noapte bună, Hardin.

Are un ton aspru. N-are chef să se joace cu mine, aşa că mă silesc din răsputeri s-o las în pace. Ultimul lucru pe care trebuie să-l fac e s-o presez şi mai tare.

Vezi, şi eu învăţ, vreau să-i spun.

— Bine, supărăcioaso, mormăi şi eu.

O privesc cum respiră lent, apoi o cuprind cu braţul şi încerc să adorm. Ea oftează de câteva ori, bolborosind ceva incoerent. Când adoarme, mă ridic în capul oaselor şi mă uit la ea pentru o vreme, întrebându-mă cât timp va fi supărată pe mine şi dacă o să-mi dau vreodată seama cum să fiu un iubit bun.

Douăzeci si unu

Totul se schimba în viaţa lui atât de repede, că de-abia mai putea ţine pasul. Era fericit... În sfârşit aflase ce înseamnă fericirea. Fiecare zi trecea mult prea iute şi nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Când ea s-a deschis în faţa lui, el a intrat în sufletul ei, făcându-şi acolo un cămin. Ea i-a oferit de bunăvoie cea mai profundă parte a inocenţei sale, iar el a luat-o ştiind că nu-i aparţine, Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu-şi dorea ca ea să nu afle asta niciodată. O iubea, dar se şi folosea de ea, şi nu ştia cum să împace aceste două aspecte. O iubea şi ştia că asta nu-i o scuză pentru toate greşelile pe care le făcea, una după alta, dar spera să se poată bucura de timpul petrecut cu ea şi s-o convingă că merita iertarea ei.

Ajung în parcarea căminului Tessei, întrebându-mă care naiba e planul meu. Când am plecat de la mine, aveam o oarece idee. Voiam să mă duc la ea în cameră, să-i mărturisesc totul şi să-i cer iertare. Nu era un plan foarte solid, dar altul n-aveam. Vinovăţia mă roade pe dinăuntru, cerând să fie eliberată. Mă sperie ce se va întâmpla când o să-i spun, dar merită să ştie. Trebuie să ştie.

Am băut un pahar. Doar câteva înghiţituri, ca să prind curaj.

N-o pot păcăli cu sărutul meu şi nici nu-i pot abate atenţia cu atingerile mele pentru o oră. Locurile de parcare de la Clădirea B nu sunt niciodată ocupate în totalitate, aşa că parchez în cel mai apropiat punct de trotuar. Căminul ei îmi aminteşte de o clădire veche de apartamente cu multe ferestre, dar cărămida de un roşu-închis îi dă un aer înspăimântător, de azil. Nici nu prea e supravegheată de personalul de la universitate. Eu ştiu cel mai bine – m-au dat afară şi din Clădirea A, şi din Clădirea D.

Îi scriu repede un mesaj lui Steph, spunându-i să stea naibii departe de cameră, dacă e ieşită. Nu răspunde preţ de vreun minut, așa că sar din maşină şi sper să fie plecată. Mai jos e un mesaj de la Tessa, urându-mi noapte bună. Trebuia să-i răspund. De ce sunt atât de bou?

Holul e gol, iar eu stau în faţa camerei B20 în loc de B22 fără să-mi dau seama vreme de cel puţin cinci minute. Nu mă pot hotărî dacă să bat sau nu la uşă. Nu mă aşteaptă, dar sunt convins că e aici. Nu, ar trebui să bat la uşă. N-am de ce să nu bat. Îmi tremură mâinile când răsucesc mânerul. Uşa de lemn

se deschide cu un scârţâit, intru direct, cu speranţa să nu mă trezesc cu un pantof în cap sau cu vreo pulă în gura lui Steph. Ochii mi se obişnuiesc cu încăperea întunecată şi lampa se aprinde.

— Ce faci aici? întreabă Tessa.

Stă în fund, cu ochii mijiţi în lumina tăioasă. Trec pe lângă patul lui Steph şi mă opresc la câţiva metri distanţă de patul Tessei.

— Am venit să te văd, spun eu, iar acum, că am văzut-o, ceva din mine se linişteşte.

Se răsuceşte şi se-ntinde pe o parte, cu o mână pe şold. Când se ridică, picioarele ei goale atârnă peste marginea saltelei, iar părul ei ondulat îi acoperă aproape tot spatele. Tricoul de bumbac pe care-l poartă pare atât de moale. Vreau să ating acel material moale care acoperă pielea. Tânjesc să-i trec degetul peste frunte şi să-i dau la o parte părul rebel de pe faţă. Trebuie să-i ating buzele bosumflate. Se încruntă, ridică din sprâncene, semănând cu o pisicuţă înfuriată.

— De ce?

Vocea îi e piţigăiată şi foarte plângăcioasă. Nu ştiu cum să mă port, aşa că mă aşez pe scaunul biroului ei ordonat. După un moment de şovăială, răspund cu sinceritate:

— Pentru că mi-era dor de tine.

Neîncrederea şi furia i se citesc clar în ochi. Oare ei i-a fost dor de mine? Îi apar în somn liniştind-o, aşa cum face ca, sau îi bântui visele? N-am nici cea mai vagă idee. Ea oftează şi îşi pleoşteşte umerii.

— Atunci de ce ai plecat? spune ea încet.

Mă uit în jurul meu, prin camera Tessei. Pentru prima oară are patul nefacut; cuvertura e mototolită la capătul patului, iar una dintre perne atârnă peste marginea salteluţei. Jumătatea de cameră a lui Steph este dezordonată, ca de obicei, şi îmi abţin cu greu un zâmbet când mă gândesc că asta trebuie s-o scoată din minţi pe Tess. Mă surprinde că nu face curat în toată camera cât timp e singură aici. Aşa m-aş fi aşteptat. Ridic din umeri, iar ea îşi încrucişează braţele în dreptul pieptului. *Am multe de spus, Tessa, te rog, taci, măcar de data asta...*

— Pentru că mă enervai.

Pufneşte şi dă din picioare ca un copil de clasa întâi.

— Bine, eu mă culc la loc; eşti beat şi e clar că ai de gând să fii din nou răutăcios.

Scutură din cap şi-nchide ochii. Pieptul îmi ia foc de furie şi-

mi strâng pumnii, mânios. Încerc s-o conving că nu sunt răutăcios, că sunt doar puţin beat şi că voiam cu adevărat s-o văd. Încerc cu disperare să nu mă aşez pe patul ei. Vreau s-o întind pe spate şi să mă lase s-o ating. Continui cu pălăvrăgeala şi-ncerc s-o fac să zâmbească. Ea nu se lasă păcălită.

— Cred că ar trebui să te cari, spune ea.

Se-ntinde pe pat cu spatele la mine. Copil încăpăţânat, asta e. Pe jumătate mă enervează, pe jumătate e foarte drăgălaşă. Dacă vrea să se poarte ca un copilaş, o s-o tratez ca pe un copilaş.

— Haide, iubito, nu fi supărată pe mine.

Umerii i se încordează şi mi-aş dori să-i văd chipul. Deşi voiam s-o enervez spunându-i *iubito*, cuvântul acesta i se potriveşte într-un mod foarte dulce.

— Chiar vrei să mă car? Ştii ce se întâmplă când dorm fără tine.

Sper ca vulnerabilitatea mea va stârni ceva în sufletul ei. Oftează dramatic, iar eu îmi ţin respiraţia. Nu vreau să plec. Nu vreau să-şi dorească să plec.

— Bine. Poţi rămâne, dar eu mă culc la loc.

Nu se întoarce. Mă-ntreb cât de tare m-ar pocni dacă m-aş întinde lângă ea şi aş răsuci-o cu faţa spre mine. Nu mă supăr dacă se culcă, dar aş prefera să rămână trează, ca să mă bucur de compania ei. Când am venit aici, aveam un fel de plan, iar acum e în afara oricărei discuţii. E deja ofticată; nu se va putea discuta cu ea dacă încep cu prostiile acum.

— De ce? Nu vrei să stai cu mine? o-ntreb.

Îmi spune încă o dată că sunt răutăcios şi beat. Îi zic că nu sunt nici una, nici alta, şi că se poartă ca un copil mic.

— Asta a fost o răutate. Mai ales că n-am făcut nimic altceva decât să te întreb despre slujba ta, spune ea.

Capul îmi vâjâie; fata asta iar se învârte în jurul cozii.

— O, Doamne, nu din nou. Haide, Tessa, las-o baltă. Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

Îmi dau seama că, dacă aş mărturisi, mare parte din problemele noastre ar dispărea. Nasol e că, odată cu ele, ar dispărea şi ea.

— De ce ai băut în seara asta? mă-ntreabă Tessa.

Părea o idee bună. Eram încordat şi nefericit şi, când am încercat să-mi limpezesc gândurile, am eşuat. Alcoolul din răsuflarea mea îmi subţiază importanţa mărturisirilor. Aş

putea să-i torn tâmpenii la beţie şi, dacă va fi revoltată, o să neg totul mâine. Să-mi bag, nu mă pot opri din minţit.

— Nu... nu ştiu... pur şi simplu am avut chef să beau ceva... ceva mai mult, în fine. Poţi să nu mai fii supărată pe mine? Te iubesc.

Chiar o iubesc şi vreau să fiu aproape de ea. Nu-mi place deloc când e supărată pe mine, dar, într-un fel pervers, faptul că-şi face griji pentru mine mă consolează. Furia ei se calmează cu fiecare secundă.

— Nu sunt supărată pe tine. Nu vreau să facem regrese în relaţia noastră. Nu-mi place când mă bruschezi fără motiv, apoi pleci. Dacă eşti supărat de ceva, vreau să-mi spui.

Ce-i aici, dr. Phil? Îmi ia o secundă să-mi dau seama că-mi vorbeşte de parcă am fi într-o relaţie în toată regula. Ceea ce e foarte departe de adevăr. Tot trăncăneşte despre comunicare, dar nu face altceva decât să-mi întoarcă spatele în pat şi să mă trateze cu tăcere. Mi-am bătut capul cu fata asta şi ea tot nemulţumită e. Încerc să fiu rezonabil, să nu mă inflamez, dar e greu cu cineva ca Tessa, care mă scoate din minţi cum poate.

— De fapt, nu-ţi place că nu deţii tu controlul, ripostez eu.

Încă nu-mi vine să cred că încearcă să-mi dea sfaturi cum să-mi trăiesc viaţa. De parcă le-ar şti pe toate, aşa cum îşi închipuie.

— Pardon? spune ea, cu glasul frânt, apoi se ridică, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

Îi spun că e obsedată de control. Ea neagă. Mă-ntreabă dacă mai am şi alte jigniri, iar eu o rog să se mute cu mine. Pare uluită, aşa cum mă şi gândeam că va fi. La fel sunt şi eu, surprins de momentul în care gura mi-a luat-o pe dinainte şi a ales să deschidă subiectul ăsta. Îmi studiază chipul cu atâta atenţie, de parcă învaţă pe dinafară ce-i spun despre apartament. E entuziasmată, îmi dau seama. Dar nu e prea încrezătoare şi nici nu se pricepe să ascundă asta. O să-i arăt că nu are de ce să-i fie frică. Pot deveni un om mai bun de dragul ei şi pot s-o fac fericită. Ştiu că pot. Energia dintre noi s-a schimbat dramatic, iar ea îşi muşcă buza de jos şi mă tachinează, în vreme ce eu de-abia aştept să mă mut cu ea.

Uraganul adevărului pluteşte deasupra noastră, învârtejindu-se, gata să se dezlănţuie în orice clipă. Mă prefac că sunt într-un roman şi că mă va ierta, aşa cum Elizabeth l-a iertat pe Darcy. Dacă am fi personaje de roman, ea ar fi din nou în braţele mele, indiferent de greşeala mea, precum Catherine.

Ea şi-ar dori aventura pe care eu o aduc în viaţa ei şi i s-ar părea imposibil să stea deoparte, exact ca Daisy. Dezastrul nu ne poate atinge dacă stăm în siguranţă în lumea noastră, în apartamentul nostru, în romanul nostru. Locul acesta va fi o fortăreaţă, nu o închisoare, îi promit eu în sinea mea. Vorbele îmi încremenesc şi mă întorc din nou la ea. Ea se uită fix la mine, cu ochii umezi plini de un entuziasm controlat.

— Deci te muţi cu mine?

Spune da, Tess. Te rog, spune da.

Ridică din umeri şi întrezăresc umbra unei bretele roz de sutien. Credeam că poartă numai lenjerie albă sau neagră, de bumbac. Trag cu ochiul în continuare la umărul ei.

— Doamne, hai s-o luăm uşor. Deocamdată n-o să mai fiu supărată pe tine, spune ea, dornică de compromis. Acum hai în pat lângă mine.

Se-ntinde în pat şi mă cheamă lângă ea. Brusc mă transform într-un căţel fericit că stăpâna l-a lăsat să se urce în pat. Îmi desfac jeanşii, mi-i scot şi-i arunc peste un teanc de manuale, lângă patul lui Steph. Mă uit la Tessa, iar ea e concentrată la tricoul meu, sugerându-mi în tăcere c-ar trebui să-l scot. Tricoul subţire de bumbac pe care-l are pe ea e suficient de sexy, dar nimic nu se compară cu momentele în care poartă tricourile mele. Îmi place la nebunie când le îmbracă şi apoi doarme în ele.

Când mi-l scot şi i-l aşez în faţă, pe faţă îi răsare un zâmbet splendid. Apoi îşi scoate şi ea bluza. Pielea ei catifelată e atât de sexy, felul în care abdomenul i se curbează înspre sânii moi... Aproape că-mi ies ochii din orbite când îi văd lenjeria intimă de dantelă. Eram obişnuit cu sutienul de bumbac, fără nicio formă, cure doar îi susţinea ţâţele, nu cu sutienul acesta push-up, cu dantelă pe margine.

— La naiba, nu mă abţin eu. Ce ai pe tine?

Fata asta e dată naibii de sexy şi nici măcar nu ştie, în pizda mă-sii. Obrajii săi au căpătat o culoare turbată, roşu-închis. Vocea îi e de-abia o şoaptă.

— Am... am nişte lenjerie nouă azi.

E stânjenită, deşi arată ca o zeiţă, cu părul ei lung şi blond, cu picioarele ei catifelate şi cu buzele ei îmbufnate care practic cer să-i îndes scula printre ele...

Mă-ntreb imediat ce surprize îmi mai rezervă pe ziua de azi şi cât de greu ar fi s-o conving să pună în scenă un mic spectacol, doar pentru mine. Nu am fost atât de excitat de o

femeie în toată viaţa mea. Emană atâta sexualitate fără nici măcar să încerce şi n-are nici cea mai vagă idee câte femei ar vrea să fie-n locul ei, să aibă trupul ei sexy şi plin de rotunjimi.

— Văd asta... Să-mi bag.

Tessa scutură din cap.

— Ai mai zis asta.

Dar e clar că îi place s-o audă din nou. Tessa înfloreşte sub complimentele mele, iar asta îmi place la nebunie. În fiecare zi mă mir că nu vede cine e cu adevărat. Îi spun din nou cât e de frumoasă, iar ea zâmbeşte şi mai larg. Nu mă pot uita decât la ţâţele ei ridicate şi nu-mi pot opri scula să zvâcnească în boxeri. Tessa are ochii aţintiţi acolo, pe penisul meu sculat, captiv în bumbacul negru al boxerilor mei. Are o privire plină de dorinţă şi-şi trece limba peste buza de sus, muşcându-se uşor de ea. Îmi spune ceva, dar nu-mi dau seama ce anume.

— Mmm...

Aprob din cap, indiferent ce spune ea acolo. Nu mă pot gândi decât la felul în care mă ademeneşte trupul ei; parcă a fost făcut pentru mine. Cu genunchiul, îmi susţin greutatea deasupra ei şi-mi apăs gura peste buzele ei pline şi umede. Are limba numai catifea şi scotch, moale şi tăioasă când se împleteşte cu limba mea, rănindu-mă şi vindecându-mă în acelaşi timp.

E un joc periculos. Merge pe o linie foarte subţire, dar ştiu că sunt talentat la echilibristică. Dacă se mută cu mine, va vedea că sunt gata să devin o persoană mai bună de dragul ei. Va vedea că o greşeală e prea neimportantă prin comparaţie cu cât de mult o iubesc, prin comparaţie cu ce pot deveni pentru ea.

Îi simt gura flămândă peste a mea. E expertă la asta; limba i se mişcă laolaltă cu a mea şi, cu fiecare sunet pe care-l scoate, mă simt din ce în ce mai important. Îmi trec mâna prin părul ei moale, încercând cu disperare să mă apropii mai mult de ea. Îmi lipesc trupul de ea, am nevoie să-mi masez penisul de ea ca să nu iau foc. Uşurarea care-mi cuprinde trupul când mă frec de ea este înspăimântătoare, îmi controlează mintea şi corpul şi habar n-am ce va face cu ele.

Mă sprijin într-un cot, admirându-i frumuseţea. Are gura roşie acum şi prin mintea mea aleargă o mie de lucruri pe care aş vrea i le fac. Cu cealaltă mână îi trec peste dantela roz de pe piept; materialul subţire de-abia îi ţine acolo. Cu răbdare şi blândeţe, îmi trec degetele peste cupă, pe sub bretea şi îmi vâr

degetele înăuntru, siinţindu-i sfârcurile întărite. E divină, să-mi bag pula.

— Nu-mi dau seama dacă vreau să rămâi cu asta pe tine...

Mi-aş putea petrece o eternitate întins cu ea lângă mine, aşteptând s-o ating. O ciupesc uşor de sfârcuri, iar ea geme de uimire. Îi doresc sânii goi în palmele mele.

— Hai să-l scoatem, gem eu.

Sunt excitat şi nerăbdător şi, când ea îşi arcuieşte spinarea, eu îi desfac găicile sutienului şi aproape că-mi dau drumul în chiloţi. Îi cuprind ţâţele voluptuoase în palme, ridicându-le şi lăsându-le apoi în jos, doar ca să le admir perfecţiunea mişcării. Ţâţele ei sunt perfecte – e fetişul meu viu.

— Ce vrei să faci, Tess?

Vreau să fac toate lucrurile din lume cu ea. Vreau să fac lucruri pe care nu le-am mai făcut niciodată şi să experimentez lucruri din trecutul meu într-un fel cu totul nou.

— Ţi-am mai spus, scânceşte ea, împingându-şi pieptul în mâna mea.

E o ciudată mică şi excitată. Suntem pregătiţi? Oare ea e pregătită? Cred că este. Geme şi văd, în lumina veiozei, o sclipire în partea din faţă a chiloţilor ei.

Cobor cu mâna spre abdomenul ei, spre marginea chiloţilor de dantelă. Încerc să mă controlez, dar ea geme şi trebuie să ascult acest sunet, care este printre favoritele mele. Să-mi trag una, mă face să-i mănânc din palmă. Degetele îmi coboară spre păsărică ei şi mângâi încet locul acela umflat şi umed. Parfumul ei dulce umple aerul din jur, iar eu îmi doresc s-o gust. Îmi împing degetele în ea, până la articulaţii. Ea ţipă, iar zgomotele pe care le face se scurg în mine. Îşi încolăceşte braţele în jurul meu ca să îşi echilibreze trupul tremurând. O simt strâmtă în jurul celor două degete ale mele, iar ea geme de fiecare dată când o pătrund.

Mâinile Tessei se mişcă haotic când îmi găseşte penisul tare, cuprinzându-l în palmă, strângându-l şi mângâindu-l prin boxeri.

— Eşti sigură? o-ntreb.

Trebuie să fie foarte sigură în privinţa asta. Trebuie să fie un moment perfect, pentru ea, dar şi pentru mine. Tessei îi ia o secundă până-şi dă seama că vorbesc cu ea. Are gura deschisă şi ochii larg deschişi.

— Da, sunt sigură. Gândeşti prea mult.

Îmi las capul pe spate şi chicotesc în gâtul ei. Ironia situaţiei

mă omoară. Ea e cea care gândeşte prea mult de obicei, dar de data aceasta eu sunt acela. Sunt atât de aproape s-o am şi totul e pătat de porcăria aia de pariu. Vinovăţia pe care o simt de când am început s-o iubesc curge în valuri prin mine. Mă lupt cu mine însumi: băiatul bun care-o iubeşte pe fata bună şi băiatul rău care e prea distrus ca să iubească pe cineva se duelează cu săbii ascuţite. Fiecare vrea altceva de la prinţesă. Băiatul în negru se prăbuşeşte la pământ.

— Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa? îi spun lângă gură.

Îmi poate simţi panica? Dacă o simte, nu mi-o arată.

— Da...

Mă sărută, încet şi delicat.

— Te iubesc, Hardin.

Tessa dă uşor din picioare, ca şi cum trupul suportă cu greu plăcerea provocată de degetele mele care îi intră şi-i ies din locul acela strâmt. Scânceşte de dorinţă, iar eu îmi imaginez trupul ei zbătându-se sub mine, în vreme ce îi pătrund carnea şi îi pun stăpânire pe corp. Dar nu până ce nu face prima mişcare... am o graniţă peste care nu vreau să trec. Îmi lipesc gura de gâtul ei, ca s-o fac a mea într-un fel diferit. Îi sug pielea moale de acolo, simţindu-i sângele fierbinte cum se zbate să iasă la suprafaţă. E a mea.

— Hardin... eu... scânceşte ea când îmi retrag degetele.

E atât de coaptă, atât de pregătită să fie devorată. Brusc devin un lup înfometat. Trebuie s-o gust. Mă dau înapoi pe pat şi îi scot chiloţii, apoi îi desfac coapsele. Mirosul ei e atât de dulce, atât de înnebunitor, nu am simţit nimic asemănător acestei dorinţe care mă sfâşie pe dinăuntru. O sărut încet în jos, pe abdomen. E udă leoarcă. Îi savurez gemetele, iar ea îşi ridică fundul de pe pat. Plonjez în ea. Gustul ei îmi cuprinde toate simţurile în timp ce o ling în sus şi-n jos. Cu fiecare geamăt, o ling mai apăsat, mai precis, iar ea se prinde cu pumnii de cearceafuri ca să nu ţipe.

— Spune-mi cât e de bine, spun, suflând peste ea după fiecare cuvânt.

Ea se sufocă.

— Atât de...

O sug şi o ling, iar ea tremură din toate încheieturile. Vreau s-o încurajez, pentru că are nevoie.

— Asta e, iubito, dă-ţi drumul, lasă-mă să simt asta cu limba.

Ea se supune. Sunt îmbătat de ea, de orgasmul ei. Nu mai sunt beat din cauza alcoolului; acum sunt beat de putere. Mă

urc pe trupul ei, cu scula împungând-o în abdomen, şi o sărut. Ea se smulge din starea de extaz şi mă sărută apăsat. Este deja pregătită pentru mai mult. Sunt impresionat.

— Eşti... o-ntreb, ca să fiu sigur.

Ea dă din cap frenetic, ridicându-şi buzele lângă gura mea.

— Sşşt... Da, sunt sigură, imploră Tess.

Unghiile ei ascuţite mi se înfig în spate şi ea mă sărută din nou. Buzele ei mă sug, limba ei îmi pătrunde printre buze şi iar mă simt beat. Mâinile ei îmi trag boxerii în jos pe fund şi pe picioare, iar senzaţia de a fi dezgolit şi cu penisul întărit lipit de pielea ei mă înnebuneşte.

Trebuie să fiu înăuntrul ei – vreau ca trupul ei să-mi aparţină.

Asta va schimba totul. Niciunul dintre noi nu va mai fi la fel niciodată. Ea nu va mai fi o fetiţă inocentă; va fi o femeie în toată regula, cu viaţă sexuală. Va trebui să declare că e activă sexual când se duce la doctor. Într-o bună zi, se va mărita şi va trebui să-i spună acelui tip că şi-a tras-o cu mine. Toate discuţiile despre experienţele ei sexuale trecute vor fi pline cu mine. Simt o vinovăţie imensă, dar şi o satisfacţie extremă. E o trăire eliberatoare, dar înfricoşătoare.

— Tessa, eu...

Trebuie să-i spun. Trupul mi se sfâşie în două jumătăţi.

— Şşşt... şopteşte ea.

Nici nu are idee ce spune acolo. Îmi simt trupul greu peste al ei, o potrivire perfectă. Îi privesc chipul, încercând să păstrez acest moment pentru totdeauna.

— Dar, Tessa, trebuie să-ţi spun ceva...

— Şşşt. Hardin, te rog, nu mai vorbi.

Acum mă imploră. Are ochii plini de dragoste şi nerăbdare. Viaţa mi se schimbă şi, chiar acum, o să schimb totul. Preia controlul înainte să mai apuc să scot vreo vorbă şi-şi lipeşte buzele de ale mele. Mâna i se încolăceşte în jurul sculei mele tari, iar ea mi-o scutură, ademenindu-mă şi liniştindu-mă. Inspir rapid când îşi trece degetul cel mare peste picătura de spermă apărută în vârf.

— O să-mi dau drumul dacă mai faci asta, mă văicăresc eu.

Vreau să-i simt vârfurile degetelor ei delicate peste vârful penisului meu, necăjindu-mă, făcându-mă să cerşesc mai mult. Mai mult decât orice, trebuie să mă cufund în ea. Acum.

Presupun că nu are niciun prezervativ şi mă ruşinez puţin când îmi dau seama că am unul la mine, din obişnuinţă. Am

puţine reguli când vine vorba despre sex, dar folosirea prezervativului e obligatorie pentru mine. Tessa mă urmăreşte din priviri din pat cât îmi iau jeanşii de pe jos şi scotocesc prin buzunare. Mă simt ca un pervers care ţine un prezervativ în portmoneu, doar-doar i-o pica la un moment dat cineva în plasă

O singură privire în ochii Tessei îmi alungă acest gând şi mă urc înapoi în pat, cu prezervativul în mână. Aştept o secundă să mi-l ia, dar ea nu face asta. La naiba, Sherlock, probabil că n-a văzut niciodată aşa ceva, în afara orei de educaţie sexuală.

— Cumva...

Nu ştiu cum s-o întreb dacă vrea să-ncerce să mi-l pună ea. Unora le place, altora nu. Ea ridică vocea.

— Dacă mă mai întrebi o dată dacă sunt sigură, te omor.

Chiar o cred. Aşa că merg pe opţiunea a doua, care înseamnă să savurez acest moment şi să mă bucur de ea. Scutur din cap şi-i flutur prervativul în faţa ochilor.

— Voiam să te întreb dacă vrei să-mi pui tu prezervativul sau vrei s-o fac eu? Eu m-aş mişca mai repede, asta e sigur.

Tessa pare agitată şi-şi muşcă buza. Scula mă doare de poftă. Sunt tentat să i-o trag fără niciun prezervativ. Trebuie să-mi reamintesc că asta e o idee imbecilă.

— Ah. Ba vreau... dar trebuie să-mi arăţi cum.

E atât de timidă şi atât de sexy. Ţâţele ei, atât de grele şi de rotunde, îmi abat atenţia. Trebuie să mă grăbesc puţin.

— Bine, aprob eu.

Tessa se trage mai aproape de mine şi-şi încrucişează picioarele. Mă bucur să-i arăt cum se face, dar sunt numai pe jumătate în lumea asta. În mintea mea sunt deja deasupra ei, penetrând-o. Ea geme şi mă zgârie pe spate şi pe braţe. Cere mai mult, îşi dă drumul şi e a mea.

— N-a fost aşa de rău pentru o virgină şi-un beţiv, mă tachinează Tessa după ce prezervativul ajunge la locul lui.

Îi reamintesc că nu sunt beat şi-i explic că gura ei obraznică m-a trezit din beţie.

— Şi acum? întreabă ea, sincer uimită.

O ghidez să-mi prindă penisul cu mâna.

— Eşti nerăbdătoare? o-ntreb.

Ea dă din cap.

— Şi eu, îi spun.

Şi eu sunt la fel de nerăbdător, nu mi-am dorit niciodată

ceva mai mult.

Încă mi-o freacă; mi-a cuprins cu palma penisul întărit. Mă mut între picioarele ei şi le despart cu genunchiul. Din nou păsărică îi e udă, în aşteptarea mea.

— Eşti umedă de tot, deci va fi mult mai uşor.

Îi simt din nou mirosul. Trupul ei reacţionează, iar asta mă înnebuneşte. O sărut pe gură, îmi lipesc buzele de colţurile gurii ei dulci, de nasul ei, din nou de gura ei. Tessa îşi încolăceşte braţele în jurul meu, iar eu inspir când ea se apropie şi mai mult de mine. Îi trec un deget pe la locul acela umed şi aproape că explodez. E nerăbdătoare, mă trage mai aproape. O avertizez:

— Încet, iubito, trebuie s-o luăm încet.

O sărut pe tâmplă. Nu vreau s-o rănesc. Dar nu am încotro.

— O să te doară la început, aşa că spune-mi dacă vrei să mă opresc. Vorbesc serios, bine?

Îmi cobor privirea la ea. Are pupilele dilatate, obrajii înflăcăraţi şi părul răvăşit şi împrăştiat pe pernă.

— Bine.

Înghite în sec emoţionată. Mă uit fix la ea, reamintindu-mi în tăcere cât de mult o iubesc, cât de mult am nevoie de ea, cât de mult o preţuiesc. Inspir adânc, îi găsesc deschizătura şi intru încet. E atât de strâmtă când o pătrund şi mă opresc când văd că închide ochii şi strânge din ei.

— Eşti bine? o-ntreb, cu răsuflarea întretăiată.

Dă din cap, cu buzele strânse într-o linie subţire. E atât de fierbinte, atât de strâmtă.

— La naiba, gem eu când ea scoate un mârâit, încordându-se din nou. Pot să mă mişc?

La naiba, trebuie să mă mişc. Ştiu că se va simţi divin, dar n-am ştiut că se ajunge atât de greu acolo. Ea inspiră de câteva ori înainte de a-mi răspunde:

— Da.

Mă mişc încet, nu vreau s-o rănesc. Simt cum slăbeşte strânsoarea braţelor mele cu fiecare sărut pe care i-l dau. Pe gât, pe gura ei drăgălaşă, pe nas. Iubesc fiecare părticică a trupului ei. Fiecare părticică a trupului *meu*. Îi repet cât de mult o iubesc în timp ce intru şi ies din ea. Are ochii încă închişi, dar nu dă niciun semn de disconfort. Trec douăzeci de secunde şi ea tot nu mi-a răspuns, aşa că mă opresc.

— Vrei să… în mă-sa… vrei să mă opresc?

Ea scutură din cap, iar eu închid ochii din nou. Îmi imaginez

fiecare bucăţică din ea sub mine. Pielea ei catifelată, trupul ei lipit de al meu. E a mea, acum şi pentru totdeauna, chiar şi după ce ne vom da jos din patul acesta. Îmi păstrez ritmul, iar ea are în continuare braţele încolăcite în jurul meu. Îmi simt inima în piept, pompând şi renăscând pe măsură ce mă apropii de punctul culminant. N-am mai simţit aşa ceva în timpul sexului.

Mă simt viu şi genial şi, când mă uit la iubirea mea, ea mă priveşte cu o admiraţie scânteietoare şi ştiu acum că totul va fi bine, într-un fel sau altul. Forţa Tessei mă ia din nou prin surprindere când văd o singură lacrimă care i se prelinge pe obraz. Îi sărut lacrima şi o laud, uşa cum merită.

— La naiba, Tess, te descurci atât de bine, iubito. Te iubesc atât de mult.

O prind cu degetele de păr şi îi sărut pielea transpirată de pe gât.

— Te iubesc, Hardin, spune Tessa.

De atât am nevoie ca să ajung în paradis. O sărut pe gură, lingându-i buzele şi limba cu o foamete înflăcărată.

— Ah, iubito, o să-mi dau drumul. Bine?

Spinarea mi-a luat foc, pielea ei luceşte de transpiraţie, suntem dezlănţuiţi. Tessa dă din cap, încurajându-mă să-mi dau drumul în ea. În acest moment, urăsc bariera dintre noi. Vreau s-o umplu – vreau s-o fac a mea în toate felurile posibile. Buzele ei mă sărută pe gât şi mă încordez. Trupul îmi cedează în faţa plăcerii şi îi şoptesc numele printre dinţii încleştaţi când ajung la orgasm. Zac la pieptul ei, recapătându-mi răsuflarea, iar ea mă mângâie leneş pe piele.

Totul s-a schimbat acum. Am schimbat tot ce era între noi. O mângâi şi ignor adevărul adevărat, care mă va arde de viu. O alint şi mă rog cui o fi acolo sus ca lumea mea să nu se transforme în cenuşă.

Douăzeci si doi

Totul a început să se destrame, iar căsuţa firavă din cărţi de joc pe care a construit-o devenea din ce în ce mai fragilă, în fiecare zi. Când îşi amintea de minciunile lui, se panica, frământându-se să croiască un plan salvator. Era convins că-l blestemase cineva în copilărie... altă explicaţie nu avea pentru toată suferinţa pe care o îndura. Aînceput să se-ntrebe dacăTessa era salvarea lui sau cel mai mare blestem. O avea, fiecare părticică din ea, dar i se scurgea printre degete cu fiecare secundă care trecea.

Tessa e la serviciu când eu trec pe la ea prin cameră, câteva zile mai târziu. Molly mi-a spus că Steph a început s-o ia razna. Îmi tot bate apropouri că Steph e pe cale să-şi piardă minţile şi trebuie să vorbesc cu ea înainte să se întâmple una ca asta. Când ajung la ea în cameră, Steph zace în pat, cu părul ei roşu răvăşit în toate direcţiile. Buclele năclăite îi sunt prinse cu câteva agrafe. Are un machiaj întunecat; pleoapele gri-fumuriu o fac să pară versiunea bântuită a unei fete simandicoase. Are pielea albă şi buzele de un roşu-aprins.

— Nu e aici, anunţă Steph şi închide capacul laptopului Tessei.

Ce caută ăsta aici?

— Mă uitam la filme. Relaxează-te, dementule.

Înşfac laptopul de pe patul ei şi mi-l strecor sub braţ.

— Ştiu că nu e. Voiam să vorbesc cu tine, îi spun.

Se ridică într-un cot, iar sânii i se întrevăd prin rochia strâmtă.

— Despre ce anume să vorbim?

Are privirea rece şi-mi aşteaptă răspunsul. Ştiam că are ceva defect la creier, dar nu mi-am dat nicodată seama cât poate fi de periculos. Toată lumea are o doagă sau două lipsă, dar, în cazul lui Steph, mi se pare uneori că e mai grav. Credeam că e o tipă de treabă, dar s-a dovedit a fi replica roşcată şi descreierată a lui Amy Dunne[8].

— Ştii foarte bine.

Mă aşez pe patul Tessei şi mă răsucesc către Steph.

— Te-a sunat Molly, zice ea, prinzându-se de fază. Devine o pizdulice extrem de enervantă, nu-i aşa?

Steph îşi dă capul pe spate şi se ridică-n capul oaselor.

[8] Amy Dunne este personajul feminin principal din filmul Gone Girl *(N.t.)*

— N-o să-i spun nimic Tessei. Ştiu că singurul motiv pentru care eşti aici e ca să mă rogi să nu-i spun nimic. N-am de gând s-o fac.

— Iar eu trebuie să cred asta? o-ntreb eu.

Îşi trece limba peste dinţi.

— Crede-mă sau nu. Eu una m-am distrat, dar acum m-am plictisit şi începe să-mi fie puţin milă de ea.

Ca să fiu cinstit, asta mă ia complet prin surprindere.

— Serios?

Mă trag la marginea saltelei de pe patul Tessei şi-mi aşez coatele pe genunchi. Ea-ncepe să râdă un râs sălbatic şi piţigăiat – iar eu oftez. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Nu, sigur că nu. Dar de plictisit, *m-am plictisit*.

Mă uit cum trage de rochie ca să-şi expună şi mai tare pieptul. Mă uit în altă parte. Asta-i pentru Tessa. Nu e cazul să fac o scenă.

— Oricum sunt sigură că aproape ai terminat-o cu ea.

Aproape am terminat-o cu ea? Şi-a pierdut minţile de tot?

— Nu-i aşa? I-ai tras-o, iar acum o termini cu ea. Aşa merg lucrurile la tine.

Cel mai ciudat lucru nu este că Steph îmi spune toate rahaturile astea, ci că le şi crede. Având în vedere trecutul meu, evaluarea ei ar fi exactă, cu excepţia faptului că am stat mai mult în preajma Tessei decât în preajma oricărei altei fete. Tessa m-a făcut să lupt pentru ea pentru că a meritat. Păcat că am stricat eu totul.

— Nu... zic eu, dregându-mi glasul. Nu am terminat-o cu ea.

Steph dă ochii peste cap şi-şi linge buzele.

— Ştiu că n-ai terminat-o. De câte ori ai futut-o până acum? E tot strâmtă? La felul în care distrugi tu lucrurile...

Cred că ochii mei mai au puţin şi sar din orbite, pentru că se uită la mine şi se îndepărtează.

— E sau nu? repetă Steph. Cred că e drăguţă şi pregătită pentru tine. Acum poţi merge mai departe, iar ea poate să dispară. Şi-aşa o văd suficient.

— Nu-ţi prea-ţi place de ea, spun, frecându-mi ceafa.

Tessa crede că Steph îi e prietenă şi nu vreau să mă bag în povestea asta decât dacă sunt nevoit. Dacă Steph încearcă vreodată să-i facă vreun rău Tessei, o să am eu grijă de ea.

— Nu, chiar nu-mi place. Hai să trecem mai departe. Dă-i papucii şi întoarce-te la muia zilnică pe care ţi-o face Molly.

— O să continui să mă văd cu Tessa.

Nu ştiu cum să-i spun asta. Nu vreau să aibă şi mai multă putere asupra mea decât are deja, dar nici nu vreau să aibă senzaţia că Tessa n-ar fi o prezenţă permanentă în viaţa mea. Nu e chiar o prezenţă permanentă, dar încă mă rog să găsesc o cale prin care să fac relaţia asta să funcţioneze. Însă asta nu e treaba lui Steph. La naiba, ce harababură nenorocită. O harababură, în pula mea.

— De ce ai venit aici, Hardin? Ştiu că nu doar ca să vezi ce scot eu pe gura asta mare a mea.

Îşi linge din nou buzele şi-şi ridică pieptul cu coatele în cel mai puţin subtil mod cu putinţă. Mă enervez imediat şi mă ridic în picioare.

— Ţi-ai pierdut minţile de tot dacă-ţi imaginezi c-o să pun mâna pe tine!

— Tessa nu e cu nimic speciala. Nu ştiu de ce tu şi cu Zed sunteţi amândoi obsedaţi de ea.

— Zed n-are nicio importanţă în această discuţie.

Îmi tremură mâinile şi văd cum Steph este din ce în ce mai mulţumită de sine şi de reacţia mea la numele lui Zed.

N-o lăsa să te oftice, Hardin.

Mă aţâţă intenţionat, iar eu îi permit. Care era vorba bunicii mele? Rahat, nu-mi aduc aminte.

— Ba Zed are destulă importanţă...

— Gata.

Îmi prind mâinile şi le duc la faţă. Mă ciupesc de rădăcina nasului şi inspir, apoi expir. Am venit aici să discut cu ea despre grijile pe care şi le face Molly, să mă asigur că n-o rupe pe Tessa de mine cu răutăţile sau nebuniile ei, dar acum sunt aici şi Steph este un om teribil de rău şi, sincer, îmi vine să mă port cu ea ca un dobitoc. Steph, Regina Imbecililor, mă face să fiu ca înainte de a o cunoaşte pe Tessa. Credeam că sunt mai bun decât ea şi decât ceilalţi, oarecum, dar acum gata. O să ajung în iad, alături de ea.

Nu mă pot abţine să n-o scot din minţi. Vreau să se simtă extrem de prost. Mă uit la ea şi rânjesc.

— Poate ar trebui să te îngrijoreze mai degrabă felul în care iubitul tău se holbează întruna la Molly. I-am surprins singuri de câteva ori...

Mai spun câteva lucruri despre ei nici nu prea ştiu exact ce şi, când îmi isprăvesc triumfător minciuna, ochii ei sunt roşii şi înlăcrimaţi.

— Minţi.

Încearcă să se abţină din plâns. *Te-am prins.*

— Nu, îmi pare rău de tine, îi spun.

Aşez laptopul Tessei pe raftul de sus din debara. Trebuie s-o scot din căminul ăsta cât mai repede.

Înainte ca Steph să mai scoată vreo vorbă, ies din cameră. Când ajung la maşină şi conştiinţa începe să mă copleşească, îmi dau seama că am făcut o altă mişcare greşită. Steph nu este ca majoritatea fetelor. Nu va aştepta momentul potrivit ca să riposteze. E total iraţională şi mi-o imaginez povestindu-i Tessei toate detaliile pariului, cu exagerări cu tot. Ar trebui să mărturisesc. Ar trebui să-i spun Tessei adevărul dezgustător înainte să-l afle de la altcineva. Chestia asta mă mănâncă de viu.

Cobor din nou din maşină şi urc la loc în cameră, ca s-o iau pe altă parte cu Steph. Dar exact când ajung la uşă aud vocea Tessei. *Să-mi bag pula*. Mă lipesc de uşă, ascultând conversaţia fetelor.

— Nu cred că Tristan s-ar uita la ea; am văzut cum se uită la tine. Chiar ţine la tine. Cred c-ar trebui să-l suni şi să discutaţi despre asta, o aud pe Tessa spunând.

Îmi lipesc şi mai tare urechea de uşă şi sper să nu treacă nimeni pe acolo.

— Dacă e cu ea? întreabă Steph.

Chiar a crezut rahatul ăla?

— Nu e, îşi linişteşte Tessa colega de cameră.

— De unde ştii? Uneori crezi că-i cunoşti pe oameni, dar nu-i cunoşti deloc, începe Steph.

La naiba. Steph o să-i spună. O să-i spună totul chiar acum.

— H...

Deschid uşa.

— Hei... zic eu când intru-n cameră.

Par să se înţeleagă bine; un prost din afară s-ar păcăli.

— Ăăă... să vin mai târziu?

— Nu, mă duc să-l găsesc pe Tristan şi să-mi cer scuze, spune Steph, ridicându-se în picioare. Mulţumesc, Tessa.

O îmbrăţişează pe Tessa şi se uită urât la mine, anunţându-mă că nu a terminat cu chestia asta. O manevră de distragere a atenţiei – asta îmi trebuie.

— Nu ţi-e foame? o-ntreb pe Tess în vreme ce Steph se pregăteşte să plece.

— Ba chiar îmi e, spune ea, trecându-şi mâna peste stomac.

I-am abătut atenţia şi nu pare să observe privirea ciudată şi

plină de ură pe care Steph o aruncă în direcţia mea.

Douăzeci si trei

Paranoia l-a copleşit, trăgându-l din ce în ce mai departe de ea. A încercat sâ se prindă de mica fâşie de speranţă că ar fi putut să aibă viaţa pe care şi-o dorea alături de ea. A-ncercat să croiască un plan, apoi altul, ca să salveze singurul lucru bun care i s-a întâmplat vreodată. Şi-a implorat duşmanii, a-ncercat să-şi convingă prietenii să păstreze tăcerea. Niciunul dintre planurile lui n-a funcţionat, niciunul dintre ele n-a putut ascunde ce îi făcuse şi ştia că totul îi va exploda în faţă.

O iau pe Tessa la mall, unde ghinionul meu teribil continuă. Ne aşezăm în zona restaurantelor înainte să ne hotărâm în ce magazine să mergem. Paranoia pare să mă bântuie, hărţuindu-mă oriunde m-aş duce. Nu mă pot opri să mă gândesc la tot ce-ar fi putut să-i spună Steph. Oare ştie tot ce i-am ascuns până acum? Mă va vedea, într-un final, aşa cum sunt cu adevărat, nedemn de ea?

Ciugulesc din mâncare, pierdut în gândurile mele, în vreme ce Tessa mănâncă încet, privindu-mă în tot acest timp. Ce caută acum? Semnele minciunilor mele care se ridică la suprafaţă?

— Cred că putem merge mai întâi după rochia ta, nu? zic eu.

Încă nu-mi vine să cred că am acceptat să merg la nuntă. O să fie ciudat ca naiba pentru mine şi singurul meu plan deocamdată este să mă concentrez asupra Tessei şi să nu-mi aduc aminte de nimic ce mi s-a întâmplat înainte de a o cunoaşte pe ea.

— Oricum, tu ai privilegiul de a fi frumoasă indiferent de hainele de pe tine.

Obrajii i se înroşesc de plăcere după complimentul meu.

— Nu e adevărat; tu eşti cel care arată fără cusur, deşi pare să nu-ţi pese de asta.

Izbucneşte-n râs şi parcă mi se ia o greutate de pe piept când văd asta.

— Aşa arăt, nu-i aşa? îi zâmbesc eu.

Dar şi ea arată superb. Mai bine decât mine, şi nici măcar nu se căzneşte.

Îi sună telefonul aflat pe masă. Se poartă destul de normal pentru o persoană care ştie că cineva se joacă în felul acela cu ea. Poate că se poartă normal intenţionat ca să-mi abată atenţia până îşi pregăteşte răzbunarea. Sau poate chiar nu

ştie?

— E Landon, spune ea în vreme ce eu îi văd numele pe ecran.

Inima mi se potoleşte. Răspunde la telefon şi-i privesc gura în timp ce vorbeşte. Îşi muşcă buza de jos şi mă măsoară din cap până-n picioare. Trebuie să găsesc o metodă prin care s-o împiedic să rămână vreo clipă singură cu Steph. Trebuie s-o ţin mai aproape de mine de-acum înainte. Am fost prea relaxat în privinţa poveştii ăsteia. Trebuie s-o am tot timpul lângă mine.

— Păi, bine, o să mă strădui să-l fac să-şi pună cravată, spune ea la telefon şi e clar la cine se referă.

Îşi lipeşte mâna de obraz şi-şi sprijină cotul pe masă. Arată adorabil de pisăloagă. Dar cravată? Succes cu asta.

Tessa începe să-i povestească altceva lui Landon, dar eu mă uit cu atenţie în centrul zonei de restaurante, unde îi văd pe Zed, Jace şi Logan. Sunt îmbrăcaţi fiecare în stilul lui, încercând să spună cine sunt cu ajutorul hainelor pe care le poartă. Logan e elevul exemplar, genul de derbedeu cu faţă de copil, şi e mai puţin ameninţător decât ceilalţi doi. Zed, cel înalt şi misterios, arată ca la o paradă de modă a hainelor din piele, deşi e într-un mall pentru clasa mijlocie. Pare nepotrivit aici. Iar Jace arată ca un infractor, genul de care adolescenlele ar trebui să stea departe.

— Mă-ntorc imediat, zic şi mă ridic în picioare, abandonându-mi mâncarea.

Slavă Cerului că încă vorbeşte la telefon, ca să nu vină după mine. Nu chiar acum. Logan îşi dă cu strugurel pe buze când ajung la ei. Jace are un aer deosebit de înfumurat, iar Zed pare destul de stresat.

— Şi eu mă bucur să te văd, face Logan şi bate cu piciorul în podea, în vreme ce Jace râde gâfâit, ca un drogat.

Toţi trei au pupilele dilatate şi ochii injectaţi. Miros a iarbă şi a tutun vechi. Dacă Zed şi Tessa s-au sărutat, i-a plăcut oare gustul de tutun de pe limba lui?

— Ce faceţi voi pe-aici? întreb eu, uitându-mă la Tessa cu coada ochiului.

— Unde? Într-un mall public? întreabă Jace.

Inspir ameninţător, în tăcere. Dacă o dă în bară azi, o să-l pocnesc fără niciun scrupul.

— Eram şi noi prin zonă, explică Logan.

Ridică din umeri şi mă priveşte cu un fel de compasiune. Ştia pentru ce-mi fac griji şi într-un fel vrea să mă asigure că nu de-

aia sunt ei aici.

— Pe bune, repetă el, iar eu mă mai relaxez un pic.

— Unde ţi-e animăluţul de companie? spune Jace, plesnind dezgustător din limbă.

Zed se crispează, iar Logan ne ignoră pe toţi, holbându-se la ecranul crăpat al iPhone-ului său.

— Ah, e şi ea aici! se aude Jace, iar eu aproape că-i sar la beregată.

E cel mai nasol tip de om posibil, seamănă mult cu vechiul meu prieten Mark, care-i trata pe oameni ca pe nişte jucării şi nu avea nicio remuşcare după acţiunile lui de rahat. Cred că şi eu sunt la fel, totuşi, având în vedere pariul şi faptul că, la finalul jocului pe care l-am jucat cu toţii, eu am fost câştigătorul.

— Termină cu tâmpeniile, spun eu, făcând un pas în faţă, iar Jace zâmbeşte strâmb.

Îi place să mă vadă atât de agitat. Îşi bate joc de mine, jucându-se cu nervii mei. Ştie asta, o ştiu şi eu, iar în curând va şti şi Tessa.

— Vine-ncoace.

Logan încă se uită-n telefon, dar ne avertizează de venirea Tessei. Îmi transpiră palmele, iar pielea de pe articulaţiile degetelor mi se strânge de câte ori îmi înfig unghiile-n palmă. Băieţii ăştia o să-mi distrugă viaţa chiar acum, aici, în acest mall dintr-un orăşel american de căcat.

— Hei, Tessa, ce mai faci? spune Zed, apropiindu-se de Tessa, iar eu fac un pas în faţă.

O ia în braţe şi simt cum l-aş putea sfâşia fără prea mare dificultate.

— Hardin, nu mă prezinţi prietenei tale? zice Jace holbându-se la mine cu ochii lui împăienjeniţi.

— Ăă, ba da.

Flutur din mână de la unul la altul, numărând secundele până când se termină chestia asta.

— Ea e o prietenă, Tessa; Tessa, el e Jace.

Tessa ridică din sprâncene furioasă, iar eu mă uit în jurul meu, derutat. De ce e ofticată? Îi cercetez chipul şi aştept să se uite la mine. Nu o face.

— Şi tu mergi la WCU? îl întreabă pe Jace.

De ce trebuie întotdeauna să converseze politicos cu oamenii? E evident că nu are deloc experienţă socială; pare să nu aibă deloc simţul etichetei.

— O, nu, la naiba. Eu nu fac chestia asta cu mersul la facultate, spune el râzând, iar Tessa se relaxează puţin. Dar dacă toate fetele ar arăta ca tine, aş fi fericit să mă răzgândesc.

Tessa pare un pic înfricoşată, iar eu mă gândesc cât de tare s-ar învineţi faţa lui Jace dacă l-aş strânge de gât.

— Mergem la docuri diseară; ar trebui să veniţi şi voi, zice Zed.

Să venim şi noi? Du-te-n pizda mă-tii, Zed.

— Nu putem. Poate data viitoare, spun, încheind conversaţia.

— De ce nu? întreabă Jace, în mod evident punându-mă la încercare în faţa Tessei şi a lui Zed.

— Tessa trebuie să muncească mâine. Eu cred că pot să trec pe acolo mai târziu. Singur.

Le dau de înţeles ce trebuie să înţeleagă. N-or să mai facă poante niciodată. Va fi greu, dar sunt destul de nebun să cred că pot reuşi chestia asta. Am câştigat pariul, e a mea, iar Zed poate să se ducă dracului, din punctul meu de vedere.

— Mare păcat.

Jace îi zâmbeşte Tessei, iar eu mă chinui să nu izbucnesc. Mă chinuie. Îmi flutură prin faţa ochilor jocul primejdios pe care am acceptat să-l joc, de parcă sunt un şoricel, iar el are o bucată zdravănă de brânză pentru mine.

— Da, te sun mai încolo, când sunt pe drum, îl mint eu.

Trebuie să mă gândesc ce pula mea fac cu el. De-abia aşteaptă să prindă momentul în care să-i spună Tessei despre pariu... atât e de nenorocit. Dar ştiu că, dacă deschid subiectul, o să-l încurajez să-şi dea drumul la gura aia mare sau o să-i plantez ideea să-i spună Tessei, în caz că până acum n-o avea.

Cei trei se cară, iar Tessa îi săgetează cu privirile. Rămân tăcut şi sunt martor la criza de nervi a Tessei în magazinul Macy's. Merge mai repede, într-un fel copilăresc şi enervant, ca să-mi demonstreze ceva.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Mereu are câte ceva, se pare. Spun ceva, fac ceva, vreo pisică s-a uitat la ea cum nu trebuie... mereu e câte ceva.

— Ah, nu ştiu, Hardin!

— Nici eu! Tu eşti cea care l-a luat în braţe pe Zed! ţip eu la ea.

Nu mă pot gândi la altceva decât la braţele ei în jurul trupului lui Zed, iar ea are chef de ceartă cu mine?

— Ţi-e ruşine de mine sau ceva de genul ăsta? Adică, pricep, nu sunt exact vreo şmecheră, dar am crezut că...

Nu înţeleg unde vrea să ajungă. Crede că mi-e ruşine că umblu cu ea? De ce tot spune asta?

— Poftim? Nu! Sigur că nu mi-e ruşine cu tine. Eşti nebună?

Este nebună. Amândoi suntem.

— De ce m-ai prezentat drept „o prietenă”? Baţi câmpii despre mutatul împreună şi după aceea le spui că sunt doar „o prietenă”? spune Tessa, din ce în ce mai tare. Ce-ai de gând să faci, să mă ascunzi? Nu vreau să fiu secretul nimănui. Dacă nu sunt suficient de bună ca prietenii tăi să afle că suntem împreună, atunci nu vreau să locuiesc cu tine.

Cum să spun că e mai mult decât o prietenă? O să mă urască mai mult decât un duşman când o să vină scadenţa. E mult mai mult decât un secret pentru mine. Nu încerc s-o ascund. Nu mai vreau s-o ţin ascunsă. Vreau să mă laud cu ea şi să-i anunţ pe toţi cretinii că e a mea. Doar a mea. Dar sunt atât de prost că nu pot să fac lucrurile să meargă, de aceea trebuie să ascund cel mai frumos lucru din lume, singura comoară din viaţa mea. Trebuie s-o ascund în loc s-o las să înflorească în lumina soarelui, iar asta mă mănâncă de viu.

— Tessa! La naiba..., las eu fraza neterminată, iar ea priveşte către cabina de probă a magazinului. Vin după tine, o avertizez.

Vorbesc cât se poate de serios. Mi-ar plăcea să intru după ea în cabină şi să i-o trag pe toată oglinda aia imensă. Ea ridică din sprâncene şi strânge din buze. Ştie al naibii de bine c-o să mă ţin după ea. Aş urma-o în cele mai adânci tenebre ale iadului, dacă mi-ar cere-o.

— Du-mă acasă. Acum, îmi ordonă ea.

S-o duc acasă? Din cauza unei certe tâmpite? Tessa îşi subliniază supărarea ieşind din magazin mult înaintea mea şi ducându-se la maşină. Când ajungem afară, încerc să-i deschid portiera, dar ea nu acceptă.

— Ai terminat cu criza de nervi?

— Criză de nervi? Nu vorbeşti serios! ţipă ea.

— Nu ştiu de ce te oftici atât de tare că te-am numit prietenă; nu asta voiam să spun. M-au prins cu garda jos.

Asta e pe jumătate adevărat.

— Dacă ţi-e jenă să fii văzut cu mine, atunci eu nu mai vreau să te văd.

Vocea îi tremură. Încearcă să se abţină din plâns. Deja o

cunosc suficient de bine cât să-mi dau seama că îşi înfige unghiile în coapse şi că ochii ei cenuşii se umplu de lacrimi. Şi mai multe lacrimi pe care le varsă din cauza mea.

— Nu-mi spune asta.

Îmi trec mâna prin părul uleios, de parcă aş vrea să mi-l smulg fir cu fir.

— Tessa, de ce presupui că mi-e jenă cu tine? E ridicol, în pula mea.

N-am niciun motiv să mă simt jenat din cauza ei; dimpotrivă, mai degrabă invers. În ochii prietenilor mei, ea e o farsă; fiecare nenorocit de moment pe care l-am petrecut cu fata asta a devenit un nimic. Am distrus totul, iar ea va afla curând şi n-o să mai pot opri dezastrul în care se va transforma din nou viaţa mea. Tocmai începusem să mi-o construiesc, iar acum iar sunt pe punctul de a strica totul.

— Distracţie plăcută la petrecere diseară, spune ea, îmbufnată, pe scaunul din dreapta.

— Te rog, n-am de gând să mă duc cu ei. Am spus că merg ca să mă lase Jace în pace.

Ceea ce e adevărat. Nu vreau să merg la petrecerea aia cretină. Vreau să mă-ngrop între coapsele Tessei toată noaptea.

— Dacă nu ţi-e jenă cu mine, du-mă la petrecere.

Trebuia să ştiu că o să-mi arunce asta în faţă. Totul e un joc pentru ea, mereu. Absolut totul. Tocmai eu am ajuns să spun asta.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap, în morţii mă-sii, zic.

Bineînţeles că am mers la nenorocita aia de petrecere, pentru că, încă o dată, Theresa Young a obţinut ce-a dorit.

Zilele trec, iar eu deja mă simt din ce în ce mai confortabil în propria mea minciună, mai mult decât am chef să recunosc. Mă prefac că nu se duce totul dracului încet-încet, că bucăţelele din tot ce ne ţine împreună nu se risipesc clipă cu clipă în care nu-i mărturisesc. Nu pot să-i spun. Nu pot să deschid cutia asta cu viermi și s-o las să ne distrugă. Adevărul ne va trage la fund; nu e nicio îndoiala. E inevitabil, aşa cum şi dragostea mea pentru Tessa e inevitabilă.

— Ce zici... îţi place? strig eu prin tot apartamentul, când agentul imobiliar ne lasă, în sfârşit, singuri.

Credeam că nu mai pleacă dracului. Tessa râde, acoperindu-şi gura cu dosul mâinii, şi vine spre mine. O cuprind în braţe,

mulţumind universului că mă mai lasă să stau puţin cu ea înainte să fie smulsă de lângă mine. Merit şi eu un strop de fericire, acum, cât mai durează, nu-i aşa?

— Nu-mi vine să cred că locuim aici acum. Nu mi se pare real.

Ochii ei vii sunt curioşi şi entuziasmaţi, într-un fel pe care nu l-am mai văzut de când am cunoscut-o. I-am oferit libertatea, cu un gest atât de generos. I-am oferit un apartament superb unde poate fi ea însăşi, persoana pe care n-o poate judeca nimeni, căreia nimeni nu-i poate cere nimic. Mama ei nu-i aici să-i spună să-şi pieptene părul, şi nici Steph nu-i, să ne facă rău cu răutăţile ei manipulative.

— Daca mi-ar fi spus cineva acum două luni că o să fiu cu tine, nu c-o să şi locuiesc cu tine, i-aş fi râs în faţă sau l-aş fi pocnit... una din două.

Râd şi-i cuprind faţa în mâinile mele. E atât de caldă, iar obrajii i s-au luminat de bucurie.

— Vai, cât de drăguţ eşti.

Îşi pune mâinile pe şoldurile mele şi se sprijină de mine. Capul îi cade greu pe pieptul meu. Viaţa mea e perfectă pentru prima oară de când îmi aduc aminte. Ignor în totalitate catastrofa care se apropie şi, deocamdată, viaţa mea e perfectă.

— Ce bine e să avem locul nostru. Gata cu petrecerile, gata cu colegii de cameră şi cu duşurile la comun, adaugă Tessa.

Inima îmi bate lipită de obrazul ei şi mă-ntreb dacă-mi poate simţi paranoia.

— Propriul nostru pat, zic eu, mascându-mi temerile cu o glumă.

— O să avem nevoie de câteva lucruri, farfurii şi alte chestii.

Cu cât va avea mai multe lucruri aici, cu atât va fi mai greu când va veni momentul să plece. La naiba, sunt captiv în minciuna asta şi o fac şi pe ea prizonieră, chiar acum. Fata asta frumoasă nu mă va ierta niciodată, sunt sigur. O să mă gândesc la asta mai târziu. Mă descurc eu cumva.

Îmi duce mâna la tâmplă şi mă apasă uşor.

— Te simţi bine? zâmbeşte ea. Eşti dubios de cooperant astăzi.

Umorul ei sarcastic mă face s-o iubesc şi mai tare. Îi iau mâna şi mi-o duc la buze, sărutând-o de o mie de ori.

— Vreau să fiu sigur că eşti încântată de tot ce e aici. Vreau să te simţi acasă... cu mine.

Eu chiar mă simt aşa. Nu m-am simţit acasă până când Tessa n-a semnat contractul de închiriere ca să se mute cu mine. Am nevoie să mă trezesc în fiecare dimineaţă lângă ea când sună alarma. Era ceva care îmi lipsea şi nici măcar nu ştiam.

— Dar tu ce zici? Te simţi aici ca acasă?

Are un glas plin de speranţă. E o speranţă reţinută, totuşi... se aşteaptă sa spun o tâmpenie insensibilă despre apartamentul nostru comun. Văd asta în ochii ei; e optimistă, dar se aşteaptă la tot ce-i mai rău din partea mea, pentru că aşa se întâmplă, întotdeauna.

— Surprinzător, da.

Îi răspund cinstit şi încerc să-mi fac vocea să sune cât mai convingător. Chiar îmi place aici, cu ea.

— Ar trebui să mergem după lucrurile mele, spune ea, apoi îmi vorbeşte despre cărţile şi hainele de care eu am avut deja grijă.

— S-a făcut, zic eu zâmbind, iar ea înclină capul derutată.

— Poftim?

— Ţi-am adus toate lucrurile din camera ta; sunt în portbagaj.

N-am mai putut aştepta. Voiam să vadă locul ăsta şi să nu mai plece de-aici niciodată. Vreau să nu mai plece niciodată de-aici, aşa că trebuia s-o fac să se simtă cât mai comod cu putinţă.

— De unde ştiai c-o să semnez contractul? Dacă nu-mi plăcea apartamentul? zice ea, întorcându-şi obrajii spre mine, cu curiozitate și un strop de sfidare.

— Dacă nu-ţi plăcea ăsta, căutam altul care să-ţi placă, îi zic eu.

Dă din cap, înţelegând că vorbesc foarte serios.

— Bine... Dar lucrurile tale unde sunt? întreabă ea.

— Le putem lua mâine. Am câteva ţoale în portbagaj.

— Ce e cu chestia asta, apropo?

— Nu ştiu, pe bune. Cred că nu ştii niciodată când ai nevoie de nişte haine.

E băgăcioasă, foarte băgăcioasă. Ţin haine în porbagajul maşinii din mai multe motive; pe cele mai multe dintre ele sunt sigur că nu vrea să le afle.

— Hai la magazin să luăm ce ne trebuie pentru bucătărie şi să cumpărăm nişte mâncare, propun.

Tessa se răsuceşte către mine când ajungem în hol.

— Bine. Pot să-ţi conduc eu maşina?

— Nu ştiu ce să zic..., o necăjesc eu.
Dar sigur că o poate conduce.

Partea a treia

După

S-a transformat, în cele din urmă, în omul care nu crezuse niciodată că poate fi. Şi-a canalizat furia în scris şi a devenit mândru de el însuşi. Ea era singurul motiv pentru care viaţa lui se schimbase în acest fel şi simţea că i-ar putea cădea în genunchi pentru a-i mulţumi clipă de clipă, dacă ar fi fost posibil. Ea i-a stat alături până când relaţia nu a mai fost bună pentru niciunul dintre ei şi i-a dat timp să-şi dea seama ce vrea să facă cu viaţa lui. I-a sprijinit tot timpul alegerile şi l-a făcut întotdeauna să-şi dorească mai mult.

În acest timp, în fiecare lună în care nu s-a atins de alcool, a primit o ilustrată poştală, ca pe vremuri, cu numele ei şi o inimă alături. O cunoştea prea bine ca să-şi dea seama că anii pe care i-au petrecut despărţiţi, doi la număr, n-au fost uşori pentru ea. Pentru ea a fost un iad, pentru el - purgatoriul etern.

Când manuscrisul său din dosar a devenit o carte-n toată regula, tipărită pe hârtie, ea nu l-a sunat vreme de o săptămână. Şi-a dat seama că ea a citit cartea şi a fost sigur că şi-a petrecut întreaga săptămână plimbându-se agitată în sus şi-n jos, în micul apartament pe care îl împărţea cu fratele lui. El se mutase la acea vreme într-un loc nou, adaptându-se într-un oraş vântos, cu clădiri înalte şi cu o puzderie de hotdogi şi meciuri de baseball. Nu se simţea deloc acasă, deşi ea îl vizitase de mai multe ori decât ar fi meritat. Zilele îi decurgeau mecanic, muncind, aşteptând telefonul sau e-mailul ei, gândindu-se la următoarea ocazie când o va mai vedea. A devenit din ce în ce mai bun pentru ea şi a început să-i placă omul pe care-l vedea în oglindă în fiecare dimineaţă.

Când săptămâna s-a sfârşit şi ea a sunat, în cele din urmă, vocea i s-a frânt la primul cuvânt, iar el n-a găsit ce să-i spună. Voia s-o facă să înţeleagă că nu existau doi oameni mai potriviţi unul pentru celălalt. L-a felicitat pentru carte, dar cu răceală distantă. El obosise, întrebându-se cum ar fi fost viaţa lui, singur într-un apartament dintr-un bloc-turn, mâncând zilnic la pachet şi revăzând episoade din *Friends*.

Câteva săptămâni mai târziu, inima lui a început să bată ca nebuna când ea l-a sunat să-i spună c-o să vină în vizită la el în oraş, la o nuntă pentru care avea nevoie de însoţitor. A dansat cu el toată noaptea şi a stat alături de el în pat vreme de trei zile...

Apoi a plecat, luând şi inima lui cu ea.

A vizitat-o şi el, în haoticul New York City, şi a fost impresionat de noua ei viaţă. Dar îi lipsea locul lui în noua ei

existenţă. Ea se descurca de minune acolo: avea prieteni şi familie. El avea viaţa lui imaginară, în care erau împreună, şi aştepta să se apropie de ea şi s-o facă să devină realitate. Era singura lui speranţă pentru o viaţă bună, aşa că a continuat să-i arate că era o persoană mult mai bună decât pe vremuri. Mult mai bună. Mult mai vie.

La un moment dat, dezvoltarea lui ca om şi felul în care lucrul acesta se oglindea în relaţia cu alţi oameni au început să-l facă să se simtă valoros, iar odată cu asta veneau şi responsabilităţi mai mari. Fratele lui a suferit o dezamăgire din dragoste, iar el s-a oferit să discute cu el şi să-l ajute să depăşească momentul. În feluri diferite, mai importante sau mai puţin importante, şi-a dat seama că este util familiei sale.

A fost cavaler de onoare la nunta fratelui său. A fost şi ea, radiind iubire pentru el, şi cumva şi-au dat seama amândoi, din fericire, că despărţirea lor ajunsese la final. Erau amândoi acum oameni în toată firea, mai pregătiţi să înfrunte lumea împreună. El încetase să mai fie egoist; ea aflase, în sfârşit, cine e cu adevărat. Timpul petrecut la distanţă le prinsese bine, dar era momentul să-şi înceapă viaţa împreună.

Împreună au suferit dureri cumplite - mai mari decât cele pe care şi le-au provocat reciproc în primii ani - şi uneori n-au fost siguri că pot merge mai departe. În cea mai tristă zi dintre toate, când el a strâns lucrurile din camera copilului lor pierdut, s-a întrebat dacă asta e o pedeapsă, dacă păcatele trecutului erau motivul pentru care erau nevoiţi să suporte o asemenea suferinţă.

În ziua în care s-a născut primul său copil, a înviat şi el. Era renăscut, viu din nou. Parcursese un drum atât de lung şi se schimbase. A fost posibil să atingă un nivel mai profund de iubire şi înţelegere. Degetele fetiţei erau atât de mici, dar i se încolăceau în jurul inimii. Vedea cum fata pe care o iubise atât de mult de-a lungul anilor se transformase într-o femeie adevărată, apoi în mama copilului lui. Nu era nimic mai frumos pe lume.

Până când ea a născut şi cel de-al doilea copil, de data aceasta un băieţel.

Pe măsură ce copiii lor creşteau, acest bărbat renăscut şi femeia lui... cumva se simţeau din ce în ce mai tineri şi se îndrăgosteau unul de altul, din nou, în fiecare zi.

Se simţea atât de norocos, atât de binecuvântat, atât de mândru de viaţa pe care au construit-o împreună; nici nu-i

venea să creadă ce nemernic norocos era.

Zed

Fiecare roman are propria sa perspectivă asupra eroului romantic. Cele mai multe romane folosesc figura aceasta de stil clasică de care ne-am săturat cu toţii: triunghiul amoros. Wickham a minţit în legătură cu tatăl lui Darcy ca să-i câştige inima lui Elizabeth. Jay Gatsby a scos-o la vin şi la cină pe Daisy Buchanan, oferindu-i viaţa pe care soţul ei, Tom, nu i-a putut-o oferi. Linton era varianta sigură pentru eroina mea favorită, Catherine Earnshaw, care l-a ales în dauna pasiunii distructive pentru Heathcliff. Chiar şi un vârcolac bronzat a încercat să cucerească inima înţeleptei Bella Swan, în ciuda iubitului ei vampir, bătrân şi scânteietor.

Lucrurile astea s-au scris la nesfârşit, iar el a trăit asta, poveste după poveste, şi i-a venit să râdă când s-a trezit în propriul lui triunghi amoros, cât se poate de real. În povestea lui, băiatul cel rău care-şi doreşte sâ devină sfânt, obsedat de figura paternă, încearcă s-o ţină pe încăpăţânata şi nevinovata virgină departe de băiatul popular şi sensibil care vrea să salveze florile şi planeta, pe amândouă în aceeaşi zi. Romanele clasice se termină fie cu moartea tuturor personajelor menţionate, fie cu naşterea unor bebeluşi vampiri, dar toate au o temă comună: unul dintre cei doi bărbaţi nu are nicio şansă, niciodată, şi, când vine vorba despre relaţia cu fata, el nu va afla cât de mult a ținut ea la el.

Totuşi, merită elogii toţi ceilalţi tipi care dispar din joc după ce pierd în faţa pretendentului evident.

O altă petrecere. O altă petrecere supraaglomerată, unde toţi fac aceleaşi lucruri, doar ziua e diferită. Băuturile sunt turnate în păhărele roşii, iar muzica urlă în fiecare cameră. Fiecare persoană pe lângă care trec pe hol pare mai plictisită decât cea dinaintea ei, aşa că mi se pare ciudat că petrecerea de la începutul acestui an e mult mai aglomerată decât cea de anul trecut. De unde vin toţi oamenii ăştia? Sau plictisit toţi de propriile lor persoane în aşa măsură încât se agaţă de un grup de oameni, pretinzând că au o viaţă socială senzaţională? Încep să văd ce înseamnă, de fapt, facultatea. Washington e foarte diferit de locul în care am copilărit eu, în Florida, dar facultăţile par să fie la fel peste tot, oriunde te-ai duce.

— Trebuie să mă piş, mă plâng eu şi mă reazem de peretele de lângă uşa băii.

Câteva clipe mai târziu, o fată minionă, cu părul blond până la umeri, iese din baie. Când trece pe lângă mine, priveşte în pământ. Are o bluză cu mânecă lungă, care îi scoate în evidenţă rotunjimile șoldurilor, în ciuda jeanşilor largi.

— Scuză-mă, spune ea şi zâmbeşte spre mocheta de pe jos, depășindu-mă şi îndepărtându-se.

Intru în baie şi închid uşa. Micul spaţiu miroase a spray cu aromă artificială de vanilie. E oarecum derutant, aşa că mă piş repede, mă spăl pe mâini şi deschid uşa... dând nas în nas cu o puzderie de fete. Una dintre ele mă măsoară din priviri şi cască ochii. Aproape că-i pot citi gândurile. Deschide gura să spună ceva, dar, când mă uit peste capul ei, o văd pe fata blondă cu şolduri criminale stând în capul scărilor. Mă uit cum se-ntoarce să scoată ceva din buzunarul de la spate, dar nu e nimic acolo, aşa că îşi linge buzele şi dă ochii peste cap. Îi simt atitudinea de-aici. După faza cu Tessa, nu m-am uitat multă vreme după nimeni, dar mă trezesc că mă duc înspre blondă, de-a lungul holului. Nu caut nimic serios, dar mi-ar prinde bine o conversaţie plăcută.

Mă apropii de scări, iar mâna ei micuţă se prinde de mânerul de metal, într-un fel foarte delicat. Mai fac câţiva paşi înspre ea ca s-o privesc, iar ea coboară scările încet, cu atenţie, deşi e încălţată cu tenişi. Are părul des, acoperindu-i jumătate din spate. O privesc cum se uită la mulţime. E conştientă de locul în care se află – îmi dau seama de asta după felul în care măsoară din priviri fiecare chip pe care-l observă. Oare caută pe cineva? Văd cum se muşcă de buza de jos şi mă hotărăsc s-o abordez. Are jeanşii rulaţi şi observ conturul unei stele aproape de glezna ei.

— Cauţi pe cineva? o-ntreb.

Când se întoarce cu faţa la mine, ochii ei căprui sunt mari, prea mari pentru chipul ei, lucru care-o face să pară oarecum înspăimântată.

— Îmi căutam prietenii, dar cred c-au plecat, spune încruntându-se.

— Ah. Vrei să te ajut să-i găseşti? mă ofer eu.

Ea continuă să se uite prin încăpere, apoi se întinde peste mine şi-i scoate şapca de pe cap unui tip care trece pe-acolo. El mormăie, iar ea zâmbeşte, puţin jenată şi aparent disperată. O privesc, întrebându-mă de ce a făcut asta.

— Amicul meu John poartă şi el şapcă, explică ea.

Nu-mi dau seama încă dacă e timidă sau agresivă, dar vreau

să aflu.
— Nu poţi să-i suni? întreb.
— Nu, telefonul meu e în poşeta prietenei mele, spune ea, oftând. Nu voiam să-l iau cu mine. Ştiam eu că nu trebuie să vin aici. Petrecerile nu prea sunt genul meu.
Vorbeşte mai tare şi începe să gesticuleze.
— Dar Macy m-a tot implorat să vin. Va fi distracţie, zicea... o să stăm doar o oră, zicea.
Pufneşte şi-şi încreţeşte nasul, iar eu mă muşc de buza de jos ca să nu izbucnesc în râs. Se înroşeşte, stânjenită.
— Ce e?
— Nimic, mint eu.
E foarte drăguţă.
— Vrei să bei ceva?
— Nu prea beau de obicei, spune ea încet.
— De obicei sau deloc?
— Uneori beau, dar nu la petreceri aglomerate, unde sunt o grămadă de necunoscuţi.
— Păi, asta mi se pare în regulă.
Zâmbesc, lăsând-o să priceapă că mi se pare şmecherie că nu simte nevoia să se facă praf, ca restul fetelor de aici. Sau ca restul băieților, ca să fiu cinstit.
— Nu e ca şi cum nu te poţi distra decât dacă te îmbeţi.
— Aşa e, dau eu din cap şi cu fiecare secundă ce trece mi se pare din ce în ce mai atrăgătoare.
— Atunci, vrei să-ţi aduc apă sau suc şi să stai cu mine şi cu prietenii mei până când îi găseşti pe ai tăi?
— Ăă, nu sunt sigură, spune ea, privind jur-împrejur prin livingul plin de străini. Nu cunosc pe nimeni, iar petrecerile astea sunt de obicei cam dubioase.
Îşi îndreaptă privirea către doi tipi beţi care dau târcoale unui grup de boboace, îmbrăcate în nişte rochii minuscule. Are dreptate. Nate îmi face semn din celălalt colţ al camerei, iar eu mă mai uit o dată la fata asta fascinantă.
— Bine, dacă decizi că nu vrei să stai aici de una singură, eşti bine venită să ni te alături.
Arăt către grupul meu şi văd cum cască ochii la sutele de tatuaje pe care le avem pe piele.
— Sunt mai de treabă decât par, o necăjesc eu, apoi, când zâmbeşte şovăitor, adaug: în fine, unii dintre ei.
Mă surprinde râzând scurt, apoi mă urmează către prietenii mei. Tristan se ridică, facându-i loc pe canapea, iar ea îi

mulţumeşte politicos. Nu l-am prea văzut în ultima vreme, dar mă bucur că s-a întors din Louisiana, singur şi eliberat de porcăriile lui Steph.

— Să bem pentru ultimul an din colegiul ăsta tâmpit, ridică el paharul, ciocnind cu Logan.

Molly dă şi ea noroc şi se aşază mai bine în poala lui.

— Aahh, pentru mine nu. Eu mai am doi ani, se văicăreşte Nate.

— Iubita lui – Briana, cred – îşi dă ochii peste cap, şopteşte în glumă „vai, ce victimă" şi ia paharul ca să bea din el.

— Trebuia să mă duc la o şcoală de meserii, zice el, dându-şi capul pe spate, iar fata îl priveşte amuzată. Facultatea e o porcărie, în pula mea.

— Eu ţi-am spus că trebuia să te faci ucenic la studioul de tatuaje, îl ceartă ea.

El dă ochii peste cap şi o trage de breteaua subţire care-i susţine tricoul pe unul dintre umeri; pielea ei cafeniu-închis e la vedere, dar pe mine nu mă deranjează.

— Mă mai gândesc, îi zice el.

Sincer, mi se pare o idee bună, având în vedere că se chinuie să termine facultatea.

— În fine, hai să terminăm cu planurile astea de carieră. Cine-i asta? întreabă Molly arătând spre fata cu care m-am întâlnit pe hol.

— Ea e...

Mă uit la ea, cerându-i din priviri să mă ajute. Am uitat s-o întreb cum o cheamă.

— Therise, spune ea şi în vocea ei sesizez un accent pe care nu l-am observat înainte.

— La naiba.

— Cred ca-ţi baţi joc de mine, râde Molly, sprijinindu-se de Logan.

— Frumos nume, rânjeşte şi Jace, lingând foiţa pentru ţigări pe care o ţine în mâini.

— Vrei să ne jucăm ceva, Therise? spune Molly cu un ton pe care-l cunosc foarte bine. Adevăr sau provocare?

Se uită la mine, iar eu scutur din cap.

— Nu, nimeni nu vrea să joace porcăria aia, spun, uitându-mă urât la Molly.

Therise n-are nicio idee ce se întâmplă şi pare neliniştită şi oarecum stânjenită.

— Ah, haide. Pun *pariu* c-o să ne distrăm, zice Jace.

Molly dă din cap, aprobându-l.

— Da, după cum se uită la tine, poate de data asta câştigi...

Logan se-ntinde şi-i acoperă gura prietenei sale. Încă nu-mi vine să cred că ăştia doi s-au combinat.

— Încetează, îi spune el, iar ea dă ochii peste cap, dar tace după ce el îşi ia mâna de la gura ei mare. Nu mai vreau să se repete nicio parte a anului trecut. Prea multă dramă pentru gustul meu.

Logan o sărută pe Molly pe umărul gol, iar ea zâmbeşte, de data asta cu sinceritate, părând mai puţin diabolică. Therise mă priveşte încruntată, apoi se uită la ceilalţi prieteni ai mei, cuprinşi subit de o energie bizară.

— Ce s-a întâmplat anul trecut? întreabă ea.

— Nimic, declar eu şi-mi privesc amicii, sperând c-or să-şi ţină gurile închise.

De-abia am cunoscut-o pe fata asta – e prea devreme să fie bombardată cu tâmpeniile astea.

— Tipul ăsta pe nume Hard...

Molly chiar nu-şi poate ţine fleanca.

— Hai să nu mai discutăm despre Hessa! mormăie Logan. Sunt ca perechea aia din reality show-ul ăla, de care nimeni nu trebuie să mai aducă vorba.

— Ce mama dracului e o Hessa? întreabă iubita lui Nate, iar Molly ridică mâna cu mândrie.

— Eu am inventat-o! ţipă ea. Vreau toate laudele pentru cretinătatea asta. Eu i-am poreclit pe tâmpiţii ăia doi şi aştept o invitaţie la nunta lor.

Izbucneşte în râs. Părul roz i s-a decolorat; nu s-a mai vopsit de multă vreme. Acum e mai mult blondă şi are o tunsoare de elf.

— Nu se căsătoresc, mă răstesc eu la ea.

M-am săturat să tot aud despre ăia doi. M-am săturat să văd postările de pe Facebook ale Tessei. E atât de fericită în New York; Hardin e atât de fericit; *toată lumea* e atât de fericită-n pula mea. Bravo lor.

— Nu chiar acum, dar pun pariu că aşa vor face, zâmbeşte ea. Şi *eu aş câştiga*.

Şi-a machiat ochii cu creion negru şi, când îmi face cu ochiul, seamănă cu o pisică. Logan pune şi el sare pe rană, dând din cap înţelept. De parcă e atât de evident pentru toată lumea. Molly face un semn cu mâna, pentru ca ceilalţi să tacă.

— Oricum, înainte să veniţi, rememoram marea poveste a

fostei iubite a lui Zed.

— *N-a fost* iubita mea, scrâşnesc eu printre dinţi.

— *La naiba*, spune cineva.

Jace, poate?

— Deci...

Therise se ridică în picioare şi-şi trosneşte degetele.

— Eu trebuie s-o şterg.

Zâmbeşte şovăitor şi pleacă. Cred că am o mutră îndurerată sau enervată sau furioasă – am simţit toate lucrurile astea – pentru că Logan spune:

— Mai bine o laşi să plece; probabil o să-ţi mai faci un duşman. Probabil are un iubit care o să-ţi taie cauciucurile de la camionetă.

Se pare că prietenii mei au decis să-şi bată joc de mine toată săptămâna din cauza greşelilor din trecutul meu. Aşteptarea conform căreia viaţa mea sentimentală va fi întotdeauna o înşiruire de dezastre îmi dezumflă puţin furia. N-am energia să mă enervez, pe bune, când ştiu că e mereu la fel.

— Nu ştiam că tipa aia e logodită şi sunt destul de sigur că ea, nu iubitul ei, a făcut măgăria aia, spun eu şi mă crispez când îmi aduc aminte ce i-a făcut maşinii mele Jonah Soto.

Băiatul ăla n-ar trebui să fie profesor aici. E nebun cu acte. Nate ridică din umeri, luând o duşcă din paharul lui.

— Nu te mai culca cu gagici la întâmplare, atunci.

— A fost acum vreun an şi de unde era să ştiu că logodnicul ei urma să fie profesor aici?

Tot weekendul ăla a fost un dezastru. Dacă aş fi ştiut că gagica era în club în calitate de viitoare mireasă la propria petrecere a burlăciţelor, n-aş fi plecat acasă cu ea. Adică, există un motiv pentru care tradiţia spune ca ele să poarte eşarfele cu pene şi coroniţele false şi panglicile pe care scrie *BURLĂCIŢĂ* sau ceva de genul ăla. E ca un avertisment pentru ca tipii să nu facă vreo tâmpenie sau ca ea să nu facă vreo tâmpenie. Panglica e primul lucru pe care-l scoţi, deci dacă e încă acolo trebuie să fie un semnal care spune, o, da, se mărită. În acest caz, chiar a doua zi.

Ăsta a fost norocul meu. Singura dată în viaţa mea când am avut o aventură de o noapte acesta a fost rezultatul. (Poate că mi-am făcut prietenii să creadă lucruri în general exagerate despre viaţa mea sexuală, dar ei nu trebuie să ştie asta.) Tipul acela era şmecher, mai șmecher decât aş fi fost eu vreodată, până când a încercat să mă dea afară din programul ştiinţific şi

s-a luptat împotriva exmatriculării lui Hardin. Nimeni n-a părut să se întrebe de ce un tânăr profesor îi la partea unui scandalagiu pe care nici măcar nu-l cunoaşte. A fost o porcărie, dar, la urma urmelor, mă bucur că Hardin n-a fost exmatriculat.

— Şi oricum vorbiţi cu toţii tâmpenii – fac un gest către grup – pentru că Molly aici de faţă şi-a tras-o cu jumătate dintre voi.

— Ai grijă, mă ameninţă Logan şi toată lumea se tensionează.

Dar în loc să mă cert cu el, mai bine mă duc după fata cea nouă. N-o cunosc, dar pare relaxată şi e frumoasă de pică. Da, îmi aminteşte de Tessa, şi da, îmi ia mult timp să trec peste ea şi poate e o idee proasta dar până la urmă majoritatea ideilor sunt proaste, nu-i așa? Cu toate gândurile astea plimbându-mi-se prin minte, mă ridic și pornesc în căutarea ei.

Cu Tessa nu am intenţionat deloc să iasă aşa. Am ţinut la ea, da, dar m-am lăsat purtat de gelozia mea imbecilă şi de nevoia meschină de a mă răzbuna într-un fel pe Hardin pentru că a făcut sex cu Samantha. Mi-a plăcut mult de Tessa, dar sentimentele mele faţă ea nu se puteau compara cu ceea ce simţea Hardin pentru ea.

Samantha era uimitoare; era distractivă şi era cu câţiva ani mai mare decât mine. Asta mă excita, dar era nebună. De când s-a terminat povestea cu Tessa, m-am gândit deseori că relaţia ei cu Hardin era cam ce am avut eu cu Samantha. Doar că Samantha s-a culcat cu Hardin şi nu i s-a părut o problemă prea mare. S-a purtat de parcă a se culca cu prietenul meu era un lucru normal. Desigur, nici lui nu i-a păsat.

Dar mie mi-a păsat. Am fost devastat şi furios şi am lăsat asta să mă roadă, aşteptând momentul să-l lovesc şi eu. Tessa a avut încredere în mine, chiar şi după ce a aflat că am participat la pariu, la început. Eu am fost cel care i-am spus toate amănuntele, iar ea a venit întotdeauna la mine când a avut nevoie de mine. Totuşi, asta a fost problema: a venit la mine doar când a aruncat-o el cât colo, iar mie nu-mi plac chestiile astea. Nu vreau să fiu mereu varianta de rezervă. În plus, era prea multă dramă şi, după ce m-am simţit răzbunat că l-am scos din minţi pe Hardin, a început să devină obositor să tot alerg în ajutorul ei şi să ţin pasul cu relaţia lor infantilă.

Ar fi trebuit s-o las în pace când psihopatul ăla de iubit al ei m-a pocnit prima oară. Dar nu, furia lui doar m-a aţâţat să continui şi să câştig. De ce el să se culce cu Samantha, apoi să

ia parte la pariu şi apoi să decidă că lucrurile sunt OK şi că jocul s-a sfârşit şi că mie nu mai trebuie să-mi pese?

Totul a fost atât de copilăresc. Acum îmi dau seama de asta. N-ar fi trebuit să mă dau la ea în noaptea aceea, la mama ei acasă, şi n-ar fi trebuit să spun jumătate din porcăriile pe care le-am spus. Prostia mea m-a făcut să fiu singur de atunci şi n-am mai auzit de Tessa de vreun an întreg. Lucrul trist e că mi-a fost dor să vorbesc cu ea.

Mi s-a spus că s-a mutat la New York cu prietenul ei Landon, dar ştiu că nu va trece mult timp şi Hardin o va urma. Oricât de mult îmi displace să recunosc, ei doi au o relaţie specială. Oricât de disfuncţionali ar fi, n-am văzut niciodată doi oameni care să lupte unul pentru celălalt aşa cum o fac ei. Hardin cu siguranţă n-o merită, dar nu mai e treaba mea să mă bag.

Ies în curte şi mă uit după Therise, apoi o văd cocoţată în vârful zidului de piatră, ceea ce-mi trezeşte alte amintiri. Frământă pietrişul în mâini şi, când mă apropii de ea, dă să sară jos de-acolo.

— Stai, spun eu, ridicând mâna într-un gest paşnic. Te pot ajuta să-ţi găseşti prietenii sau pot găsi pe cineva care să te ducă acasă.

— Nu ştiu ce să zic.

Mă priveşte cu atenţie, căutând poate indicii că aş fi un criminal în serie.

— E doar un drum cu maşina. Prietenii mei au gura mare, dar niciunul nu-ţi va face vreun rău. Vin şi eu, dacă vrei. Am băut, de-asta nu te pot duce eu.

Ridic din sprânceană; ea clatină din cap.

— Oau, deci derbedeul drăguţ are conştiinţă, zâmbeşte ea, luându-mă peste picior la modul cel mai dulce.

— Uneori, recunosc eu, ridicând din umeri şi-i întind mâna. Eu sunt Zed.

Ea şovăie preţ de o clipă înainte de-a-mi strânge mâna.

— Mă bucur de cunoştinţă, Z-ed.

Îmi rosteşte numele de parcă i-ar fi teamă să nu-l înghită.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Therise.

Landon

L-a urât pe băiatul ăsta perfect chiar înainte de a-l întâlni. Când tatăl lui i-a spus că va avea un frate nou, a fost ca şi cum ar fi trebuit să se bucure. De parcă trebuia să-i pese brusc de lucruri ca familia, cinele şi bunătăţile gătite, ca să ţină pasul cu noul fiu al tatălui lui.

Când l-a întâlnit pe celălalt puşti, ura n-a făcut altceva decât să-i sporească. Ştia că n-are motive să-l urască, în afara geloziei pure, dar tot îl ura. El nu ştia nume de sportivi şi nici nu urmărea meciurile ca noul fiu al tatălui lui, şi nici nu se comporta fermecător la petreceri. Ştia că nu poate concura cu băiatul ăla, dar pe măsură ce viaţa a început să i se schimbe, şi-a dat seama că nici nu era nevoie. S-a luptat atât de mult - din răsputeri - să păstreze distanţa de Băiatul de Aur, care, în cele din urmă, i-a devenit cel mai apropiat prieten.

Primele trei gânduri care-mi trec prin minte în fiecare zi sunt:

E mai puţin aglomerat aici decât îmi imaginasem.

Sper că Tessa nu munceşte azi, ca să petrecem vremea împreună.

Mi-e dor de mama.

Da, sunt în anul al doilea la Universitatea din New York, dar mama mi-e una dintre cele mai bune prietene.

Mi-e tare dor de casă. Mă ajută mult s-o am pe Tessa lângă mine; ea e familia mea cât timp sunt aici.

Ştiu că studenţii fac asta tot timpul; pleacă de-acasă şi de-abia aşteaptă să fie cât mai departe de oraşul lor, dar nu şi eu. Mie îmi place oraşul meu, deşi nu acolo m-am născut. Când m-am înscris la NYU aveam un plan; însă n-a mers aşa cum îmi închipuiam. Trebuia să mă mut aici şi să-mi încep viitorul alături de Dakota, iubita mea din liceu. N-aveam nici cea mai vagă idee că va hotărî să-şi petreacă necombinată primul an de facultate.

Am fost devastat. Încă sunt, dar vreau să fie fericită, chiar dacă nu e cu mine.

Oraşul e răcoros în septembrie, dar nu plouă aproape deloc prin comparaţie cu Washington. Măcar atât.

În drum spre muncă, îmi verific telefonul, aşa cum fac de cel puţin cincizeci de ori pe zi. Mama e însărcinată cu surioara mea și vreau să fiu sigur că, dacă se întâmplă ceva, am timp să

mă urc într-un avion şi să ajung acolo repede. Până acum, singurele mesaje de la ea au fost poze cu lucrurile senzaţionale pe care le născoceşte la bucătărie.

Nicio urgenţă, frate, dar mi-e dor de mâncărurile ei.

Străzile sunt aglomerate, iar eu trebuie să-mi croiesc drum printre oameni. Aştept la semafor într-o mulţime de oameni, majoritatea turişti cu camere mari de fotografiat în jurul gâtului. Râd în sinea mea când un adolescent ridică un iPad uriaş să-şi facă un selfie.

N-o să înţeleg niciodată impulsul acesta.

Când semaforul se face galben şi se aprinde becul pentru pietoni, dau volumul mai tare în căşti.

Aici stau cu căştile la urechi toată ziua. Oraşul e mult mai zgomotos decât anticipasem şi mă bucur că am ceva care să blocheze gălăgia şi să coloreze sunetele pe care le percep cu ceva ce-mi place.

Azi e Hozier.

Port căştile inclusiv la serviciu cel puţin la o ureche, ca să aud totuşi comenzile de cafea pe care le primesc. Acum îmi atrag atenţia doi bărbaţi, amândoi îmbrăcaţi în piraţi şi ţipând unul la celălalt. Aşa că intru în magazin şi mă lovesc de Aiden, cel mai nesuferit dintre colegii mei.

E înalt, mult mai înalt decât mine, iar părul lui blond spre alb îl face să semene cu Draco Malfoy[9], lucru care mă cam înspăimântă. Pe lângă asemănarea cu Draco, se-ntâmplă să fie şi nesimţit uneori. Cu mine e de treabă, dar am văzut cum se uită la studentele care intră la Grind. Se poartă de parcă locul ăsta e vreun club, nu o amărâtă de cafenea. Mi se pare foarte deranjant felul în care le zâmbeşte, flirtează cu ele şi le face să freamete sub privirile lui „simpatice”. Nu e atât de arătos, de fapt; dacă ar arăta mai bine, mi-aş da seama.

— Fii atent, frate, mormăie Aiden, plesnindu-mă pe umăr de parcă suntem pe teren, colegi în echipa de fotbal.

Azi a reuşit să mă enerveze în timp-record... Dar alung acest gând, mă duc în spate, îmi leg şorţul galben la brâu şi-mi verific telefonul. După ce semnez condica de sosire, dau cu ochii de Posey, o fată pe care trebuie s-o învăţ cum merg lucrurile pentru câteva săptămâni. E de treabă. Tăcută, dar muncitoare, şi-mi place că ia mereu fursecul gratuit pe care i-l oferim în fiecare zi pentru a o face mai veselă. Cei mai mulţi ucenici îl refuză, dar ea le-a mâncat pe toate săptămâna asta,

---

[9] Personaj din romanul Harry Potter. *(N.t.)*

de toate felurile; cu ciocolată, cu ciocolată şi cu macadamia, cu zahăr şi cu o chestie verde misterioasă despre care eu cred că e ceva fără gluten, crescut prin partea locului.

— Hei, zic eu, zâmbindu-i.

Stă sprijinită de maşina de gheaţă. Are parul dat pe după urechi şi citeşte de pe spatele unei pungi cu cafea măcinată. Când ridică privirea la mine, surâde scurt, apoi se întoarce cu ochii la pungă.

— Tot nu mi se pare că e logic că ia cincisprezece dolari pe o cafea atât de mică, spune ea, aruncând-mi punga.

O prind cu greu şi aproape că-mi scapă printre degete, dar o ţin cu toată puterea.

— *Luăm*, o corectez eu râzând şi pun punga pe raftul de unde a venit. Noi luăm banii ăştia.

— Nu lucrez aici de prea mult timp, aşa că nu mă consider inclusă în *„noi”*, mă necăjeşte ea, apoi ia un elastic de păr pe care-l avea prins pe mână şi-şi ridică părul şaten-roşcat şi cârlionţat.

Are o grămadă de păr şi şi-l prinde ordonat, apoi îmi face semn că e gata de lucru. Posey mă urmează şi se opreşte lângă casa de marcat. Săptămâna aceasta învaţă să ia comenzile clienţilor, iar următorul pas e, probabil, să prepare cafelele. Mie îmi place cel mai mult să iau comenzi, pentru că prefer să stau de vorbă cu oameni decât sa-mi frig degetele de maşina de făcut espresso, aşa cum se întâmplă în fiecare schimb.

Îmi fac ordine la locul de lucru şi exact atunci se aude sunând clopoţelul de la intrare. Mă uit la Posey să văd dacă e gata şi aşa pare, aranjată, pregătită să le facă faţă dependenţilor de cafeaua de dimineață. Două fete se apropie de tejghea, pălăvrăgind gălăgioase. Una dintre voci mă şochează şi, când mă uit la ele, o văd pe Dakota. E îmbrăcată într-o bustieră de sport, pantaloni largi şi poartă tenişi coloraţi. Cred că tocmai şi-a terminat alergarea; dacă s-ar fi dus la ora de dans, ar fi fost îmbrăcată diferit. Ar purta un body şi pantaloni mai strâmţi. Şi ar arăta la fel de bine. Ca întotdeauna.

Dakota n-a mai fost aici de câteva săptămâni; sunt surprins s-o văd acum. Mă agită chestia asta; mâinile îmi tremură şi mă trezesc lovind uşor ecranul computerului fără absolut niciun motiv. Prietena ei Maggy mă vede prima. O bate pe Dakota pe umăr, iar Dakota se întoarce către mine, cu un zâmbet imens pe faţă. Are trupul acoperit de un strat subţire de transpiraţie,

iar buclele ei negre îi sunt prinse într-un coc neglijent în vârful capului.

— Speram să te găsesc la muncă, spune ea, făcându-mi cu mâna mie, apoi lui Posey.

Serios? Nu ştiu ce să fac cu informaţia asta. Ştiu că am căzut de acord să rămânem prieteni, dar nu-mi dau seama dacă asta e trăncăneală amicală sau ceva mai mult.

— Hei, Landon, zice Maggy şi face şi ea cu mâna.

La zâmbesc amândurora şi le întreb ce vor să bea.

— Cafea cu gheaţă, cu multă frişcă, spun amândouă în cor.

Sunt îmbrăcate aproape la fel, dar Maggy e eclipsată de pielea bronzată a Dakotei şi de ochii ei mari şi căprui.

Intru pe pilot automat, iau două pahare de plastic şi le scufund, cu o mişcare uşoară, în rezervorul cu gheaţă. Apoi iau termosul cu cafea deja făcută şi o torn în pahare. Dakota mă priveşte. Îi simt ochii fixaţi asupra mea. Nu ştiu de ce, asta mă face să mă simt oarecum stânjenit, aşa că, atunci când observ că şi Posey mă priveşte, îmi dau seama că aş putea – *că ar trebui* – să-i explic ce mama naibii fac aici.

— Torni cafeaua peste gheaţă; cei din schimbul de seară o fac cu o noapte înainte ca să aibă timp să se răcească şi să nu topească gheaţa, spun eu.

Ce-i spun eu e foarte simplu şi aproape că mă simt un idiot vorbind aşa în faţa Dakotei. Nu suntem deloc în relaţii proaste doar că nu petrecem vremea împreună şi nu vorbim aşa cum făceam pe vremuri. Am înţeles complet când a pus capăt relaţiei noastre care durase trei ani. Era în New York, avea prieteni noi, mediu nou. Nu voiam s-o trag înapoi, aşa că mi-am ţinut promisiunea şi am rămas prieten cu ea. O cunosc de ani buni şi o să ţin întotdeauna la ea. Este a doua mea iubită, dar prima relaţie adevărată pe care am avut-o până acum. M-am împrietenit cu So, o tipă cu trei ani mai mare decât mine, dar suntem doar prieteni. S-a purtat minunat şi cu Tessa, a ajutat-o să se angajeze la restaurantul la care lucrează şi ea.

— Dakota? se aude vocea lui Aiden mai zgomotoasă decât a mea, exact când dau să le întreb dacă vor frişcă, aşa cum îmi pun mie de obicei.

Confuz, privesc cum Aiden se-ntinde peste tejghea şi o ia de mână pe Dakota. I-o ridică în aer, iar ea, surâzându-i larg, face o piruetă în faţa lui. Apoi, aruncându-mi o privire, se îndepărtează puţin şi spune neutru:

— Nu ştiam că lucrezi aici.

Mă uit către Posey ca să-mi abat atenţia de la conversaţia lor, apoi mă prefac că mă uit la orarul de pe peretele din spatele ei. Chiar nu e treaba mea ce prieteni are ea.

— Credeam că ţi-am spus aseară, zice Aiden, iar eu tuşesc ca să distrag atenţia tuturor de la zgomotul pe care tocmai l-am făcut.

Din fericire, nimeni nu pare să observe asta, cu excepţia lui Posey, care încearcă să-şi ascundă zâmbetul.

Nu privesc spre Dakota, chiar dacă îmi dau seama că e stânjenită; în schimb, îi surâde lui Aiden aşa cum i-a zâmbit bunicii mele când a deschis cadoul de Crăciun anul trecut. Acel zgomot drăgălaş... Dakota a făcut-o pe bunica atât de fericită când a râs la peştişorii cântători lipiţi de o scândură de lemn fals. Râde din nou şi-mi dau seama că acum e stânjenită *rău de tot*. Ca să detensionez situaţia, îi ofer cele două cafele cu un surâs şi îi spun că sper s-o văd cât de curând. Înainte să-mi poată răspunde, îi mai zâmbesc o dată şi mă duc în camera din spate, dând volumul mai tare în căşti.

Aştept să sune din nou clopoţelul – semn că Dakota şi Maggy au ieşit pe uşă – şi-mi dau seama că probabil n-o să-l aud, din cauza meciului de hochei de ieri care-mi răsună în urechi. Chiar cu o singură cască, mulţimea care aplaudă şi loviturile croselor vor depăşi un clopoţel vechi de alamă. Revin la tejghea şi-o găsesc pe Posey dându-şi ochii peste cap când Aiden îşi demonstrează talentele de desenator în spumă de lapte în faţa ei. Aiden arată ciudat cu un norişor de abur în dreptul părului său blond spre alb.

— A spus că sunt colegi de şcoală, la academia aia de dans la care merge, şopteşte Posey când mă apropii.

Încremenesc şi mă uit la Aiden, care habar n-are că vorbim despre el, pierdut în lumea lui glorioasă.

— L-ai întrebat? spun eu, impresionat şi un pic îngrijorat de răspunsurile lui pe care le-ar fi putut da la întrebările despre Dakota.

Posey dă din cap, clătind o cană de metal. O urmez la chiuvetă, iar ea dă drumul la apă.

— Am văzut cum ai reacţionat când a luat-o de mână, aşa că m-am gândit să-l întreb care-i treaba între ei.

Ridică din umeri şi coama de păr ondulat i se leagănă. Pistruii ei sunt mai deschişi la culoare decât toţi pe care i-am văzut până acum și sunt răspândiţi peste pometţi şi peste rădăcina nasului. Are buzele mari – puţin îmbufnate – şi e

aproape la fel de înaltă ca mine.

Acestea sunt lucruri pe care le-am observat din cea de-a treia zi de ucenicie, când cred că mi-a stârnit interesul pentru un moment.

— Am fost cu ea o vreme, recunosc eu în faţa noii mele prietene şi îi întind un prosop cu care să şteargă cana.

— Ah, nu cred că sunt împreună. Ar fi nebună să se combine cu un Slytherin[10].

Când Posey zâmbeşte, obrajii mi se înflăcărează şi râd odată cu ea.

— Ai observat şi tu? întreb eu.

Mă-ntind pe lângă ea şi iau un fursec cu mentă şi fistic pe care i-l ofer. Ea surâde, ia fursecul din mâna mea şi mănâncă jumătate din el înainte să apuc să-nchid capacul cutiei.

---

[10] Casa de vrăjitori de la Hogwarts de care aparţine Draco Malfoy. *(N. red.)*

Christian

Se presupune că legăturile pe care le avem cu familia noastră sunt înduioşătoare. Trebuie să ne iubim părinţii şi fraţii şi pe ceilalţi pur şi simplu pentru că ne curge acelaşi sânge prin vene. Când era copil, a pus asta la îndoială. Trebuia să-l iubească pe bărbatul care se tot împleticea şi a cărui voce zgomotoasă îl trezea în fiecare seară? Pe bărbatul pe care-l vedea în living, sprijinit de policioara şemineului, căznindu-se să-şi scoată bocancii din picioare? Băieţelul se lipea cu tot trupul de perete, privindu-l pe acel bărbat cum se chinuia şi cădea la podea. Apoi se ducea într-o goană în camera lui, în timp ce bocancul acelui bărbat lovea peretele în dreptul lui.

Ura acele nopţi şi număra zilele până când îi vizita prietenul mamei care râdea mult. Şi-ar fi dorit ca prietenul mamei să fi fost tatăl lui. Poate că acest bărbat îl va învăţa diverse lucruri, aşa se gândea el. Şi-a amintit că omul acela umbla mereu cu o carte sub braţ. Vorbea despre cărţi cu băiatul, povestindu-i intriga, tema, făcându-l să se simtă inteligent şi matur.

Prima carte pe care i-a dăruit-o bărbatul îi va rămâne pentru totdeauna în amintire, cartea aceea a devenit cea mai bună prietenă a băiatului. Iar când a crescut şi prietenul mamei a venit din ce în ce mai rar pe la ei, a început să le ducă dorul, lui şi cărţilor sale, în lungile răstimpuri dinte vizite. Cu toate acestea, chiar şi în vremea adolescenţei rebele a băiatului, de câte ori bărbatul a venit în vizită, a adus întotdeauna cărţi cu el. Băiatul ştia că mama lui îl iubea pe prietenul ei, dar nu avea nici cea mai vagă idee că viaţa lui fusese o mare minciună din aceasta cauză.

Casa e cufundată în tăcere. Mă uit la Kim, care a adormit pe canapea, cu Karina întinsă pe burta ei; mânuţele fetiţei sunt prinse de puloverul mamei. Kim a adormit vorbindu-i despre mine şi accentul meu, spunându-i fetiţei noastre că va avea cea mai frumoasă voce din lume, un amestec între tonurile dulci ale mamei sale şi accentul diabolic al tatei. „Diabolic”, aşa i-a spus. De parcă femeia asta ar avea dreptul să vorbească despre asta. E cea mai încăpăţânată şi diabolică femeie de pe faţa pământului şi o iubesc de nu mai pot.

Kimberly a fost mai întâi secretara mea, apoi a devenit partenera mea de afaceri, şi chiar se pricepe la asta. Poate că de asta s-a măritat cu mine. Sau poate chiar îl place pe fiul

meu, Smith. E cam greu să nu-ţi placă de el.

Un teanc de hârtii stă în faţa mea, pe blatul de la bucătărie: un contract pentru restaurantul de la New York pe care îl vom deschide anul viitor. Dar oricât de palpitant ar fi, nu e nici pe departe la fel de palpitant ca noua mea născută. Mi-am extins acum investiţiile deschizând restaurante în Washington, New York şi Los Angeles, dar nimic nu se compară cu bucuria de a vedea cum fetiţa creşte sub ochii mei, un lucru de care nu m-am bucurat suficient cu ceilalţi doi copii ai mei.

— Mă uit din nou la soţia mea, care sforăie mai tare decât de obicei. Aşa că fac un lucru dulce şi drăguţ – scot telefonul şi o înregistrez. Contractul poate aştepta până mâine. Mi-e dor de soţia mea. O privesc cum trage aer în piept; sforăielile ei sunt îngrozitoare, încep să înregistrez şi mă îndrept pe tăcute spre canapea. După cinci secunde, ea deschide ochii şi vede telefonul din mâna mea, iar eu mă simt instantaneu ca un dobitoc că i-am întrerupt somnul când şi-aşa doarme destul de puţin.

— Nu trebuia să lucrezi? şopteşte soţia mea iubită, cu vocea adormită, întinzându-şi un braţ deasupra capului şi neluându-şi ochii de la Karina.

— Ba da, draga mea, dar să râd de tine e mult mai distractiv.

Izbucnesc în râs, iar ea încearcă să-mi tragă un şut. Karina se foieşte la pieptul ei, deschizându-şi ochii ca nişte mărgele ca să-şi privească părinţii enervanţi.

— Acum ai trezit-o, mă ceartă Kimberly cu un zâmbet pe buze.

Se ridică în capul oaselor şi o ridică şi pe Karina în acelaşi timp. Mă întind după fiica mea, iar Kim mi-o aşază uşor în braţe.

— Fetiţa mea frumoasă, îi spun încet Karinei, mângâind-o cu nasul pe obrazul dolofan.

Ea cască, iar eu îmi recunosc surâsul pe chipul ei. Smith şi Hardin au acelaşi zâmbet cu gropiţe.

Îmi amintesc cum Anne şi Ken discutau despre posibilele nume pentru băieţel într-o seară, când stăteam cu toţii la ei în bucătătrie. Burta lui Trish era atât de umflată că nici nu se mai putea lega la şireturi.

— Îmi plac Nicholas sau Harold, sugerase Ken.

Harold? Nu.

Nicholas. De două ori nu.

Trish zâmbise uşor, frecându-şi burta cu mâna.

— Harold. Îmi cam place numele ăsta.

Ca să fiu sincer, nu *uram* acest nume doar că nu mi se părea potrivit. Băieţelul îi chinuise trupul lui Trish, lovind-o toată noaptea şi crescând atât de repede pe dinăuntrul ei, încât îi întinsese pielea pe o suprafaţă incredibil de mare. Era un luptător, puştiul ăla... iar numele Harold – Harry – era prea drăgălaş, prea liniştit.

— E prea comun, am intervenit eu înainte să apuce Ken să spună ceva. Ce spuneţi de numele Hardin?

Era un nume pe care îl alesesem pentru primul meu copil în adolescenţă. Când eram puştan în Hampstead, mă gândeam că într-o zi o să scriu un roman şi personajul principal urma să se numească Hardin. Deloc obişnuit, dar foarte convingător şi englezesc. Trish l-a rostit, ca să vadă cum sună pe buzele ei.

— Hardin. Nu sunt sigură...

Dar când s-a uitat la soţul ei – pe care eram atât de gelos în acel moment – el doar a ridicat din umeri, dezinteresat, dar încercând să fie politicos.

— Sună bine, a zis el încet.

A mai ridicat o dată din umeri, iar Trish a zâmbit palid.

— Hardin?... Hardin.

— Atunci aşa rămâne, a spus Ken, părând foarte uşurat.

Trish n-a părut surprinsă şi nici măcar deranjată de reacţia lui moale în faţa faptului că eu i-am ales numele primului lor fiu. Mie îmi păsa însă, şi ştiu că şi lui Trish îi păsa. Mi-ar fi plăcut să cred că şi lui Ken i-ar fi păsat, în mod normal, dar m-am gândit că era la facultate şi mereu ocupat. Învăţa atât de mult şi umbla zvonul că începuse să prizeze cocaină în timp ce studia pentru examenele sale de la Drept. De obicei avea pupilele dilatate, dar avea mult de învăţat şi eu înţelegeam asta. N-aveam niciun drept să-l judec, dar ştiam că încerca din răsputeri să-şi pună masca de tată perfect pentru micuţ, înainte chiar ca băieţelul să vină pe lume. Asta m-a deranjat mai mult decât ar fi fost cazul, având în vedere situaţia în care mă băgasem de unul singur.

Acum douăzeci de ani...

Soarele e fierbinte, arzător pentru Hampstead în luna aprilie. Trish e întinsă lângă mine în iarbă, iar vântul îi flutură părul des şi castaniu şi mi-l aruncă peste faţă, iar ei i se pare cel mai distractiv moment din cei 16 ani pe care i-a trăit pe

pământul ăsta. În cea mai mare parte a timpului, e matură pentru vârsta ei, vorbind la nesfârşit despre teoriile ei despre lume şi conducătorii ei, dar în acest moment pare o copiliţă de unsprezece ani. Îi dau părul la o parte de pe faţa mea pentru a zecea oară.

— Nu trebuia să-ţi tunzi coama asta sălbatică? întreb eu cu tupeu şi mă îndepărtez câţiva centimetri de ea.

Săptămâna trecută spunea că voia să se tundă de tot ca să dovedească ceva, dar am uitat ce anume.

Hampstead Towne Park e aproape gol astăzi, aşa că râsetele lui Trish răsună printre copacii care ne împrejmuiesc pe iarbă. Venim aici des, dar de cele mai multe ori Ken ratează întâlnirile noastre pentru că e atât de ocupat.

— Mă gândeam s-o fac, dar aşa e mult prea distractiv, răspunde ea.

Trish se rotogoleşte mai aproape de mine şi-mi mai aruncă o dată pe faţă părul castaniu. Miroase a flori şi puţin a mentă. E un miros care mă atrage întotdeauna. Are trupul lipit de mine şi-şi urcă un picior peste al meu. Ar trebui să mă mut, dar n-o fac. E o senzaţie mult prea plăcută.

— Dacă bebeluşii s-ar naşte cu părul lung?

Întrebarea ei e aiurea, dar nu e deloc surprinzătoare. Trish Powell e cunoscută pentru întrebările ei. Dacă ar fi aşa? Dacă ar fi pe dincolo? E caracteristic pentru ea şi mi se pare ciudat şi mişto în acelaşi timp. E atât de diferită de fetele de la şcoala mea – nici măcar fetele de la universitatea locală nu sunt ca ea. Părul ei sălbatic a fost primul lucru pe care l-am observat când am întâlnit-o prima oară şi acum a devenit cea mai mare problemă a după-amiezii mele de marţi.

— Chiar am chiulit de la şcoală ca să discutăm despre copiii care ies din mamele lor cu ciuf de rocker? întreb eu.

Deschid ochii şi mă răsucesc pe burtă ca să mă uit mai bine la ea. Are aşa de mulţi pistrui! Îmi vine să-i unesc cu vârful degetului şi să-i văd pleoapele fluturând de încântare.

— Nu, cred că nu, chicoteşte ea, iar eu îi urmăresc privirea până la umbra care se apropie de noi.

Ken se aşază pe iarbă şi observ cum posomoreala din ochi i se transformă în bucurie când îi cercetează chipul lui Trish. Îi zâmbeşte şi ea, iar Ken arată de parcă ar fi câştigat la loterie în timp ce venea înspre noi prin iarba înaltă. Nu-mi dau seama dacă ea observă cum o priveşte el. Eu am observat întotdeauna şi m-am obişnuit să mă prefac că nu-mi arde venele ca acidul.

Se ştie clar că, dintre noi doi, el e cel mai bun. Soarele îmi arde pielea, aşa că mă ridic în picioare, punându-mi mâna streaşină la ochi.

— Trebuie să plec. Am o întâlnire, zic şi-mi şterg mâinile de şortul de jeans.

Îmi văd mâinile pe materialul de denim uzat şi mă minunez cât de tare m-am bronzat vara asta. Trish aminteşte de asta în fiecare zi. Probabil pentru că am petrecut atât de mult timp cu ea.

Trish îşi dă ochii peste cap şi şopteşte ceva vulgar spre amândoi. Ken se înroşeşte puţin în pometţii obrajilor. Părul îi creşte lung şi-ncepe să arate jalnic la ceafă. Are cearcăne întunecate sub ochii lui căprui pentru că învaţă ca un nebun pentru examenul de intrare la Drept. Ken Scott este cel mai serios elev în anul meu şi al lui Trish; nici nu am idee cum cineva ca el a ajuns cel mai bun prieten al nostru. Cred că Trish este un pic mai serioasă decât mine. E toată spumoasă şi veselă, dar poate fi la fel de bine rece şi calculată. Ştie când să se dezlănţuie şi când să fie precaută şi înţeleaptă. Asta mi-a plăcut întotdeauna la ea.

— Pot să vorbesc cu tine un minut? spune Ken când mă ridic.

Se apropie puţin de mine; e mai înalt decât mine cu câţiva centimetri. Dau din cap, aşteptându-l să-i dea drumul, dar apoi îi văd privirea concentrată asupra lui Trish, îmi dau seama că vrea să vorbim singuri şi fac un gest prin care îl rog să deschidă drumul. Îl urmez preţ de vreo douăzeci de metri, până se opreşte la o băncuţă veche de metal. Se aşază primul şi îmi face semn să iau loc lângă el.

Pare atât de serios – ar trebui să-mi fac griji? Un cuplu tânăr se plimbă pe lângă noi, mână în mână. Ken îi aşteaptă să treacă, făcându-mă să mă neliniştesc şi mai tare, apoi, în cele din urmă, vorbeşte:

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, zice el.

Îşi lasă sprâncenele în jos, ceea ce-l face să pară mult mai bătrân faţă de cei şaptesprezece ani ai săi.

— Nu eşti pe moarte, corect?

Mă-mping cu umărul în umărul lui, iar el se relaxează preţ de o fracţiune de secundă. Scutură din cap.

— Nu, nu. Nu despre asta-i vorba.

Sunetul pe care-l scoate e pe jumătate râset, pe jumătate hohot nervos. Ce-l face să fie atât de încordat? Vreau doar să-mi spună mai repede.

— Vreau-s-o-rog-pe-Trish-să-fie-a-mea, zice el dintr-o răsuflare, într-o singură mare şi lungă silabă.

Acum mi-aş dori să-i bag cuvintele la loc pe gât, în faţa aia neliniştită, sau mi-aş dori să fie pe moarte. Bine, nu ceva atât de grav, dar altceva. Altceva.

— Ce să... fie?

Mă chinui să-mi păstrez calmul. Ken îşi dă ochii peste cap.

— Iubita mea, prostule.

Vreau să-i spun că n-o poate avea, că nu-i corect să fie el primul care o întreabă asta. *Las-o să aleagă*, vreau să-i spun. *Trebuia dintotdeauna* să fie a mea, vreau să-i spun.

— De ce-mi spui asta mie? zic eu, în schimb.

Prietenul meu se reazemă de spătarul băncii şi îşi aşază palmele pe genunchi.

— Voiam să mă asigur..., începe el, dar vorbele îi rămân captive pe vârful limbii.

Şi în tăcerea care s-a lăsat brusc îmi dau seama că nu pot fi sincer cu prietenul meu, făcându-l, în acelaşi timp, fericit. E imposibil să le împac pe amândouă. Zâmbesc şi aleg fericirea prietenului meu în locul fericirii mele.

Nu mă surprinde când Trish acceptă propunerea lui Ken, dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că, pentru o fracţiune de secundă, am sperat că mă iubeşte şi ea. Îi place însă mai mult stabilitatea şi, în anul următor, nu mă gândesc deloc la Trish decât ca la iubita celui mai bun prieten al meu. Uneori se sărută în faţa mea. O surprind cerându-mi aprobarea din ochi după ce se desprind unul de celălalt. Am o fărâmă de speranţă pe dinăuntru care nu moare şi asta îmi face anul foarte dificil. Când mi-o trag cu cineva, mă gândesc la ea. Când sărut pe cineva, simt gustul ei.

Trebuie să mă opresc.

La început e o misiune uşoară. Nu mai compar toate fetele cu care ies cu ea. Ea nu-şi mai strecoară mâna în mâna mea când vorbim. Încep să văd lumea cu alţi ochi acum, când n-o mai consider lanţul care mă ţine priponit de casă. Nu mă mai ţine legat aici. Nimic nu mă mai ţine.

Am crescut prea mare pentru Hampstead. Ştiu asta. O ştie şi Trish. Chiar şi vânzătorii de la brutăria locală au devenit bănuitori din cauza purtării mele din ultima vreme şi din cauza faptului că drumurile mele săptămânale ca să-mi cumpăr dulciuri s-au redus la zero.

Dintr-odată, am mai degrabă chef să gust din lumea asta

decât să locuiesc în acest orăşel. Vreau să mă mut în Statele Unite, departe de minţile opace ale tovarăşilor mei care nu au planuri de viitor şi vreau să fiu departe de îndrăgostiţii mei preferaţi. Am devenit foarte repede a cincea roată la căruţă, alături de Ken, Max şi doamnele lor. Vreau să aflu mai multe despre lume, despre oameni în general, şi nu mă pot stabili aici. Toţi cei din jurul meu au deja rădăcini bine înfipte. Şi-au deschis conturi bancare şi au ales să meargă la universitatea locală. Le prezic deja moartea ambiţiilor când îşi vor lua prima slujbă, făcând ceea ce făceau şi părinţii lor. Se mulţumesc cu aceste roluri şi nu vor să mai dea probe şi pentru altele.

Trish a devenit una dintre ei. A fost o studentă entuziastă la Arte Liberale, dar acum de-abia mai trece pe la cursuri. Ea şi Ken s-au mutat într-un mic apartament vizavi de campusul facultăţii lui, ca să economisească timp. În ultima vreme, el e o epavă, munceşte foarte mult. De fiecare dată când îl văd, e în spatele unui teanc de manuale. Trish e mai puţin iubita lui şi mai mult mama lui acum. Îi pune alarma în fiecare seară. Se asigură că are haine curate şi aranjate pe pat în fiecare dimineaţă. Îi face cafeaua, micul dejun, îi împachetează prânzul. Îl aşteaptă să se întoarcă acasă, îl hrăneşte cu mâncare gătită şi el o ignoră în favoarea cărţilor. Apoi, în ziua următoare, tot ciclul acesta obositor se repetă. Nu mai e copila luminoasă şi aventuroasă de odinioară. E o femeie muncită, nedormită, mereu în aşteptare. Datorită eforturilor ei, micul apartament e curat şi chiar a reuşit să personalizeze locul. Trish chiar a luat de pe stradă o pisică şi a numit-o Gat, după unul dintre personajele mele preferate. Bănuiesc că lui Ken nu-i prea pasă nici de animăluţ, nici de numele pe care i la dat ea.

Jocurile ei curioase pe care le savuram pe deal au devenit din ce în ce mai rare, zi după zi, şi toate exprimările ei au devenit forme ale neliniştii şi disperării. Nu îşi mai imaginează lucrurile distractive care odinioară ne amuzau pe amândoi; în schimb, îşi face griji pentru lucruri meschine şi nu mai sunt amicul ei de pe câmpul plin cu iarbă, ci o persoană care trebuie s-o liniştească, deşi nu eu sunt primul din inima ei.

Chiar şi aşa, îşi păstrează simţul umorului şi mă rog la Dumnezeu în fiecare noapte să nu şi-l piardă definitiv. Cu cât trec mai des pe la ei, cu atât se bucură mai mult. Îmi propun să trec săptămânal, apoi de două ori pe săptămână, aşa cum mă roagă ea să fac. Orele în care Ken e plecat sunt din ce în ce mai lungi, iar casa lor e din ce în ce mai goală. Îmi

împărtăşeşte grijile ei şi-şi şopteşte cele mai întunecate întrebări în camera asta mohorâtă. Mă prefac că am luate răspunsurile şi, ca un bun prieten ce sunt pentru amândoi, o încurajez să-şi împărtăşească temerile cu iubitul ei.

Ajung repede să regret această decizie. Într-o noapte, o noapte neobişnuită în care Ken e acasă şi nu învaţă, stăm cu toţii în jurul mesei de la bucătărie, fiecare cu un pahar de whisky în mână. Într-una dintre pauzele din conversaţia ciudată în care încercăm să ţinem reciproc pasul cu viaţa celuilalt, Ken îşi reumple paharul. Nu se oboseşte să caute gheaţa – nu mai face asta. Trish oftează zgomotos şi se ridică, ducându-se în micul lor living şi aşezându-se pe braţul canapelei.

— Cum ar fi dacă întreaga lume ar fi închisă într-o cutie de sticlă din dormitorul unui copil extraterestru, ca un fel de fermă de furnici?

Pot să jur că accentul lui Trish devine mai evident ori de câte ori bea.

— Ce întrebare tâmpită, pufnesc eu, şi whisky-ul îmi arde nările.

Ken nici măcar nu zâmbeşte; buzele nici măcar nu i se clintesc.

Mă ridic să mă întind şi ca să nu rămân singur la masă cu el.

— Bine. Ce-ar fi dacă lumea s-ar termina mâine, dovedindu-ne că ne pierdem vremea cu toţii, muncind atât de mult şi dormind atât de puţin?

Ochii ei strălucesc în camera întunecată. Gat i se urcă în poală, iar ea îşi trece degetele prin blana lui portocalie. Încep să mă gândesc la întrebarea ei. Dacă aş muri mâine, ar şti cât de mult sufăr pentru ea? Cât de mult o iubesc?

Ken râde în cele din urmă, dar la comentariul lui chiar nu mă aşteptam.

— Muncind *atât de mult*? De parcă tu ştii ceva despre chestia asta.

Acum zâmbeşte, dându-şi capul pe spate într-un fel sinistru şi aplecându-se peste masă. Gat pare să sesizeze ameninţarea când Trish inspiră profund. Nu i-am văzut niciodată certându-se, dar dacă se ceartă eu pariez pe Trish. Pisica sare jos şi ţopăie pe hol. Ar trebui să mă duc după ea – ar trebui să plec şi să nu mă amestec unde nu-mi fierbe oala – dar nu pot. Ken ridică paharul la buze şi dă pe gât ce-i mai rămăsese din licoarea cafenie din pahar.

— Îmi cer scuze, nu pot să cred că am auzit bine, spune Trish printre dinţi.

Ignor felul în care-mi tremură mâinile sub masă când el se scoală de la masă şi-ncepe să ridice vocea. Îmi ignor instinctul de a-l trânti la pământ şi de a-l scutura până când se trezeşte din starea de somnambulism în care a alunecat de la o vreme, o stare în care începe să ţipe la ea, s-o jignească în toate felurile şi să-i spună lucruri oribile. Ignor felul în care stomacul mi se transformă într-un vulcan gata să erupă când ea îl pocneşte peste faţă. Ignor felul în care lacrimile ei îmi ard carnea de pe braţe când o ţin în braţe pe canapea, după ce el a plecat de jumătate de oră, beat rangă şi conducând, deşi nu putea nici să se ţină ca lumea pe picioare dar după felul în care a ieşit de-aici ca din puşcă, nederanjându-se să se întoarcă din drum când l-am strigat, mă bucur că a plecat.

— Dacă nu se mai întoarce?

Buzele lui Trish tremură când începe în cele din urmă să se calmeze, cu capul pe pieptul meu.

— Şi dacă se întoarce? o-ntreb eu.

Ea oftează şi-mi strânge mâna între mâinile ei. Îi privesc faţa și mă doare inima. E atât de frumoasă, chiar şi când buzele îi sunt roşii de cât şi le-a muşcat şi ochii îi sunt umflaţi din cauza lacrimilor. Acum e calmă şi ochii i s-au lipit de buzele mele.

— Dacă îl pierd pe bărbatul pe care credeam că-l cunosc?

Întrebarea lui Trish vine fulgerător, iar următoarea şi mai şi.

— Dacă aş prefera atenţia cuiva în locul unei vieţi stabile?

Acum pare panicată, înfigându-şi degetele în părul ei castaniu şi des. Mă priveşte în faţă, adunându-şi umerii.

— Dacă am confundat prietenia cu iubirea? Crezi că asta am făcut, Ken şi cu mine?

Îşi lasă privirea în jos, la mâinile mele, care se-ntind după ea fără ca eu să-mi dau seama.

— Nu ştiu, spun eu, trăgându-mi mâinile înapoi şi trecându-mi-le prin păr, apoi mă aşez cu spatele sprijinit de canapea.

Eu am confundat prietenia cu iubirea când am ales tovărăşia în locul sentimentelor mele pentru Trish, dar acum prietenii mei cei mai buni şi-au construit o viaţă împreună. Problema lor nu e lipsa iubirii, ci lipsa timpului. Asta e tot. El o iubeşte şi dacă ea m-ar fi iubit pe mine, nu pe el, mi-ar fi spus asta cu mult înainte.

Se ridică în genunchi pe canapea, ca să ajungă la mine. Îşi pune mâna în părul meu şi mi-l dă peste cap.

— Şi dacă nu e atât de simplu?

Oare îşi dă seama ce simt pentru ea? De-asta se apropie din ce în ce mai tare, cu fiecare ridicare a pieptului ei? Când faţa ei e numai la câţiva centimetri distanţă de mine, mă priveşte direct în ochi.

— Te gândeşti vreodată la mine?

Aroma de whisky din răsuflările noastre pluteşte în aer, deşi amândoi am băut mai puţin decât Ken. Uite cum îl pomenesc din nou pe Ken; de parcă prezenţa lui e peste tot în apartamentul ăsta. A marcat trupul lui Trish ca să fie al lui; doarme lângă ea în fiecare noapte. Îi simte sânii în palme. Îi atinge pielea palidă de pe abdomen, de pe coapse. Buzele ei îl ating. El gustă din ea...

Iar eu n-o să fac asta niciodată.

— N-ar trebui..., spun eu.

Dar aş fi nebun să nu mă gândesc la şoldurile ei zvelte şi la pielea ei perfectă. Am privit-o crescând şi am visat la ea zilnic, constant.

Trish e încântată de răspunsul meu. Văd asta în felul în care-şi linge buzele în timp ce mă priveşte fix, în felul în care-şi ţine gura uşor întredeschisă. Asta înseamnă oare că... mă rog, că are gânduri legate de mine? Ce altceva şi-ar putea dori?

Când ochii i se oglindesc în ochii mei, apoi îmi fixează buzele, bunul simţ şi autocontrolul nu mai fac parte din vocabularul meu, aşa că îmi vâr o mână în părul ei şi o trag cu gura aproape de mine. O sărut încet, îi cuceresc treptat limba, buzele. E a mea în acest moment şi profităm amândoi de el la maximum. Ea devine din ce în ce mai nerăbdătoare, agresivă în mişcări, şi mă împinge la podea, suindu-mi-se pe trup. Expresia de pe faţa ei este una de profundă uşurare şi îmi strecoară limba în gură. Gem, ridicându-mi şoldurile şi lipindu-mi-le de ale ei. Mi s-a sculat şi vreau să simtă asta.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mi le călăuzeşte între picioarele ei. De-abia aşteaptă să-mi arate cât e de umedă; e gata să mărturisească faptul că are nevoie de mine. Şi eu sunt pregătit şi îi arăt asta, frecându-mi şoldurile de trupul ei; ea înjură, implorându-mă să trec la nivelul următor.

Oare putem...

— Dacă ne prinde cineva? întreabă ea, retrăgându-se pentru o fracţiune de secundă.

Nu ştiu dacă-mi pasă aşa cum credeam c-o să-mi pese.

— Dacă nu ne prinde nimeni? îşi spune apoi şi reduce astfel

la tăcere orice altă întrebare pe care am fi avut-o.

Are limba între buzele mele şi mâinile ei îmi desfac pantalonii. Îşi vâră mâna înăuntru, prinzându-mă de penis, iar eu mă topesc de plăcere. Teama de a fi prins de un Ken furios, faptul că ştiu că nu este a mea, neliniştea care mă cuprinde când mă gândesc că va trebui să plec de aici toate astea dispar. Singurul lucru la care mă pot gândi e că trebuie să mă cufund în ea, că am nevoie de fiecare părticică a ei.

Trag de pantalonii mei, scoţându-i laolaltă cu boxerii. Gura ei mă gustă, cu limba, lingând vena umflată de la mijlocul trupului meu. Închide ochii şi se delectează luându-mi penisul în gura ei în întregime, până în gât, apoi înapoi. Devine din ce în ce mai mai dezlănţuită în timp ce mă devorează, repede şi eficient. Mă satisface de parcă n-o să mă mai atingă niciodată. Ceea ce este adevărat.

— Întinde-te cu faţa în sus, cu picioarele desfăcute. Vreau să te privesc, îi zic eu.

Trebuie s-o privesc acum, când o am în cele din urmă sub mine, aşa cum îmi doream. Trish se mişcă spre centrul covorului, trăgând într-o parte măsuţa de cafea din lemn întunecat de cireş. Se dezbracă repede şi eu nu mă supăr, pentru că e mereu o bucurie s-o privesc. Rochia ei lungă de bumbac îi cade la picioare şi îşi dă jos bretelele sutienului ei alb şi simplu. Ochii mei urmăresc rotunjimile trupului ei; are sfârcurile întărite ca nişte pietricele când i le studiez din priviri. Are stomacul încordat; muşchii de pe trunchi i se arcuiesc în jos, către oasele şoldurilor.

Când ajung la ea, penisul îmi zvâcneşte şi îl simt greu în mână. Ea e întinsă pe covor, cu picioarele larg desfăcute pentru mine. Scula îmi atârnă grea între trupurile noastre şi pot simţi mirosul umed al păsăricii ei. Jur că pot simţi cât e de strâmtă. Mă apropii încet şi o pătrund până când o umplu de tot. Mi se potriveşte ca o mănuşă când ies şi intru în ea. Nu cred că mă pot opri vreodată. Deja am nevoie de mai mult de la ea. Trish a dat ochii peste cap şi ştiu că n-o să mai pot rezista mută vreme. Îmi legăn şoldurile, iar ea îşi încolăceşte coapsele în jurul taliei mele. Îşi dă drumul, spune ea, „atât de tare”, scânceşte ea, înfigându-şi unghiile în braţele mele în vreme ce eu i-o trag şi mai apăsat.

Îmi dau drumul în ea, dorindu-mi să nu fie prima şi ultima oară când mă bucur de trupul ei în felul acesta. Ea răsuflă greu în umărul meu, iar eu îi sărut urmele umede de pe gât,

rămase în urma buzelor mele.

Câteva minute mai târziu, ne-am întors la realitate, într-o ciocnire de braţe şi picioare amorţite, într-un vârtej de sudoare şi răsuflări epuizate. Trish stă pe podea, cu picioarele încrucişate, iar eu sunt pe canapea, păstrând distanţa dintre noi.

— Şi dacă nu ne putem opri? spune ea, uitându-se la mine, apoi înspre masa de la bucătărie.

Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce vreau, nu ştiu ce vrea ea. Nu ştiu ce e posibil şi ce nu.

— Trebuie, spun eu, ca un prost. Eu plec luna viitoare.

Chiar dacă m-a auzit spunând asta – chiar dacă m-a ajutat chiar ea să-mi cumpăr biletul de avion – îşi răsuceşte capul spre mine brusc, privindu-mă de parcă acum află vestea pentru prima dată. Apoi, fără niciun cuvânt, dă din cap, şi amândoi simţim cum ne copleşesc vinovăţia, uşurarea şi sentimentul pierderii unui lucru pe care nu l-am avut de fapt niciodată.

Prezentul minunat…

Ken a fost prietenul meu – cel mai apropiat prieten, aş putea spune – iar eu eram îndrăgostit nebuneşte de soţia lui. Am iubit-o pe femeia aia nebună şi focul care se aprindea în prezenţa ei. Era provocatoare şi genială – era slăbiciunea mea. Ce făceam noi era inacceptabil şi ea ştia asta. Ştia asta, dar niciunul dintre noi nu se putea abţine. Eram captivi, victime ale unei proaste sincronizări şi ale unor alegeri şi mai proaste. Nu era vina noastră, încercam să mă conving de câte ori recidivam, epuizat şi gâfâind, pe trupul ei gol.

Pur şi simplu, nu ne puteam abţine; nu era vina noastră. Era vina universului, era vina circumstanţelor în care ne aflam.

Aşa fusesem crescut. În copilărie, am fost învăţat să cred că nimic nu era vina mea. Tata avea întotdeauna dreptate, chiar şi când nu avea, şi şi-a crescut fiul cel mare să creadă acelaşi lucru. Am fost un copil răsfăţat, dar nu din cauza banilor. În timpul pe care l-am petrecut cu tatăl meu, i-am învăţat aroganţa. Tata nu şi-a asumat niciodată greşelile pe care le-a făcut; n-a fost nevoit s-o facă. Astfel, am învăţat că în viaţă trebuie să dai mereu vina pe altcineva. Am încercat să fiu un tată mai bun decât el.

Kimberly spune că mă descurc bine. Mă laudă mai mult

decât merit, dar eu accept laudele. Mă poate şi certa – are o gură mai spurcată decât colegii mei de facultate după un bax de doişpe poşirci de beri ieftine.

— Pune-o pe Karina la culcare şi te aştept.

Kimberly mă sărută şi mă plesneşte uşor peste fund, făcându-mi cu ochiul şi zâmbindu-mi cu subînţeles, ţopăind până în dormitor.

O iubesc pe femeia asta.

Karina râgâie uşor în somn, iar eu o masez încet pe spate. Ridică una dintre mânuţele ei şi mă prinde de mână. Încă nu-mi vine să cred că sunt din nou tată. Acum sunt bătrân. Fire de păr alb îmi apar ici şi colo tot timpul.

După ce a murit Rose şi am rămas doar Smith şi cu mine, nu mă aşteptam niciodată să mai am vreun copil. Sau să descopăr că deja mai aveam unul. Cu atât mai puţin mă aşteptam, având în vedere cum au început lucrurile, să mă trezesc în viaţa mea cu un fiu de 21 de ani, deja bărbat în toată firea şi prieten. Hardin s-a transformat din cel mai mare regret al meu în cea mai mare bucurie. Mi-era teamă pentru viitorul lui, atât de mult încât l-am angajat la Vance doar ca să fiu sigur că are o slujbă.

Nu m-am aşteptat niciodată că se va dovedi a fi un nenorocit de geniu. I-a fost atât de greu în anii adolescenţei încât am crezut că îşi va distruge sau chiar îşi va încheia viaţa înainte ca aceasta să înceapă cu adevărat. Era atât de furios tot timpul şi o chinuia îngrozitor pe maică-sa.

L-am urmărit pe Hardin transformându-se dintr-un tânăr tulburat şi singuratic într-un scriitor de succes, avocat pentru copiii traumatizaţi. A devenit tot ce-mi puteam dori să devină. Smith îl priveşte cu admiraţie pe Hardin în toate sensurile, în afară de problema tatuajelor, subiect din cauza căruia se ceartă cu pasiune. Smith crede că sunt vulgare, iar lui Hardin îi place la nebunie să-i arate lui Smith fiecare tatuaj nou pe care reuşeşte să-l înghesuie cumva pe pielea deja acoperită de desene.

Privesc la frumoasa adormită în pătuţul ei şi aprind lumina de veghe de pe dulap. În tăcere, îi promit acestei fetiţe dulci şi preţioase că voi fi cel mai bun tată din lume.

Smith

Când era tânăr, nu ştia cum să fie un model. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce ar vrea cineva să fie ca el, dar băieţelul ăsta chiar asta îşi dorea. Puştiul cu gropiţe în obraji se ţinea după el de câte ori venea în vizită şi, pe măsură ce băieţelul creştea, la fel făcea şi el. Băiatul acela i-a devenit unul dintre cei mai apropiaţi prieteni şi, când a ajuns la fel de înalt ca el, îi era cu adevărat frate.

Hardin trece azi din nou pe aici şi sunt mai entuziasmat decât de obicei pentru că nu a venit de câteva luni. Am crezut că poate n-o să se mai întoarcă niciodată. Când s-a mutat, a promis că o să vină în vizită din când în când, cât de des va putea, aşa a spus. Îmi place că, până acum, şi-a ţinut promisiunea.

De câteva zile încoace, tata mă tot pune să fac diverse chestii ca să-mi distragă atenţia, cum ar fi să-mi scriu tema la matematică, să umplu maşina de spălat vase cu farfurii şi să-l scot la plimbare pe câinele lui Kim. Îmi place să ies cu câinele, Teddy e simpatic şi micuţ, aşa că-l pot căra în braţe când n-are chef să meargă. Cu toate astea, nu mă pot gândi decât la venirea lui Hardin.

Ziua de azi a fost lungă: şcoală, lecţii de pian şi acum teme. Kimberly cântă în cealaltă cameră. Frate, ce gură mare are. Uneori cred că are impresia că sună bine, aşa că nu-i spun că nu e aşa. Notele ei piţigăiate îl sperie de moarte pe căţel.

De fiecare dată când Hardin vine la mine acasă, îmi aduce o carte. Le citesc întotdeauna şi apoi vorbim sau ne scriem puţin despre ele. Uneori îmi dă cărţi grele, care conţin un limbaj pe care nu-l înţeleg, sau cărţi pe care tata mi le ia pentru că spune că sunt prea mic ca să le citesc. Mereu îl pocneşte pe Hardin în cap cu ele, punându-le deoparte pentru mine pentru „cândva”. Mi se pare haios cum îl înjură Hardin pe tata. Lucru care vine de obicei cu acele lovituri peste cap.

Tessa mi-a spus odată că Hardin mă învăţa înjurături când eram mai mic, dar eu nu-mi amintesc asta. Tessa îmi povesteşte mereu lucruri de când eram mai mic. Ea vorbeşte mai mult decât oricine altcineva, în afară de Kim – nimeni nu vorbeşte atât de mult şi de gălăgios precum Kim. Totuşi nici Tessa nu e departe.

Intru pe uşa principală şi sistemul de alarmă bipăie de

câteva ori. Un ecran mic apare pe televizorul din living. Faţa lui Hardin, cu nasul lui mare, acoperă micuţa fereastră. Acum i se vede gâtul, iar tatuajele îl fac să arate de parcă ar fi mâzgălit ceva pe ecran. Râd şi apăs pe butonul difuzorului.

— Taică-tău a schimbat codul iar? întreabă Hardin, ceea ce e haios, pentru că buzele i se mişcă mai repede pe ecran decât i se aude vocea prin difuzor.

Are vocea asemănătoare cu a tatei, dar e mai domoală. Bunica şi bunicul vorbesc ca ei, de asemenea, pentru că s-au născut cu toţii în Anglia. Tata spune că şi eu am fost acolo de patru ori, dar eu nu-mi amintesc decât călătoria de anul trecut, când am fost la nunta prietenei sale.

Tata s-a rănit în excursia aceea – îmi amintesc că piciorul lui arăta ca o bucată de carne de vită pe care a pus-o cineva la gătit ca s-o mănânce. Mi-a amintit de The Walking Dead[11] (dar nu-i spun că am găsit o cale de a mă uita la câteva episoade). Am ajutat-o pe Kim să-i schimbe bandajele şi rănile erau greţoase, dar au lăsat nişte cicatrice şmechere. Kim l-a plimbat într-un scaun cu rotile timp de o lună; spunea că face asta pentru că îl iubeşte. Dacă aş fi vreodată rănit şi ar trebui să mă deplasez într-un scaun cu rotile, sunt sigur că ar face-o şi pentru mine.

Îi dau drumul lui Hardin şi mă duc la bucătărie. Îi aud paşii călcând apăsat prin living.

— Smith, dragule, zice Kim când vine în bucătărie. Vrei ceva de mâncare?

Azi are părul ondulat în jurul feţei; seamănă oarecum cu căţelul ei, Teddy, al cărui păr e peste tot. Scutur din cap şi Hardin ni se alătură.

— Eu vreau, spune el. Mie mi-e foame.

— Nu te-am întrebat pe tine, l-am întrebat pe Smith, spune ea și-şi şterge mâinile de rochia albastră.

Hardin râde zgomotos. Scutură din cap şi se uită la mine.

— Vezi cum se poartă cu mine? E îngrozitoare.

Râd şi eu. Kim spune că Hardin se ia de ea. Amândoi sunt haioşi. Kim deschide frigiderul şi scoate o cutie de suc.

— Cine vorbeşte...

Hardin râde din nou şi se aşază pe scaunul de lângă mine. În mâini are două pachete mici, învelite în hârtie albă. Fără fundiţe, fără nimic scris pe ele. Ştiu că sunt pentru mine, dar nu vreau să fiu nepoliticos. Mă uit fix la el şi încerc să citesc

---

[11] Serial american despre zombi. (*N. t.*)

titlurile cărţilor prin hârtie, dar n-are niciun sens. Mă-ntorc spre fereastră şi mă prefac că mă uit afară, ca să nu par prea nesimţit.

Hardin pune pachetele pe blat, iar Kim îmi întinde o ceaşcă de suc, apoi se duce la dulap să scoată nişte chipsuri. Tata îi spune mereu lui Kim să nu mă lase să mănânc prea multe, dar ea nu-l ascultă. Tata zice că nu-l ascultă niciodată. Întind mâna după pungă, dar Hardin mi-o ia înainte şi o ridică deasupra capului preţ de un minut. Mă priveşte zâmbind.

— Credeam că nu ţi-e foame.

Gaura din buza lui arata de parcă i-ar fi desenat cineva un punct pe faţă. Îmi amintesc că avea un piercing. Mereu îi spun să şi-l pună înapoi. El îmi spune să nu mai ascult ce-mi zice Tessa.

— Acum mi-e foame.

Sar şi-i smulg punga din mâini, iar aceasta face un foşnet zgomotos. Hardin ridică din umeri şi pare fericit. Mă consideră amuzant. Îmi spune asta tot timpul. După ce desfac punga, el ia o mână plină de chipsuri şi şi le îndeasă în gura lui mare.

— Ai de gând să-ţi deschizi cadourile înainte să te îndopi cu porcării?

Îi sar firimituri de mâncare din gură când vorbeşte, iar Kim face o mutră dezgustată.

— Christian! îl strigă ea pe tata.

Izbucnesc în râs, iar Hardin se preface să-i e frică. Dau la o parte punga de chipsuri.

— Bine, dacă tot pomeneşti de asta, vreau să deschid cărţile mai întâi.

Hardin ridică ambele pachete şi le ţine lipite de piept.

— Cărţile, ha? Ce te face să crezi că ţi-am adus cărţi?

— Pentru că îmi aduci întotdeauna.

Întind mâna către cel mai gros pachet, iar el mi-l împinge pe blat.

— Touche, face el – ce-o mai însemna şi asta.

Îmi las puţin la o parte bunele maniere şi sfâşii hârtia. De sub ea se iveşte o copertă colorată. Pe ea este un băiat cu o pălărie de vrăjitor.

„Camera Secretelor”, citesc eu titlul cu glas tare.

Mă bucur pentru cartea asta. De-abia am terminat volumul anterior. Când ridic privirea la Hardin, el îşi dă la o parte părul de pe faţă. Sunt de acord cu tata – ar trebui să se tundă. Are părul acum la fel de lung ca Kim. Arată către carte.

— E din nou de la Landon. Lui îi place micul vrăjitor.
Tata apare în bucătărtie şi îl înjură pe Hardin. Hardin îl plesneşte peste umăr, iar Kim le spune că sunt copii. Eu mă port mai matur decât ei, zice ea.
— Ah, ce frumos din partea lui, spune tata. Smith, să ai grijă să-i mulţumeşti prietenului Tessei.
Hardin se strâmbă.
— Prietenul Tessei? E fratele *meu*.
Zâmbeşte şi-şi scarpină tatuajele de pe braţe. Vreau şi eu tatuaje ca ale lui când o să fiu mare. Tata spune că nu, dar Kim mi-a zis odată că, după ce plec de-acasă, nu prea mai are cum să mă oprească. Când eşti om în toată firea, poţi avea tot ce-ţi doreşti.
— Nu e fratele tău adevărat, îi spun eu.
Tata mi-a explicat că Landon nu e fratele lui adevărat. Zâmbetul lui Hardin dispare. Dă din cap.
— Sigur. Dar e totuşi fratele meu.
Cât timp încerc să-mi dau seama ce voia să spună cu asta, Kim îl întreabă pe tata dacă îi e foame, iar Hardin îşi aruncă privirea prin bucătărie. S-a întristat brusc, nu ştiu de ce.
— Tatăl tău e şi al meu. Deci mama lui Landon e mama ta? întreb eu.
Hardin dă din cap că nu, iar tata o sărută pe Kim pe umăr, ceea ce, desigur, o face să zâmbească. Mereu o face să zâmbească.
— Uneori oamenii pot fi familie, deşi nu sunt rude.
Hardin se holbează la mine de parcă ar trebui să spun şi eu ceva. Serios, nu ştiu ce vrea să spună, dar dacă vrea el să fie şi Landon fratele lui, n-am nimic împotrivă. Landon e chiar de treabă. El locuieşte la New York, deci nu-l văd foarte des. Şi Tessa e acolo. Tata are un birou acolo; e lucios şi miroase ca la spital.
Hardin îmi atinge mâna, iar eu îl privesc.
— Doar pentru că Landon e fratele meu nu înseamnă că tu nu eşti. Ştii asta, nu-i aşa?
Mi-e puţin ruşine, deoarece Kim face o mutră de parcă îi vine să plângă, iar tata pare speriat de bombe.
— Ştiu, îi zic şi mă uit la cartea cu Harry Potter. Landon poate fi şi fratele meu.
Hardin pare fericit că îi zâmbesc, iar când ridic privirea o văd pe Kim cum face mutra aia din nou.
— Da, sigur că poate, spune, apoi se uită la Kim şi adaugă:

încetează odată, cucoană! După cum te porţi, ai zice că a murit cineva.

Tata îi spune lui Hardin un cuvânt urât, iar Kim se dă la o parte cu un salt când Hardin aruncă după tata cu un măr. Seamănă cu un jucător de baseball, cum îşi aduce mărul lângă piept... şi ia o muşcătură din el, lucru care ne face pe toţi să râdem.

Hardin împinge şi cealaltă carte pe blat, iar eu o prind. Hârtia de pe aceasta e mai greu de sfâşiat şi reuşesc să mă tai puţin într-unul dintre colţuri. Scâncesc un pic, dar sper să nu observe nimeni. Dacă le spun tuturor, Kim o să mă pună să mă spăl şi să-mi pun un bandaj, iar eu vreau să văd ce carte e asta. După ce scot hârtia, văd o cruce mare pe coperta cărţii.

— Dra-cula? pronunţ eu cuvântul.

Am auzit de asta. E o carte cu vampiri. Tata se îndepărtează de Kim şi dă ocol blatului de la bucătărie.

— Dracula? Îţi baţi joc de mine. N-are nici zece ani!

Întinde mâna ca să ia cartea. Mă uit la Kim, căutând ajutor din priviri. Ea îşi strânge buzele şi se uită urât la Hardin.

— De obicei ţin cu tine, spune ea.

Hardin o numeşte mincinoasă, dar ea vorbeşte în continuare.

— Dar Dracula? Din toate cărţile? Harry Potter şi Dracula, ce mai combinaţie!

Tata dă din cap şi rămâne nemişcat ca o statuie în mărime naturală, aşa cum stă mereu când vrea să ne arate că are dreptate. După un moment, Hardin îşi dă ochii peste cap şi se trage de gulerul tricoului lui negru.

— Scuze, frate, taică-tău e enervant. Poţi citi deocamdată cartea cu Camera Secretelor şi data viitoare când vin îţi aduc alta...

— Una fără violenţă, îl întrerupe tata.

Hardin oftează.

— Sigur, sigur, fără violenţă, spune el, cu o voce haioasă.

Izbucnesc din nou în râs. Tata surâde, iar Kim îl îmbrăţişează.

Mă-ntreb cât o să mai treacă înainte să-l văd din nou pe Hardin.

— Când mai vii? îl întreb.

Hardin îşi scarpină bărbia.

— Hmm, nu sunt sigur. Peste o lună, poate?

O lună pare foarte lungă, dar cred că şi cartea cu Harry Potter este destul de lungă... Hardin se înclina puţin spre

mine.

— Dar o să mă întorc şi o să-ţi aduc o carte de fiecare dată, şopteşte el.

— Aşa cum făcea tata cu tine? întreb eu, iar ochii lui se-ndreaptă spre tata.

Tatăl nostru. Totuşi Hardin nu-i spune tată. Îi spune Vance, care este numele nostru de familie. Al lui Hardin nu e; pe el îl cheamă Scott. Îl are de la tatăl lui cel fals. Când am încercat să-i spun tatei Vance, mi-a spus c-o să mă pedepsească până împlinesc 30 de ani dacă îi mai spun aşa. Nu vreau să fiu pedepsit atât de mult, aşa că îi spun tati. Hardin se foieşte în scaun.

— Da, aşa cum făcea el cu mine.

Pare din nou trist, dar nu sunt foarte sigur. Hardin e trist, apoi furios, apoi râde, tot timpul e aşa. E ciudat.

— De unde ştiai despre asta, Smith? întreabă tata.

Hardin se înroşeşte la faţă şi şopteşte: Nu-i spune. Ridic mâinile in aer şi mă-ntind după chipsuri.

— Hardin îmi zice să nu spun.

Hardin se plesneşte peste frunte, apoi mă plesneşte pe mine, iar Kim ne zâmbeşte. Zâmbeşte mult, tot timpul. Îmi place şi când râde; sună drăguţ. Tata se apropie de noi.

— Păi, nu Hardin face regulile pe aici, mai ţii minte?

Tata îmi pune mâinile pe umeri şi mă masează. E plăcut când face asta.

— Spune-mi ce-a zis Hardin şi-o să te scot la îngheţată şi o să-ţi cumpăr o nouă linie pentru trenuleţ.

Trenuleţul e jucăria mea favorită. Tata îmi cumpără întotdeauna şine noi ca să le adaug şi, luna trecută, Kim m-a ajutat să mut toată instalaţia într-o cameră goală, aşa că acum am o încăpere doar pentru trenurile mele.

Hardin pare să transpire la greu. Dar nu pare furios, aşa că mă hotărăsc să-i spun tatei. În plus, o să primesc şi chestii noi pentru tren.

— El mi-a zis că îi aduceai cărţi ca astea.

Ridic volumele grele.

— Şi că asta îl făcea fericit când era mic, aşa, cum sunt eu.

Hardin întoarce capul, iar tata pare surprins de ce am spus. Are ochii lucioşi acum şi mă priveşte fix.

— Aşa a zis, zău? face tata cu o voce ciudată.

— Da, aşa a zis, spun eu, dând din cap.

Hardin nu spune nimic, dar mă priveşte şi el. Are faţa roşie

şi ochii lucioşi, ca ai tatei. Mă uit la Kim şi văd că şi-a dus o mână la gură.

— Am spus ceva greşit? îi întreb.

Tata şi Hardin spun „Nu, nu” în acelaşi timp.

— N-ai spus nimic greşit, omuleţule.

Tata îşi pune o mână pe spatele meu şi una pe spatele lui Hardin. De obicei, când încearcă aşa ceva, Hardin se dă la o parte.

Azi nu face asta.

Hessa

New Yorkul îşi trăieşte una dintre cele mai fierbinţi veri ale sale atunci când Tessa îl naşte pe Auden. E marţi, ziua lansării celui mai nou roman al meu, iar Tessa şi cu mine stăm întinşi pe covor, holbându-ne la ventilatorul de pe tavan pe care l-am instalat săptămâna trecută.

Ne tot redecorăm micul apartament, de nebuni ce suntem. Ştim că nu vom rămâne aici, cu toate astea băgăm bani la nesfârşit în locul ăsta. Decizia noastră impulsivă de a reface total camera fiului nostru când el de-abia a împlinit două luni s-a dovedit o sarcină mai dificilă decât credeam. Renovarea a adus leagănul lui Auden în camera noastră, lângă patul nostru. Mi se pare că e înghesuială, parcă suntem refugiaţi pe o bărcuţă, după ce am hotărât să cedăm cabina principală fiicei noastre în vârstă de 5 ani, Emery, în vreme ce noi ne-am mulţumit cu barca de salvare.

Tessei îi place la nebunie chestia asta.

În unele nopţi, adoarme cu picioarele înspre tăblia patului şi îl ţine de mână în somn. În jumătate din ocazii, o trezesc ca s-o aşez ca lumea în pat sărutându-i urechea şi masându-i umerii încordaţi. În cealaltă jumătate, îmi încolăcesc braţele în jurul picioarelor ei şi dorm aşa. Trebuie s-o ating cumva. Dimineaţa o găsesc mereu lângă mine, sărutându-mi urechea sau masându-mi mijlocul.

Mă simt ca un om bătrân; mă doare spatele din cauza poziţiei de scris: stau cocoşat pe canapea sau cu picioarele sub mine pe podea, cu laptopul în braţe.Tessa arată spre ventilator.

— E scorojită. Ar trebui să zugrăvim.

Acum, camera copilului e vopsită într-un galben-blând, pastelat, ca să aibă un aspect neutru. Voiam să păstrăm spaţiul lejer, mai ales că am învăţat ce greşeală şi ce suferinţă ulterioară este să presupui că fiica ta doreşte pereţi pictaţi în roz-bonbon. Aşa cum i-am vopsit înainte de a se naşte. Dar imediat după ce Emery şi-a dat seama că nu-i place rozul, ne-a luat trei după-amiezi şi trei găleţi de vopsea verde ca să acoperim culoarea aia blestemată. Am învăţat o lecţie preţioasă de aici, iar Tessa a învăţat nişte înjurături noi de la mine. Aşa că ne-am gândit că un galben-blând n-are cum să strice şi am ales culoarea asta; ştim cu toţii că nu trebuie să crâcnesc şi să-i fac pe plac doamnei mele. Şi asta, dar mai e şi

faptul că va fi o culoare uşor de acoperit atunci când Auden va începe să-şi exprime preferinţele.

Camera bebeluşului are diverse nuanţe de galben. Până acum nu mi-am dat seama că există mai multe nuanţe de galben şi nici că pot fi atât de diferite una de alta. Toate au provenit de la opririle Tessei la IKEA şi la Pottery Barn, ceea ce vă jur că se întâmplă de trei ori pe săptămână. Găseşte tot felul de lucruri care îi plac şi le strânge la piept, exclamând chestii de genul: „Perna asta decorativă o să arate atââââât de bine!” şi „Jucăria asta e atât de drăguţă că-mi vine s-o mănânc!” Apoi le îndeasă pe sub o canapea sau prin vreun spaţiu din camera copilului pe care nu-l umpluse deja.

Camera a devenit în scurt timp o rază uriaşă de soare, în care Tessa nu poate rezista mai mult de zece minute fără să i se facă rău. M-a pus să-i promit că n-o mai las niciodată să renoveze o cameră mai ales camera copilului. Iar acum vrea să zugrăvesc din nou.

Ce nu fac eu pentru femeia asta?

Şi aş face şi mai multe. Fac tot ce îmi stă în puteri.

Aş vrea de exemplu s-o fac ca, printr-un miracol, să-şi lase munca la birou mai mult. E atât de obosită în ultima vreme şi asta mă enervează la culme. Nu vrea s-o lase mai moale, dar ştiu cât de mult își iubeşte meseria. Cariera este cel de-al treilea său copil. Munceşte incredibil de mult şi organizează cele mai frumoase nunţi posibile. E nouă în domeniu, dar se pricepe la asta al naibii de bine.

Tessa era îngrozită când a deschis subiectul unei potenţiale schimbări de carieră. Se plimba în sus şi în jos prin mica noastră bucătărie. De-abia umplusem maşina de spălat vase şi „terminasem” de pictat unghiile lui Emery. Credeam că mă descurc bine în acest rol, dar Emery a făcut-o pe Tess să mă concedieze când am îndrăznit să susţin că mizeria de pe mânuţele ei era OK şi că oja roşie de pe unghiile ei o făceau să pară că tocmai a omorât pe cineva. N-am crezut că vreun copil de-al meu e aşa de supărăcios şi cu un aşa simţ fragil al umorului.

— Deci, vreau să refuz promovarea de la Vance şi să mă întorc la școală, a spus Tessa relaxată, de la masa de la bucătărie.

Sau cel puţin părea relaxată. Emery stătea acolo fără să spună nimic, habar neavând despre impactul pe care îl pot avea alegerile adulţilor asupra vieţilor lor.

— Serios?

Am şters o farfurie udă cu prosopul, ca s-o usuc. Tessa s-a muşcat de buza de jos şi a făcut ochii mari.

— M-am gândit mult la asta în ultima vreme şi simt că, dacă nu fac asta, înnebunesc.

Nu trebuie să-mi explice asta mie. Toată lumea are nevoie de o schimbare din când în când. Chiar şi eu m-am plictisit între cărţi, iar Tessa a venit cu ideea să mă fac profesor suplinitor, două sau trei zile pe lună, la Valsar, şcoala primară unde învaţă Emery şi unde lucrează Landon. Desigur, mi-am dat demisia după trei zile, dar a fost o experienţă distractivă şi am adunat bile albe în faţa fiicei mele.

Ca întotdeauna, am încurajat-o pe Tessa să facă aşa cum doreşte. Voiam să fie fericită, iar de bani nu ne plângeam. Tocmai semnasem următorul meu contract cu Vance, cel de-al treilea în ultimii doi ani. Banii pe care i-am câştigat cu *After* au mers direct într-un cont rezervat copiilor. În fine, asta a fost *după* ce i-am cumpărat Tessei un cadou care spunea „te rog, iartă-mă că sunt un idiot la nesfârşit”. A fost simplu: o brăţară cu talismane, din metal, ca s-o înlocuiască pe cea veche, care era din aţă. De-a lungul anilor, aţa s-a rupt, dar Tessa a păstrat talismanele şi a fost extrem de bucuroasă că putea să adauge sau să schimbe talismanele de pe noua brăţară de câte ori îşi dorea. Mie mi se părea un concept destul de imbecil, dar ei îi plăcea la nebunie.

În dimineaţa următoare, Tessa s-a aşezat în faţa lui Vance şi i-a refuzat politicos propunerea de promovare, apoi a plâns o oră când a ajuns acasă. Ştiam că se va simţi vinovată că şi-a părăsit slujba, dar că nu va fi supărată pentru multă vreme. Ştiam că Vance şi Kim o vor consola în fiecare zi, în următoarele două săptămâni de preaviz.

Când a pus mâna pe primii clienţi pentru o nuntă, a chiţăit de bucurie şi am văzut-o atât de vie cum n-o mai văzusem niciodată. Încă nu ştiam de ce stă cu mine femeia asta nebună, după toate tâmpeniile pe care le-am făcut în tinereţe, dar eram fericit că o face, chiar de-ar fi şi numai ca s-o văd atât de entuziasmată cum era acum.

Desigur, Tessei i-a ieşit perfect prima nuntă şi a primit recomandare după recomandare, ceea ce i-a permis să angajeze două fete după doar câteva luni. Eram mândru de ea, iar ea era mândră de sine. Privind înapoi, acum pare o prostie că şi-a făcut vreodată griji că va eşua. Tessa e una dintre acele

persoane enervante care transformă, cu o simplă atingere, rahatul în aur.

Cam aşa s-a întâmplat şi cu mine.

A muncit foarte mult, şi muncea în continuare enorm şi după ce l-am avut pe Auden.

O înghiontesc.

— Ai nevoie de o seară liberă. Practic adormi pe jos, holbându-te la ventilator.

Mă pocneşte cu cotul, în joacă, peste şold.

— Mă simt bine. Tu eşti cel care de-abia doarme noaptea, şopteşte ea aproape de gâtul meu.

Ştiu că are dreptate, dar am termene de predare şi n-am timp de somn. În plus, când mă blochez la un pasaj pe care-l scriu, mă obsedează şi nu pot dormi. Cu toate astea, urăsc să observe că nu mă odihnesc, pentru că o să-şi facă mai multe griji decât îmi fac eu singur.

— Vorbesc serios. Trebuie să iei o pauză. Încă te refaci după ce l-ai născut pe micuţul monstru care te-a rupt în două, spun eu şi strecor mâna sub tricoul ei, ca să-i masez abdomenul.

Ea tresare.

— Nu, geme ea, încercând să-mi dea la o parte mâinile de pe pielea ei delicată.

Nu-mi place cât de nesigură a devenit de când l-a născut pe băieţel. Venirea pe lume a lui Auden a provocat mai multe daune trupului ei decât naşterea lui Emery, dar pentru mine e mai sexy decât oricând. Urăsc faptul că atingerea mâinilor mele o stânjeneşte atât de mult.

— Iubito...

Îmi îndepărtez mâna, dar numai ca să mă sprijin în cot. Îmi las privirea în jos, la ea, şi scutur din cap. Ea zâmbeşte şi-mi lipeşte două degete calde pe buze.

— Cunosc partea asta de roman. E partea în care îmi ţii discursul eroic al soţului, în care îmi spui că am nişte cicatrice meritate şi că sunt şi mai frumoasă aşa, zice Tessa, accentuând dramatic cuvintele.

Mereu i-a plăcut să facă pe deşteapta.

— Nu, Tess, aici e partea în care îţi arăt cum mă simt când mă uit la tine.

Îmi duc mâna peste sânii ei şi o strâng suficient de tare ca să o aţâţ, lăsându-i trupul să se apropie de mine. Începe să geamă şi să scâncească atunci când îi găsesc sfârcul întărit şi i-l ciupesc prin haine.

E pregătită. Ştiu asta; o ştie şi ea. Acceptă deschis, iar eu reacţionez cât pot de repede. Mâinile mele îi găsesc rapid şortul şi se strecoară sub materialul acestora. În partea din faţă a chiloţilor e un punct umed. Îmi place la nebunie să-i simt umezeala şi de-abia aştept să-i simt gustul pe limba mea. Îmi iau degetele de acolo şi le duc la buze. Tessa geme şi îmi ia degetul cel mare şi arătătorul în gură, sugându-le vârfurile.

La naiba, femeia asta mă omoară.

Ochii îi sunt lipiţi de privirea mea, iar dinţii ei ciugulesc din vârfurile degetelor mele. Îmi împing trupul într-al ei, lăsând-o să vadă ce tare mi s-a sculat din cauza jocurilor ei. Trag de talia chiloţilor ei de bumbac şi îi dau jos, de-a lungul coapselor şi picioarelor. Dă din picioare furioasă când simte că lenjeria i s-a oprit undeva pe drum. O vrea acum, are nevoie de mine acum. Îi sug pielea gâtului şi simt cum îmi prinde penisul în mână. E la fel de înnebunită cum sunt şi eu şi mă dezbracă. Când se urcă deasupra mea, nu mai am pe mine decât şosetele. Nesiguranţa Tessei pare să dispară când îşi coboară trupul peste mine şi-şi lipeşte buzele de scula mea întărită. Limba ei fierbinte trece peste vârful penisului, din care iese o picătură de spermă. Îşi mişcă gura într-un ritm constant, savurându-mă din ce în ce mai mult, în vreme ce eu îi şoptesc numele.

Îmi las capul pe podea şi mă-ntind să-i ating sânii. Ţâţele îi sunt încă umflate de la alăptat – una dintre schimbările trupeşti pe care le *adoră* şi nici eu nu mă plâng că am jucării mai mari cu care să mă joc.

— Fir-ar, mor după ţâţele tale, spun eu în timp ce ea îşi mişcă gura pe toată lungimea mea.

Gura Tessei mă apasă mai tare, se lipeşte de mine, în timp ce simt cum tot spatele mi se încordează. Exact când îmi trec mâinile prin părul ei, ea se retrage, lingându-se pe buze, cu privirea în ochii mei. Se ridică în coate şi îşi duce pieptul la vintrele mele. Gâfâi ca un câine care-şi aşteaptă stăpânul să-l mângâie după o zi întreagă de stat singur în cuşcă. Tessa îşi adună laolaltă frumoşii ei sâni şi strecoară penisul meu între ei. După trei mişcări, îmi dau drumul pe pielea ei. Îmi recapăt răsuflarea, iar Tessa îşi trece limba printre buze şi îmi zâmbeşte timid, cu obrajii îmbujoraţi. Se ridică în picioare apoi, privindu-şi sânii şi spunând:

— Cred că trebuie să fac un duş.

Încă gâfâind, îmi iau tricoul negru de pe jos şi i-l ridic la

piept. Ea mă respinge cu mâna, se strâmbă la mine şi se duce către uşă. De-a lungul anilor, a devenit din ce în ce mai puţin încântată să o şterg de fluidele corporale cu tricourile mele. Se pare că nu se cuvine şi că pentru asta au fost inventate prosoapele, mă avertizează ea de fiecare dată.

O urmez în baie şi nu am altceva în minte decât felurile în care aş putea s-o răsplătesc, sub duş.

Pieptul ei arată senzaţional lipit de sticlă. Oglinda de pe perete e unul dintre cele mai bune lucruri din tot apartamentul.

Hessa

Ziua de Paște

— Hardin, Auden s-a trezit.

Aud vocea Tessei ca prin ceaţă.

— Trebuie s-o trezim pe Emery şi să-i lăsăm să caute coşuleţele de Paşte.

Mă zgâlţâie de umăr, implorându-mă să mă trezesc.

— Haide, Hardin.

Are o voce joasă, dar entuziasmul i se ghiceşte printre şoaptele de-abia stăpânite. Dacă aşa o să fiu sculat din somn pentru tot restul vieţii mele, atunci sunt un nenorocit norocos. Gem şi de-abia deschid ochii când o trag la pieptul meu.

— Care-i baiul? întreb, lipindu-mi buzele de tâmpla ei.

Părul ei mi se lipeşte de faţă şi dau la o parte şuviţele rebele. Nu are bluză pe ea, iar sânii ei catifelaţi sunt lipiţi de trupul meu. Geme, încolăcindu-şi un picior în jurul piciorului meu. Tresar, iar ea mă înghionteşte în joacă.

— Copiii trebuie să găsească coşuleţele şi vreau să mă apuc de micul dejun, aşa că e cazul să te trezeşti.

Şi uite-aşa, ca şi când nu m-ar excita la culme, se zbate şi îşi eliberează trupul. Apoi se rostogoleşte şi se dă jos din pat.

— Haide, iubito, mă văicăresc eu, pentru că-mi lipseşte căldura corpului ei.

Deschide dulapul, iar eu mă holbez la pieptul ei gol. Scâncesc uşor şi îmi doresc să mă fi trezit mai devreme ca s-o ţin lângă mine în pat. Acum aş fi înăuntrul ei, îngropat adânc în locul acela cald şi umed...

O pernă mă pocneşte peste faţă.

— Dă-te jos din pat! Avem o zi plină azi, ştii bine.

Oftez şi cobor din patul nostru imens. Îmi trag un tricou peste cap, înainte ca ea să mai arunce în mine cu ceva. A petrecut luni întregi redecorând apartamentul; nu cred că vrea să strice ceva din preţioasele ei ornamente pe care le-a ales cot la cot cu nebunul de decorator de care m-a convins că avem nevoie. Tipul era un nebun care, după ce ne-a vopsit livingul într-un roz-somon, l-a rezugrăvit, o săptămână mai târziu, într-o nuanţă ceva mai puţin greţoasă.

— Ştiu, draga mea. Coşuleţe, iepuraşi, ouă, tot rahatul.

Îmi zăresc imaginea în oglinda de pe perete şi-mi trec degetele prin păr. Îmi prind părul cu elasticul de pe

încheietura mâinii şi o privesc pe Tessa, care se uită urât la mine. Încearcă să nu râdă, dar eu văd cum e pe punctul de a izbucni.

— Da, tot rahatul.

Ea pufneşte în râs în cele din urmă şi se-ntinde să-şi ia peria.

Trebuie să fim la Landon la ora două. Karen şi Ken au ajuns şi eu n-am făcut încă salata de cartofi pe care trebuie s-o aduc.

După ce termină de pieptănat părul ei lung, îmi dă peria, cu un rânjet. Scutur din cap. Nu-mi trebuie peria; mă descurc cu degetele.

— Fac eu cartofii cât te pregăteşti tu, mă ofer eu. Acum hai să vedem cum găsesc copiii coşuleţele.

Ea se strâmbă, imaginându-şi că talentul meu de a face cartofii e puţin spus îndoielnic. Sunt în totalitate capabil să fac asta... excepţie face poate Crăciunul trecut... când am ars puiul.

Tessa e îmbrăcată în nişte pantaloni albi de bumbac şi un tricou bleumarin; pielea ei e puţin bronzată de la timpul petrecut în curte, grădinărind. Îi place la nebunie mica noastră grădină de aici, din Brooklyn; este partea ei favorită din noua noastră casă din oraş, pe care am cumpărat-o pentru a sărbători noul contract cu editura.

În hol, se opreşte lângă camera lui Emery.

— Trezeşte-o şi ne vedem în living.

Mă sărută pe obraz şi ţipă după fiul nostru. O plesnesc peste fund când se îndepărtează, iar ea îşi dă ochii peste cap ca de obicei. Când intru în camera lui Emery, ea e întinsă în pat, cu picioarele ei lungi atârnate peste marginea aşternutului cu personaje Disney.

— Em, zic eu, scuturându-i încet braţul.

Ea se foieşte, dar ţine ochii închişi. Când o fac din nou, se smiorcăie „Nuuu” şi se rostogoleşte pe burtă, băgându-şi faţa în perne. Micuţa e foarte dramatică.

— Draga mea, trebuie să te trezeşti. Auden o să-ţi ia toate dulciurile de Paşti dacă nu...

Şi uite aşa sare direct din pat, cu părul ei blond răvăşit în toate direcţiile. Are părul ondulat ca al meu şi des ca al mamei ei.

— *Să nu îndrăznească*! face ea şi sare direct în papuci, ieşind ca din puşcă pe uşă.

Când o prind din urmă, deschide la rând toate uşile dulapului de la bucătărie.

— *Unde sunt ale mele*? ţipă ea.

Tessa râde, iar Auden sfâşie disperat celofanul de pe un ou de ciocolată cu degeţelele lui grăsune, apoi şi-l îndeasă pe tot în gură. Mestecă preţ de o clipă, apoi cască gura larg. Tessa se apleacă şi-i scoate de pe limbă o bucată de folie de aluminiu, iar el zâmbeşte, cu dinţii strâmbi plini de ciocolată. I-a căzut un dinte din faţă săptămâna trecută şi e absolut adorabil. Îl iau la mişto în privinţa sâsâielii, pentru că ăsta este avantajul de a fi părinte: pot să râd de ei când am chef. E un ritual de trecere.

— Mamă! se plânge Emery de lângă dulapul de pe hol. Tata le-a ascuns pe ale mele, nu-i aşa? De-asta nu le pot găsi!

Mă pufneşte râsul la teatrul pe care-l joacă.

— Da. Da, eu le-am ascuns.

E o dulceaţă de fată, plină de păreri personale la frageda vârstă de unsprezece ani. De-asta nu are prea mulţi prieteni. Emery continuă să răscolească toată casa, în vreme ce Auden îsi devorează coșulețul cu dulciuri, umplând podeaua de fire de iarbă falsă.

— E şi o tobă pe acolo, pe undeva, îi spun eu.

El dă din cap, cu gura tot plină de dulciuri, nepărând interesat de nimic altceva care nu e făcut din ciocolată.

— Tati, spune Emery venind în bucătărie cu mâna goală. Poţi să-mi spui, te rog, unde mi-ai ascuns coşuleţul? E prea greu. Mai greu ca anul trecut.

Stă lângă scaunul meu de bar şi îşi încolăceşte mâna în jurul taliei mele. E atât de înaltă pentru vârsta ei şi încearcă să mă tragă pe sfoară.

— Teeeeee roooooog, mă imploră ea.

— Nu mă păcăleşti, draga mea. O să-ţi dau un indiciu, dar o îmbrăţişare şi o voce plângăreaţă nu mă mituiesc pe mine. Trebuie să munceşti ca să câştigi ceva, mai ţii minte?

Îşi ţuguie buzele şi mă strânge şi mai tare în braţe.

— Ştiu, tati, spune ea la pieptul meu.

Rânjesc în faţa acestei noi tactici şi o observ pe Tessa privind-o pe Emery cu suspiciune.

— E un loc unde nu te duci tu niciodată. E locul unde sunt rufele şi tu refuzi să ne ajuţi să le împăturim.

O mângâi cu mâna pe spate, iar ea îşi desprinde mâinile din jurul gâtului meu.

— Maşina de spălat! strigă Auden, iar Emery chiţăie.

Se repede la fratele ei şi-i atinge creştetul capului. El zâmbeşte, de parcă e un căţel care se bucură că a fost lăudat

de sora lui mai mare. Peste un minut, Emery vine în goană în bucătărie cu coşuleţul ei. Micile ouă de ciocolată de Paşti cad pe podea. Emery le ignoră şi continuă să sape în coş. Tessa se ridică să strângă mizeria pe care Emery nu pare deloc interesată s-o cureţe.

Emery stă pe podea. Coşuleţul ei e împrăştiat peste picioarele ei încrucişate, iar ea înfulecă nişte jeleuri colorate. Mă întorc spre Tessa şi Auden. El e în braţele ei, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului ei. În poala ei pare la fel de mare ca mama sa. N-am nici cea mai vagă idee unde a zburat timpul sau cum de eu un răhăţel rebel şi distrus am putut produce nişte copii atât de înţelegători şi calmi.

În fine, Emery a avut crizele ei de nervi, desigur. Ca atunci când a aruncat cu o plantă în perete. Dar n-a fost greu s-o calmez: i-am scos uşa din ţâţâni. Nu-mi place joaca asta de-a copilul răsfăţat şi furios. N-are niciun motiv să fie furioasă la unsprezece ani, nu cum aveam eu. Are doi părinţi care o iubesc şi care sunt mereu aici.

Serios, amândoi sunt nişte copii extraordinari.

Tessa şi cu mine suntem mereu aici pentru amândoi copiii noştri. Nu scapă niciunul fără o îmbrăţişare, un sărut şi vreo două *Te iubesc* în fiecare zi. Emery primeşte uneori şi chestiile alea moderne care îţi asigură popularitatea la şcoală. Nu vreau ca odraslele mele să fie cum am fost eu, copilul cu găuri în pantofi. Vreau să ştie cum e să vrei lucruri, precum jucării, şi apoi să-i învăţ că trebuie să le merite, făcând chestii simple, precum îmbrăţişările, sărutările pe obraz şi încurajările, care pe aici n-or să lipsească niciodată. Am decis asta din clipa în care s-a născut. N-am de gând să fiu ca tata, ca niciunul dintre taţii mei. Vreau să cresc copii care ştiu că sunt iubiţi, care să nu fie nevoiţi să creadă că sunt singuri pe lume. Lumea e prea mare ca să fii singur în ea, mai ales pentru ăştia doi Scott mici.

Am oprit modelul tatălui prost înainte de a le strica şi lor vieţile.

Peste o oră, Emery aţipeşte, cu un picior peste spătarul canapelei şi cu un braţ atârnat într-o parte. Auden stă pe canapeaua lui preferată care, deşi e „miniaturală”, ocupă foarte mult spaţiu. Dar Tessa a adus-o acasă, în ciuda protestelor mele. Canapeaua avea şi un fotoliu scump, fără braţe, care ocupă şi el prea mult loc într-un living din Brooklyn. În privinţa mobilei nu aveam nimic de spus, aşa că mă uit la băieţelul meu de şase ani, care zace în comă

diabetică, cu urme de ciocolată peste bărbia lui micuţă şi pătrată. Seamănă mai mult cu mine decât cu mama lui.

— Uite ce drăguţi sunt, spune Tessa din spatele meu.

Mă-ntorc la ea. Pare epuizată; are ochii tulburi şi pielea îi e un pic palidă. Îmi lipesc buzele de obrajii ei, sperând că un sărut îi va aduce culoarea înapoi pe chip. Ea oftează, iar eu îmi aşez mâinile pe abdomenul ei.

— Ce vrei să facem cât dorm ei? o-ntreb.

Mereu reuşeşte să folosească fiecare minut în timpul somnului copiilor – care devine din ce în ce mai scurt – ca să facă lucruri productive. Femeia asta e prea ocupată, dar nu ascultă deloc la ce îi spun, aşa că în privinţa asta nu e nimic de făcut.

O văd cum îşi verifică în minte lista de sarcini.

— Păi, spune ea încet, apoi începe să turuie chestii precum „s-o sun pe Fee în legătură cu tortul” şi „s-o rog pe Posey să verifice ca lumea buchetele de flori” şi încă ceva ce nu mai aud, pentru că îmi vâr mâna în pantalonii ei largi.

Mă priveşte precaută în timp ce trag de şiretul pantalonilor şi-mi înfig degetele în chiloţii ei.

— Nu mă distrage, se plânge ea, dar îşi lipeşte trupul de mine, făcându-mă s-o apăs şi mai tare.

— Munceşti prea mult, îi spun eu pentru a treizecea oară săptămâna asta.

Îşi dă ochii peste cap. Mă prinde de încheietura liberă şi îmi duce mâna la pieptul ei.

— Zice omul care nu doarme cu zilele când are termen de predare.

Văd că vrea să se lase distrasă de mine astăzi, lucru neobişnuit, dar o să-l accept fără discuţii. Îi cuprind sânii şi văd cum ţâţele i se ridică şi apoi coboară la loc. Scânceşte, îşi doreşte mai mult din mine. Asta o să-i dau.

O prind de mână şi o conduc pe hol. Merge repede, nerăbdătoare să ajungă în camera noastră. După ce intrăm, Tessa trânteşte uşa grea, aproape dărâmând un portret de-al copiilor de pe perete. Când a propus să-l înrămăm, mi s-a părut o ciudăţenie, dar Tessei i-a plăcut la nebunie ideea de a avea un ditamai panoul cu ei aici. Singura privinţă în care am avut şi eu ceva de spus a fost că am hotărât să fie pus vizavi de patul nostru. Nu voiam să fiu nevoit să privesc versiunea abstractă pictată în culori fluorescente a copiilor mei în timp ce i-o trag soţiei mele. Nici gând.

— Vino-ncoace, îi spun eu, facându-i semn să urce la mine-n braţe.

Stau pe marginea patului nostru imens. În ultimele câteva luni am împărţit patul cu copiii noştri, din când în când. Auden a traversat o fază cu coşmaruri, una care m-a ţinut şi pe mine treaz noaptea, întrebându-mă dacă nu cumva mă moşteneşte. Emery a venit şi ea, geloasă pe fratele mai mic, şi a început să ceară, în şoaptă, s-o apărăm de „visele rele”, lucru care ştiu că nu e adevărat. Se smiorcăia şi se ştergea la ochi de parcă avea din nou şase ani şi aşa mai departe.

Amândoi au dormit între noi. A fost minunat, vă mărturisesc.

— Hardin?

Vocea Tessei e moale, răguşită, iar ochii ei mă fixează.

— La ce te gândeşti? întreabă ea.

Degetele ei mă mângâie în sus şi în jos pe burtă, iar unghiile ei îmi zgârie uşor pielea.

— La copii şi la perioada în care dormeau cu noi în pat, spun eu, ridicând din umeri şi zâmbind.

— E ciudat, zice ea, scuturând din cap.

Dar un zâmbet îi apare în colţul gurii.

— E ciudat pentru că de data asta eu sunt cel distras, nu tu, draga mea.

Îi ating sfârcurile întărite, iar ea geme. Îi ridic tricoul peste cap. Îl las să cadă la podea, iar ea îşi scutură părul, ceea ce o face să arate dezlănţuită, cu obrajii înflăcăraţi şi buzele roşii. Cu părul ei lung şi blond şi cu ochii plini de dorinţă. Mă-ntind, trecându-mi degetul peste marginea sutienului negru de dantelă. Femeia asta poartă cele mai sexy sutiene de dantelă. Strecor degetele sub material şi o trag de sfârcuri.

— Întinde-te, iubito, îi ordon.

Îşi dă jos pantalonii şi chiloţii, aruncându-i pe podea, şi se-ntinde pe spate în pat. Îşi ia o pernă şi şi-o pune sub cap. Ochii ei îmi spun exact ce-şi doreşte: vrea să o ling. În ultima vreme, asta e chestia ei preferată.

E obosită, epuizată şi o dor picioarele, deci pur şi simplu vrea să fie răsfăţată. Desigur, va fi ceva reciproc – femeia mea îmi întoarce favorurile, sugându-mi scula în dimineţile când copiii ne lasă să dormim mai târziu de ora şapte. Tessa îşi ridică picioarele, le îndoaie şi-şi deschide larg coapsele exact în faţa mea. Îmi muşc buza, încercând să-mi înăbuş un geamăt înainte de a-mi scăpa de pe buze.

E udă, luceşte în lumină, iar eu nu am niciun pic de

autocontrol când vine vorba de ea. Mă aplec înainte, lipindu-mi gura deschisă de pielea ei moale şi umedă. Îmi mişc limba pe o singură direcţie, sugând încet.

Îşi foieşte şoldurile, împingându-şi trupul într-al meu. Îmi prind braţele în jurul coapselor ei şi o trag brusc pe marginea patului. Ea geme, scoţând un mic sunet adorabil de surpriză şi excitare. O prind cu mâinile de fund, iar gura mea o devorează, în timp ce ea îmi şopteşte numele, adăugând exclamaţii precum *da* şi *vai de mine* şi alte o mie de chestii porcoase.

Îmi plac la nebunie încurajările ei. Datorită lor o fac să-i tremure picioarele şi să se prindă cu mâinile de cearşafuri. Acum se agaţă de părul meu, cu toată mâna. Îmi place mult de tot.

— Har-din...

Vocea i se sparge, iar eu duc un deget spre păsărică ei, strecurându-l înăuntru şi înnebunind-o. Îi mângâi clitorisul cu limba, mormâind şi sărutând-o la nesfârşit. O gust în timp ce îşi dă drumul, cea mai dulce aromă din lume.

Ies dintre picioare ca să respir şi ajung cu capul pe burta ei, în vreme ce ea îşi trage răsuflarea. Mă trage de păr, mai sus de-a lungul trupului ei. Încă am penisul sculat, iar faptul că stau întins peste corpul ei gol nu lasă loc în lista dorinţelor mele decât pentru sex. Tessa ştie asta, de aceea se ridică din nou de pe pat, frecându-se de mine.

— Vrei să ţi-o trag ? Nu te-ai săturat? o-ntreb, lipindu-mi penisul tare de umezeala dintre picioarele ei.

— N-o să mă satur niciodată..., scânceşte ea, iar eu gem când îmi prinde scula în mână şi-o ghidează înăuntrul ei.

O pătrund apăsat şi văd bucuros cum îşi dă ochii peste cap de plăcere. Are ţâţele lipite de pieptul meu, iar coapsele îi sunt încolăcite în jurul taliei mele.

— Mai vreau, mă imploră ea, dorindu-şi să mă mişc înăuntrul ei.

Mă supun, pompând repede. Una dintre mâinile ei e în părul meu, iar alta mi-este înfiptă în spate.

N-o să mai rezist mult.

N-o să mai rezist deloc.

Îi simt picioarele încordându-se în jurul meu, şi ajungem la orgasm în acelaşi timp, sincronizându-ne ultimele mişcări. Ea îşi ţine ochii închişi, iar eu mă prăbuşesc lângă ea. Răsuflarea mi se calmează şi mă uit la Tessa. Ochii ei albastru-cenuşiu

sunt închişi, buzele îi sunt desfăcute şi e la fel de frumoasă ca în prima zi în care am cunoscut-o.

De-abia mai ţin minte puştiul care eram când am întâlnit-o, dar fiecare amănunt al vieţii noastre împreună mă străbate ca un cântec.

Femeia asta încăpăţânată încă refuză să se căsătorească legal cu mine, dar e soţia mea în fiecare fel care contează si e mama frumoşilor mei copii. Mai vrem să facem cel puţin unul, când o s-o lase ea mai uşor cu munca.

Mi-e teamă să mai aducem un copil pe lume. Îmi fac griji de fiecare dată.

Responsibilitatea de a creşte oameni aşa cum trebuie mă apasă greu, dar Tessa duce jumătate din povară şi mă asigură că suntem nişte părinţi excelenţi. Eu nu sunt ca tata. Eu sunt ca mine. Desigur, am făcut şi eu greşeli. Dar mi-am ispăşit pedeapsa şi am fost iertat. Nu sunt un om credincios, dar ştiu că a existat o forţă mai puternică decât Tess şi decât mine. Lumea mea s-a transformat total şi acum mă simt mândru de cine sunt. Îmi văd strălucirea în ochii copiiloir mei şi îmi aud fericirea în râsetele lor.

Mă simt mândru de schimbarea pe care o aduc în vieţile adolescenţilor din cartier cu strângerile de fonduri pe care le fac pentru centrul comunitar. Am cunoscut mii de oameni care au fost influenţaţi de cuvintele din cărţile mele. M-am luptat atâta vreme să ţin totul în mine, dar când am început să povestesc, inima mi s-a deschis. Ar fi fost un egoism din partea mea să nu-mi împărtăşeşc experienţele, să nu-i ajut pe adolescenţii care suferă de dependenţe şi de alte tulburări mentale şi comportamentale. De-a lungul anilor, am învăţat să nu mă concentrez asupra trecutului, ci să privesc doar spre viitor. Îmi dau seama cât de clişeistic, plat şi siropos sună toate astea, dar acesta este adevărul meu.

Am trăit în beznă atâta timp; vreau să aduc altora lumină.

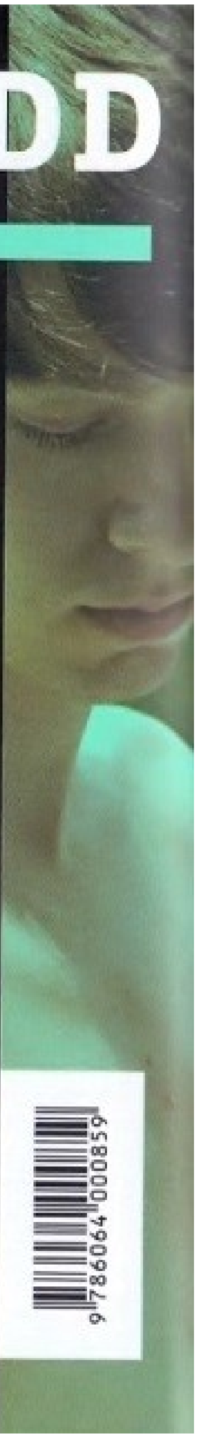
Sunt binecuvântat cu o familie la care nici nu îndrăzneam să visez şi cresc nişte copii care se vor descurca mai bine decât mine.

Capul Tessei cade într-o parte, iar eu îi dau la o parte părul de pe faţa adormită. Ea a fost liniştea mea, focul meu, răsuflarea mea, durerea mea şi, indiferent de lucrurile prin care am trecut, a meritat fiecare secundă ca să ajungem la viaţa pe care o avem acum.

Am târât-o pe Tess şi m-am târât pe mine însumi până-n iad

şi înapoi, dar acum iată-ne aici. După toate acestea, am ajuns în raiul nostru propriu.

ANNA TODD

ÎNAINTE să o cunoască pe Tessa, Hardin era impulsiv și sălbatic.
ÎN TIMPUL acelor prime momente în care s-au întâlnit, și-a dat seama că trebuie să o țină lângă el – viața lui depindea de ea.
DUPĂ ce au rămas împreună, lumea n-a mai fost niciodată la fel.

#HESSA

Dramatica poveste de dragoste dintre Hardin și Tessa s-a transformat într-un vârtej în care au fost atrași toți cei din jur. Acum aceștia capătă o voce proprie și povestesc ce s-a întâmplat înainte, pe parcursul și după evenimentele din primele patru volume ale seriei AFTER. Aflăm și cum vede Hardin prima întâlnire cu Tessa – iar confesiunea lui va schimba complet ceea ce credeai că știi despre băiatul deprimat și îngerul care îl iubea.

Domnul Darcy și Lizzy Bennett
din vremurile noastre...
THAT'S NORMAL

wattpad sensation Imaginator 1D

AFTER a adunat peste 1 miliard de fani online și a fascinat cititorii din întreaga lume. Citește și tu cea mai virală poveste de pe internet!

TREI

ISBN 978-606-40-0085-9